

မြတ်ဗျား

နှလုံးသားထဲမှာ
အမြဲတမ်း

Follow your Heart
Susanna Tamaro

(၂၀၀၁) ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေ
ဆုတံဆိပ် (၇၃) ဆုရှင်တို့
ဒုတိယအကြိမ်

October '03

ဆွေမွန် ၈

ဖြန့်ချိရေး

မျိုးဆက်သစ် စာပေ

အမှတ် ၁၈၀(ပထပ်/ယာ) ဆူးလေဘုရားလမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း-၂၄၁၁၂၈

ဆွေမွန် စာပေလုပ်ငန်း

အမှတ် ၁၁၅၁၊ အောင်သုခလမ်း၊ (၄၀) ယပ်ကွက်၊
မြောက်ဒဂုံမြို့သစ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေမှတ်တမ်း

- နှလုံးသားထဲမှာ အဖြေရှာ
- ပြတ်ငြိမ်း

- မေမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ■ ၅၈၇/၂၀၀၃ (၅)
- မုက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ■ ၁၆၄/၂၀၀၄ (၂)
- အကြိမ် ■ ၃တိယအကြိမ်၊ စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၀၅၊ ဆွေမွန်
ပထမအကြိမ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၂၀၀၁၊ ကုဒေး
- အုပ်ရေ ■ ၅၀၀
- မုက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း ■ နေမျိုးဆေး
- ထုတ်ဝေသူ ■ ဦးမြင့်ဆွေ
အမှတ် ၁၁၅၁၊ အောင်သုခလမ်း၊
(၄၀) ရပ်ကွက်၊ ဒဂုံမြို့သစ်(မြောက်ပိုင်း)
ရန်ကုန်မြို့။
- ပုံနှိပ်သူ ■ ဒေါ်ကြူကြူ (၀၇၃၆၃)
ဖုန်းယာမပုံနှိပ်တိုက်၊
၅၅-၆၁၊ ကမ်းနားလမ်း၊
ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်းထိပ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ရောင်းဖူး ■ ၈၀၀ ကျပ်

ဖြတ်ငြိမ်း

နှလုံးသားထဲမှာအဖြေရှာ

Follow Your Heart
by
Susanna Tamaro

ဆွေမွန် စာပေလုပ်ငန်း
အမှတ် (၁၁၅၁)၊ အောင်သုခလမ်း၊ (၄၀) ရပ်ကွက်၊
ဒဂုံမြို့သစ်(မြောက်ပိုင်း) ရန်ကုန်တိုင်း။

ကျေးဇူးတင်မှတ်တမ်း

နလုံးသားထဲမှာ အဖြေရာ စာအုပ်ပျက်နှာပုံးကို
ပေတ္တာဖြင့် ကူညီရေးဆွဲပေးသော
ပန်းချီနေပျိုးဆေးအား
ကျေးဇူးအထူးတင်ကြောင်း
မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။

သတ္တမွန်စာပေလုပ်ငန်း

၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၆ ရက်

သမီးလေး ဝေးမြေရပ်ခြားကို သွားနေတာ နှစ်လတောင် ရှိသွားပြီနော်။ ဒီ နှစ်လ အတွင်း သမီးလေး အသက်ထင်ရှား ရှိနေသေးကြောင်း ပြောပြနေတဲ့ ပို့စကတ် ကလေးတစ်စောင်ကလွဲပြီး သမီးလေးဆီက ဘာသတင်းမှ မရခဲ့ပါကလားကွယ်။ မနက်တုန်းကတော့ မေမေကြီး ပန်းခြံထဲမှာ အကြာကြီး ရပ်နေမိတယ်။ သမီး လေးရဲ့ နှင်းဆီပန်းပင်ကလေးကို ကြည့်နေမိတယ်။ ရာသီဥတုက ဆောင်းဦးကို ကောင်းကောင်းလွန်လာခဲ့ပြီ။ တခြားအပင်တွေ ညှိုးရော် သေဆုံးကုန်ပြီဖြစ်ပေမဲ့ သမီးလေးရဲ့ နှင်းဆီပင်ကလေးကတော့ ထီးထီးမားမား ရှင်သန်နေဆဲပဲ။ နီနီ စွေးစွေး ငွားငွားစွင့်စွင့် ပွင့်နေဆဲပဲ။

အဲဒီနှင်းဆီပင်ကလေး စိုက်ခဲ့တဲ့ နေ့ကို မှတ်မိသေးလားဟင်။ အဲဒီ တုန်းက သမီးလေး ဆယ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ နောက်ပြီး မာမေးပွဲအောင်လို့ မေမေကြီးက ဆုချခဲ့တဲ့ ရွှေမင်းသားလေး ပုံပြင်က သမီးလေးကို ဖမ်းစားထား တယ်လေ။ သမီးလေး အကြိုက်ဆုံး ဇာတ်ကောင်တွေက နှင်းဆီပွင့်ကလေးနဲ့ ဝံပုလွေကြီးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သမီးလေးက 'ဘိုးဘက်' သစ်ပင်ကြီး၊ မြွေကြီးနဲ့ ပီစီကျွေးဂြိုဟ်ကလေးတွေ စီးပြီး ဟန်တစ်လုံး ပန်တစ်လုံးနဲ့ လျှောက်လှည့်နေ တဲ့ လေထဲက လူ စတာတွေကိုတော့ သဘောမကျဘူး။ ဒီတော့ တစ်မနက်မှာ မနက်စောစော စားရင်း သမီးလေးက ပြောတယ်။ 'မေမေကြီး သမီးနှင်းဆီ တစ်ပင်လိုချင်တယ်'တဲ့။ ဒါနဲ့ ခြံထဲမှာ နှင်းဆီပင်တွေ တစ်ပင်ကြီးရှိတဲ့အကြောင်း

J

မြတ်ဗြိမ္မိ

မေမေကြီးက ပြောတော့ သမီးလေးက 'သမီးက သမီး အစအဆုံးပိုင်တဲ့ နှင်းဆီပင်ကို လိုချင်တာ။ သမီးက အဲဒီအပင်ကို အမြင့်ကြီး ဖြစ်လာတဲ့အထိ ထွားကျိုင်းလာအောင် ပျိုးထောင်ချင်တာ မေမေကြီးရဲ့' တဲ့လေ။

တကယ်တော့ သမီးလေးလိုချင်တာ နှင်းဆီပင်တစ်မျိုးတည်း မဟုတ်ဘူး။ ဝံပုလွေကြီးလည်း လိုချင်တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ သမီးက ကလေးဆန်ဆန် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ သုံးပြီး မဖြစ်နိုင်လောက်တဲ့ ကိစ္စကို မတောင်းဆိုသေးဘဲ လွယ်လွယ်ကူကူ လိုက်လျောနိုင်မယ့် ကိစ္စကို အရင်တောင်းဆိုခဲ့တယ်လေ။ နှင်းဆီပင်ဝယ်ပေးဖို့ သဘောတူပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ ဝံပုလွေကို မပေးဘူးလို့ မေမေကြီး ဘယ်လိုလုပ် ငြင်းပယ်နိုင်ပါတော့မလဲ။ ဒီကိစ္စကို အချိန်တော်တော် ကြာကြာ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းပြီး နောက်ဆုံးမှာ ခွေးတစ်ကောင်နဲ့ပဲ အပေးအယူ လုပ်လိုက်ကြတယ်လေ။

အဲဒီခွေးသွားမဝယ်မီညကဆို သမီးလေး တစ်ဖုမှ မအိပ်ခဲ့ဘူးလေ။ နာရီဝက်တစ်ခါလောက် မေမေကြီးရဲ့ အိပ်ခန်းတံခါးကို လာခေါ်ကြပြီး သမီးလေး အိပ်လို့ မရကြောင်း ပြောနေတော့တာပဲ။ မနက်ကျတော့ ခုနစ်နာရီတောင် မထိုးသေးဘူး သမီးလေး မနက်စာစားပြီးနေပြီ။ ရေမိုးချိုး၊ အဝတ်အစားလဲ၊ ကုတ်အင်္ကျီခြုံ၊ လက်တန်းကုလားထိုင်ကြီးပေါ်မှာ အခုသားထိုင်ပြီး မေမေကြီးကို စောင့်နေတော့တယ်။ ရှစ်နာရီခွဲမှာ တို့မြေးအဘွား ခွေးခြံတွေ့ရုံကို ရောက်နေပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာ ခွေးခြံတွေက မဖွင့်သေးဘူး။ သမီးလေးက ကန့်လန့်ဖြတ် တန်းတွေကြားက ချောင်းကြည့်ပြီး 'သမီးရဲ့ခွေးက ဘယ်ဟာလဲဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ် သိရမလဲဟင်' လို့ စိတ်စောနေတဲ့ လေသံနဲ့ မေးတယ်။ ဒီတော့ သမီးလေး စိတ်မပူဖို့ရယ်၊ ရွှေမင်းသားလေးက ဝံပုလွေကြီး ယဉ်လာအောင် ဘယ်လိုလေ့ကျင့်ပေးတယ်ဆိုတာ သတိရနေဖို့ရယ် မေမေကြီးက ပြောပြီး အားပေးရတယ်။

တို့မြေးအဘွား ခွေးလှောင်ခြံတွေဆီကို သုံးရက်ဆက်တိုက် သွားကြရတယ်။ ခွေးတွေက စုစုပေါင်း နှစ်ရာကျော်ရှိတာ။ အဲဒါကို သမီးလေးက တစ်ကောင်မကျန် အကုန်အစင် ကြည့်ချင်တာကလား။ သမီးလေးက ခွေးလှောင်အိမ်တိုင်းရဲ့ ရှေ့မှာ မလှုပ်မယှက် ရပ်တယ်။ ခွေးတွေက သံဆန်ခါတွေကို

နလုံးသားထဲမှာအမြေစွာ

မက်တယ်တက်၊ ခုန်ပေါက်ပြီးဟောင်း၊ သံဆန်ခါတွေကို လက်သည်းတွေနဲ့ ကုတ်ခြစ်ဖဲ့ရွံ့ပစ်ကြ။ ဒါလည်း သမီးလေးက မလှုပ်ပေါင်။ ခြံ ကြီးကြပ်ရေးမှူး အမျိုးသမီးက မေမေကြီးတို့နဲ့ အတူလိုက်လာတယ်။ သူက သမီးလေး ရွေးရလွယ်အောင် ကူညီတဲ့အနေနဲ့ အသားနားဆုံး ခွေးတွေကို လိုက်ပြတယ်။ သူက သမီးလေးကို ပုံမှန်စိတ်ရှိသူလို့ ထင်နေတာကိုး။

'ဟောဟိုက အမွေးရှည်ရှည် နားရွက်တွဲလွဲနဲ့ ကောင်ကို မကြိုက်ဘူးလား။ ဒါမှမဟုတ် ဟောဒီ သိုးကျောင်းခွေးကလေးရောကွယ်'

သမီးလေးရဲ့ တစ်မျိုးတည်းသော တုံ့ပြန်သံက 'ဟင်း' ဆိုတဲ့ အသံပဲ ဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ ဟိုအမျိုးသမီးပြောတာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ရှေ့ဆက်လျှောက် သွားတော့တာပဲ။

တို့ရဲ့ခွေးရှာတော့ပုံ တတိယမြောက်နေ့ကျမှပဲ 'ဘတ်'ဆိုတဲ့ ကိုယ်တော်မြတ်ကို တွေ့ရတော့တယ်။ နာလန့်ထစခွေးတွေကို ထားတဲ့ နောက်ဘက်ခြံထဲမှာ သူ့ကို တွေ့တာ။ ခြံရှေ့ကို တို့မျှားရောက်သွားတော့ တခြားခွေးတွေလို တို့ဆီကို ပြေးမလာဘဲ သူထိုင်နေတဲ့ နေရာမှာပဲ ဆက်ထိုင်နေတယ်။ ခေါင်းတောင် မောကြည့်ဖော် မရဘူး။

'အဲဒီကောင်လေး' သမီးလေးက လက်ညှိုးဆိုးပြပြီး ပြောတယ်။ 'သမီး လိုချင်တာ အဲဒီခွေးကလေးပဲ'

သမီးလေး မှတ်မိသေးလား။ တအံ့တဩဖြစ်သွားတဲ့ ဟိုအမျိုးသမီးရဲ့ မျက်နှာသွင်ပြင်ကိုလေ။ တစ်စက်မှ ချစ်စရာမကောင်းတဲ့ ဒီခွေးကလေးကို မှ သမီးလေး ဘာဖြစ်လို့ လိုချင်သလဲဆိုတာ သူ နားမလည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေတာကိုး။ သူ ဒီလိုအံ့ဩနေတဲ့အတွက် သူ့ကို အပြစ်တင်လို့ဖြစ်မလား။ လူတွေ မြင်ဖူးတွေ့ဖူးသမျှ ခွေးအသေးစားမျိုးထဲမှာ ဘတ်က အကျုံးဝင်နေတာကိုး။ သူ့ရဲ့ဦးခေါင်းက ဂျာမန်သိုးကျောင်းခွေးတွေရဲ့ ဦးခေါင်းမျိုး။ နားရွက်တွေက ပျော့တွဲပြီး တွဲကျနေတယ်။ ခါးလျားရှည်ရှည်၊ လက်သည်းရှည်ချွန်၊ အမြီးပွားပွား။ ဒီဘာမင်ခွေးတွေမှာ ရှိတတ်တဲ့ အနံ့နဲ့ အနက်ကြား အမွေးတော့ မှီတယ်။ တို့မြေးအဘွား ရုံးခန်းကို သွားပြီး စာရွက်စာတမ်းတွေ လက်မှတ်ထိုး

ကြတော့ အဲဒီက ကောင်မလေးက ဘတ်ရဲ့နောက်ကြောင်းကို ပြောပြတယ်။ ဒီကောင်လေးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နွေဦးတုန်းက ကားတစ်စီးပေါ်က လွင့်စဉ်ကျခဲ့တာ ဆိုပဲ။ အဲဒီလို လွင့်စဉ်ကျတဲ့အတွက် သူ့ရဲ့နောက်ခြေထောက်တစ်ချောင်းဟာ မသန်တော့ဘူးတဲ့ကွယ်။

မေမေကြီး စာရေးနေတော့ ဘတ်က မေမေကြီးရဲ့ ခြေထောက်နားမှာ။ သက်ပြင်းတချချနဲ့ မေမေကြီးရဲ့ ခြေသလုံးကို သူ့နှာခေါင်းနဲ့ လာလာပြီး တိုနေတယ်။ သူ့မျက်နှာနဲ့ နားရွက်တွေက အဖြူရောင် လွမ်းလွန်းပါးဖြစ်နေပြီ။ ခွေးအိုတွေမှာ ဖြစ်လေ့ရှိတဲ့ မျက်လုံးပေါ်က အမြွေးပါးပေါ်နေတာကတော့ တော်တော်ကြာပြီထင်ပါရဲ့။ ဒီကောင်လေးကို မြင်ရရင် မေမေကြီး သိပ်စိတ်လှုပ် ရှားမိတာပဲ။ ဒီကောင်လေး အနားမှာရှိနေတာဟာ သမီးလေး တစ်စိတ်တစ်ဒေသ မေမေကြီးအနားရောက်နေသလိုပဲ။ အဲဒီ တစ်စိတ်တစ်ဒေသဟာ မေမေကြီး အချစ်ရဆုံး တစ်စိတ်တစ်ဒေသပေါ့။ အဲဒီ တစ်စိတ်တစ်ဒေသဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာကြာတုန်းက ခွေးပေါင်းနှစ်ရာကျော်ရှိတဲ့အထဲက သနား စရာအကောင်းဆုံးနဲ့ အကျည်းအတန်ဆုံး ခွေးကလေးတစ်ကောင်ကို ရွေးခဲ့တဲ့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသပဲပေါ့ကွယ်။

ခု လပိုင်းတွေအတွင်း ဟာလာဟင်းလင်း အိမ်ကြီးထဲမှာ ဦးတည်ရာမဲ့ လျှောက်သွားနေမိတယ်။ ဒီတော့ တို့မြေးအဖွားနှစ်ယောက် အတူနေခဲ့တဲ့ နှစ်ကာလတွေအတွင်း ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တဲ့ အထင်အမြင်လွဲမှုတွေ၊ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဖြစ်ခဲ့ရတာတွေအားလုံး ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ကွယ်ကုန်တယ်ကွဲ့။ ခုတော့ မေမေကြီး သတိရတမ်းတနေသူကတော့ သမီးလေးပဲပေါ့။ နုနယ်တဲ့၊ အားနဲ့ တဲ့၊ အတွေးရှုပ်နေတဲ့ ပီဘီကလေးမလေးလေ။ ခု မေမေကြီးစာရေးနေတာ အဲဒီကလေးမလေးဆီကို ရေးနေတာ။ မောက်မာဝင့်ကြားပြီး ကိုယ့်ဘက်ကို တစ်ချက်ကလေးမှ အတင်မခံတဲ့ မိန်းကလေးဆီကို ရေးနေတာ မဟုတ်ဘူး။

ဒီလိုရေးဖို့ကို သမီးလေးရဲ့ နှင်းဆီပင်ကလေးက တိုက်တွန်းနေတာ ပေါ့။ ဒီမနက် သူ့ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်သွားတော့ နှင်းဆီပင်ကလေးက ပြော တယ်။ ‘မေမေကြီးရဲ့ စာရေးစက္ကူကို ထုတ်ယူပြီး မမလေးဆီကို စာရေးပါ’တဲ့။

တို့မြေးအဖွား တစ်ယောက်ဆီ တစ်ယောက် စာမရေးစတမ်းလို့ သဘောတူ ထားတာကို မေမေကြီး မမေ့ပါဘူး။ ဒီသဘောတူချက်ကို မေမေကြီး လေးစား ရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သိပ်တော့ မလိုက်နာချင်ဘူး။

ဒီစာမျက်နှာတွေဟာ အတောင်ပေါက်ပြီး သူ့ဘာသာသူတော့ အမေရိကကို ပျံသွားမှာ မဟုတ်ဘူး။ သမီးလေး ဒီကို ပြန်လာချိန်မှာ မေမေကြီး သက်ရှိထင်ရှား ရှိမနေတော့ဘူးဆိုရင် ဒီစာမျက်နှာတွေက သမီးလေးကို ကြိုဆို နေကြမှာပေါ့ကွယ်။

ဒီအကြောင်းတွေ မေမေကြီး ဘာဖြစ်လို့ ပြောနေမိသလဲ သိလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လပျော့ပျော့လောက်တုန်းက မေမေကြီးဘဝ မှာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ပြင်းပြင်းထန်ထန် နာမကျန်းဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒီတော့ နောက်ထပ် ခြောက်လ ဒါမှမဟုတ် ခုနစ်လလောက်အကြာဆိုရင် သမီးလေး ကို တံခါးဖွင့်ပေးဖို့၊ ပွေ့ဖက်ကြိုဆိုဖို့ မေမေကြီး ရှိချင်မှ ရှိတော့မယ်။ ဒီအလား အလာကိုလည်း ထည့်တွက်ထားရတော့မယ်လေ။ တစ်ခါတုန်းက မိတ်ဆွေတစ် ယောက်က ပြောပြဖူးတယ်ကွဲ့။ နာခြင်း၊ ဖျားခြင်းအကြောင်းကို မသိလောက် အောင် ကျန်းမာသူတစ်ဦး နာဖျားပြီဟောဆိုရင် ကောက်ကာငင်ကာနဲ့ အသည်း အသန်ဖြစ်တတ်တယ်တဲ့။ မေမေကြီးလည်း အဲဒီအတိုင်းဖြစ်ခဲ့တာပဲ။

တစ်မနက်မှာပေါ့။ နှင်းဆီပင်ကို ရေလောင်းနေတုန်း တစ်ယောက် ယောက်က မီးခလုတ်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်သလိုမျိုး ဖြုန်းခနဲ မှောင်အတိကျသွားတာ ကလား။ မစ္စတာရာဖီမန်ရဲ့ မိန်းမသာ ခြံစည်းရိုးကြားကနေ မေမေကြီးကို မြင်တွေ့မသွားရင် ခုလောက်ဆို သမီးလေး မိဘမဲ့ကလေးဖြစ်နေပြီပေါ့။ အင်း၊ မိဘမဲ့ကလေးတဲ့လား။ အဖွားကွယ်လွန်သွားသူ တစ်ဦးကို ဒီလို သုံးနှုန်းခေါ် ခေါ်တာ မှန်ရဲ့လား။ မေမေကြီးလည်း တိတိကျကျ မပြောတတ်ဘူး။ အဘိုးတွေ၊ အဘွားတွေက သိပ်ပြီး အရေးမပါအရာမရောက်တော့လို့ သူတို့သေဆုံးတဲ့အခါ ခေါ်ခေါ်သုံးနှုန်းဖို့ ပေါဟာရ သတ်သတ်မှတ်မှတ် မထားတာလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့ကွယ်။ အဘိုးတွေ၊ အဘွားတွေ သေဆုံးတဲ့အခါကျ မိဘမဲ့ကလေးတွေ ကျန်ခဲ့တယ်လို့ ပြောလို့ မရဘူးကွဲ့။ အဘိုးအဘွားတွေအဖြစ်က ဘာနဲ့တူသလဲ

ဆိုတော့ မေတတ်လျော့တတ်လွန်းတဲ့ တို့တစ်တွေဟာ ဆောင်းနေကျ ထီးကို လမ်းဘေးမှာ မေထားခဲ့သလိုမျိုး ပြစ်နေတယ်လေ။

ဆေးရုံပေါ်မှာ သတိပြန်လည်လာတဲ့အခါကျတော့ မေမေကြီး ဘာဆို ဘာမှ မမှတ်မိတော့ဘူး။ မျက်စိနှစ်လုံး မဖွင့်ခင် စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ခံစားရတယ်။ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေ အရှည်ကြီးပေါက်နေသလိုပဲ။ ကြောင်နှုတ်ခမ်းမွေးတွေလိုပေါ့။ မျက်လုံးတွေ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့မှ နှုတ်ခမ်းပေါက်ကျော်ပြီး နှာခေါင်းမှာတပ်ထားတဲ့ ပလတ်စတစ်ပိုက်ကလေးနှစ်လုံးကို တွေ့ရတယ်။ မေမေကြီးရဲ့ နံဘေးပတ်လည်မှာလည်း ထူးထူးဆန်းဆန်း စက်ကိရိယာတွေချည်းပဲ။ ရက်နည်းနည်းရတော့ မေမေကြီးကို တခြားလူနာနှစ်ယောက်နဲ့အတူ သာမန်လူနာခန်းထဲ ပြောင်းရွှေ့နေရာချပေးထားတယ်။ တစ်ညမှာတော့ မစွတာ ရာစ်မန်တို့ လင်မယားရောက်လာတယ်။ သူတို့က ပြောပြတယ်လေ။ 'ရှင်ခွေးဟာ ရှင်အသက်သခင်ပဲ။ ဒီခွေးကလေး ဟောင်လိုက်ပုံက သဲကြီးမဲကြီးပါပဲရှင်' တဲ့။

မေမေကြီး ထထိုင်ခွင့်ရပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ လူနာတွေ လိုက်စစ်တုန်းက အကြိမ်ကြိမ် တွေ့ဖူးနေတဲ့ ဆရာဝန်ကလေးတစ်ယောက် အခန်းထဲဝင်လာတယ်။ သူက ကုလားထိုင်တစ်လုံးဆွဲယူပြီး မေမေကြီးရဲ့ ခုတင်နံဘေးမှာ ထိုင်တယ်။

'အဒေါ်ကြီးကို ကြည့်စုစောင့်ရှောက်ဖို့နဲ့ အဒေါ်ကြီးအတွက် ကူညီဆုံးဖြတ်ပေးဖို့ ဆွေမျိုးရင်းချာတွေ မရှိတော့ ကျွန်တော် အဒေါ်ကြီးကိုပဲ တိုက်ရိုက်ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရတော့မှာပဲ'။

လို့ သူက စကားစတယ်။ သူစကားပြောနေတုန်း မေမေကြီးက သူပြောနေတာကို နားထောင်မယ့်အစား သူပြောပုံဆိုပုံကို ကြည့်နေမိတယ်။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေက ပါးပါးကလေးတွေရယ်။ သိတယ်မဟုတ်လား၊ မေမေကြီးကလည်း နှုတ်ခမ်းပါးပါးနဲ့ လူတွေကို ဘယ်တုန်းကမှ ကြည့်မရခဲ့တဲ့သူ။ သူ့ပြောစကားအရဆိုရင် မေမေကြီးရဲ့ ရောဂါအခြေအနေက ဆိုးရွားလွန်းတဲ့အတွက် အိမ်ကို ပြန်လို့မပြန်ဘူးတဲ့။ ဒီတော့ ဘိုးဘွားရိပ်သာမှာ သွားနေပါတဲ့။ လူနာပြုစုဖို့ ပစ္စည်းကိရိယာအစုံအလင်ရှိတဲ့ ဘိုးဘွားရိပ်သာမှာမည် နှစ်ခု၊ သုံးခုကို သူက

ရွတ်ပြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေကြီးရဲ့ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကို အကဲခတ်မိသွားတယ်ထင်ပါရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက ကမန်းကတန်း စကားဖြည့်ပြောတယ်လေ။

'ကျွန်တော်ပြောတဲ့ ဘိုးဘွားရိပ်သာတွေကို ဟိုတုန်းက လူအိုရဲ့တွေမျိုးလို မထင်လိုက်နဲ့နော်။' ခုခေတ် ဘိုးဘွားရိပ်သာက အစစအရာရာ ကွာခြားနေပါပြီ။ နေရောင်ရတဲ့ အခန်းတွေနဲ့၊ လမ်းလျှောက်ဖို့ ပန်းခြံကျယ်ကြီးတွေနဲ့။

ဒါနဲ့ မေမေကြီးက မေးလိုက်တယ်။ 'ဆရာ၊ အကဲခတ်မီးလူမျိုးတွေ အကြောင်း ဆရာနည်းနည်းပါးပါးများ သိပါသလား' လို့။

'ဟာ၊ သိတာပေါ့' လို့ သူက ပြောရင်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်တယ်။ 'ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ။ ဒေါ်ကြီးကတော့ သေရမယ်ဆိုရင် သူတို့သေနည်းမျိုးနဲ့ပဲ သေဖို့ ရည်ရွယ်ထားတယ်'။

မေမေကြီးရဲ့ စကားကို သူသိပ်ပြီး အဓိပ္ပာယ်ပေါက်ပုံ မရဘူး။ ဒါနဲ့ မေမေကြီးက ထပ်ဖြည့်ပြောတယ်။

'အဖြူရောင် ဆေးသုတ်ပြီး ရှင်သန်နေတဲ့ အခန်းထဲက ခုတင်ပေါ်မှာ တစ်နှစ်လောက်ပိုပြီး အသက်ရှင်နေထိုင်ရမှာနဲ့စာရင် ဒေါ်ကြီးက ဒေါ်ကြီးရဲ့ စားဖိုဆောင်ထဲက အိုးခွက်ပန်းကန်တွေကြားထဲမှာ မှောက်လျက်လဲပြီး သေသွားတာမျိုးကို ခံယူချင်တာကွဲ့'။

သူဟာ တံခါးပေါက်ဆီကို လျှောက်သွားနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ တံခါးက ထွက်ပြီး မျက်စိအောက်က ပျောက်မသွားမီ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်တယ်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ မလိုတမာ အပြုံးမျိုးနဲ့ပေါ့။

'လူတွေ တော်တော်များများက အဲဒီစကားမျိုး ပြောကြတယ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးကျတော့ ဒီကို ပြန်ပြေးလာကြတာပါပဲ။ သူတို့ဟာ ကြောက်ရွံ့တုန်နေပြီး သူတို့ကို ကြည့်စုစောင့်ရှောက်ဖို့ အသနားခံကြတာပါပဲ'။

နောက်သုံးရက်အကြာမှာ စာရွက်စာတမ်းတချို့ကို လက်မှတ်ထိုးပြီး ဆေးရုံပေါ်က ဆင်းခဲ့တယ်။ သူတို့လက်မှတ်ထိုးခိုင်းတဲ့ ပုံစံစာရွက်တွေက ရယ်ချင်စရာကြီး။ တကယ်လို့ မေမေကြီး သေဆုံးသွားတယ်ဆိုရင် တာဝန်ရှိသူ

ဟာ မေမေကြီးသာဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံလက်မှတ်ထိုးပါတယ်တဲ့လေ။ အဲဒီစာရွက်တွေကို လက်မှတ်ထိုးပြီး ခေါင်းသေးသေးမှာ နားကွင်းအကြီးကြီးတပ်ထားတဲ့ သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲကို အပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မေမေကြီးရဲ့ ပစ္စည်းပစ္စယ အနည်းအကျဉ်းကို ပလတ်စတစ် လက်ဆွဲအိတ်ထဲထည့်တယ်။ အငှားကား ရပ်နားစခန်းရှိရာကို ထွက်ခဲ့တယ်။

ပန်းခြံဂိတ်ပေါက်ဝမှာ မေမေကြီးကို မြင်လိုက်တာနဲ့ ဘတ်ဟာ အရူးလေးတစ်ကောင်လို ချာလပတ် လှည့်ပတ်ပြေးနေတော့တယ်။ နောက်ပြီး သူ့ရဲ့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုကို ထင်ထင်ရှားရှားပြတဲ့ အနေနဲ့ မရပ်မနား ပောင်တော့တာပဲ။ အဲဒီလို လှည့်ပတ်ပြေးပြီး မရပ်မနားဟောင်နေတဲ့အတွက် ပန်းခင်းနှစ်ခု ပျက်ခြင်းမလှ ပျက်သွားတယ်။ ဒီတစ်ချီတော့ မေမေကြီး သူ့ကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းချင်စိတ် မဖြစ်မိဘူး။ သူ့နှုတ်သီးတစ်ခုလုံး ရွံ့တွေပေးကျပြီး မေမေကြီးအနားကို တိုးကပ်လာတော့-

‘ကဲ မိတ်ဆွေဟောင်းကြီးရေ၊ တို့များ ပြန်လည်ဆုံစည်းကြပြန်ပြီပေါ့ကွယ်’

လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့နားရွက်တွေရဲ့ နောက်ဘက်နားကို ပွတ်သပ်ပေးလိုက်တယ်။

အဲဒီနေ့ရဲ့ နောက်မှာတော့ မေမေကြီး ဘာဆိုဘာမှ မလုပ်တော့ဘူး။ ဒါမှမဟုတ်လည်း အနည်းအကျဉ်းကလေးလောက်ပဲ လုပ်တော့တယ်။ နာမကျန်းဖြစ်ပြီးကတည်းက မေမေကြီး ကိုယ်ခန္ဓာရဲ့ ဘယ်ဘက်ခြမ်းဟာ တုံ့ပြန်မှုလေးကွေးလာတယ်။ အထူးသဖြင့် ဘယ်ဘက်လက်ဟာ အရမ်းလေးကွေးလာတယ်။ ဒီလို လေးကွေးလာတာကို အနူးပေးလိုက်ဖို့ဆိုတာကို မေမေကြီး အကြီးအကျယ် မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်မိတယ်။ ဒီတော့ အဲဒီ ဘယ်ဘက်လက်ကို တခြားလက်တစ်ဖက်ထက် ပိုပြီး အသုံးပြုခဲ့တယ်။ ဘယ်ဘက်လက်ကောက်ဝတ်မှာ ဖဲကြီးအနီစကလေး ချည်ထားတယ်။ ဒါမှ တစ်ခုခုကို လှမ်းယူမယ်ဆိုရင် ညာလက်ကို မသုံးဘဲ ဘယ်လက်ကို သုံးဖို့ သတိရအောင်လေ။ တို့များရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းတွေ မှန်မှန်ကန်ကန် အလုပ်လုပ်နေသရွေ့ကာလပတ်လုံး ဒီကိုယ်အင်္ဂါ

အစိတ်အပိုင်းတွေဟာ ဘယ်လောက်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ရန်သူတွေဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာကို တို့များသိမြင်သဘောပေါက်မှု မရှိကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ တို့များတစ်ချက်ကလေးသတိလစ်ပြီး အကာအကွယ်မှသွားတာနဲ့ တို့တစ်တွေ ခံလိုက်ရပြီသာ မှတ်ပေတော့။

ဒီတော့ကွယ် မေမေကြီး အရင်ကလို မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ သိမြင်လာရတဲ့ နောက် ဝေါတာရဲ့မိန်းမကို သော့တစ်စုံအပ်ထားလိုက်တယ်။ သူက မေမေကြီးကို ကြည့်ဖို့၊ ပြီးတော့ မေမေကြီး လိုအပ်တာတွေ ဝယ်ခြမ်းပေးဖို့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အိမ်ကို ဝင်လာပေးတယ်လေ။

မေမေကြီး အိမ်ထဲနဲ့ ခြံပြင်ထဲမှာသာ လှည့်ပတ်သွားလာနေရင်း သမီးလေးအကြောင်း တစ်တွေးတည်း တွေးနေမိတယ်။ ဘယ်လောက်ထိ တွေးနေမိသလဲဆို အစွဲအလမ်းတစ်ခုလိုကို ဖြစ်လာတော့တယ်။ ဒါနဲ့မေမေကြီးတယ်လီဖုန်းရှိရာဆီကို အကြိမ်ကြိမ် သွားတယ်။ စကားပြောခွက်ကို ကောက်ကိုင်တယ်။ သမီးလေးဆီကို အကြောင်းကြားမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို ကောက်ကိုင်ပြီး တယ်လီဖုန်းအိတ်ချိန်းကိုရောက်တိုင်း မူလစိတ်ကူးကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်ခဲ့မိတယ်။ ညဉ့်ဦးပိုင်းတွေကျတော့ မေမေကြီးရဲ့ လက်တန်းကုလားထိုင်ကြီးပေါ်မှာထိုင်တယ်။ မေမေကြီးရဲ့ရှေ့မှာ ဘာဆိုဘာမှ မရှိ။ ဟာလာဟင်းလင်းကြီး။ မေမေကြီးရဲ့ ပတ်ပတ်လည်မှာ ဘာအသံမှမရှိ။ တိတ်ဆိတ်မှုအတိ။ မေမေကြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တစ်မေးတည်း မေးနေမိတယ်။ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ငါဘာလုပ်ရမလဲ လို့။ ဟုတ်တယ်၊ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်။ ထုံးစံအတိုင်း သမီးလေးအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်ပါ။ မေမေကြီးအတွက် မဟုတ်ပါဘူး။ မေမေကြီးအတွက်ကတော့ကွယ်။ ဒီလောကကြီးကို မေမေကြီး စွန့်ခွာသွားချိန်မှာ သမီးလေး မေမေကြီးအနီးမှာ ရှိနေရင် ပိုကောင်းတာပေါ့။ ခုလို မေမေကြီး မကျန်းမမာဖြစ်နေကြောင်း သမီးလေးဆီကို အကြောင်းကြားလိုက်ရင် သမီးလေး အမေရီကမှာ နေရေးအစီအစဉ်ကို ဖျက်ပြီး ဒုန်းခိုင်းဗြေ့ချလာမယ်ဆိုတာ မေမေကြီး သိတာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီနောက်မှာ ဘာတွေ ဖြစ်လာမလဲ။ မေမေကြီးက နောက်

ထပ် သုံးလေးနှစ်ဆက်ပြီး အသက်ရှင်နေရင်ကော။ မေမေကြီး ဘီးတပ်ကလား ထိုင်ပေါ်မှာ နေရကောင်းနေရနိုင်တယ်။ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဆွံ့တဲ့ချင်ချိုတဲ့နေမယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သမီးလေးက မေမေကြီးကို တာဝန်အရ ပြုစုစောင့်ရှောက်နေရမယ်လေ။ ဒီတာဝန်ကြီးကို သမီးလေး အနစ်နာခံစိတ်အပြည့်နဲ့ ကြိုးစားထမ်းဆောင် လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အချိန်တန်လာတဲ့အခါ သမီးလေးရဲ့ အနစ်နာခံစိတ်ဟာ ဒေါသနဲ့ ခါးသီးမှုအဖြစ် အသွင်ပြောင်းသွားလိမ့်မယ်။ နှစ်ကာလတွေ တစ်နှစ် ပြီးတစ်နှစ် တစ်ဆီဆီ ကုန်သွားတဲ့အခါ ခါးသီးမှုတွေ ဖြစ်ထွန်းလာမယ်။ ပြီးတော့ သမီးလေးရဲ့ ငယ်ဘဝတွေ အလဟဿ ဖြစ်ကုန်မယ်။ သမီးလေးအပေါ် ထားတဲ့ မေမေကြီးရဲ့ မေတ္တာတရားဟာ မေမေကြီး ဖြစ်စေချင်သလို မဖြစ်ဘဲ ကိုယ့်ရှုးကိုယ်ပတ်ပြီး သမီးလေးကို တစ်ဖက်ပိတ်လမ်းထဲ အတင်းအဓမ္မ တွန်းပို့ရာ ရောက်သွားမယ်။ အဲဒါကတော့ သမီးလေးဆီ ဘာကြောင့် ဖုန်းမဆက် ချင်ရသလဲဆိုတာ မေမေကြီးရဲ့ ရင်ထဲက အသံတစ်သံက ပြောနေတဲ့ ကြောင်း ကျိုးပြချက်ပေါ့။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီအသံက တယ်လီဖုန်းမဆက်ဖို့ ကန့်ကွက်ပြီး မကြာခင် မှာပဲ တယ်လီဖုန်းဆက်တာ မှန်တယ်လို့ မေမေကြီး ဆုံးဖြတ်မိပြန်ရော။

မေမေကြီး တွေးကြည့်တယ်လေ။ သမီးလေးက အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီး ကို ဖွင့်လိုက်မယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သမီးလေးဆီကို မေမေကြီးနဲ့ ဘတ်တို့ အပြေးအလွှားလာပြီး ပေးလားဝါးလား လုပ်တာကို ကြုံရမယ့်အစား ကာလ ကြာမြင့်စွာကတည်းက လူသူမနေတော့တဲ့ ဟာလာဟင်းလင်းအိမ်ကြီးကိုပဲ တွေ့ ကြုံရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုရင် သမီးလေး ဘယ်လိုခံစားရမလဲ။ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်မယ့် သူ တစ်ဦးမှမရှိတဲ့ အိမ်အပြန် ခရီးထက် ရင်နာစရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်မျိုး ရှိနိုင်ပါဦးမလားကွယ်။

ကဲ၊ တကယ်လို့ သမီးလေးရှိတဲ့ ဆီကို မေမေကြီး သေဆုံးပြီဖြစ် ကြောင်း အကြောင်းကြားတဲ့ ကြေးနန်းစာရောက်လာရင်ကောကွယ်။ ဒါဟာ သစ္စာဖောက်တဲ့ အပြုအမူတစ်ရပ်လို့ သမီးလေး အဓိပ္ပာယ်မပွင့်ပေဘူးလား။ မေမေကြီးက မလိုတမာစိတ် မွေးတယ်လို့ကော မထင်ပေဘူးလား။ လွန်ခဲ့တဲ့

လပိုင်းတွေတုန်းက သမီးလေးဟာ မေမေကြီးကို မရှိမသေ မလေးမခန့်စကား တွေ ပြောခဲ့တယ်။ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ဆက်ဆံခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် သမီးလေးကို ပြစ်ဒဏ်ခတ်တဲ့အနေနဲ့ တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမှ အကြောင်းကြားဖော် မရတဲ့ လောက ကြီးကို စွန့်ခွာသွားတယ်လို့ သမီးလေး မမှတ်ယူနိုင်ပေဘူးလား။

ဒီလိုသာ ဖြစ်သွားလို့ကတော့ ဒါဟာ ကိုယ့်ရှုးကိုယ်ပတ်တဲ့ ဖြစ်ရပ် မျိုး မဟုတ်တော့ဘူး။ သမီးလေးကို ချောက်ထဲ တွန်းချတဲ့ အဖြစ်မျိုး ဖြစ်သွား ပြီ။ ဒီလို အတွေ့အကြုံမျိုးကို ဘယ်သူမှ ကြုံကြုံခံနိုင်မယ် မထင်ဘူးကွယ်။ မေမေကြီးကို ပြောချင်တဲ့ စကားတွေ သမီးလေးရဲ့ ရင်ထဲမှာ တစ်သက်လုံး ပိတ်လောင်ကျန်နေတော့မယ်။ သမီးလေးချစ်တဲ့ ဘွားအေးကြီးရဲ့ ရင်ခွင်မှာ ခိုလှုံခွင့် မရတော့ဘူး။ ဘွားအေးရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး အရင်က မပြောခဲ့ဖူးတဲ့ စကားတွေကို ပြောခွင့်မရတော့ဘူး။ သမီးလေးချစ်တဲ့ ဘွားအေးကြီးကို မြေမြုပ် သင်္ဂြိုဟ်ထားကြပြီလေ။

မေမေကြီးမှာ ချီတုချီတုနဲ့ နေ့တွေ ရက်တွေ ကုန်လွန်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ ဒီနေ့မနက်တော့ နှင်းဆီပင်ကလေးက မေမေကြီးကို လှဲ့ဆော်တိုက်တွန်း အားပေးနေတယ်ကွဲ့။ နှင်းဆီပင်ကလေးက ပြောနေတယ်။ သူ့ဆီကို စာတစ် စောင် ရေးပါတဲ့။ မေမေကြီး မရှိတော့တဲ့အခါ သမီးလေး အမှတ်တရ သိမ်း ထားလို့ရအောင် မေမေကြီးရဲ့ တစ်ကိုယ်တော် နောက်ဆုံးနေ့တွေအကြောင်း မှတ်တမ်းကလေး တစ်စောင်ရေးပေးလိုက်ပါတဲ့။

ကဲ၊ ဒီတော့ မေမေကြီး စားဖိုဆောင်ထဲရောက်နေပြီ။ သမီးလေးရဲ့ ဗလာစာအုပ်ဟောင်းကလေး တစ်အုပ်ကို ရှေ့မှာချလို။ အိမ်စာတွေ မလုပ်တတ် လို့ စိတ်ညစ်နေတဲ့ ကျောင်းသူမကလေးတစ်ယောက်လို ဘောလိပ်ပင်ကို သွားနဲ့ ကိုက်လို့။

မေမေကြီး ရေးခဲ့မှာ သေတမ်းစာလား။ အဲဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ပြန် ဘူး။ သမီးလေးရဲ့ အနီးမှာ မေမေကြီး ရှိနေတယ်လို့ ခံစားချင်တဲ့အခါမျိုးမှာ သမီးလေးဖတ်လို့ရမယ့် စာတစ်စောင်လောက်ပါပဲ။ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ သမီးလေးကို ဆရာကြီးလုပ်တဲ့ စာမျိုး မရေးခဲ့ပါဘူး။ ဒီစာကို ဖတ်ပြီး သမီးလေး စိတ်

အနောင်အယုက်လည်း မဖြစ်စေရဘူး။ တို့မြေးအဖွား နှစ်ယောက်ကို နောင် ဖွဲ့ထားခဲ့ပြီး လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အနည်းငယ်တုန်းကမှ ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့ ရင်းနှီးမှုမျိုးနဲ့ စကားစမြည်ပြောတဲ့ စာမျိုးပဲ ရေးမှာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူ့လောကမှာ မေမေကြီး နေထိုင်အသက်ရှင်ခဲ့ရတဲ့ နှစ်ကာလတွေက ကြာညောင်းလွန်းလှတယ်။ ဒီတော့ မေမေကြီး သေဆုံးတဲ့ အခါမှာ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟပေါင်းများစွာကို ခွဲခွာထားရစ်ခဲ့ရမယ်။ လူတစ်ဦး သေဆုံးသွားလို့ လူတွေ ဝမ်းနည်းကြေကွဲတယ် ဆိုတာ အဲဒီလူ မရှိတော့လို့ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလူနဲ့ ကျန်ခဲ့တဲ့ လူတွေကြား ပြောချင်ဆိုချင်တဲ့ စကားတွေ မပြောလိုက်ရတာက ကြေကွဲစရာကွဲ့။

သိတယ် မဟုတ်လား၊ သမီးလေးရဲ့ အမေအဖြစ် ခံယူရမယ့် အချိန်မှာ မေမေကြီးဟာ ဘွားအေအရွယ်ကို ရောက်နေပြီလေ။ ဒီတာဝန်ကို ယူလိုက်ရပြီဆိုကတည်းက မေမေကြီးဘဝဟာ တစ်ဆင့်ပြန်ပြီး တိုးတက်သွားပြန်ပြီပေါ့။ ဒီလိုတာဝန်ယူလိုက်ရတဲ့အတွက် အခွင့်အလမ်းသာမဟုတ်ဘဲ အများကြီး ရနိုင်တယ်။ သမီးလေးရနိုင်မယ့် အကျိုးကျေးဇူးက ဘွားဘွားမေမေဟာ မိခင်မေမေထက် ပိုပြီး ဂရုစိုက်တယ်။ စိတ်ရှည်သည်းခံတယ်။ မေမေကြီး ရနိုင်မယ့် အကျိုးကျေးဇူးကတော့ တခြားသက်ရွယ်အို အဘွားကြီးတွေလို ဖဲပိုင်းကလေး ထိုင်လိုက်၊ အမျိုးသမီးများ ကလပ်မှာထိုင်ပြီး အတင်းအဓမ္မတွေ ပြောလိုက်လုပ်ပြီး သူငယ်ပြန်တဲ့ ဘဝကို မရောက်တော့ဘဲ ဘဝရဲ့ ပင်မရေစီးထဲကို ပြန်လည်စီးဝင်မျှောပါခွင့် ရပြန်တာပေါ့ကွယ်။

ဒါပေမဲ့ ပျိုခနဲ ဖျတ်ခနဲ တစ်ခုခုဖြစ်မယ့်အချိန်ကို ရောက်လာတော့တယ်။ ဒီလိုဖြစ်လာရတာဟာ မေမေကြီးရဲ့ ချို့ယွင်းချက်ကြောင့် မဟုတ်သလို သမီးလေးရဲ့ ချို့ယွင်းချက်ကြောင့်လည်း မဟုတ်ဘူး။ သဘာဝအလျောက် ဖြစ်ပေါ်လာရတာ။

ကလေးဘဝနဲ့ သက်ကြီးရွယ်အိုဘဝဟာ အရမ်းဆင်တူတယ်။ အဲဒီဘဝနှစ်မျိုးစလုံးမှာ အကာအကွယ်ခံခြင်းဆိုတဲ့ လက္ခဏာရပ် တစ်ခုရှိနေတယ်။ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရသလဲဆိုတာကတော့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးပေါ်မှာ မူတည်တာပေါ့။ ကလေးဘဝဆိုတာက သွက်လက်လှုပ်ရှားနေတဲ့ ကမ္ဘာလောကကြီးထဲ

ကို တိုးမဝင်ရသေးဘူး။ သက်ကြီးရွယ်အိုဘဝကျတော့ သွက်လက်လှုပ်ရှားနေတဲ့ ကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှာ ဆက်ပြီး ပါဝင်မနေတော့ဘူး။ နားလိုက်ပြီပေါ့။ နောက်ပြီး ဒီနှစ်ဦးရဲ့ တုံ့ပြန်မှုတွေက ပြင်ပ ပယောဂမပါဘဲ ရင်တွင်းက အလိုအလျောက် ဖြစ်လာတဲ့ တုံ့ပြန်မှုတွေ။ ပွင့်လင်းတယ်။ ဟန်ဆောင်မှု မရှိဘူး။

အရွယ်ရောက်သူဘဝကို ကူးပြောင်းလာတဲ့ ကာလအတောအတွင်း တိုရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကို ကိုယ်ပျောက်အခွံတစ်ခုက စတင်ရစ်ပတ်ကာရံလာတော့တယ်။ အဲဒီအခွံဟာ တဖြည်းဖြည်း မာလာတယ်။ လူကြီးဘဝကာလအတွင်း ဒီအခွံဟာ ထူသည်ထက် ထူလာတယ်။ ပုလဲတစ်လုံး ဖွဲ့ထွားလာသလို ဖွဲ့ထွားလာတယ်။ ပုလဲဆိုတာ အလုံးကြီးလေ ဒဏ်ရာနက်လေး၊ အပေါ်ခွံ ပိုပြီး မာလာလေပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း မေမေကြီးတို့ ဝတ်ဆင်တဲ့ အဝတ်အစားတွေလို ဝတ်ဖန်များလာတော့ အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ တချို့နေရာတွေမှာ ပါးလျားလာတယ်။ နောက်ကျတော့ လှုပ်ရှားမှု တစ်ခုခုကြောင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ကွဲထွက်သွားတယ်။ ဒီလိုကွဲသွားတာကို ပထမတော့ သတိမထားမိဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ့်ကို အကာအကွယ်ပေးနေတဲ့ အခွံရဲ့ ခိုင်မာမှုကို ယုံကြည်စိတ်ချထားလို့ပဲ။ အဲဒီနောက်မှာတော့ အနှစ်သာရမဲ့တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုခု ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ ဒီအခါ ဘာအကြောင်းကြောင့်မှန်း မသိဘဲ တို့များဟာ ကလေးတစ်ယောက်လို ငိုကျွေးနေမိတော့တယ်လေ။

မေမေကြီးပြောချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်အတိအကျကတော့ သမီးလေးနဲ့ မေမေကြီးကြားမှာ သဘာဝအလျောက် စိတ်ဝမ်းကွဲမှု ဖြစ်ပေါ်လာရတယ်ဆိုတာ ပါပဲကွယ်။ သမီးလေးရဲ့ အခွံကစတင်ဖြစ်ထွန်း ဖွဲ့ထွားလာချိန်မှာ မေမေကြီးရဲ့ အခွံက တစ်စီကြေမွသွားပြီးသား ဖြစ်နေပြီလေ။ သမီးလေးက မေမေကြီးရဲ့ မျက်ရည်တွေကို သည်းမခံနိုင်သလို မေမေကြီးက သမီးလေးရဲ့ အသစ်ဖြစ်ထွန်းလာတဲ့ မာကျောမှုကို သည်းမခံနိုင်ဘူး။ တကယ်တော့ သမီးလေး အရွယ်ရောက်လာတာနဲ့အမျှ အကျင့်စရိုက်တွေ ပြောင်းလားလိမ့်မယ်ဆိုတာ မေမေကြီး ကြိုတွက်ပြီးသား။ ဒီအတွက် အသင့်ပြင်ထားပြီးသား။ ဒါပေမယ့် ပြောင်းလဲမှုနဲ့ တကယ်တမ်း ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါ မေမေကြီး သည်းခံဖို့ ခက်ခဲနေတာ တွေ့ရတော့တယ်။

မေမေကြီးဟာ အသွင်ခြားသူတစ်ဦးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရတယ်။ မေမေကြီး ဘယ်လို ဆက်ဆံရမုန်း မသိသူတစ်ဦးနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတယ်။ ညဘက်အိပ်ရာ ဝင်တဲ့အခါများမှာ ထုံးစံအတိုင်း သမီးလေးအကြောင်း စဉ်းစားတာပေါ့ကွယ်။ အဲဒီအခါကျ သမီးလေး ဘာကြောင့် ဘာတွေ ဖြစ်နေရတယ်ဆိုတာ နိုင်နိုင်မာ မာကြီးကို အဖြေရှာလို့ရပါတယ်။ ထိခိုက်ပွန်းရှုမှုဆိုလို့ ခြစ်ရာကလေးတစ်ခု တောင် မရှိဘဲ လူပျို၊ အပျိုဘဝကို ကျော်ဖြတ်လာသူ တစ်ဦးဟာ လူကြီးဘဝ ကို တကယ်တမ်းရောက်မလာနိုင်ဘူးလို့တောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပေး လိုက်သေးတယ်။

ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ ဈေးဦးပေါက်အဖြစ် သမီးလေးက မေမေကြီးကိုလည်း တိုက်ခိုက်လိုက်ရော မေမေကြီး အရမ်းစိတ်ဓာတ်ကျမိတယ်။ မျက်ရည်ကျလှစမန်း ခံစားရတယ်။ မေမေကြီး အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးလေးကို ဖက်ပြိုင်ရင်ဆိုင်နိုင်လောက်အောင် ခွန်အားတွေ စုစည်း လို့ မရခဲ့ဘူး။

သမီးလေး အသက်ရှစ်ဆယ်အထိ အသက်ရှင်နေထိုင်ခွင့်ရမယ်ဆို ရင် အဲဒီသက်တမ်းရှိသူတွေဟာ စက်တင်ဘာလကုန်ပိုင်းမှာ ရှိနေတဲ့ သစ်ပင်ပေါ် က သစ်ရွက်ကလေးတွေလို ခံစားရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း သမီးလေးသိလာမှာ ပါ။ နေ့တွေ ရက်တွေက သိပ်များများ မကျန်တော့ဘူး။ နေ့ရောက်တော့မယ်။ အဲဒီအခါ သစ်ပင်ကြီးဟာ သူ့ရဲ့ အာဟာရဓာတ်တွေကို သူ့ကိုယ်တွင်း တပြည့် ပြည်း ပြန်စုပ်သွင်းတယ်။ ပင်စည်ကြီးက နိုက်ထရိုဂျင်၊ ကလိုရိုဖီးလ်နဲ့ ပရိုတိန်း ဓာတ်တွေကို ပြန်ပြီး ဝါးမျိုးပစ်တယ်။ အဲဒီလို အသက်ဆက်ပေးမယ့် ဓာတ် တွေကို မရတော့တာနဲ့အမျှ အစိမ်းရောင် ဖြစ်ပေါ်မှုတို့၊ ကျွဲဆန်ရုန်းကန်တတ် တဲ့ ဂုဏ်သတ္တိတို့လည်း လျော့ပါးလာတယ်။ ဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ။ သစ်ရွက် ကလေးဟာ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ဆက်ပြီး တွယ်ဖက်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအတိုင်း ရေရှည်တွယ်ဖက်မထားနိုင်ဘူးဆိုတာ သူသိနေတယ်။ တခြားသစ်ရွက်တွေက တော့ တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် ကြွေကုန်ပြီ။ သူတို့ကြွေကျတာကို မြင်နေတွေ့နေရ တယ်။ ပြီးတော့ လေတိုက်နှုန်းနည်းနည်းကလေး မြင့်လာမှာကို အထိတ်ထိတ်

အလန့်လန့်နဲ့ အသက်ရှင်နေရတယ်။ မေမေကြီးအတွက်ကျတော့ လေပြင်းက သမီးလေးပေါ့။ အရွယ်ရောက်လာတာနဲ့အမျှ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်နိုင်အားကောင်း လာတဲ့ သမီးလေးဟာ မေမေကြီးအတွက် လေပြင်းပဲပေါ့။ ဒါကို သမီးလေး ဘယ်တုန်းကမှ မသိမမြင်ခဲ့ဘူးလေ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ကလေးရယ်။ တို့မြေးအဘွားနှစ်ယောက်ဟာ သစ်ပင်တစ်ပင်တည်းကို တွယ်ဖက်ထားတဲ့ သစ် ရွက်ကလေးတွေပါပဲကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ကွဲပြားခြားနားတဲ့ ရာသီတွေမှာ ရှင်သန် နေကြရတဲ့ သစ်ရွက်တွေလေ။

သမီးလေး ခွဲခွာသွားတဲ့နေ့ကို မေမေကြီး သတိရနေသေးတယ်။ တို့မြေးအဘွား ဘယ်အခြေအနေမျိုးရောက်ခဲ့သလဲ။ မေမေကြီး လေဆိပ်လိုက် ပို့ဖို့ကို သမီးလေးက ခွင့်မပြုဘူး။ သမီးလေးရဲ့...ဟိုဟာထည့်ပါဟဲ့၊ ဒီမှာ ယူသွားပါဦးလို့ မေမေကြီးက သတိပေးတိုင်း 'သမီးသွားမှာ အမေရိုကကို၊ သဲကန္တာရထဲ သွားမှာ မဟုတ်ဘူး'လို့ သမီးလေးက ပြန်ပြန်ပက်ရဲ့။ သမီးလေး တံခါးဝကနေ အပြင်ထွက်သွားတော့ မေမေကြီးက စက်ဆုပ်ရွံ့နုန်းစရာ ကောင်း လှတဲ့ အသံစူးစူးနဲ့ အော်ပြောလိုက်သေးတယ်။ 'ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်နော်' လို့။ ဒီတော့ သမီးလေးက တစ်ချက်ကလေးတောင် လှည့်မကြည့်ဘဲ စကားလုံး တွေပဲထားရစ်ခဲ့တယ်။ 'ဘတ်နဲ့ နှင်းဆီပင်ကလေးကို ကြည့်ထားလိုက်ပါ'တဲ့လေ။

အဲဒီအချိန်တုန်းကတော့ သမီးလေးရဲ့ စကားလုံးတွေကြောင့် စိတ် ဇွန်လက်ပျက် ဖြစ်ကျန်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ဝန်ခံရမှာပဲ။ အခွဲအလမ်းကြီးတတ်တဲ့ အဘွားကြီးဖြစ်တဲ့ မေမေကြီးက ဒီထက် အနှစ်သာရရှိတဲ့ နှုတ်ဆက်မှုမျိုး ပြု လုပ်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားခဲ့တယ်လေ။ အနမ်းကလေးတစ်နမ်း၊ ဒါမှမဟုတ် ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ဖော်ပြတဲ့ စကားကလေးတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းပေါ့။

အဲဒီ ညဘက်အိပ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီး ညဉ့်ဝတ် အင်္ကျီကြီးနဲ့ပဲ ဟာလာဟင်းလင်း အိမ်ကြီးထဲမှာ ဦးတည်ရာမဲ့ လျှောက်သွားနေ မိတယ်။ အဲဒီခါကျမှပဲ ဘတ်နဲ့ နှင်းဆီပင်ကလေးကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ဖို့ ဆိုတာ မေမေကြီးနဲ့ အတူဆက်ပြီး ရှိနေသေးတဲ့ သမီးလေးရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ တို့ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ရာ ရောက်ပါကလေးလို့ သဘောပေါက်မိတယ်။ မေမေ

www.burmeseclassic.com

ကြီးနဲ့အတူ ဆက်ပြီး ရှိနေဦးမယ့် တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ဆိုတာကတော့ ပျော်
ရွှင်ကြည်နူးစရာကောင်းတဲ့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကလေးပေါ့ကွယ်။

နောက်ပြီး သမီးလေး ဒီလောက် အသံစူးစူးရှရှနဲ့ ပြောသွားတာဟာ
ခံစားမှုကင်းမဲ့လို့ မဟုတ်ဘူး။ မျက်ရည်တွေကို အားစိုက်ပြီး ထိန်းရလွန်းလို့
ဖြစ်ပေါ်ချက် တစ်ခုဆိုတာကိုလည်း မေမေကြီး သိမြင်လာတယ်။ မေမေကြီး
ပြောခဲ့တဲ့ အခွံဆိုတာ အဲဒါပဲပေါ့။ သမီးလေးရဲ့ အခွံက သမီးလေးကို ရစ်ပတ်
ကာရံထားတာ တင်းကျပ်လွန်းတော့ သမီးလေး အသက်တောင် ၀၀မရှုနိုင်ဘူး
လေ။ လွန်ခဲ့တဲ့ လပိုင်းတွေအတွင်း မေမေကြီး အကြိမ်ကြိမ်ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေ
ကို မှတ်မိသေးလား။ တို့များ သွန်ထုတ်မပစ်လိုက်တဲ့ မျက်ရည်တွေဟာ တို့ရဲ့
နှလုံးသားပတ်လည်မှာ အိုင်နေတယ်။ ကာလတွေ ကြာညောင်းလာတဲ့အခါ
အဲဒီမျက်ရည်တွေဟာ အပေါ်ခွံတင်းပြီး နှလုံးသားကို လှုပ်ရှားမရအောင် ဖျစ်ညှစ်
ထားတော့တယ်။ အဝတ်လျှော်စက်တွေထဲမှာ ထုံးကျောက်အလွှာတွေ ဖြစ်လာ
သလိုပေါ့ကွယ်။

မီးဖိုချောင်အသုံးအဆောင်တွေကို အခြေပြုထားတဲ့ မေမေကြီးရဲ့ တင်
စားချက် ရိုးရိုးကြီးက သမီးလေးကို စိတ်နှလုံးရွှင်မြူးစေမယ့်အစား စိတ်ပျက်
ငြိုးငြွေ စေမှာပဲနော်။ မေမေကြီးရဲ့ ဥပမာ ဥပစာစကားတွေကိုတော့ သည်းခံပြီး
ဖတ်ရလိမ့်မယ်နော်။ လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ ကိုယ့်နဲ့ အကျွမ်းဝင် အရင်းနှီးဆုံး
အရာတွေကနေ စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေ ဓွေးဖွားယူရတာပဲလေ။

ကဲ၊ တော်ဦးမှ။ ဘတ်က တအိအိလုပ်ပြီး ။ ကြီးကို တောင်းပန်
မယတဲ့ အကြည့်နဲ့ကြည့်နေပြီ။ သူဟာလည်း သဘာဝရဲ့ စည်းကမ်းချက်တွေကို
ပြဆိုနေတဲ့ နမူနာတစ်ခုပေါ့။ ရာသီတွေ ဘယ်လိုပဲပြောင်းနေပြောင်းနေ ဘယ်
အချိန်ဘယ်အခါကတော့ ထမင်းစားရမယ့်အချိန်ဆိုတာ သူက တိတိကျကျကြီး
ကို သိနေတာကွယ်။ မယ့်ရင် သူ့နံဘေးမှာ နာရီတစ်လုံးချထားကြည့်၊ အချိန်
မလွဲစေရဘူး။

နိဝိသိကာ ၁၈

မနေ့ညကတော့ သဲကြီးမဲကြီး မိုးရွာတယ်ဟေ့။ ဘယ်လောက်ထိ မိုးကြီးသလဲဆို
တရုတ်ကတ်မှန်တွေကို လာရိုက်တဲ့ မိုးသံတွေက မေမေကြီးကို အကြိမ်ကြိမ်
လန့်နိုးစေတာကလား။

ဒီမနက် မျက်စိတွေ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ရာသီဥတု ဆိုးတုန်းပဲ။
ဒီတော့ အချိန်တော်တော်ကလေးကြာတဲ့အထိ အိပ်ရာထဲမှာ ဆက်ပြီးကျွေးနေလိုက်
တယ်။ ဪ နှစ်ကာလတွေ ကြာလာတာနဲ့အမျှ အပြောင်းအလဲတွေ ဖြစ်သွား
ပုံများ ပြောပါတယ်။ သမီးလေး အသက်အရွယ်လောက်တုန်းကဆို မေမေကြီး
ဟာ တစ်ဆောင်းတွင်းလုံး ဆောင်းစုပြီး အိပ်နေတတ်တဲ့ ဒေါမောက်စ် ကြွက်
ကလေးလိုပဲကွဲ့။ မေမေကြီးကို တစ်ယောက်ယောက်က လာပြီး မနိုးလိုက်တော့
နေ့လယ်စာ စားချိန်အထိ အိပ်ပျော်အောင် အိပ်လို့ရတယ်လေ။

ဒါပေမဲ့ ခုအသက်အရွယ်မှာတော့ မိုးမသောက်မိကတည်းက အိပ်
ရာက ထနေကျ ဖြစ်နေပြီ။ အဲဒီလို အစောကြီး အိပ်ရာက ထနေတော့ တစ်
နေ့တာ နေရတဲ့ ကာလတွေက တာရှည်လွန်းတာပေါ့။ တာရှည်တာမှ မဆုံး
နိုင်လောက်အောင်ပါပဲ။ တခြားဘာနဲ့မှ မတူတာကတော့ တစ်နေ့တာလုံးရဲ့
အချိန်တွေထဲမှာ မနက်ပိုင်းအချိန်တွေဟာ စိတ်ပျက်စရာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်နေ
တာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီအချိန်တွေမှာ တခြားအာရုံပျံ့စရာ ဘာကိစ္စမှ
မရှိလို့။ အာရုံပျံ့စရာတွေ ကိစ္စတွေ မရှိတော့ လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်

အကြောင်းပဲ တွေးနေမိတာပေါ့။ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်တွေးပြီ ဆိုကတည်းက အတိတ်က အကြောင်းတွေပေါ့ကွယ်။ သက်ကြီးရွယ်အိုတစ်ယောက်ရဲ့ အတွေးတွေမှာ အနာဂတ်ဆိုတာ မရှိဘူး။ များသောအားဖြင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ အတွေးတွေ ချည်းပဲ။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ မဟုတ်တောင် ငှုဂ်ငိုငိုငိုဖြစ်ရမယ့် အတွေးမျိုးတွေပေါ့။

မေမေကြီးလေ သဘာဝရဲ့ ထူးခြားတဲ့ သွင်ပြင်တစ်ရပ်အကြောင်း တွေးတွေးပြီး အံ့သြနေမိတယ်။ ဟိုတစ်နေ့က မေမေကြီးကို အတွေးကြွယ်စေမယ့် မှတ်တမ်းတင် မီဒီယိုကားတစ်ကား ကြည့်လိုက်ရတယ်။ သူတို့က တိရစ္ဆာန်တွေမက်တဲ့ အိပ်မက်တွေအကြောင်း တင်ပြကြတယ်လေ။ သဘာဝအနေအထား အဆင့်ဆင့်အရ ငှက်တွေနဲ့ အထက်ဖြစ်တဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေဟာ တယ်ပြီး အိပ်မက်မက်ကြတယ်ဆိုပဲ။ နံ့ပြီစုတ်လို ငှက်ကလေးတွေ၊ ခိုတွေ၊ ယုန်တွေ၊ ပြီးတော့ ရှဉ့်ကလေးတွေ၊ ခွေးတွေ၊ နောက်ပြီး လယ်တောယာတောမှာ လဲလျောင်းနေတဲ့ နွားမတွေ...သူတို့အားလုံး အိပ်မက်မက်တတ်ကြသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ မက်ပုံချင်းတော့ မတူကြဘူးတဲ့ကွဲ့။ သဘာဝအရ တခြားအကောင်တွေရဲ့ တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်ခြင်းခံရတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေဟာ တိုတိုတုတ်တုတ်အိပ်မက်တွေပဲ မက်လေ့ရှိသတဲ့။ အိပ်မက်ဆိုတာထက် စိတ်မျက်စိထဲမှာ ရိုးတိုးရိပ်တိပ်မြင်လိုက်ရတာမျိုးပေါ့။ အဲ...တခြားအကောင်တွေကို တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ် စားတတ်တဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေ ကျတော့ ရှည်လျားပြီး ရှုပ်ထွေးတဲ့ အိပ်မက်တွေ မက်တတ်ကြသိပ်။

‘တိရစ္ဆာန်တွေအဖို့ကတော့ အိပ်မက်တွေဆိုတာ မိမိတို့ရှင်သန်ရပ်တည်နိုင်ရေးအတွက် မဟာဗျူဟာတွေ စုစည်းပြင်ဆင်တဲ့ နည်းတစ်နည်းပါပဲ။ မုဆိုးတွေက သူတို့ရဲ့ သားကောင်တွေကို အမိဖမ်းဖို့ အမြဲတမ်း နည်းသစ်လမ်းသစ်တွေ ရှာဖွေကြံဆနေကြပြီး သားကောင်ဖြစ်ရတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေကတော့ သူတို့ရဲ့ အစားအစာဟာ မြက်ပင်တွေလို သူတို့ရှေ့မှာ အရန်သင့်ရှိနေတာဆိုတော့ သူတို့ တွေးတောကြံဆရမှာက အသက်သားအန္တရာယ်ကနေ အမြန်ဆုံး လွတ်မြောက်နိုင်မယ့် နည်းတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်’

မှတ်တမ်းတင်စာတိုကားရဲ့ နောက်ခံရှင်းပြသူက အဲဒီလို ပြောတယ်။

ဒီတော့ တောဆိတ်တစ်ကောင်ရဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာ မြင်ရမှာက သူ့ရှေ့မှာရှိနေတဲ့ ခြင်္သေ့လွင်ပြင် တပြန့်တပြောကြီးပေါ့ကွယ်။ အဲ...ခြင်္သေ့တစ်ကောင်ရဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာကျတော့ သူ့ရဲ့သားကောင်တောဆိတ်ကို မစားနိုင်မီ သူလုပ်ဆောင်ရမယ့် လုပ်ရားမှုအမျိုးမျိုးကို မြင်ယောင်နေလိမ့်မယ်။

ဒီတော့ မေမေကြီး နားတွေကွန့်ကြည့်နေမိတယ်ကွဲ့။ တိုတစ်တွေဘာ ငယ်ရွယ်စဉ်တုန်းက အသားစားသတ္တဝါတွေ ဖြစ်ခဲ့ပြီး အသက်ကြီးလာတော့ သစ်သစ်ပုစား သတ္တဝါတွေ ဖြစ်လာတာ ဖြစ်မယ်။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေဟာ အအိပ်အနေနည်းလာတယ်။ အိပ်မက်မမက်ကြဘူး။ မက်ရင်လည်း သူတို့ရဲ့ အိပ်မက်တွေကို မေ့ကုန်တာ ဖြစ်မယ်။ ကလေးတွေနဲ့ လူငယ်လူရွယ်တွေကျတော့ လူကြီးတွေထက် အပိုကြီး ပိုပြီး အိပ်မက်မက်ကြတယ်။ နောက်ပြီး သူတို့ရဲ့ အိပ်မက်တွေဟာ ပီပြင်ထင်ရှားလွန်းတဲ့အတွက် အိပ်မက်က တစ်နေ့တာ စိတ်အနှောင့်အယှက်တောင် ပြဋ္ဌာန်းပေးနိုင်စွမ်းရှိတယ်။

သမီးလေး ဒီမှာ နေသွားတဲ့ နောက်ဆုံးလပိုင်းတွေမှာ ငိုငိုပြီး အိပ်ရာက ထလာတာ မှတ်မိသေးလား။ ရှေ့က စားပွဲပေါ်မှာ ကော်ဖီခွက်ကိုတင်၊ ငှုဂ်ကြီးထိုင်ပြီး အသံထွက်ဘဲ ပါးပြင်ပေါ်ကို မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေ တလိမ့်လိမ့် စီးကျနေတာလေ။

‘သမီးလေး ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ’

မေမေကြီးက မေးတယ်။ သမီးလေးက တစ်ခါတလေ အေးတိအေးစက်နဲ့ တစ်ခါတလေကျတော့ ဒေါသတကြီးနဲ့ ပြန်ပြောတတ်တယ်။ ‘မသိဘူး’ တဲ့ ကဲ။

သမီးတို့အရွယ်ကျတော့ စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်ခံစားနေရတာတွေ အများကြီးရှိမယ်။ အဲဒီခံစားချက်တွေကို တစ်ကန့်စီ တစ်သန့်စီ ခွဲခြားစိစစ်ပစ်ဖို့ လိုတယ်။ သမီးလေးမှာ စိမ့်ကိန်းတွေရှိမယ်။ စိမ့်ကိန်းဆိုတာ မရေရာ မသေချာမှုပဲ။ မသိစိတ်မှာ စနစ်တကျ အံ့အမဇာဆိုတာ၊ ဒါမှမဟုတ် ရှင်းလင်းပြတ်သားတဲ့ ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်မှုဆိုတာ မရှိဘူး။ မသိစိတ်က တစ်နေ့တာအတွင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ဖြစ်ရပ်အပိုင်းအစတွေကို ရောမွှေပစ်တယ်။ အဲဒီလို ရောမွှေရာမှာ

ဖြစ်ရပ်အပိုင်းအစတွေဟာ မူလအတိုင်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်တော့မယ်။ မူလဖြစ်ရပ်ကို ချဲ့ကားထားတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ မူလဖြစ်ရပ်ကို ပုံဖျက်ထားတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ အဲဒီလို ရောမွှေတဲ့အခါ မသိစိတ်က အမြင့်မားဆုံးမျှော်မှန်းချက်တွေ၊ အပြင်းပြဆုံး အာသီသတွေနဲ့ ရောမွှေတာ ဖြစ်တယ်။ အမြင့်မားဆုံးနဲ့ အပြင်းပြဆုံး အာသီသတွေထဲမှာ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေကိုလည်း ကြားညှပ်ဖော်ပြလေ့ရှိတယ်။

ဒီတော့ တစ်ယောက်ယောက်ဟာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေရင် စားပွဲတစ်လုံးမှာ ထိုင်နေပြီး ဘာမှစားလို့ မရတဲ့ အဖြစ်မျိုး အိပ်မက်မက်လိမ့်မယ်။ ချမ်းနေသူတွေကျတော့ ကုတ်အင်္ကျီမပါဘဲ မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းကို ရောက်နေတဲ့ အဖြစ်မျိုး မြင်မက်လိမ့်မယ်။ အစောကားခံရသူတွေက သွေးဆာနေတဲ့ စစ်သည်တော်တွေအဖြစ် အိပ်မက်ထဲမှာ ပါဝင်နေပြန်ရော။

ကဲ။ အမေရိကန်နွားကျောင်းသားတွေနဲ့ စောင်ချမ်းပင်တွေကြားထဲ ရောက်နေတဲ့ သမီးရောကွယ်...ဘာတွေများ အိပ်မက်မက်နေလဲ။ မေမေကြီး သိချင်လိုက်စမ်းပါဘိ။ မေမေကြီး အတွေးကွန့်ကြည့်မိတယ် သိလား။ သမီးလေးရဲ့ အိပ်မက်တွေထဲမှာ မေမေကြီးများ တစ်ခါတလေ ပါဝင်နေမလား။ အမေရိကန် အင်ဒီးယန်း လူနီမျိုး အဘွားကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ဘတ်တစ်ကောင်ကော မြောက်အမေရိကတိုက် ဝံပုလွေပုံစံနဲ့ အိပ်မက်ထဲ ပါလာသေးလား။ သမီးလေးအိမ်ကိုကော လွမ်းရဲ့လားကွယ်။ မေမေကြီးတို့အကြောင်း တွေးမိရဲ့လား။

မေမေကြီး ငယ်ငယ်တုန်းက မေဖေညီမတစ်ယောက်ဟာ သူ့ယောက်ျားဆုံးသွားတာရှိ မေမေကြီးတို့နဲ့အတူ ခဏတစ်ဖြုတ် လာနေတယ်။ သူက နာမိတို့ ဝိညာဉ်တို့ကို အကြီးအကျယ် ယုံကြည်တဲ့သူကွဲ့။ မိဘတွေလစ်ပြီဆိုတိုင်း သူက မေမေကြီးကို အိမ်ကြီးရဲ့ အမှောင်ဆုံးထောင့်တွေ၊ ချောင်တွေထဲခေါ်သွားတော့တာပဲ။ ပြီးတော့ စိတ်ရဲ့ထူးခြားဆန်းပြားတဲ့ တန်ခိုးသတ္တိတွေ အကြောင်း ပြောပြတော့တာပဲ။

‘ဝေးမြေရပ်ခြားမှာ ရောက်နေသူတစ်ဦးဦးနဲ့ ဆက်သွယ်ချင်ရင် သူတို့

ရဲ့ ဓာတ်ပုံကို ညည်းရင်ခွင်မှာ ပိုက်ထားရမယ်။ ပြီးတော့ မြေလှမ်းသုံးလှမ်းကို လက်ဝါးကပ်တိုင် ပုံပေါ်အောင် လှမ်းရမယ်။ ပြီးရင် ‘ငါဒီမှာလေ’လို့ ပြောရမယ်’ တဲ့။

သူပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် မေမေကြီး ဆက်သွယ်ချင်တဲ့သူ ဘယ်သူနဲ့မဆို စိတ်ချင်းဆက်သွယ်လို့ ရတယ်တဲ့။

ဒီနေ့ညနေတော့ စာစမရေးမီ မေမေကြီး အဲဒီနည်းကို သုံးလိုက်တယ်။ အချိန်က ညနေငါးနာရီလောက်။ သမီးလေးရောက်နေတဲ့ ဒေသမှာတော့ မနက်ပိုင်းဖြစ်နေရောပေါ့။ သမီးလေး မေမေကြီးကို မြင်ခဲ့သလားဟင်။ ဒါမှမဟုတ် မေမေကြီးပြောတာကို ကြားခဲ့သလား။ မေမေကြီးကတော့ သမီးလေးကို မီးတွေလင်းထိန်ပြီး ကြမ်းတွေ ပြောင်လက်နေတဲ့ မုန့်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲမှာ တွေ့နေရတယ်။ အဲဒီဆိုင်က အသားဌာပနာပေါင်မုန့်တွေရောင်းတဲ့ဆိုင်လေကွယ်။ အရောင်အသွေး နုလှတဲ့ လူအုပ်ကြီးထဲမှာ သမီးလေးကို မေမေကြီး တစ်ချက်တည်းနဲ့ ရွေးထုတ်လို့ရတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သမီးလေးက မေမေကြီး နောက်ဆုံးထိုးပေးထားတဲ့ သိုးမွေးအင်္ကျီကလေး ဝတ်ထားတာကိုး။ အနီနဲ့အပြာရောင် သမင်ရုပ်ကလေးတွေ ဖော်ထားတဲ့ သိုးမွေးအင်္ကျီကလေးလေ။ ဒါမေ့ကွယ်...ပေါ်လာတဲ့ ပုံရိပ်က တယ်လီဗေးရှင်း ပလင်ကွက်တွေပေါ်မှာ မြင်ရသလို ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ မြန်လွန်းလှတယ်။ ဒီတော့ သမီးလေး မျက်လုံးတွေထဲက စိတ်ခံစားချက်ကို အက်ခတ်ဖို့ အချိန်မရလိုက်ဘူး။ သမီးလေး ပျော်ရဲ့လားဟင်။ တခြားအရာအားလုံးထက် မေမေကြီးပိုပြီး ဂရုစိုက်အလေးထားတာ သမီးလေး စိတ်ချမ်းသာရေးပါပဲကွယ်။

သမီးလေး ပြည်ပသွားပြီး နှစ်ရှည်လများ ပညာသင်တာကို မေမေကြီးက ပညာသင်စရိတ် ထောက်ပံ့တာ ကောင်းမကောင်း၊ မှန်မမှန်ကို တို့မြေးအဘွား ဘယ်လောက်ကြာအောင် ငြင်းခုံခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ သမီးလေး မှတ်မိသေးလား။ စာကယ်လို့ သမီးလေးရဲ့ စိတ်ဓာတ်ဖွံ့ဖြိုးရင်ကျက်ပြီး အတွေးအမြင်တွေ ကျယ်ပြန့်လာစေချင်တယ်ဆိုရင် သမီးလေး ကြီးပြင်းလာတဲ့ မွန်းမွန်းကျပ်ကျပ် ပတ်ဝန်းကျင်ထဲက ဖောက်ထွက်ရမယ်။ ဒီတော့ အမေရိကမှာသွားပြီး ပညာသင်ယူ

ဖို့ဆိုတာ သမီးလေးအတွက် မလုပ်မဖြစ် အရေးကြီးတယ်လို့ သမီးလေး ခေါင်းမာမာနဲ့ ပြောခဲ့တယ်လေ။

ကကယ်တော့ အထက်တန်းကျောင်းက ထွက်လာတာ ဘာမှ မကြာသေးဘူး။ ကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှာ လူကြီးတွေနဲ့အတူ ရင်ဆိုင်တန်းပြီး ဘာတွေလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သမီးလေး ခေါင်းထဲမှာ ဘာမှ မရှိသေးဘူး။ ကလေးငယ်ငယ် ဘဝတုန်းကတော့ သမီးလေး စွဲမက်တွယ်တာခဲ့တာတွေ အများကြီးပေါ့။ သမီးလေးက တိရစ္ဆာန်ဆေးကုဆရာဝန် ဖြစ်ချင်တယ်။ စူးစမ်းရှာဖွေရေးသမားဖြစ်ချင်တယ်။ သူဆင်းရဲတွေကြားထဲဆင်းပြီး ကုသပေးတဲ့ ကလေးဆရာဝန် ဖြစ်ချင်တယ်။

ခုတော့ ဒီဝါသနာတွေအားလုံး ပျောက်ပျက်ကုန်ပြီ။ တစ်စွန်းတစ်စတောင် မမြင်ရတော့ဘူး။ ဘဝတူလူသားတွေအပေါ် စာနာရိုင်းပင်းတတ်တဲ့ သမီးလေးရဲ့ ကနဦးစိတ်ဓာတ်တွေ တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါးယိမ်းယိုင်လာပြီ။ တစ်ချိန်တုန်းက သမီးလေး မျှော်မှန်းခဲ့တာ စေတနာသဒ္ဓါတရား ထက်သန်တဲ့ အလှူရှင်တစ်ယောက်၊ လူ့အဖွဲ့အစည်းကို ကောင်းကျိုးပြုနေသူ တစ်ဦးလေ။

ဒါပေမဲ့ ဒီစိတ်ဓာတ်တွေဟာ အချိန်တိုတိုတောင်းတောင်းအတွင်း ပြောင်းလဲကုန်တယ်။ ဒီစိတ်ဓာတ်တွေ နေရာမှာ အစားဝင်လာတာတွေကတော့ အငေါ်တူးမှု၊ အထီးကျန်စွာနေမှု၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ပြီး သနားမှုတွေပေါ့။ ရုပ်မြင်သံကြားစက်ပေါ်မှာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ မြင်ကွင်းမျိုးကို မြင်ရတွေ့ရရင် မေမေကြီးက သနားတယ်၊ ကရုဏာသက်တယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်ပြီဆိုရင် သမီးလေးက မေမေကြီးရဲ့ ကရုဏာတရားကို သရော်စော်ကား ပြောတော့တာပဲ။

‘ဒီအသက် ဒီအရွယ်ကြီးရောက်ခါမှ မေမေကြီးက ဘာတွေကို တအံ့တဩ ဖြစ်နေရာတာလဲ။ သဘာဝရွေးချယ်မှုဆိုတာ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးကို လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်နေတဲ့ တရားသဘောဆိုတာ မေမေကြီး ခုထိ မသိသေးဘူးလား’ တဲ့လေ။

သမီးလေးဆီက ဒီစကားမျိုး ပထမဦးဆုံးစပြီး ကြားရတုန်းကဆို မေမေကြီးလေ ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ကြက်သေသသွားမိတယ် သိလား။

မေမေကြီး နံဘေးမှာ ဧရာမဘီလူးကြီးတစ်ကောင် ထိုင်နေတာ တွေ့လိုက်ရသလို ဖြစ်သွားတယ်။ သမီးလေးကို မေမေကြီး မျက်စိထောင့်ကပ်ကြည့်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးနေမိတယ်။ ဒီကလေးမကလေး ဘယ်ဥကပေါက်လာတာလဲ။ ဒီကလေးမကလေး ဒီလိုဖြစ်လာတာဟာ ငါက ငါ့ကိုယ်ငါ စံနမူနာပြုပြီး သင်ကြားပြသပေးခဲ့လို့လား။

အဲဒီလိုအနေအထားမျိုး တွေ့ကြုံရတိုင်း မေမေကြီး သမီးလေးရဲ့ စကားတွေကို ခွန်းတုံ့မပြန်ခဲ့ဘူး။ စကားနိုင်လုပြောရနေမယ့် အချိန်တွေ မဟုတ်တော့ဘူး။ မေမေကြီး ပြောသမျှစကားတွေဟာ ထိပ်တိုက်တွေ့စရာ ရန်စကား ခုည်း ဖြစ်မယ်ဆိုတာ မေမေကြီး သဘောပေါက်ထားပြီးသား။

မေမေကြီးဟာ ကိုယ်ရဲ့အင်အားချည့်နဲ့စွန့် အင်အားတွေ အလဟဿ ပြွန်းတီးပစ်ရမှာကို တစ်ဖက်က ကြောက်နေတယ်။ ကျန်တစ်ဖက်ကတော့ သမီးလေး လိုလားတောင့်တနေတာဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ဖို့ပဲ ဆိုတာ မေမေကြီး ခိုပိမိနေတယ်။ ဒီလို ပြောင်ပွင့်တိုက်မှုတွေဟာ တစ်ချည်းတစ်ခု ဆက်တိုက်ပေါ်လာမယ်၊ ဖြစ်ကြိမ်နှုန်းစိပ်လာမယ်၊ ပိုမိုပြီး ကြမ်းတမ်းလာမယ်ဆိုတာ သိနေတယ်။ သမီးလေး ပြောလိုက်တဲ့ စကားလုံးတွေရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့ စွမ်းအားတွေ၊ ပွင့်ထွက်လှဆဲဆဲ ဖြစ်နေတဲ့ နိုင်ငံမင်းထက် စိတ်ဓာတ်တွေ ရှိနေတာကို မေမေကြီး သိမြင်နေရတယ်။ ပြင်းထန်ပူလောင်လှတဲ့ ဒီစိတ်တွေကို သမီးလေး ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ ထိန်းချုပ်နေရတယ်ဆိုတာလည်း မေမေကြီး သိနေတယ်။ တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ အပူအထိတွေကို မေမေကြီး ဖြေပျောက်ပစ်တယ်။ သမီးလေးရဲ့ ရန်စတိုက်ခိုက်မှုတွေကို မေမေကြီး မသိကျိုးကျွန်လုပ်ပစ်တယ်။ ဒီတော့ သမီးလေးရဲ့ ရင်ထဲက ပွင့်ထွက်လှဆဲဆဲ အင်အားတွေကို ထွက်ပေါက်ရှာပေးဖို့ ဖြစ်လာတော့တယ်လေ။

အဲဒီမှာတင်...တစ်နယ်တစ်ကျေးကို သွားနေပြီး မေမေကြီးရဲ့ ဘဝထဲက ထွက်သွားမယ်၊ မေမေကြီးဆီကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာဘူး။ ဘယ်တော့မှ စာလည်းမရေးဘူးလို့ ခြိမ်းခြောက်တော့တာပဲ။ မေမေကြီးလို ဒုးသွားကြီးတစ်

ယောက် ကူကယ်ရာမဲ့ဖြစ်ပြီး ခယဝပ်တွားနဲ့ ရိုကျိုးတောင်းပန်တာကို သမီးလေး မျှော်လင့်ချင် မျှော်လင့်ထားမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုသွားပြီး ပညာသင်တာဟာ အသင့်မြတ် အလျောက်နဲ့ဆုံး စိတ်ကူးပဲလို့ မေမေကြီးကလည်း ပြောလိုက်ရော သမီးလေး ယောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားတော့တာပဲ။ သမီးလေးက ဘာနဲ့ တူသလဲဆိုတော့ ပါးစပ်ကို အစွမ်းကုန်ဖြုတ်ပြီး ပါးပျဉ်ထောင်ပြီး ပေါက်ဖို့ အရှိန်ယူလိုက်တဲ့ မြွေတစ်ကောင်နဲ့ တူနေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရန်မူဖို့ သာ ဟန်ပြင်လိုက်တယ်။ သူ့ရှေ့ကို ကြည့်လိုက်တော့ ရန်မူရမယ့် သတ္တဝါ ဘာမှမရှိဘူး ဖြစ်နေတာကိုး။ ဒီတော့ သမီးလေး စပြီး အပေးအယူတွေ တစ်ခုပြီး တစ်ခု လုပ်တော့တာပဲ။ တင်ပြသမျှ အဆိုပြုချက်တွေကလည်း ဝေဝေဝါးဝါး တွေ့ချည်းပဲ။ တစ်နေ့ကျမှပဲ အသစ်ရှာဖွေတွေ့ရှိတဲ့ ယုံကြည်ချက်တစ်ခုကို ကော်ဖီသောက်ရင်း ပြောတယ်။

‘သမီး အမေရိကကိုသွားမယ်’

မေမေကြီးက မိတ်ဆွေချင်း စာနာထောက်ထားမှုမျိုးနဲ့ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကိုလည်း တခြားဆုံးဖြတ်ချက်တွေတုန်းက နည်းတူ ကြိုဆိုလက်ခံလိုက်တယ်။ မေမေကြီး မဖြစ်စေချင်ဆုံးအရာကတော့ သမီးလေး ချီတုချတုဖြစ်နေတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို မေမေကြီးက လက်ခံကြိုဆိုလိုက်တဲ့အတွက် အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဇွတ်မိတ်ပြီး ဖက်တွယ်လိုက်ရတဲ့ အဖြစ်မျိုး ရောက်သွားမှာကိုပဲ။ အဲဒီနောက်ပိုင်း သိတင်းပတ်တွေမှာ သမီးလေးက အမေရိကသွားရေး ကိစ္စကို ဆက်ပြောလာတယ်။

‘အဲဒီကို သမီးတစ်နှစ်လောက် သွားနေနိုင်မယ်ဆိုရင်’

ဒီစကားကို ထပ်ကာတလဲလဲနဲ့ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ပြောတယ်။

‘အနည်းဆုံး ဘာသာစကား နောက်တစ်မျိုးတတ်လာမယ်။ ပြီးတော့ အချိန်တွေ အလဟဿဖြုန်းရာလည်း မရောက်ဘူး’

အချိန်ဖြုန်းတယ်ဆိုတာဟာလည်း သိပ်ပြီး ဆိုးရွားတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု မဟုတ်တဲ့အကြောင်း မေမေကြီးက ထောက်ပြတော့ သမီးလေး အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးတော့တာပဲ။ ဘဝဆိုတာ အပြေးပြိုင်ပွဲတစ်ခု မဟုတ်ဘူး။ ဘဝဆိုတာ

မြားပစ်ပြိုင်ပွဲတစ်ခုပါလို့ မေမေကြီးက ထပ်ဆင့်ရှင်းပြတယ်။ ဒီတော့ သမီးလေး အတိုင်းအဆမဲ့ ဒေါသပုန်ထတော့တာကလား။ ဟုတ်တယ်လေ၊ အချိန်ချွေတာရဲ့နဲ့ ဘာမှ မထိရောက်ပါဘူး။ တကယ်တမ်း အရေးကြီးတာက ပစ်မှတ်ကိုတည့်တည့် မှန်အောင် ပစ်နိုင်ဖို့မဟုတ်လား။ စားပွဲပေါ်မှာ ကော်ဖီပန်းကန် နှစ်လုံးရှိနေတယ်။ ဒီပန်းကန်လုံးတွေကို သမီးလေးက လက်တစ်ချက်စေ့ပြီး ရိုက်ပစ်လိုက်တယ်။ ပန်းကန်လုံးတွေ ကြမ်းပေါ်ကျပြီး ကွဲကုန်တယ်။ အဲဒီတော့မှ သမီးလေးဟာ မျက်ရည်တွေ ဒလဟောသွန်ချတော့တယ်။ ပြီးတော့ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ အုပ်ပြီး ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲတော့တယ်။

‘မေမေကြီးက တစ်စက်မှ အသုံးမကျဘူး။ တစ်စက်မှကို အသုံးမကျတာ။ ဒီကိစ္စဟာ သမီးလိုလားတဲ့ ကိစ္စဆိုတာ မေမေကြီး နားမလည်ဘူးလား’

တကယ်တော့ တို့ဗြေးအတွားဟာ မြေမြုပ်မိုင်းတစ်လုံး မြုပ်ထားတဲ့ ကွင်းတစ်ကွင်းထဲက စစ်သားနှစ်ယောက်လို ဖြစ်နေတာ။ သိတင်းပတ်ပေါင်း များစွာ ကြာခဲ့ပြီလေ။ တို့နှစ်ယောက်စလုံး ဒီမိုင်းဝုံးကို တက်မနင်းမိအောင် သတိကြီးစွာ ထားနေကြရတယ်။ ဒီမိုင်းဝုံး ဘယ်နေရာမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာနဲ့ ဒီမိုင်းဝုံးပေါက်ကွဲရင် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာကို တို့နှစ်ယောက်စလုံး သိနေတယ်။ ပြီးတော့ တို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်တစ်ကွစီ လျှောက်နေကြတယ်။ တို့နှစ်ယောက်ကြောက်နေကြတာ ဒီမိုင်းဝုံး မဟုတ်ဘဲ တခြားအကြောင်းတစ်ခုခု ဖြစ်သလိုလည်း ဟန်ဆောင်နေကြသေးတယ်လေ။ နောက်ဆုံး အဲဒီမိုင်းဝုံးကြီး ပေါက်ကွဲတဲ့အခါ သမီးလေးဟာ ရှိုက်ကြီးတာငင် ငိုကြွေးပြီး မေမေကြီးဟာ ဘာဆိုဘာမှ နားမလည်ဘူး၊ ဘယ်တော့မှလည်း နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ စွပ်စွဲတော့တယ်။ ဒီတော့ မေမေကြီး ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ တတ်နိုင်တာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ မေမေကြီး ဘယ်လောက်စိတ်ထိခိုက်ရတယ်ဆိုတာ သမီးလေး မမြင်သာအောင် ဖုံးဖိကွယ်ဝှက်ထားတာပဲပေါ့ကွယ်။

သမီးလေးရဲ့ မေမေအကြောင်းကို မေမေကြီးတစ်ခါမှ မပြောပြဖူးဘူးနော်။ သမီးလေးကို ကိုယ်ဝန်ရှိလာတဲ့ အချိန်နဲ့ သမီးလေး မေမေ သေဆုံးချိန်က ဖြစ်နေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေတွေကိုလည်း မေမေကြီး ပြောမပြခဲ့ဘူး။

အဲဒီလို ရေငုံနှုတ်ပိတ်လုပ်နေတာဟာ အဲဒီကိစ္စတွေကို မေမေကြီး ဂရုမစိုက်လိုလို့ သမီးလေးကို ယုံမှတ်စေခဲ့တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ကွယ် သမီးလေးရဲ့ မေမေဟာ မေမေကြီးရဲ့ သမီးပါ။ ဒီအချက်ကို သမီးလေး မျက်စိမှောက် နေပုံရတယ်။ ဒါမှမဟုတ်လည်း ဒီအကြောင်းတွေကို ဖွင့်ပြောမှယုံအစား သမီးလေးရင်ထဲမှာ အောင်းထားပုံရတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း မေမေကြီးကို သမီးလေး ကြည့်တဲ့ အကြည့်တွေထဲမှာ မေမေကြီးကို သမီးလေးပြောတဲ့ စကားသံတွေထဲမှာ အမှန်း တရားတွေကို မေမေကြီး မြင်နေ၊ ကြားနေရတာ ဖြစ်မယ်။

သမီးလေးရဲ့ ဘဝမှာ မိခင်မရှိဘူးဆိုတဲ့ ဟာကွက်တစ်ကွက်က လွဲ ပြီး သမီးလေး သူ့ကို သတိရတမ်းတစရာတွေ မရှိဘူး။ သူကွယ်လွန်တုန်းက သမီးလေးဟာ နီတာရဲပေါက်စနကလေး ရှိသေးတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မေမေကြီးမှာ ကျတော့ သုံးဆယ့်သုံးနှစ်စာ သတိရတမ်းတစရာတွေ ရှိတယ်။ ဒါ့ပြင် သူ့ကို ဝမ်းမှာ လွယ်ထားရတဲ့ ကိုးလကို ထည့်ပေါင်းလို့ ရသေးတယ်။

ဒီတော့ကွယ် ဒီအကြောင်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးမေမေကြီးမှာ ဘာခံစား ချက်မှ မရှိဘူးလို့ သမီးလေး ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး တွေးတောထင်မြင်ခဲ့ရတာလဲ။

ဒီအကြောင်းကို အရင်က တစ်ခါမှ မပြောခဲ့ဘူးနော်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား။ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်နေလို့။ နောက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီး နေလို့။ ဘာကြောင့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်ရသလဲဆိုတော့ သူ့အကြောင်း ပြောပြ ဆိုတာနဲ့ မေမေကြီးအကြောင်းလည်း မလွဲမသွေ ပြောရတော့မယ်။ မေမေကြီး အကြောင်းထဲမှာ မေမေကြီးရဲ့အပြစ် အစစ်အမှန်တွေကော ယိုးစွဲခံရတဲ့ အပြစ် တွေပါ ပါလာတော့တယ်။ အတ္တတရား ကြီးမားလှတဲ့ အကြောင်းရင်းကတော့ သမီးလေးအပေါ် မေမေကြီးထားရှိတဲ့ မေတ္တာတရားက ကြီးမားလွန်းတယ်။ ဒီတော့ သမီးလေး သူ့ကို သတိရစရာအကြောင်း ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ 'သမီးမေမေက ဘယ်သူ့ထံမှာလဲ၊ သူ့ဘာဖြစ်လို့ သေရတာလဲ' ဆိုတဲ့ မေးခွန်းမျိုး မေးဖို့ စိတ်ကူးရမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ မေမေကြီး ထင်ခဲ့တာကိုး။

သမီးလေး ကလေးဘဝတုန်းကတော့ တို့မြေးအဘွားနှစ်ယောက် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခဲ့ကြပါတယ်။ သမီးလေးဟာ ပျော်ရွှင်မြူးထူးတဲ့ ကလေးတစ်

ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ သမီးလေးရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုဟာ ဘယ်တုန်းကမှ အပေါ်ယံ ပျော်ရွှင်မှုမျိုး။ အတုအယောင် ပျော်ရွှင်မှုမျိုး မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ သမီးလေး ခံစားရရှိ တဲ့ ပျော်ရွှင်မှုမျိုးက အမြဲလို ဆင်ခြင်သုံးသပ်မှုကို အသွင်ပြောင်းသွားတဲ့ ပျော် ရွှင်မှုမျိုး။ ရယ်မောရွှင်ပျနေရာကနေ နှုတ်ဆိတ်ပြီး တွေးတွေးဆဆ အဆင့်ကို သက်သောင့်သက်သာကလေး ကူးပြောင်းသွားတဲ့ ပျော်ရွှင်မှုမျိုးလေ။

'ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ သမီးလေး ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲဟင်' အဲဒီလို ဖြစ်လာရင် မေမေကြီးက မေးလေ့ရှိတယ်။

'မိုးကောင်းကင်ကြီးဟာ တစ်နေရာရာမှာ ဆုံးသွားသလား။ ဒါမှ မဟုတ် ဘယ်လိုမှ အဆုံးမရှိဘဲ တစ်ပြင်ကြီး ရှိနေသလားဆိုတာ တွေးကြည့် နေတာ ဘွားဘွားရဲ့'

လက်ဖက်ရည်သောက်တဲ့အခါ တို့များ ဘာမှန်စားကြလေဆိုတဲ့ ကိစ္စ ကို ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းသလိုမျိုး သမီးလေးက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကလေး ပြန်ပြောတတ် ရဲ့။ သမီးလေး အဲဒီလို တွေးတတ်တဲ့အတွက် မေမေကြီးက ဂုဏ်ယူနေတာ။ သမီးလေးကလည်း မေမေကြီးလိုပဲလေ။ ထိခိုက်ခံစားတတ်လွန်းပါဘိသနဲ့။ မေမေကြီးလေ တို့မြေးအဘွားနှစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကွာခြားမှုကို သတိမပြုခဲ့ ဘူး။ အဲဒီလိုပဲ၊ သမီးလေးရဲ့ မေမေကြီးတို့ရဲ့ အတွေးအမြင် ကွာဟမှုကိုလည်း ခေါင်းထဲမထည့်ခဲ့ဘူး။ မေမေကြီး ဂရုထားတာ ချစ်မြတ်နိုးစွာ တွဲဖက်နေထိုင် ခြင်း တစ်ခုတည်းပဲလေ။ တို့မြေးအဘွားရဲ့ ဆက်ဆံရေးဟာ အဲဒီလိုပဲ ထာဝစဉ် နှိုင်းနပ်မိမယ်လို့ မေမေကြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လှည့်စားခဲ့မိတယ်။ ဒါမှမဟုတ် လည်း လှည့်စားဖို့ ကြိုးစားခဲ့မိတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း တို့တစ်တွေဟာ ဆပ်ပြာ ငှက်ကလေးကလေးတွေထဲမှာ နိုင်ငံပြီး လေထဲမှာ ပျော်ရွှင်မြူးထူးစွာ လွင့်မျောနေ ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ တို့များရဲ့ ဘဝတွေထဲမှာ အရင်နဲ့ နောက်ဆိုတာ ရှိတယ်။ အဲဒီအရင်နဲ့ နောက်ရဲ့ကြားမှာ တို့များရဲ့ ကံကြမ္မာဟာ လှောင်ပိတ်မိနေတယ်။ ဖိုက်ကွန်နဲ့ အုပ်ပြီးဖမ်းထားသလိုပေါ့ကွယ်။

ပထမတွေရဲ့ အကုသိုလ်တွေဟာ ကလေးတွေအပေါ် ကျရောက်တတ် တယ်လို့ ဆိုရိုးစကားတစ်ရပ်ရှိတယ်။ ဒီစကားမှန်တယ်။ မှန်တာမှ အကြွင်းမဲ့ကို

မှန်တာ။ ဖခင်တွေရဲ့ အကုသိုလ်တွေဟာ သားသမီးတွေအပေါ် ကျရောက်တတ်တယ်။ ဘိုးဘွားတွေရဲ့ အကုသိုလ်တွေဟာ မြေးတွေအပေါ်ကျရောက်တယ်။ ဘီဘင်တွေရဲ့ အကုသိုလ်တွေဟာ မြစ်တွေအပေါ် ကျရောက်တယ်။ အမှန်တရားတချို့က စိတ်ကို လွှတ်မြှောက်စေတယ်။ တခြားအမှန်တရားတချို့ကတော့ စိတ်ကို ချောက်ချားစေတယ်။ ခု မေမေကြီး ပြောနေတဲ့ အမှန်တရားကတော့ ဒုတိယအမျိုးအစားထဲမှာ ပါတယ်။

ဒီတော့ ပြစ်မှုကွင်းဆက်တွေ ဘယ်နေရာက အစပြုခဲ့သလဲ။ ကိန်းဆီက စခဲ့သလား။ အဲဒီလောက်ဝေးကွာတဲ့ ကာလကတည်းက စခဲ့သလား။ အဲဒါတွေရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ တစ်စုံတစ်ခု ရှိနေသလား။

တစ်ခါက မေမေကြီး အိန္ဒိယအတွေးအမြင် စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်ဖူးတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ရေးထားတာက စွမ်းအား အားလုံးကို ကံကြမ္မာက ပိုင်စိုးထားတယ်တဲ့။ စိတ်အင်အားက ခြားနားမှုတွေကို ဖြစ်ပေါ်စေတယ်ဆိုတာ တို့များရဲ့ စိတ်ကူးအမြင်သက်သက်ပါပဲတဲ့။ အဲဒီစာပိုဒ်ကို ဖတ်ပြီးတဲ့အခါ မေမေကြီးရဲ့ စိတ်ဟာ ငြိမ်းအေးမှုနဲ့ ပြည့်ဝသွားတယ် သမီးလေးရေ။ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်နေ့ စာမျက်နှာသုံးလေးမျက်နှာ ဆက်ဖတ်ကြည့်တော့ ကံကြမ္မာဆိုတာ တို့များရဲ့ အတိတ်က လုပ်ရပ်တွေရဲ့ ရလဒ်ပဲတဲ့။ တို့တစ်တွေရဲ့ ကံကြမ္မာကို တို့တစ်တွေဟာ ကိုယ့်လက်နဲ့ကိုယ် ပုံသွင်းခဲ့ကြတာတဲ့။

ဒီတော့ ချာလည်လည်သွားပြန်ရော။ မေမေကြီး တွေးတယ်... တွေးတယ်။ ဒါတွေအားလုံးရဲ့ သော့ချက်က ဘာလဲ။ ဘယ်မှာလဲ။ အမယ်ဘုတ်နဲ့ သူ့ချည်ခင်ကို ရှင်းလို့ရအောင် ဘယ်ချည်စကို ဆွဲထုတ်ရမလဲ။ အဲဒါကကော ချည်စမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ သံကွင်းဆက်ကြီးများ ဖြစ်နေသလား။ ဒါကြီးကို တို့တစ်တွေ ဖြတ်နိုင်သလား။ ချိုးနိုင်သလား။ ဒါမှမဟုတ် ဒါကြီးက တို့ကို အမြဲတမ်း ချည်နှောင်ရစ်ပတ်နေမှာလား။

ချိုးဖို့ဖြတ်ဖို့အကြောင်း ပြောတော့ မေမေကြီးလည်း လောလောဆယ် စာရေးနေတာ ရပ်ဦးမှ။ ဦးနှောက်က အရင်လို မဟုတ်တော့ဘူးလေ။ စိတ်ကူး စိတ်သန်းတွေ ရှိနေသေးတာတော့ ယုံမှားသံသယ ဖြစ်စရာ မလိုဘူး။ အတွေး

အမြင်တွေလည်း မပြောင်းမလဲ ရှိနေပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြာရှည်အားထုတ်မှု စွမ်းရည်တွေတော့ လျော့ပါးသွားပြီ။

လောလောဆယ်မှာ မေမေကြီး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပြီ။ ငယ်ငယ်တုန်းက လောကအမြင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်တို့ ကြိုးစားပမ်းစား ဖတ်တုန်းကလို ခေါင်းထဲမှာ ချာလည်လည်နေပြီ။ ဖြစ်တည်မှု၊ မဖြစ်တည်မှု၊ ဘုန်းသခင်ရှိတယ်၊ မရှိတူး... စာမျက်နှာအနည်းအကျဉ်းလောက် ဖတ်မိရင်ကိုပဲ တောင်ပတ်လမ်းတွေပေါ်မှာ မြင်းရထားပတ်စီးရသလို ခေါင်းတွေ မူးနောက်လာတာပဲ။

ကဲ၊ ဒုတော့ စာရေးတာ ရပ်ထားလိုက်ဦးမယ်ကွယ်။ ပြီးတော့ ဧည့်ခန်းထဲက စက်ဆုပ်ရွံ့မှန်းဖွယ်ကောင်းလှတဲ့ ရုပ်မြင်သံကြားစက်ကြီးက မြူဆွယ်ဖြားယောင်းတာကို အညံ့ခံပြီး စူးသွပ်မိုက်မဲတဲ့ အဖြစ်ကို ခံယူလိုက်ဦးမယ်။

နိဝိဇာ ၂၀

ကဲ၊ တို့မြေးအဘွား တတိယနေ့မှာ ဆုံကြပြန်ပြီပေါ့။ အဲ...တို့မြေးအဘွား သုံးရက်ပဲ တွေ့ရသေးပေမဲ့ ဒီနေ့ကို စတုတ္ထနေ့လို ပြောမယ်ဆိုလည်း ပြောလိုရ တယ်ကွဲ့။ မနေ့ကတော့ မေမေကြီး ပင်ပန်းလွန်းလို့ စာတစ်လုံးတောင် မရေး ဖြစ် မဖတ်ဖြစ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူက ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေတယ်။ ဘာလုပ်ရမှန်း လည်း မသိဘူး။ ဒီတော့ တစ်နေ့လုံး အိမ်ထဲနဲ့ ပန်းခြံထဲမှာ လှည့်ပတ်လျှောက် သွားနေမိတယ်။ လေကအေးစိမ့်နေတယ်။ တစ်နေ့တာရဲ့ အနွေးဆုံးအချိန်မှာ ပန်းဝါဝါကလေးတွေ ပွင့်တဲ့ ပန်းချိုကလေးနားမှာ ထိုင်နေလိုက်တယ်။

မေမေကြီး ပတ်လည်မှာရှိတဲ့ မြက်ခင်းတွေ၊ ပန်းခင်းတွေအားလုံး အကြီးအကျယ် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေပြီ။ အဲဒီမြင်ကွင်းကို ကြည့်ရင် သစ်ရွက်ခြောက် တွေ လှည်းကျင်းဖို့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တို့မြေးအဘွား ရန်ဖြစ်ကြတာကို သတိရမိတယ်။ အဲဒါ ဘယ်တုန်းကပါလိမ့်။ မနှစ်ကလား။ တစ်နှစ်ကျော်တုန်း ကလား။ အဲဒီတုန်းက မေမေကြီး ချောင်းဆိုးရင်ကျပ်ဖြစ်နေတာ ပျောက်ကို မပျောက်နိုင်ဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ သစ်ရွက်ကြွေတွေကတော့ နွေဦးရဲ့ လေရူးနဲ့ အတူ ဝဲကတော့လှည့်နေကြလေရဲ့။ ပြတင်းပေါက်ကနေပြီး ကောင်းကင်မည်း မည်းကြီးနဲ့ ယိုယွင်းပျက်စီးနေတဲ့ မြင်ကွင်းကို ကြည့်နေမိတော့ နင့်ခင်နဲနဲ ကြေကွဲစိတ်က မေမေကြီးကို ဖိစီးလာတယ်။ ဒါနဲ့ သမီးလေးရဲ့ အခန်းကို လာခဲ့တယ်။ သမီးလေးက အိပ်ရာပေါ်မှာ လဲလျောင်းနေတယ်။ နာ နှစ်ဖက်မှာ

ဒုတိယအကြိမ်

နှလုံးသားထဲမှာအဖြေရှာ

၃၁

နားကြပ်နှစ်ခုတပ်လို့။ သစ်ရွက်ခြောက်တွေကို စုပုံပေးနိုင်မလားလို့ မေမေကြီး က မေးတယ်။ မေမေကြီးပြောတာကို သမီးလေး မကြားဘူး။ အကြိမ်ကြိမ် ထပ်ပြောရတယ်။ တစ်ကြိမ်ထပ်ပြောတိုင်း ပထမတစ်ခါကကိပ်ပြီး အသံကျယ် အောင် အော်ပြောရတယ်။ နောက်ဆုံးကြာ ရတဲ့အခါကျတော့ သမီးလေးက ပန်းတစ်ချက်တွန့်ပြီး ပြောတယ်လေ။

'ဟာ...ဘာဖြစ်လာပြန်တာလဲ။ ဟောဒီ သဘာဝလောက်ကြီးထဲမှာ ဘယ်သူမှ သစ်ရွက်တွေကို လိုက်ပြီး လှည်းကျင်းစုစည်းမနေဘူး။ သစ်ရွက်ဆို တာ ဆွေးမြည့်သွားတဲ့အထိ မြေကြီး ပေါ်မှာ ကျနေမယ်။ သစ်ရွက်ဆိုတာ ဒီလိုပဲနေရမယ်လေ'

အဲဒီအချိန်တုန်းက သဘာဝလောက်ဆိုတာ သမီးလေးရဲ့ ကြီးမြတ် ဘဲ မဟာမိတ်ကြီးပေါ့။ သဘာဝလောက်ကြီးရဲ့ မပြောင်းလဲနိုင်တဲ့ နိယာမတရား တွေထဲမှာ အရာရာတိုင်းအတွက် ဆင်ခြင်ဆင်လက် တစ်ခုကတော့ ဂြိုဟ်နတ်ချည်း ဝဲလေ။ တကယ်တော့ ပန်းခြံဆိုတာ လူတွေက ပြုပြင်ထားတဲ့ သဘာဝတရား ခဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပဲ မဟုတ်လား။ သဘာဝဆိုတဲ့ ခွေးတစ်ကောင်ကို ထည့်ပါးလာအောင် လူတွေက ပြုပြင်ပုံသွင်းပေးတယ်။ နှစ်တွေကြာလာတာနဲ့ အမျှ ဒီခွေးဟာ သူ့သခင်နဲ့ တူလာတယ်။ ဒီတော့ ဒီခွေးကို အမြဲပြတ် ဆက်ပြီး ပြုပြင်ပုံသွင်းနေဖို့ လိုအပ်လာတယ်။ ဒါကို မေမေကြီးက အကျိုးနဲ့ အကြောင်းနဲ့ ရှင်းပြရမှာ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို ရှင်းပြမယ့်အစား မေမေကြီးဟာ ကောက်ထပ် တစ်ခွန်းတစ်ပါးမှ မပြောတော့ဘဲ ချစ်ခင် လှည့်ထွက်ပြီး ဧည့်ခန်း ဆိုတဲ့ လာခဲ့တယ်။

ခက်နေတော့ သမီးလေး မေမေကြီး နဲ့ဘေးနားက ဖြတ်သွားတယ်။ ခုနစ်သတ္တံကို မောင်ပိုင်စီးဖို့သွားတာ။ အဲဒီလိုအသွားမှာ မေမေကြီးငိုနေတာကို သမီးလေးမြင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မမြင်ယောင်ဆောင်သွားတယ်။

ညနေစာ စားချိန်ကျမှ သမီးလေး အခန်းထဲက နောက်တစ်ခါက ဆွဲကံလာတယ်။ အဲဒီတော့မှပဲ 'ညနေစာစားဖို့ ဘာရှိလဲ'လို့ မေးလာရတယ်။ အဲဒီတော့မှပဲ မေမေကြီးဟာ စောစောကနေရာမှာပဲ ရှိနေသေးပြီး ငိုနေလှနဲ့ ပဲ

ဆိုတာ သမီးလေး သတိပြုမိတယ်။ ဒီတော့ သမီးလေး စားဖိုဆောင်ကို သွားတယ်။ မီးဖိုခုံဘေးမှာ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီအထဲကနေပြီး လှမ်းအော်ပြောတယ်။

‘မေမေကြီး ဘာစားချင်လဲ။ ချောကလက်ပူတင်းလား။ ကြက်ဥမွှေကြော်လား’

မေမေကြီး တကယ်စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သမီးလေး သိတာပေါ့။ ဒီတော့ စကားရော ဖောရောလုပ်နေတယ်။ မေမေကြီး ကျေနပ်အောင် တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။ နောက်နေ့မနက် ပြတင်းပေါက်က တရုတ်ကတ်မှန်တွေလည်း ဖွင့်လိုက်ရော သမီးလေးကို မြက်ခင်းပေါ်မှာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ မိုးရွာကြီးထဲမှာ။ အဝါရောင် မိုးကာအင်္ကျီကို ဝတ်လို့။ သစ်ရွက်ခြောက်တွေကို ထွန်ခြစ်နဲ့ဆွဲစုပြီး ပုံနေတယ်။ ကိုးနာရီလောက် သမီးလေး အိမ်ထဲဝင်လာတော့ မေမေကြီး ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်တယ်။ သမီးလေးက လိမ္မာတဲ့အကြောင်းတို့၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့အကြောင်းတို့ ပြောဆို ချီးမွမ်းတာကို တစ်စက်ကလေးမှ မကြိုက်ဘူးဆိုတာ မေမေကြီး သိထားတယ်လေ။

ဒီမနက်တော့ ပန်းခင်းတွေကို စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကြီးစွာနဲ့ ကြည့်ရင်း စဉ်းစားနေမိတယ်။ မေမေကြီး စပြီး နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ကတည်းက ပစ်ပယ်ထားခြင်းခံရတဲ့ ဒီပန်းခင်းတွေကို ပြုပြင်ပေးဖို့ တစ်ယောက်ယောက်ကို ခေါ်ဖို့ အချိန်တန်နေပြီလို့၊ ဒီလိုလုပ်ဖို့ကို မေမေကြီး ဆေးရုံက ဆင်းလာကတည်းက စဉ်းစားနေခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ စုတိ မဆုံးဖြတ်ရသေးဘူး။

ခု နောက်ပိုင်းနှစ်ကာလတွေအတွင်းမှာ ပန်းခြံနဲ့ပတ်သက်လာရင် မေမေကြီး အရမ်းသဝဏ်တိုတတ်လာတယ်ကွဲ့။ ဒေါလီယာပန်းပင်တွေကို ရေလောင်းတာကစပြီး ညှိုးခြောက်နေတဲ့ သစ်ရွက်တစ်ရွက်ကို စူးပစ်တာအထိ ဘယ်သူလုပ်တာမှ မေမေကြီး မကြိုက်ဘူး။ ဒီလိုဖြစ်တာ ဆန်းတော့ဆန်းသား။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပန်းခြံတစ်ခြံကို ပြုစုဖျိုးထောင်ရတာ တော်တော်ပြီးငွေစရာ ကောင်းတယ်လို့ မေမေကြီး ငယ်ငယ်ကတည်းက ယူမှတ်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ပန်းခြံတစ်ခြံရှိထားခြင်းဟာ ဂုဏ်ယူစရာ အခွင့်ထူးတစ်ရပ်မဟုတ်ဘဲ

စိတ်ညစ်စရာ အိမ်မှုကိစ္စတစ်ခုလို့ ထင်မြင်ခဲ့တာကလား။ ကိုယ့်ရဲ့ အပတ်တကုတ် ကြိုးစားအားထုတ်မှုကို လျော့ပြီး တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်သာ ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့နေလိုက်။ ပင်ပန်းတကြီးအားထုတ် လုပ်ကိုင်ထားတဲ့ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်မှုကလေးအားလုံး ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ကုန်ပြန်ရော။ မေမေကြီးကလည်း အဲဒီလို ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေတာလောက် စိတ်တိုတာ မရှိဘူး။ မေမေကြီးရဲ့ ဦးနှောက်ထဲမှာ လိုတိုးဝိုလျှော့ ညှိနှိုင်းဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်း မရှိဘူး။ ဒီတော့ ပြင်ပကမ္ဘာမှာ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေတာကို တွေ့ရင် သည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိဘူး။

သစ်ရွက်ခြောက်တွေကို စုပြီး ပုံထားဖို့ သမီးလေးကို ပြောစဉ်က မေမေကြီးရဲ့ အားနည်းချက်ကို မေမေကြီး သတိရမိဖို့ ကောင်းတာပေါ့။

တချို့ ကိစ္စတွေကတော့ တိုများအသက်အရွယ် အတိုင်းအတာတစ်ခုတို မရောက်မချင်း မသိနားမလည်နိုင်ဘူးကွဲ့။ အဲဒီလို ကိစ္စရပ်တွေထဲမှာ လူတစ်ဦးနဲ့ သူ့အိမ်ရဲ့ ဆက်စပ်မှုလည်း တစ်ခု အပါအဝင် ဖြစ်တယ်။ လူတစ်ဦးနဲ့ သူ့အိမ်၊ အဲဒီအိမ်ထဲနဲ့ အိမ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိသမျှ အရာအားလုံးရဲ့ ဆက်စပ်မှုပေါ့ကွယ်။

လူတစ်ဦး အသက်ခုနစ်ဆယ် ရှစ်ဆယ်လောက်ရောက်လာပြီဆိုတာနဲ့ အဲဒီလူ ရုတ်ခြည်း အမြင်ပြောင်းသွားရော။ သူနေနေတဲ့ အိမ်နဲ့ပန်းခြံဟာ နေလိုကောင်းလို့၊ ဒါမှမဟုတ် လှပလို့လို့ မထင်တော့ဘူး။ ဒီအိမ်နဲ့ ဒီခြံဟာ သူ့အိမ်နဲ့သူ့ခြံလို့ မြင်လာတယ်။ အထဲက သတ္တဝါကို အကာအကွယ်ပေးထားတဲ့ အခွံတစ်ခုနဲ့ အတူတူပဲလို့ သိမြင်လာတယ်။ အခွံဆိုတာက လူတစ်ဦးရဲ့ ကိုယ်တွင်းက စိန်ထွက်ရည်နဲ့ တည်ဆောက်ရတာ။ အဲဒီအခွံရဲ့ အရစ်အခွေတွေထဲမှာ ဒီလူရဲ့ သမိုင်းကြောင်းကို ရေးထိုးထားတယ်။ အိမ်ဆိုတဲ့ အခွံကြီးက ဒီလူကို လွှမ်းခြုံရစ်ပတ်ထားတယ်။ ဒီလူရဲ့ အပေါ်မှာ၊ ဒီလူရဲ့ ပတ်လည်မှာ ဒီအခွံကြီးရှိနေတယ်။ ဒီလူသေဆုံးသွားတာတောင် ဒီအခွံကြီးဟာ ဒီလူရဲ့ အမွေအသက်တွေနဲ့ ကင်းလွတ်မသွားဘူး။ ဒီအခွံကြီးထဲမှာ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေတုန်းက ဒီလူခံစားခဲ့ရတဲ့ ပျော်ရွှင်မှုတွေ၊ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုတွေဟာ ဆက်ပြီး ကျန်ရှိနေတယ်။

မနေ့ညကတော့ မေမေကြီး စာဖတ်ချင်စိတ် မရှိဘူး။ ဒါနဲ့ ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်ဖွင့်ပြီး ကြည့်နေတယ်။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်ကို ကြည့်နေတာထက် နားထောင်နေသလို ဖြစ်သွားတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကြည့်လို့မှ နာရိဝက် မပြည့်သေးဘူး မေမေကြီးမှေးခနဲ ငိုက်မျှည်းသွားလို့ပဲ။ စကားပြောသံတွေ ဟိုတစ်စ ဒီတစ်စ ကြားနေရတယ်။ ရထားပေါ်မှာ ခေါင်းစိုက်ပြီး အိပ်ငိုက်သွားတဲ့အခါ ခရီးသွားဖော်ရဲ့ စကားသံကို ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း ကြားနေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့စကားအဓိပ္ပာယ်ကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ နားမလည်တော့သလိုပေါ့။

ရုပ်မြင်သံကြားအစီအစဉ်က နှစ်ဆယ်ရာစုနှောင်းပိုင်းရဲ့ ဘာသာရေး ဂိုဏ်းဂဏတွေ အကြောင်းကို သတင်းသမားတွေ အချင်းချင်း ငြင်းခုံဆွေးနွေးကြတဲ့ အစီအစဉ်ကွဲ့။ လူတွေ မေးမြန်းခန်းတွေမှာ (ဟိန္ဒူဘာသာရေး ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်) ဂျရကြီးတွေလည်း ပါရဲ့။ ဂျရအစစ်တွေကော အတုတွေပါပေါ့ကွယ်။ တခေါ်ခေါ် သွန်ချနေတဲ့ စကားလုံးတွေထဲမှာ 'ကမ္မ'ဆိုတဲ့ စကားလုံးက အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ပါနေတာကိုး။ ဒီစကားလုံးကို ကြားလိုက်ရတော့ ကျောင်းတုန်းက မေမေကြီးတို့ကို စာသင်ပေးခဲ့တဲ့ အတွေးအမြင် ဘာသာရပ် (ဒဿနိကဗေဒ) ဆရာရဲ့ မျက်နှာကို ဖျိုးခနဲ ဖျတ်ခနဲ ပြန်ပြီး မြင်ယောင်လာမိတော့တယ်။

ဆရာက လူငယ်တစ်ယောက်ပဲ။ သူ့ခေတ်သူ့အခါကတော့ သူ့အတွေးအမြင်တွေဟာ ရဲရင့်တယ်၊ ပြတ်သားတယ်၊ ထုံးတမ်းစဉ်လာ အမြင်တွေကို ဆန့်ကျင်တယ်။ ရှိပင်ဟောင်ဝါရဲ့ လောကအမြင်တွေအကြောင်း အဓိပ္ပာယ်ဖွင့် ရှင်းပြရင်း ဆရာက အရှေ့တိုင်း အတွေးအမြင်တွေအကြောင်း နည်းနည်း ထည့်ပြောသွားတယ်။ အဲဒီလို ပြောတဲ့အခါ ကမ္မနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ယူဆချက်အကြောင်း မိတ်ဆက်ရှင်းပြသွားတယ်။

အဲဒီတုန်းကတော့ ဒီကမ္မဆိုတာကို သိပ်ပြီး အလေးမထားမိပါဘူး။ ဒီစကားလုံးနဲ့ ဒီစကားလုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်တွေဟာ ဒီဘက်နားကဝင်ပြီး ဟိုဘက်နားက ပြန်ထွက်သွားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာတဲ့အထိ မေမေကြီးစိတ်ရဲ့ နောက်ကွယ် တစ်နေရာမှာ ဒီစကားလုံးက ခိုတွယ်နေတယ်။

အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ဝေဝေဝါးဝါးပဲ။ မျက်စိဖောက်ရင် မျက်စိပြန်လျော်ရမယ်။ သွားချိုးရင် သွားပြန်လျော်ရမယ်။ သူတစ်ပါးကို မိမိက ပြုမူသလို မိမိကိုယ်လည်း ထပ်တူပြုမူရမယ်ဆိုတဲ့ ဥပဿာမျှကွဲ တစ်မျိုးလို့ ထင်ခဲ့တယ်။ တစ်နေ့မှာတော့ အဲဒီကမ္မဆိုတဲ့ စကားလုံးရယ်၊ နောက်ပြီး အဲဒီစကားလုံးနဲ့ ဆက်စပ်နေတဲ့ အရာအားလုံး မေမေကြီးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဘွားခနဲ ပြန်ပေါ်လာတော့တယ်။ အဲဒီနေ့ကတော့ သမီးလေးရဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ အပြုအမူတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေမေကြီးကို ပြောပြဖို့ သမီးလေးရဲ့ မူကြိုကျောင်းဆရာမက တယ်လီဖုန်းဆက်တဲ့နေ့ပေါ့။ သမီးလေးက ကျောင်းတစ်ကျောင်းလုံး အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်သွားအောင် လုပ်ပစ်လိုက်တာကလား။

သမီးလေးတို့ အခန်းထဲမှာ ပုံပြောလေ့ကျင့်ခန်း ပြုလုပ်နေတုန်း သမီးလေးက ဆိုင်းမဆင့် ဝှံ့မဆင့်နဲ့ သမီးလေးရဲ့ အတိတ်ဘဝက အကြောင်းကို စီကာပတ်ကုံး ပြောတော့တာကိုး။ ပထမတော့ ဆရာမတွေက ဒါဟာ ကလေးသူငယ်တွေရဲ့ ဆွေယွင်းအပြုအမူ တစ်မျိုးလို့ ထင်ခဲ့ကြတယ်။ သူတို့က သမီးလေးပြောပြတဲ့ ဇာတ်လမ်းကို သေးသိမ်အောင် လုပ်ပစ်တယ်။ ဆန့်ကျင်ဘက် အတွေးတွေ ပြောပြီး သမီးလေးရဲ့ အမှားကို စောင့်ဖမ်းကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးလေးက အမှားမခံဘူး။ အဖမ်းမခံဘူး။ ဘယ်သူမှ နားမလည်တဲ့ ဘာသာစကားတစ်မျိုးနဲ့တောင် စကားတွေ ပြောလိုက်သေးသတဲ့။ အဲဒီဖြစ်စဉ်အတိုင်း သုံးကြိမ်မြောက်လည်းဖြစ်ရော ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးက မေမေကြီးကို ခေါ်ခိုင်းတော့တာပဲ။ သမီးလေး အကျိုးရှိဖို့နဲ့ သမီးလေးရဲ့ နောင်ရေးအဆင် ခြေဖို့အတွက် သမီးလေးကို စိတ်ကုဆရာဝန်ဆိုမှာ ပြသစစ်ဆေးကြည့်ဖို့ ဆရာမကြီးက မေမေကြီးကို အကြံပေးတယ်။

'သူ တွေ့ကြုံဖြစ်သန်းခဲ့ရတာ အနေအထားတွေအရဆိုရင် သူ ဒီလိုပဲ ပြုမူပြောဆိုမှာပဲ။ ဒါသဘာဝကျပါတယ်။ သူ့အနေနဲ့ စိတ်ကွန့်ကမ္ဘာထဲမှာ ရွက်လွင့်ပြီး ထွက်ပေါက်ရှာရမှာပဲလေ'

ဆရာမကြီးက သမီးလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဲဒီလိုပြောတယ်။ သူ့ဘာသာ ပြောချင်ရာပြောလေ။ မေမေကြီးကတော့ သမီးလေးကို စိတ်ကုဆရာ

ဝန်ဆီ ခေါ်မသွားပေါင်။ မေမေကြီးအမြင်မှာ သမီးလေးဟာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ပဲ။ နောက်ပြီး သမီးလေးရဲ့ စိတ်ကွန့်မြူးမှုတွေဟာ သမီးလေး တွေ့ကြုံဖြစ်သန်းခဲ့ရတဲ့ အကျပ်အတည်းတွေပေါ်မှာ အခြေခံတာ မဟုတ်ဘဲ တခြားအကြောင်း တစ်ခုခုပေါ်မှာ အခြေခံတာ ဖြစ်ရမယ်လို့ မေမေကြီးက ယုံကြည်တယ်။ အဲဒီဖြစ်ရပ်ရဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ဒီဖြစ်ရပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောပြဖို့ မေမေကြီးတစ်ခါမှ သမီးလေး မတိုက်တွန်းခဲ့ဘူး။ သမီးလေးဘက်က လည်း ဒီအကြောင်းတွေကို ပြောပြရှင်းပြဖို့ မလိုဘူးလို့ ယူဆခဲ့တယ်လေ။ သမီးလေးအနေနဲ့ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်နေတဲ့ ဆရာမတွေရဲ့မှာ အဲဒီဇာတ်လမ်းပြောပြခဲ့တဲ့ နေ့ကိုတောင် မေ့ကောင်းမေ့နေမှာပါ။

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ လူတွေ ဒီအကြောင်းပြောရတာ ဖက်ရှင်တစ်ရပ်လို့ ဖြစ်လာတယ်လို့ မေမေကြီးထင်မိတယ်ကွဲ့။ ဟိုတုန်းကဆို ဒီအကြောင်းအရာမျိုးကို ကိုယ့်လူရင်းလက်တစ်ဆုပ်စာလောက်နဲ့သာ ပြောဆိုဆွေးနွေးကြတာ။ ခုများတော့ ဒီကိစ္စဟာ လူတိုင်းရဲ့ ပါးစပ်ဖျားကို ရောက်နေပါရောလား။ ဟိုတစ်လောက မေမေကြီး ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ဖတ်ရတယ်။ အမေရိကမှာ လူဝင်စားကိစ္စကို အာရုံစူးစိုက်လေ့လာပြီး ကိုယ့်ဘဝဟောင်းအကြောင်း သိနေတဲ့ အုပ်စုတွေတောင် ရှိနေပြီတဲ့။ ဒုဆို လူတွေ စုဝေးကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ အတိတ်ဘဝအကြောင်းတွေ ပြောကြတယ်။ အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်က ပြောချင်ပြောမယ်။

'ဆယ့်ကိုးရာစုနှစ်တုန်းက နယူးအော်လင်းပြည်နယ်မှာ ကျွန်မဟာ ပြည့်တန်ဆာမတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် လက်ရှိဘဝမှာ ကျွန်မ ယောက်ျားအပေါ်မှာ သစ္စာထိန်းမထားနိုင်တာပေါ့'

အသားအရောင် ခွဲခြားတတ်တဲ့ ဓာတ်ဆီဆိုင် ဆီဖြည့် အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကလည်း သူဟာ ဆယ့်ခြောက်ရာစုနှစ်တုန်းက လေ့လာရေး ခရီးထွက်တော့ အာဖရိကတောနက်ထဲက ဘန်တုလူမည်းတွေက သူ့ကို သတ်ဖြတ်စားသောက်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ခုဘဝမှာ သူဟာ လူမည်းတွေကို မုန်းတီးနေတာလို့ ပြောတယ်။

ကဲ၊ ဘယ်လောက်ကြောင်ပြီး ဘယ်လောက်စိတ်ဆင်းရဲစရာ ကောင်းလိုက်သလဲ။ လူတွေဟာ သူတို့ရဲ့ယဉ်ကျေးမှု ဇစ်မြစ်တွေကို ရှာလို့ မရဘူး။ အဆက်ပြတ်နေတယ်။ ဒီတော့ လက်ရှိဘဝနဲ့ မလုံခြုံမှုတွေ၊ ဉာဏ်မမီတဲ့ ကိစ္စတွေကို အတိတ်ဘဝတွေအပေါ် ပုံချဖို့ အားထုတ်နေကြတာကလား။ တကယ်လို့ ဘဝသံသရာဆိုတာ တကယ်ရှိခဲ့ရင် ခု သူတို့ ပြောနေတာတွေနဲ့ တခြားစီ ဖြစ်နေမယ်လို့ မေမေကြီး ကံသေကံမ ပြောရဲတယ်။

မူကြိုကျောင်းက ဖြစ်ရပ်ပေါ်ပေါက်လာတော့ မေမေကြီး စာအုပ်ဇာတမ်း ရှာဖွေဖတ်ခဲ့တယ်။ အသိပညာ ဗဟုသုတများများရှိလာရင် သမီးလေး အကြောင်း ပိုပြီး နားလည်သဘောပေါက်လာအောင်လေ။ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ထဲမှာ ဖတ်ရတာကတော့ အတိတ်ဘဝအကြောင်း ပြက်ပြက်ထင်ထင် မှတ်မိနေတဲ့ ကလေးတွေဟာ အရွယ်မရောက်ခင် သေဆုံးခဲ့သူတွေနဲ့ သေချင်းဆိုးနဲ့သေကျေခဲ့သူတွေ ဖြစ်တယ်တဲ့။

သမီးလေးငယ်ဘဝတုန်းက သမီးလေးကို လွမ်းမိုးမိစီးခဲ့တဲ့ ကြောက်စိတ်တချို့အကြောင်းကိုတော့ အဖြေရှာလို့ မရဘူးကွဲ့။ ဓာတ်ငွေ့ပိုက်ထဲက ဓာတ်ငွေ့တွေ ပန်းထွက်လာပြီး ပေါက်ကွဲမှုဖြစ်မှာကို တစ်ကြောက်တည်း ကြောက်နေတဲ့ အဖြစ်မျိုးလေး။ သမီးလေး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေချိန်၊ ဒါမှမဟုတ် နီးရိပ်ကြောင့်ကြနေချိန်၊ ဒါမှမဟုတ် အိပ်ပျော်နေချိန်၊ ဆိုလိုတာက သမီးလေး သတ်လွတ်နေချိန်၊ အဲဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ တစ်ခါတလေ ကျိုးကြောင်း မဆီလျော်တဲ့ ကြောက်ရွံ့မှုမျိုးတွေ ဖြစ်တတ်တယ်။ သမီးလေးကြောက်ရွံ့တာ နတ်မိစ္ဆာတောင်ကြီးတွေ မဟုတ်ဘူး။ စုန်းမကြီးတွေ မဟုတ်ဘူး။ သမီးလေးကြောက်တာက ဟောဒီစကြဝဠာ ရုပ်ဝတ္ထုကြီးတစ်ခုလုံး ပေါက်ကွဲပွင့်ထွက်သွားမှာကို ကြောက်နေတာ။

အဲဒီလို စဖြစ်စတုန်းကဆို သမီးလေးဟာ ကြောက်စိတ်တွေ မိစီးပြီး ညှဉ်းလယ်ခေါင်ချိန်မှာ မေမေကြီးရဲ့ အိပ်ခန်းထဲကို ရောက်ရောက်လာတယ်။ အဲဒီအခါ မေမေကြီးက အိပ်ရာကထပြီး ပြေရာပြေကြောင်းပြောပြီးတော့ သမီးလေးရဲ့ အိပ်ရာဆီကို ပြန်ခေါ်သွားပေါ့။ အဲဒီအခါ သမီးလေးက အိပ်ရာ

ပေါ်မှာ လဲလျောင်းရင်း မေမေကြီးရဲ့ လက်ကို ကိုင်ထားပြီး ပျော်စရာဇာတ်သိမ်း ခန်းနဲ့ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ပြောပြဖို့ တောင်းဆိုလေ့ရှိတယ်။ ဒါတင် ဘယ်ဟုတ်ဦး မလဲ မေမေကြီးပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်းက စိတ်မကောင်းစရာ ဇာတ်လမ်းမျိုးဖြစ် နေမှာစိုးတဲ့အတွက် သမီးလေးက ဇာတ်လမ်းအကျဉ်းချုပ်ကို အသေးစိတ် ပြောပြ ပေးတယ်လေ။ ဒီတော့ သမီးလေးရဲ့ ညွှန်ကြားချက်တွေအတိုင်း စာသင်မလွဲ အောင် မေမေကြီးက ကျိုးကျိုးနဲ့နဲ့ လိုက်နာရတာပေါ့။ ပုံပြင်ကိုနှစ်ခေါက် လောက် ထပ်ပြောတယ်။ တစ်ခါတလေ သုံးခေါက်ပြောရတယ်။ အဲဒီနောက် မှာတော့ သမီးလေး ကြောက်စိတ်ပြောသွားပြီး အိပ်ပျော်သွားပြီဆိုပြီး အသားလေး ထသွားတာပေါ့။ အဲဒီလို သွားလို့ တံခါးပေါက်လောက်လည်းရောက်ရော သမီး လေးရဲ့ အိပ်ချင်မှုးတူးအသံက ပေါ်လာလေရော။

‘ဇာတ်လမ်းက အဲဒီလိုပဲလားဟင်။ ဇာတ်သိမ်းက အမြဲတမ်း အဲဒီလို ပဲ ဇာတ်သိမ်းသလားဟင်’

ဒီတော့ မေမေကြီးက အခန်းထဲ ပြန်လှည့်လာပြီး သမီးလေးရဲ့ နဖူးကို မွှေးမွှေးပေးရင်း ‘အဲဒီနည်းကလွဲပြီး တခြားနည်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ ဇာတ်သိမ်း လို့ မရပါဘူး အချစ်ကလေးရယ်၊ မေမေကြီးကတိပေးပါတယ်’ လို့ ပြောရတယ်။

တခြားညတွေကျတော့ သမီးလေးကို ဘယ်လောက်ပဲ မေမေကြီး မအိပ်စေချင်ပေမဲ့ (ကလေးတွေဟာ သက်ကြီးရွယ်အို အဘိုးကြီး အဘွားကြီး တွေနဲ့ ဘယ်တော့မှ မအိပ်သင့်ဘူး) သမီးလေးကို ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ပြန်ပြီး မလွှတ်ရက်ဘူးလေ။ သမီးလေး မေမေကြီးရဲ့ အိပ်ရာနံဘေးက စားပွဲနားမှာ ရပ်နေတယ်ဆိုတာကို သိလိုက်တာနဲ့ သမီးလေးကို လှည့်မကြည့်ဘဲ အားပေး စကား ပြောလေ့ရှိတယ်။

‘အရာရာတိုင်းဟာ စည်းကမ်းတကျနဲ့ သေသေဝပ်ဝပ်ပဲ။ ပေါက်ကွဲပြီး ပွင့်ထွက်စရာ ဘာမှ မရှိဘူး။ ဒီတော့ သမီးလေး ကိုယ့်အခန်းထဲ ကိုယ်ပြန် အိပ်လို့ရပြီ’

ပြီးတော့ ဆက်ပြီး အိပ်ပျော်နေဟန်ဆောင်လိုက်တယ်။ သမီးလေးရဲ့ ညံ့သက်တဲ့ အသက်ရှူသံလေးကို ကြားနေရတဲ့အတွက် သမီးလေး နဂိုနေရာမှာပဲ

မလွှပ်မချောက် မတ်တတ်ရပ်နေတုန်းဆိုတာ သိနေရတယ်။ နောက်တော့ မေမေ ကြီးရဲ့ ခုတင်ဟာ သိမ်ခန့်တုန်ပြီး ကျိခန့်မြည်သွားတယ်။ သမီးလေးက တုတ် နိုင်သလောက် ညင်ညင်သာသာကလေး တက်လိုက်တာကိုး။ ပြီးတော့ မေမေကြီး ကို အတင်းတိုးကပ်ပြီး အိပ်တော့တာပဲ။ တစ်နေရာရာကနေ ကြောက်လန့် တကြား ပြေးလာတဲ့ ကြွက်ကလေးတစ်ကောင် ခုမှ နွေးထွေးတဲ့ နေရာတစ် နေရာ တွေ့ရသလို တရူးရှူးနဲ့ အိပ်မောကျသွားရော။ နံနက်မိုးသောက် အလင်း ရောက်တော့ အကျင့်မပျက်အောင်ဆိုပြီး သမီးလေးကို နွေးနွေးထွေးထွေးနဲ့ အိပ်မောကျနေဆဲမှာပဲ အသားလေးပျေချီသွားတယ်။ သမီးလေးရဲ့ အိပ်ရာပေါ် တင်ပေးတယ်။ အဲဒါတွေကို သမီးလေး ဘာဆို ဘာမှ မမှတ်မိပါဘူး။ မနက် မိုးလင်းလို့ အိပ်ရာကနိုးတော့ ညက တစ်ညလုံး ကိုယ့်အိပ်ရာမှာ ကိုယ်အိပ် ခဲ့တယ်လို့ ယုံမှတ်တာပေါ့ကွယ်။

အဲဒီလို ကြောက်စိတ်တွေက နေ့လယ်နေ့ခင်းဘက်မှာ တိုက်ခိုက်လာ ပြီဆိုရင်တော့ မေမေကြီးက သမီးလေးကို ညင်ညင်သာသာ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ကလေး ပြောလေ့ရှိတယ်။

‘ကြည့်လေ၊ အိမ်ကြီးက ဘယ်လောက်တောင့်သလဲ။ ပြီးတော့ နံရံ တွေကကော ဘယ်လောက်ထူသလဲ။ အဲဒီလောက် ထူထဲတောင့်တင်းတဲ့ အိမ် ကြီးက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပေါက်ကွဲထွက်နိုင်မှာလဲ’

ဒါပေမဲ့ မေမေကြီးရဲ့ အားပေးစကားတွေဟာ အချည်းနှီး အရာ မထင်ခဲ့ပါဘူး။ သမီးလေးဟာ မျက်လုံးကြီး အပိုင်းသားနဲ့ မေမေကြီးကို ပြူး ကြောင်ကြောင် ကြည့်ရင်း ထပ်ကာတလဲလဲ ပြောနေတတ်တယ်။

‘ဘာမဆို ပေါက်ကွဲထွက်နိုင်တယ်’

သမီးလေးရဲ့ အဲဒီကြောက်စိတ်ကို မေမေကြီး အံ့သြလို့မဆုံးဘူး။ ဒီပေါက်ကွဲမှုဆိုတာက ဘာလဲ။ ဒါက သမီးလေးရဲ့ မေမေကို အမှတ်ရနေတာ လား။ သမီးလေးရဲ့ မေမေ ရုတ်တရက်ကြီး ကြွေးကွဲဖွယ်ရာ သေဆုံးသွားတာနဲ့ စပ်ဆိုင်နေသလား။ ဒါမှမဟုတ် ကျောင်းက ဆရာမတွေရှေ့မှာ နိုင်နိုင်မာမာ တိတ်ကျကျ ပြောပြသွားတဲ့ အတိတ်ဘဝဇာတ်ကြောင်းနဲ့ တစ်နံတစ်ရာ ပတ်သက်

နေသလား။ ဘယ်သူ ဘာပြောနိုင်မှာလဲ။ ဘယ်သူတွေ ဘာပဲပြောနေ ပြောနေ လူသားတွေရဲ့ စိတ်ထဲမှာ အလင်းရောင်ထက် အမှောင်က ပိုများနေသေးတယ် လို့ မေမေကြီးတော့ ယုံကြည်တယ်ဟေ့။ အဲဒီတုန်းက မေမေကြီး ဝယ်ဖတ်တဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာလည်း ရေးထားတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့အတိတ်ဘဝ အကြောင်းတွေ ကို သိတဲ့ ကလေးတွေဟာ အိန္ဒိယနဲ့ အရှေ့တိုင်းမှာ အရေအတွက်ပိုများတယ်တဲ့။ အဲဒီဒေသတွေမှာကတော့ ဘဝသံသရာဆိုတဲ့ အယူအဆကို အစဉ်အလာအားဖြင့် လက်ခံယုံကြည်ခဲ့ကြတာကိုး။ အဲဒီတင်ပြချက်ကိုတော့ မေမေကြီး လွယ်လွယ်ကူ ကူပဲ လက်သင့်ခံနိုင်ပါတယ်။ သမီးလေး စဉ်းစားကြည့်လေ။ တစ်နေ့မှာ မေမေ ကြီးဟာ မေမေကြီးရဲ့ မေမေဆီကို သွားပြီး ကောက်ကာငင်ကာ မေမေ မကြား ဘူးတဲ့ ဘာသာစကားတစ်မျိုးနဲ့ စကားပြောနေရင် ဘာဖြစ်မလဲ။ ဒါမှ မဟုတ် လည်း 'မေမေ့ကို သမီးမကြိုက်ဘူး။ အရင်ဘဝက မေမေ့နဲ့ သမီးခွဲထက် အများကြီး ချမ်းချမ်းသာသာ နေခဲ့ရတယ်'လို့ သွားပြောရင်ကော။ သေချာ တစ်ခုကတော့ အဲဒီနေ့ မကုန်ခင်မှာပဲ မေမေဟာ မေမေကြီးကို အရူးထောင် လိုက်ပို့ပြီး အဲဒီမှာ ထားခဲ့မှာပဲ။ ကလေးဘဝရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် ဒါမှမဟုတ် မိဘမျိုးရိုးက စီမံချမှတ်ပေးလိုက်တဲ့ ကံကြမ္မာစက်ကွင်းကနေ လွတ်မြောက်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်း ရှိသလား။

လူတွေဟာ ပီတိလျှောင်မှု အကြောက်လွန်ရောဂါကြီး စွဲကပ်ပြီးမျိုး ဆက်တွေ တစ်ဆက်ပြီးတစ်ဆက် ကုန်လွန်ကောင်း ကုန်လွန်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်နေတုန်း တစ်ယောက်ယောက်က တစ်ချိန်ချိန်မှာ တခြားလူတွေ ထက် မဆိုစလောက်ကလေးမြင့်တဲ့ အဆင့်တစ်ဆင့်ကို လှမ်းမြင်ရမယ်။ ဒီလူက သဒ္ဓိဋ္ဌာန် နိုင်နိုင်မှာမာ ချပြီး အဲဒီအဆင့်ကို လှမ်းတက်ဖို့ ကြိုးစားလိမ့်မယ်။ ဒီလုပ်ရပ်ဟာ သံသရာစက်ဝိုင်းထဲက ယောက်ထွက်ဖို့ အားထုတ်တာ။ အခန်းထဲကို လတ်ဆတ်အေးမြတဲ့ လေကလေး နည်းနည်းဝင်လာအောင် ကြိုးစားတာ။ တကယ်တော့ ဒီအားထုတ်မှုဟာ ဘဝသံသရာရဲ့ သေးငယ်မှုနဲ့မှားတဲ့ လျှို့ဝှက် ချက်ကလေးတစ်ခုပဲလို့ မေမေကြီး ယုံကြည်တယ်။ ဒီအားထုတ်မှုဟာ သေးတယ်၊ မှန်မှားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခြေကုန်လက်ပန်းကျစေတယ်။ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စေ

တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီအားထုတ်မှု အောင်မြင်မယ် မအောင်မြင်ဘူးဆို တာ မရေရာ မသေချာလို့ဘဲ။

မေမေကြီးရဲ့ အမေဟာ ဆယ့်ခြောက်နှစ်သမီးအရွယ်မှာ အိမ်ထောင် ကျပြီး ဆယ့်ခုနစ်နှစ်အရွယ်မှာ မေမေကြီးကို မွေးဖွားခဲ့တယ်။ မေမေကြီးရဲ့ ကလေးဘဝတစ်လျှောက်မှာ ဒါမှမဟုတ် မေမေကြီးရဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက် လုံးမှာ မေမေက ပြသတဲ့ မေပွားအမှတ်လက္ခဏာကို တစ်ခါမှ မတွေ့မမြင်ခဲ့ ပူးဘူး။ သူ့အိမ်ထောင်ရေးကိုက နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အပြန်အလှန်ချစ်လို့ ယူခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ဘယ်သူကမှ အတင်းအကျပ်ပေးစားခဲ့တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒီကိစ္စကို အတင်းအကျပ်လုပ်ခဲ့တာ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ။ ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်သလဲ။ အဓိက အကြောင်းရင်းက သူဟာ ချမ်းသာပေမဲ့ ရဟန္တာဒီမိန်း ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ပဲ။ ဒါပြင် သူက ဘာသာပြောင်းထားသူ တစ် ယောက်ဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးကိုလည်း မက်သေးတယ်လေ။

မေမေကြီးရဲ့ ဖေဖေက မေမေထက် အသက်ကြီးတယ်။ မှူးမတ် ကလေးဖြစ်ပြီး ဂီတမြတ်နိုးတဲ့ ဖေဖေက ပါရဂူပီတို့ တေးသံရှင် မေမေ့ကို စွဲမက်ခဲ့တယ်။ အစဉ်အလာကြီးခဲ့တဲ့ မိသားစုမှာမည် မတ်မိကော မပပျောက် ဝေရေးအတွက် အမွေဆက်ခံမယ့် သမီးတစ်ယောက် မွေးဖွားခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီ နောက်ပိုင်းမှာတော့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ရွံရှာမုန်းတီးပြီး တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် အာယာတကြီးစွာနဲ့ သူတို့သက်တမ်းတွေကို ကုန်လွန်စေခဲ့ တယ်။ မေမေဟာ သူ့ဘဝသူ မကျေနပ်နိုင်ဘဲ ခါးသီးနာကြည်းစွာနဲ့သေဆုံး သွားခဲ့တယ်။ ဒီလိုဖြစ်ရတာဟာ ပတ်ဝန်းကျင်က တမင်အကွက်ဆင်ခဲ့လို့ ဖြစ် ရတယ်ဆိုတာကို သူတစ်စက်ကလေးတောင် သံသယ မဖြစ်မသွားရှာဘူး။

မေမေကြီးကတော့ သူနဲ့ တော်တော်ကို မတူခဲ့တာ။ မေမေကြီး ကုကယ်ရာမဲ့ ကလေးပေါက်စဘဝကို လွန်မြောက်ပြီး အသက် ခုနစ်နှစ်ရောက်တဲ့ အချိန်မှာ မေမေ့ကို မေမေကြီး စပြီး မုန်းနေပြီ။

သူ့ကြောင့် မေမေကြီး အကြီးအကျယ် နှစ်နာခဲ့ရတယ်။ သူက အမြဲတမ်း စိတ်လှုပ်ရှားနေတဲ့သူ။ အပေါ်ယံကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် သူ

စိတ်လှုပ်ရှားတာပဲ။ ဘယ်တော့မှ အပြောင်းအလဲ မရှိဘူး။ သူယုံမှတ်ထားတဲ့ 'ပြီးပြည့်စုံမှု' ဆိုတာက မေမေကြီးဟာ ညံ့ဖျင်းသူဆိုတဲ့ ခံစားချက်ကို ဖြစ်ပေါ်စေတယ်။ ညံ့ဖျင်းမှုရဲ့ အကျိုးဆက်ကတော့ အထီးတည်း နေထိုင်ခြင်းပဲပေါ့။

ကနဦးပိုင်းတုန်းကတော့ မေမေကြီး သူနဲ့တူအောင် အားထုတ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေကြီးရဲ့ အားထုတ်မှုတွေက မတော်မနှမ်းဖြစ်ပြီး ကိုးရီးကားယား အဖြစ်တွေနဲ့သာ ဇာတ်သိမ်းခဲ့ရတယ်လေ။ မေမေကြီး ကြိုးစားအားထုတ်လေ ရင်ထဲမှာ မအိမလည်ဖြစ်ရလေပဲ။ ရုံးခိုမိမှုက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လေးစားစိတ်ကို ပျက်စီးစေတယ်။ အဲဒီအဆင့်ကနေ ဒေါသဖြစ်ရတဲ့ အဆင့်ကို ရောက်ဖို့ကတော့ လွယ်လွယ်လေးပေါ့ကွယ်။ တကယ်တော့ မေမေရဲ့မေတ္တာတရားက အပေါ်ယံ ရွှေမှုန်ကြိတ်စွတွေနဲ့ ရစ်ပတ်ချည်နှောင်ထားတာကလား။ မေမေဟာ မေမေကြီးကို သူလိုချင်တဲ့ ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်စေချင်တာ။ မေမေကြီးရဲ့ ပင်ကိုအရှိအတိုင်းကို လက်ခံချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါတွေကို သိမြင်သဘောပေါက်လာတာနဲ့ မေမေကြီးဟာ ကိုယ့်အခန်းလေးရဲ့ လုံခြုံမှုကိုယူပြီး ကိုယ့်နှလုံးသားထဲမှာ တိတ်တိတ်ကလေး ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ မေမေကို အမှန်းကြီး မုန်းပစ်လိုက်တော့မယ်လို့။

ဒီခံစားချက်ရဲ့ ဖိစီးမှုက လွတ်မြောက်အောင် မေမေကြီးဟာ ကိုယ့်ကမ္ဘာလေးထဲမှာပဲ ကိုယ်ခိုလှုံနေတော့တယ်။ ညဘက် အိပ်ရာထဲမှာဆိုရင် မီးတိုင်ပေါ်မှာ အဝတ်တစ်စုံအုပ်ပြီး သန်းခေါင်ကျော်တဲ့အထိ စွန့်စားခန်းစာအုပ်တွေ ဖတ်တော့တာပဲ။ စိတ်ကူးနဲ့ ရူးနေရတာမျိုးကိုလည်း မေမေကြီးက သိပ်ဝါသနာပါတာ။ တစ်ခါကဆို မေမေကြီးဟာ တရုတ်ပင်လယ်ပြင်ပေါ်က ပင်လယ်စားပြကြီးအဖြစ် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ပါသေးတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ထူးခြားတဲ့ ပင်လယ်စားပြနော်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မေမေကြီး လူယက်တိုက်ခိုက်လို့ရတဲ့ ဘဏ္ဍာငွေတွေဟာ မေမေကြီးဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ဆင်းရဲသားတွေကို ဝေငြိမ်းပေးဖို့လေ။ ပင်လယ်စားပြတွေ၊ တောပုန်းစားပြတွေဆိုတာ မျှားကမ်းစွန့်ကြဲတတ်ကြတယ် မဟုတ်လား။ နောက်တစ်ခါကျတော့ မေမေကြီးဟာ ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်လာမယ်။ အဲဒီအခါကျ လူမည်းကလေးငယ်တွေကို ပြုစုကုသပေးဖို့ အာဖရိက သွားမယ်ပေါ့။

အသက် ဆယ့်လေးနှစ်လောက်ရောက်တော့ ရှလီမန်းရဲ့ စာအုပ်ကို ဖတ်ရတယ်။ အဲဒီစာအုပ်လည်း ဖတ်ပြီးရော မေမေကြီး လူတွေရဲ့ ရောဂါဘယတွေ ကုသပေးဖို့ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိလိုက်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လောလောဆယ် မေမေကြီး အရမ်းစိတ်ဝင်စားနေတာက ရှေးဟောင်းပစ္စည်း တူးဖော်လေ့လာရေး ပညာဖြစ်နေပြန်တာကိုး။ ငါစွမ်းစွမ်းတမံ လုပ်လိုက်မယ်ဟဲ့လို့ တွေးထင်ထားတဲ့ ဝါသနာပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်ထဲမှာ ဒီဘာသာရပ်တစ်ခုပဲ မေမေကြီးနဲ့ အမှန်တကယ်ကိုက်ညီ မှန်ကန်မယ်ထင်ပါရဲ့။

တိတိကျပြောရရင် ဒီရည်မှန်းချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ရေးအတွက် မေမေကြီးဟာ တစ်ပွဲတည်းသော တိုက်ပွဲကို ဖေဖေနဲ့ နွဲ့ခဲ့ရတယ်။ တိုက်ပွဲနဲ့ရတဲ့ အကြောင်းရင်းက မေမေကြီးအနေနဲ့ သဒ္ဒါကျောင်းတက်ပြီး သမားရိုးကျ ပညာရေးကိုပဲ သင်မလား၊ မသင်ဘူးလားဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ဖို့ပေါ့။ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတူးဖော်လေ့လာရေးပညာကို ဖေဖေက အကြီးအကျယ် ဆန့်ကျင်တယ်။ ဒီပညာရပ်ကို သင်ယူလို့ ဘာမှ အကျိုးမရှိနိုင်ဘူးတဲ့။ မေမေကြီးတကယ်တမ်း ပညာဆည်းပူးချင်သလိုဆိုရင် ဘာသာစကားတွေကို သင်ယူတာက အကျိုးရှိနိုင်တယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ မေမေကြီး အလယ်တန်းကျောင်းကို ဆက်တက်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါအနိုင်ရပြီပေါ့။ အလယ်တန်းကျောင်းပြီးသွားတာနဲ့ ငါဝါသနာပါတာ ငါဆက်လုပ်ခွင့်ရတော့မယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်စိတ်ချမှု အပြည့်နဲ့ပေါ့။ မေမေကြီး မှားသွားတယ်။ သဒ္ဒါကျောင်းပြီးတာနဲ့ မေမေကြီး ရောမဘာသာလိုက် ဆက်တက်ဖို့ ရည်ရွယ်တဲ့အကြောင်း ဖေဖေကို ပြောပြတယ်။ သူ့အဖြေက ခြွင်းချက်မရှိ ပြတ်သားတယ်။ 'အဲဒီအကြောင်းကို ဖေဖေ ဆွေးဆောင် မဆွေးနွေးဘူး'တဲ့လေ။

ဒီတော့...အဲဒီခေတ် အဲဒီအခါရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း မေမေကြီးလေသံတောင် မဟုတ်ဘဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်မှာလိုက်ရတယ်။ တိုက်ပွဲတစ်ပွဲကို နိုင်တာနဲ့ စစ်ပွဲကြီးတစ်ခုလုံးကို နိုင်တာ မတူဘူးဆိုတာ အဲဒါပဲပေါ့ကွယ်။ အဲဟာ ကလေးဆန်တဲ့ အမှားတစ်ရပ်။ ဒီအကြောင်းကို ခုနေ ပြန်စဉ်းစားကြည့်

တော့ မေမေကြီးသာ ခွဲကောင်းကောင်းနဲ့ ခွတ်ဆက်ပြီးပြောမယ်ဆိုရင် သိပ်မကြာ ခင်အတွင်း ဖေဖေလျှော့ပေးမှာပဲလို့ ထင်မိတယ်။ သူ့ရဲ့ခြင်းချက်မဲ့ ငြင်းဆိုချက် ဟာ အဲဒီခေတ် ပညာရေးစနစ်ရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပဲလေ။ လူငယ်တွေဟာ ကိုယ့်ပိုင်ဆိုင်မှု၊ ဖြတ်ချက်တွေကို မှန်မှန်ကန်ကန် မချနိုင်ဘူးလို့ ယူဆထားကြတယ်။ ဒီတော့ လူငယ်တွေက သူတို့မိဘတွေကို ဆန့်ကျင်ပြီး သူတို့ရဲ့ ဆန္ဒတွေကို တင်ပြတောင်းဆိုလာတဲ့အခါ သူတို့ကို မိဘတွေက စမ်းသပ်စစ်ဆေးတော့တာပဲ။ မေမေကြီးက ပထမဆုံး ကြုံရတဲ့ အခက်အခဲမှာတွင် လက်နက်ချ အရုံးပေးလိုက် တော့ မေမေကြီးရဲ့ ဝါသနာဟာ ဝါသနာအစစ်အမှန် မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ရူးပေါက် တာ သက်သက်ပဲလို့ မှတ်ယူလိုက်တော့တာပေါ့ကွယ်။

ဖေဖေအတွက်ကတော့...မေမေလည်း အတူတူပါပဲလေ...သားသမီး ဆိုတာ ပထမဦးစားပေး လုပ်ဆောင်ရမယ့် လူမှုရေးတာဝန် တစ်ခုပဲ။ သူတို့ က ဉာဏ်ပညာပိုင်းဆိုင်ရာနဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖွံ့ဖြိုးမှုကို ပစ်ပယ်ထားပြီး အပေါ်ယံ ရှေ့မှန်ကြံအလုပ်တွေဖြစ်တဲ့ 'ဟန်ပန်အမူအရာတွေ' ကျတော့ တစ်စက် ကလေးမျှ အတိမ်းအစောင်း မရှိအောင် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပညတ်တော့တာ ကလား။ စားပွဲမှာထိုင်ရင် ခါးမတ်နေရမယ်၊ တံတောင်ဆစ်နဲ့ဖက်က နံဘေးမှာ ကပ်ထားရမယ်။ အဲဒီလို စနစ်တကျထိုင်ရင်း မေမေကြီးဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေဖို့ အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းကို တွေးချင်တွေးနေ၊ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ အပေါ်ယံသွင်ပြင် လက္ခဏာဟာ အစစအရာရာပဲ။ ကျန်တာတွေ ဘာဆိုဘာမှ အရေးမကြီးဘူး။

ဒီတော့ကွယ်...မေမေကြီးဟာ ပျော်စရာရှိ ပျော်တတ်တဲ့လူ၊ စိတ်ညစ် စရာရှိ စိတ်ညစ်တတ်တဲ့လူ၊ ချစ်မေတ္တာတရားကို လိုအပ်နေတဲ့လူ၊ အဲဒီလို လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကြီးပြင်းလာရတာ မဟုတ်ဘဲ လူနဲ့တူအောင် စနစ်တကျ ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် လေ့ကျင့်ခြင်းခံရတဲ့ လူတစ်ကောင်လို ကြီးပြင်းလာရတာ ကလား။ ဒီလို အခွင့်အရေး ဆုံးရှုံးမှုက အထီးကျန်ဝေဒနာကို အကြီးအကျယ် ဖြစ်ပေါ်စေတာပေါ့။ နှစ်ကာလတွေ ကြာလာတာနဲ့အမျှ အထီးကျန်ဝေဒနာဟာ ပိုပြီး နက်ရှိုင်းပြင်းထန်လာတာပေါ့ကွယ်။ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ လေဟာနယ်

ထဲမှာ သွားလာလှုပ်ရှားတဲ့သူလို မေမေကြီးဟာ လေးကျွေးပြီး ကိုးရိုးကားရား လှုပ်ရှားမှုတွေပဲ ပြုလုပ်နိုင်တော့တယ်။ အထီးကျန် ဝေဒနာဖြစ်ပေါ်စေတဲ့ အခြား အကြောင်းရင်း တစ်ခုကတော့ မေမေကြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးပြီး အဖြေရှာ မရတဲ့ မေးခွန်းတွေပဲ။ အသက်လေးငါးနှစ်အရွယ်ကတည်းက မေမေကြီးဟာ နီးနားဝန်းကျင်ကို တအံ့တဩ လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး မေးခွန်းတွေ ထုတ်နေမိတယ်။

'ငါဒီနေရာကို ဘာလုပ်ဖို့ရောက်နေတာလဲ။ ငါ့ပတ်ဝန်းကျင်က ဟာ တွေကကော ဘယ်ကလာကြတာလဲ။ ဒါတွေရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ဘာတွေ ရှိ သလဲ။ ဒါတွေဟာ ငါ့ဒီကို ရောက်မလာခင်ကတည်းက ရှိနေတာလား။ ဒါတွေ ဟာ ထာဝရရှင်သန်တည်တံ့သွားမှာလား'.

ခံစားသိလွယ်တတ်တဲ့ ကလေးတွေ ကမ္ဘာလောကကြီးရဲ့ ရှုပ်ထွေး နက်နဲမှုတွေနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ကြုံရင်ဆိုရတဲ့အခါ မေးလေ့ရှိတဲ့ မေးခွန်းတွေကို မေမေကြီး မေးနေခဲ့တယ်။ ဒီမေးခွန်းမျိုးတွေကိုပဲ လူကြီးတွေလည်း မေးကြမှာ ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကတော့ ဒီမေးခွန်းတွေကို ဖြေနိုင်မှာပဲလို့ မေမေကြီး ယုံကြည် ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေနဲ့ မေမေကြီးရဲ့ အထိန်းထားကြီးကို နှစ်ခါသုံးခါလည်း မေးပြီးရော် မေမေကြီး ဆက်မမေးတော့ဘူး။ သူတို့ဟာ အဖြေတွေကို မသိရ သာ မဟုတ်ဘူး သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဒီမေးခွန်းတွေ မေးတောင် မေးမကြည့်ခဲ့ဖူး ဘူးဆိုတာ မေမေကြီး သဘောပေါက်ခဲ့ရတယ်။

ဒီတော့ မေမေကြီးရဲ့ အထီးကျန်ဝေဒနာဟာ ရင်သည်ထက် ရင် လာတာပေါ့။ ပြဿနာတိုင်းကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပဲ ဖြေရှင်းရတယ်။ အသက် တလေးရလာလေ မေးခွန်းတွေ ပိုပြီး မေးလာတယ်။ မေးခွန်းတွေက ပိုကြီးပြီး ခြုံငုံစုံစရာကောင်းလာလေပေါ့။ နောက်ဆုံးကျတော့ ဒီမေးခွန်းတွေအကြောင်း စဉ်းစားတွေးတောရမှာတောင် ကြောက်လာတော့တယ်။

မေမေကြီး အသက် ခြောက်နှစ်အရွယ်မှာ သေခြင်းတရားနဲ့ ပထမဆုံး အကြိမ် ကြုံဖူးတယ်။ ဖေဖေမှာ အားဂပ်စ်ဆိုတဲ့ ခွေးကလေးတစ်ကောင်ရှိတယ်။ ဒီခွေးကလေးက လိမ္မာတယ်။ သခင်ကို ချစ်တယ်။ မေမေကြီးအတွယ်တာဆုံး စားဖော်ပေါ့။ မေမေကြီးဟာ မွန်းလွဲပိုင်းတစ်ပိုင်းလုံး သူနဲ့ပဲ တော့နေလေ့ရှိ

တယ်။ သူ့ကို ရွံ့တွေနဲ့ မြက်တွေနဲ့ရောပြီး ကျွေးလားကျွေးရဲ့။ တစ်ခါတလေ တော့လည်း မေမေကြီးက ဆံပင်အလှပြင်သူပေါ့ကွယ်။ အားဂပ်စ်ရဲ့ အမွှေးတွေ ကို ဖြီးပေးတယ်။ ထုံးပေးတယ်။ သူနားရွက်မှာ ဆံညပ်တွေ တပြောင်ပြောင် တလက်လက် ဖြစ်နေအောင် ညှပ်ပေးထားတယ်။ အားဂပ်စ်ကတော့ တစ်ချက် ကလေးမှ မမြဲစူးဘူး။ ပန်းခြံထဲမှာ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားနေတာပဲ။ တစ်နေ့မှာ သူ့ကို ဆံပင်ပုံစံသစ် ထုံးပေးဖို့ လုပ်နေတုန်း သူ့လည်ပင်းမှာ ရောင်နေတာ တွေ့ရတယ်။ စောစောပိုင်း သိတင်းပတ်တွေမှာ သူ ခါတိုင်းလို ပြေးလွှားခုန် ပေါက်မနေတော့ဘူး။ မေမေကြီး ထောင့်တစ်ထောင့်မှာထိုင်ပြီး ဘီစကွတ်စားနေ လည်း မေမေကြီးရှေ့မှာထိုင်ပြီး မျှော်မနေတော့ဘူး။

တစ်နေ့ မေမေကြီး ကျောင်းက ပြန်လာပြီး အိမ်ထဲရောက်တဲ့အခါ အားဂပ်စ်ကို ခြံဝင်းတံခါးပေါက်မှာ စောင့်ကြိုနေတာ မတွေ့ရဘူး။ ပထမတော့ ဖေဖေနဲ့ တစ်နေရာရာကို သွားနေတာဖြစ်မယ်လို့ မေမေကြီးတွေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက သူ့စာကြည့်ခန်းထဲမှာ အေးအေးလူလူထိုင်နေတာ တွေ့ရတယ်။ သူ့ခြေ ရင်းမှာ ကွေးကွေးကလေး အိပ်နေကျ အားဂပ်စ်ကိုတော့ မတွေ့ရဘူး။ ဒီတော့ မေမေကြီးစိတ်ထဲမှာ ထင်ခနဲ ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ဒါနဲ့ မေမေကြီးအိမ်ပြင်ကို ပြေးထွက်သွားတယ်။ အားဂပ်စ်ကို သံကုန်ဟစ်ခေါ်ပြီး ပန်းခြံအနံ့ လိုက်ရှာ တယ်။ အိမ်ထဲမှာ နှစ်ခါသုံးခါလောက် ချောင်ကြိုချောင်ကြားမကျန် ရှာတယ်။ အဲဒီည အိပ်ရာမဝင်မီ ဖေဖေနဲ့ မေမေကို မွေးမွေးပေးပြီး နှုတ်ဆက်ချိန်မှာ မေမေကြီး ရှိသမျှ သတ္တိတွေကို စုစည်းပြီး ဖေဖေကို မေးလိုက်တယ်။

‘အားဂပ်စ်ကော’

‘အားဂပ်စ် မရှိတော့ဘူး’

ဖေဖေက သတင်းစာပတ်နေရာက မော့မကြည့်ဘဲ ပြန်ပြောတယ်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’

မေမေကြီး မေးလိုက်တယ်။

‘သမီးနောက်တာ ပြောင်တာတွေကို စိတ်ပျက်လို့ပေါ့’

ပရိယာယ် ခေါင်းပါးတာလား။ ပြီးပြီးရော ဖြေလိုက်တာလား။ တစ်

ဖက်သား စိတ်ဆင်းရဲအောင် နှိပ်စက်ချင်တာလား။ ဒီအဖြေရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ဘာရှိနေသလဲ။ ဒီအဖြေကို ကြားလိုက်ရတဲ့ အခိုက်အတန့်ကလေးမှာ မေမေကြီး ရဲ့ ရင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခု ပြောင်းခနဲကျိပ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရတယ်။ အဲဒီညက မေမေကြီး အိပ်လို့ မရဘူး။ ‘နေ့လယ်နေ့ခင်းဘက်တွေကတော့လည်း မဖြစ်စလောက်ကလေး အတိမ်းအစောင်းဖြစ်တာနဲ့ ဂိုဏ်းချက်မ ဖြစ်လာတတ် တယ်။ နောက်တစ်လ နှစ်လလောက်ကြာတော့ ကလေးရောဂါအထူးကု ဆရာ ဝန်တစ်ယောက်ကို ပင့်ခေါ်ကြတယ်။’

‘ကလေးဟာ အားနည်းနေတယ်’

အထူးကုဆရာဝန်က ပြောတယ်။ ပြီးတော့ ငါးကြီးဆီဆေးလုံးတွေ သောက်ဖို့ ညွှန်ကြားသွားတယ်။ မေမေကြီး ဘာကြောင့် အိပ်မပျော်သလဲ။ အားဂပ်စ်ကိုကိုပြီးဆော့နေကျ ဘောလုံးကလေးကို ဘာဖြစ်လို့ မေမေကြီး သွား လေရာ ယူသွားသလဲ။ ဒါတွေကို ဘယ်သူတမူ မေးဖော်မရဘူး။

အဲဒီဖြစ်ရပ်က မေမေကြီး လူကြီးလောကထဲ ဝင်လာပြီဆိုတာ အချက် ပြလိုက်တာပဲ။ ခြောက်နှစ်သမီးအရွယ်မှာလေး ဟုတ်ရဲ့လား။ ဟုတ်ပါရင်၊ ဆွဲကန်နှစ်သီးအရွယ်မှာပါပဲ။ မေမေကြီး ဆိုးသွမ်းလို့ အားဂပ်စ် တခြားကို ထွက်သွားတယ်ဆိုရင် မေမေကြီးရဲ့ အပြုအမူတွေက မေမေကြီးရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် ထဲ လွှမ်းမိုးတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ မေမေကြီးရဲ့ အပြုအမူက သူတို့ကို မှောက်ကွယ်သွားအောင်၊ ပြီးတော့ ပျက်စီးသွားအောင် လုပ်ပြီး လွှမ်းမိုးတယ်လေ။

အဲဒီအခိုက်အတန့်ကစပြီး မေမေကြီးရဲ့ လုပ်ဆောင်မှုတွေဟာ ဘယ် တော့မှ ကြားနေဆင်မဟုတ်တော့ဘူး။ ဘယ်တော့မှ သူ့ဘာသာသူ ပြီးပြတ် သွားတာ မရှိတော့ဘူး။ နောက်ထပ် အမှားတစ်ခု ကျူးလွန်မိမှာကို ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့နေတော့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို တစ်ထစ်ပြီးတစ်ထစ် လျော့ပစ်တယ်။ ထုပ်ရှားမှု နည်းနိုင်သလောက် နည်းအောင်နေတယ်။ ကြာတော့ ဘားကိုမှ နီးမဝင်စားတော့ဘူး။ ဥပမာပြုလာတယ်။ တံဆိုင်တွန့်ရုံ လာတယ်။ ညညဆို အားဂပ်စ်ရဲ့ ဘောလုံးကလေးကို လက်ထဲမှာ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ကိုင်ပြီး နီသားပဲ။

'အားဂပ်စ်ရယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ပြန်လာပါကွယ်။ ငါ အမှားတစ်ခုခု ကျူးလွန်မိတယ်ဆိုရင်တောင်မှ ငါဟာ တခြားအရာအားလုံးထက် နင့်ကို ပိုချစ် ပါတယ်ဟယ်'

ဖေဖေက နောက်ထပ်ရွေးတစ်ကောင် ဝယ်လာတော့ မေမေကြီး လှည့်တောင် မကြည့်တော့ဘူး။ ဒီကောင်က မေမေကြီးအတွက် သူစိမ်းပြင်ပြင် ပဲဟာ။ သူစိမ်းပြင်ပြင်အဖြစ်နဲ့ပဲ ဆက်ပြီး နေသွားဖို့ ရည်ရွယ်ထားတယ်လေ။

ကလေးတွေကို စောင့်ရှောက်ပျိုးထောင်ရာမှာ သူတော်ကောင်းယောင် ဆောင်တဲ့ အကျင့်ကြီးက လွှမ်းမိုးနေတယ်ကွဲ့။ မေမေကြီး ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေသေးတာပေါ့။ တစ်နေ့၊ ဖေဖေနဲ့ အတူ လမ်းလျှောက်သွားရင်း လမ်း မှာ သပိတ်လွယ်ငှက်သေကလေး တစ်ကောင်ကို တွေ့ရတယ်။ မေမေကြီးက မဆိုင်မတွတ် အဲဒီငှက်သေကလေးကို ပြေးကောက်တယ်။ ပြီးတော့ ဖေဖေကို ပြတယ်။ သူက ချက်ချင်းပြောတယ်။ 'ပြန်ချထားလိုက်၊ သူ့ခမျာ အိပ်ပျော်နေ တာ သမီး မမြင်ဘူးလား'တဲ့လေ။

သေခြင်းတရားဟာလည်း ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားလို မပြောကောင်း မဆိုအပ်တဲ့ အကြောင်းအရာဖြစ်နေပါပြီလား။

တကယ်လို့ အားဂပ်စ်သေသွားပြီလို့သာ သူပြောပြခဲ့ရင် အဆပေါင်း ထောင်သောင်းမက ပိုကောင်းမသွားပေဘူးလား။ ဖေဖေအနေနဲ့ မေမေကြီးရဲ့ ပခုံးကိုဖက်ပြီး 'ဒီကောင်နေမကောင်းဖြစ်နေတာကွဲ့၊ ဒါနဲ့ သူ့ဝေဒနာခံစားမနေ ရအောင် ဖေဖေသတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ခုဆို သူကောင်းရာဗွန်ရာ ရောက်နေရော ပေါ့ကွယ်'လို့ ပြောလိုလည်း 'ဖြစ်နိုင်တာပဲ မဟုတ်လား။ ဟုတ်တယ်လေ၊ မေမေကြီး ဒီထက်မက ပိုပြီး ငိုကောင်းငိုမယ်။ အဖော်မဲ့ဝေဒနာကို လပေါင်း များစွာ ခံစားရကောင်း ခံစားရမယ်။ သူ့ကို ဖြစ်နိုင်တာပဲ နေရာကို သွားထိုင် ပြီး နာရီပေါင်းများစွာကြာအောင် စကားတွေ ပြောကောင်းပြောနေမယ်။ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းချင်း နည်းနည်းချင်း သူ့ကို မေမေကြီး မေ့လျော့စပြုလာမယ်။ တခြားအကြောင်းကိစ္စတွေက မေမေကြီးရဲ့ အာရုံကို ဖမ်းစားလိမ့်မယ်။ မေမေကြီး ရဲ့ မေတ္တာတရားကို သွဲ့ဆောင်သွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါ အားဂပ်စ်ဟာ တဖြည်း

ဖြည်းနဲ့ မေမေကြီးစိတ်ရဲ့နောက်ပိုင်းကို ရောက်သွားမယ်၊ အမှတ်တရကလေး အဖြစ် ကျန်ရှိနေမယ်။ ကလေးဘဝရဲ့ လွမ်းမောစရာ အမှတ်တရကလေးပေါ့။ ခုတော့ အဲဒီလိုဖြစ်ရမယ့်အစား အားဂပ်စ်ဟာ မေမေကြီးရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဆက်ပြီး လွယ်ပိုးထားရတဲ့ သေခြင်းတရား အငယ်စားကလေး ဖြစ်နေတာပေါ့။

ဒါကြောင့် မေမေကြီး ခြောက်နှစ်သမီးအရွယ်မှာ လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာရတယ်လို့ ပြောတာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုကို စိုးရိမ်ပူပန်မှုနဲ့ အစားထိုးခဲ့ရပြီး စူးစမ်းသိလိုစိတ်ကို လျစ်လျူရှုစိတ်နဲ့ အစားထိုး ခဲ့ရပြီကိုး။ မေမေကြီးရဲ့ မိဘနှစ်ပါးဟာ ကြောက်စရာ အော့နည်းနာစရာ သတ္တဝါကြီးတွေလား။ မဟုတ်။ မဟုတ်ရေးချ မဟုတ်ထဲကပဲ။ သူတို့ဟာ သူ တို့ခေတ် သူတို့အခါတုန်းကတော့ ပကတိပုံမှန် မှုမှန်လူသားနှစ်ဦးပါပဲ။

မေမေဟာ အသက်အရွယ် တော်တော်ထောက်လာမှ သူ့ငယ်ဘဝ အကြောင်း မေမေကြီးကို စပြီးပြောပြခဲ့တယ်။ သူ့မေမေ ကွယ်လွန်တော့ သူ ဟာ တော်တော်လေး ငယ်သေးတာကလား။ ပထမကလေးက ယောက်ျား ကလေးကွဲ့။ သုံးနှစ်သားမှာ အဆုတ်အဆေးမိတဲ့ ရောဂါနဲ့ ဆုံးပါးသွားတယ်။ အဲဒီသားလေး သေဆုံးပြီး ချက်ချင်းလို့ပဲ မေမေကို သန္ဓေတည်ခဲ့ဆိုပဲ။ သူက တော့ ကံဆိုးရှာတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူက မိန်းကလေးဖြစ်နေလို့။ ဒါတင် မဟုတ်သေးဘူး။ သူ့ကိုမွေးတဲ့နေ့ဟာ ကောင်းလေးသေတဲ့ တစ်နှစ်မြောက် နေ့ ဖြစ်နေလို့ပဲ။ ဒီစိတ်မချမ်းမြေ့စရာ တိုက်ဆိုင်မှုကို အမှတ်အသားပြုတဲ့ အနေနဲ့ မေမေကို နို့မဖြတ်ခင်ကာလ တစ်လျှောက်လုံး ဝမ်းနည်းပူဆွေးခြင်း အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ဝတ်ဆင်တဲ့ အဝတ်အစားမျိုးပဲ ဆင်မြန်းပေးခဲ့သတဲ့။ သူ့ပုခက် ခေါ်မှာ သူ့အစ်ကိုရဲ့ ပုံတူဆီဆေး ပန်းချီကားကြီးက စီးမိုးနေတယ်။ သူ့ ခုက်စိဖွင့်လိုက်တိုင်း ဒီပုံကြီးကို မြင်နေရတယ်။ သူဟာ သူ့ထက်သာသူ တစ်ဦး ကို လိုက်လို့မမီတဲ့ မူပွားတစ်ဦးသာဖြစ်ကြောင်း ဒီပုံကြီးက သတိပေးနေတယ်။ အဲဒီအဖြစ်ကို သမီးလေး စိတ်ကူးနဲ့ မှန်းဆပုံဖော်ကြည့်စမ်း။

သူ့ရဲ့ အေးတိအေးစက်နိုင်မှု၊ သူ့ရဲ့အမှားအယွင်းတွေ၊ သူ့ရဲ့ လူစေ့ နဲ့ ခပ်ကင်းကင်းနေဖို့ သန္နိဋ္ဌာန်ချထားမှု...ဒါတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ့ကို

ဘယ်လိုလုပ် အပြစ်ပြောလို့ရမလဲ။ မိခင်အစစ်နဲ့ မနေရ မကြီးပြင်းရဘဲ ဓာတ်ခွဲ စမ်းသပ်ခန်းထဲမှာ နေထိုင်ကြီးပြင်းလာရတဲ့ မျောက်တွေတောင် ဆွေးဆွေးမြည် မြည် ပြစ်လာပြီး အသက်ရှင်နေထိုင်ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ လျော့ပါးလာသေးတာပဲ ကွယ်။ တကယ်လို့ မေမေရဲ့ အတိတ်ဘဝဇာတ်ကြောင်းတွေကို ဆက်ပြီး တူးဖော်မယ်ဆိုရင် မေမေရဲ့မေမေ၊ ဒါမှမဟုတ် မေမေ မေမေရဲ့ မေမေဟာ ဘယ်လိုမိန်းမစားတွေလဲဆိုတာ သိလာနိုင်တာပေါ့။ မေမေကြီးတို့ ဘယ်လို အကြောင်းအရာတွေများ ဖော်ထုတ်တွေ့ရှိမလဲ မသိဘူးနော်။

စိတ်မချမ်းမြေ့မှုတွေဟာ များသောအားဖြင့် မိန်းကလေးမျိုးဆက် ဘက်က ဖြတ်သန်းဆင်းသက်လာလေ့ရှိတယ်ကွဲ့။ မျိုးရိုးဗီဇ ဖောက်ပြန်မှု တချို့ ဆိုရင် မအေကနေ သမီးဆီအထိ ပါလာတတ်တယ်။ နောက်ပြီး အဲဒီလိုဖြစ် တာဟာ သမီးလက်ထက်မှာ အားပျော့သွားဖို့ဝေးလို့ ပိုပြီးတောင် ပြင်းထန်လာ သေးတယ်။ ဒီရောဂါလက္ခဏာတွေဟာ မျောက်မရ ဖျက်မရတဲ့အပြင် ပိုပြီး နက်နဲပြင်းထန်လာတယ်။ ရောဂါအရှိန်တက်ချိန်က ယောက်ျားတွေနဲ့ မိန်းမတွေ မတူဘူး။ ယောက်ျားတွေမှာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်ငန်းတွေရှိတယ်။ နိုင်ငံရေး၊ စစ်ရေးတွေရှိတယ်။ သူတို့ရဲ့ စွမ်းအားတွေအတွက် ထွက်ပေါက်တွေ ရှိတယ်။ ဒီစွမ်းအားတွေကို တိုးချဲ့လို့ရနိုင်တယ်။ တို့မိန်းမသားတွေမှာကျတော့ အဲဒီအခွင့်အရေးတွေ တစ်ခုမှ မရှိဘူး။ မျိုးဆက်တွေ တစ်ဆက်ပြီး တစ်ဆက် တို့မိန်းမသားတွေဟာ အိပ်ခန်းထဲ၊ မီးဖိုချောင်ထဲ၊ ရေချိုးခန်းထဲမှာပဲ အကျဉ်းကျ ခံနေကြရတယ်။ မေမေကြီးတို့ မိန်းမသားတွေ လျှောက်လှမ်းခဲ့တဲ့ ခြေလှမ်းတွေ ထောင်ပေါင်းသောင်းပေါင်းများစွာ ရှိခဲ့ပြီ။ ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေ မရေမတွက် နိုင် ရှိခဲ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့ မေမေကြီးတို့ဟာ ဒီခါးသီးမှုမျိုးကိုပဲ ကြိတ်မှိတ်ခံစားနေကြ ရတယ်။ ဒီသိမ်ငယ် ရုံးနိမ့်မှုမျိုးကိုပဲ အောင်အညံ့ခံစားနေကြရတယ်။

မေမေကြီး မိန်းမသားဝါဒီများ ဖြစ်နေပြီလား။

ဟင်အင်း မဖြစ်ပါဘူး။ ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့။ ဒါတွေအားလုံးရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ဘာတွေရှိသလဲဆိုတာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိရအောင် ကြိုးစား အားထုတ်နေတာ သက်သက်ပါ။

ဩဂုတ်လဘက်ပိတ်ရက်မှာ မီးရှူးမီးပန်းတွေ ပစ်ဖောက်တာကို တို့ မြေးအတွား ကြက်လျှာစွန်းကလေးပေါ်က ရပ်ကြည့်နေကြတာကို သမီးလေး မှတ်မိသေးလားဟင်။ ပစ်လွှတ်လိုက်တဲ့ မီးရှူးမီးပန်းတွေထဲမှာ မိုးယံထဲထိုးတက် မသွားဘဲ အချိန်မတိုင်မီ ပေါက်ကွဲပြီး မီးပန်းတွေ ဖြာထွက်ကျသွားတာတွေ ကို မကြာမကြာ တွေ့ကြရတယ်နော်။

အင်း၊ မေမေကြီးရဲ့မေမေနဲ့ ဘွားဘွားတို့ရဲ့ ဘဝတွေ၊ နောက်ပြီး မေမေကြီး သိကျွမ်းခဲ့တဲ့ လူတော်တော်များများရဲ့ ဘဝတွေအကြောင်း စဉ်းစား မိတိုင်း မေမေကြီး အဲဒီမီးရှူးမီးပန်းတွေကို မြင်ယောင်မိတယ်။ မိုးယံထဲကို အရှိန်အဟုန်နဲ့ ထိုးတက်သွားရမယ့်အစား မြေကြီးပေါ်ကို ပြုတ်ကျလာတဲ့ မီးရှူး မီးပန်းတွေလေ။

နီဝင်ဘာ ၂၁

တစ်ခါက တစ်နေရာရာမှာ မေမေကြီး ဖတ်ဖူးတယ်ကွဲ့။ စာရေးဆရာကြီး မန်ဇီနီဟာ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးနေတဲ့အခါ မနက်မိုးလင်းလို့ မျက်စိနှစ်လုံး ပွင့်တာနဲ့ သူ့ဇာတ်ကောင်တွေဆီကိုပဲ ပြန်သွားချင်နေသတဲ့။ မေမေကြီးကတော့ အဲဒီလို မဖြစ်မိပါဘူး။ နှစ်ကာလတွေ အကြာကြီး ခြားခဲ့ပြီဖြစ်ပေမဲ့ ကိုယ့်မိသားစု အကြောင်း ပြန်ပြောရတာ တယ်ပြီး ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာ မကောင်းလှပါဘူး။ မေမေဟာ မေမေကြီးရဲ့ မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ မလွှဲမခတ်ကြီး ရှိနေတယ်။ အော့တိုမန်အင်ပါယာရဲ့ အထူးတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးလို ရန်လိုမာန်စောင် မျက်နှာပေးကြီးနဲ့ပေါ့။

ဒီမနက်တော့ မေမေကြီးနဲ့ မေမေကြီးရဲ့ မေမေအကြား။ ပြီးတော့ မေမေကြီးနဲ့ မေမေကြီးရဲ့ အမှတ်တရ ဖြစ်ရပ်တွေအကြား တစ်ပိုင်းစီ တစ်ကန့်စီ ခြားဖို့ အားထုတ်ရင်း ပန်းခြံထဲမှာ လှည့်ပတ်လမ်းလျှောက်နေမိတယ်။ မနေ့ညက မိုးရွာခဲ့တာကိုး။ ခုတော့ အနောက်ဘက် မိုးကောင်းကင်ကြီးက ကြည်စင်လို့ပါပဲ။ ဒါတောင် အိမ်နောက်ဘက်မှာ ခရမ်းရောင်တိမ်တိုက်တွေ ထီးထီးမားမား ရှိနေတုန်းပဲ။ နောက်တစ်ကျော့ မိုးရွာမချမီ မေမေကြီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်ခဲ့တယ်။ သိပ်မကြာလိုက်ပါဘူး။ မိုးမှောင်ကြီးကျတော့တာပဲ။ အိမ်ထဲမှာ မှောင်လွန်းလို့ မီးတွေ ဖွင့်ထားရတယ်။ လျှပ်စစ်မီးကြီးရန်ကို ကြောက်လို့ ရုပ်မြင်သံကြားနဲ့ ရေခဲသေတ္တာက ပလပ်တွေကို ဖြုတ်ထားရတယ်။ ပြီးတော့ လက်နိပ်ဓာတ်မီး

နည်းသားထဲမှာအဖြေရှာ

၁၃

ကိုယူတယ်။ အပေါ်အင်္ကျီအိတ်ထဲထည့်တယ်။ နေ့စဉ်ပုံမှန် အလုပ်ကို လုပ်ဖို့ စားမိုးဆောင်ဆီကိုလာတယ်။

ဒါပေမဲ့ကွယ်...ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ထိုင်ချင်းပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိထားလိုက်မိတယ်။ ငါ့စိတ်တွေ ခါတိုင်းလို ပုံမှန်မဟုတ်ပါလားလို့။ ဒါပေမဲ့ အတွေးတွေကတော့ ဟိုရောက်လိုက် ဒီရောက်လိုက်နဲ့ ပျံ့လွင့်နေတယ်။ ဒါနဲ့ ထိုင်ရာက ထတယ်။ ဘာမှ မည်မည်ရရ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ အိမ်ထဲမှာ လှည့်ပတ် လျှောက်နေလိုက်တယ်။ မေမေကြီး နောက်တော်ပါးက တစ်ဖမ်းမကွာ ကပ်ပါ လာတာကတော့ သတ္တိခံကြီး ဘတ်ပဲပေါ့ကွယ်။ မေမေကြီးနဲ့ သမီးလေးရဲ့ဘိုးဘိုး အတူအိပ်ခဲ့တဲ့ အိပ်ခန်းထဲဝင်ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ လက်ရှိ မေမေကြီး အိပ်တဲ့ အခန်း (တစ်ချိန်တုန်းက သမီးလေးမေမေရဲ့အခန်းလေ)၊ ပြီးတော့ မသုံးတော့တာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ ထမင်းစားခန်း။ နောက်ဆုံးကျတော့ သမီးလေးရဲ့အခန်းပေါ့ကွယ်။

အခန်းတွေ တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက်နဲ့ လျှောက်သွားနေတုန်းမှာပဲ ဒီအိမ်ကြီးကို မေမေကြီး ပထမဆုံး မြင်စဉ်က ခံစားချက်ကို သတိရမိသေးတယ်။ ဒီအိမ်ကြီးကို ဝယ်ဖို့ရွေးခဲ့တာ မေမေကြီးမဟုတ်ဘူး။ မေမေကြီးရဲ့ ယောက်ျား အော်ဂပ်စတိုပေါ့။ တကယ်တော့ သူလည်း ကတိုက်ကရိုက် ရွေးလိုက်ရတာပါ။ ပန်းခြံထဲကို မေမေကြီး ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းဝင်လိုက်တာနဲ့ ဒီပန်းခြံဟာ အရောင်အဆင်းနဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံ လိုက်ဖက်မှု မရှိဘူးဆိုတာ သိလိုက်တယ်။ အိမ်ကြီးကို ပြင်ဆင်ခြယ်မှုနဲ့ထားပုံကလည်း ဟိုမရောက် ဒီမရောက်နဲ့။ ၁၉၂၀ ဝန်းကျင်က တည်ဆောက်ထားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီခေတ်ရဲ့ အငွေ့အသက်တွေ မပေါ်လွင်ဘူး။ ဒီအိမ်ကြီးဟာ ငါ့အိမ်ပါကလားဆိုတဲ့ အတွေး ခေါင်းထဲရောက်အောင် မေမေကြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြိုးစားခဲ့ရတာပေါ့ကွယ်။

သမီးလေးရဲ့ အခန်းထဲမှာ ရှိနေတုန်းမှာပဲ ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်မှာ မိုးကြိုးတစ်ချက်ပစ်လိုက်တယ်။ အိမ်ထဲက မီးတွေလည်း မှိတ်သွားတယ်။ လက်နိပ်ဓာတ်မီးကို ဖွင့်ရမယ့်အစား သမီးလေးရဲ့ အိပ်ရာပေါ်မှာ လဲလျောင်းနေမိတယ်။ အပြင်မှာ သံကြိုးမဲကြီး ရွာနေတဲ့ မိုးရဲ့ မာန်ဖီသံကို ကြားနေရတယ်။

လေပြင်းရဲ့ ရိုက်နှက်သံကို ကြားနေရတယ်။ အိမ်ထဲက အသံတွေကတော့ မျိုးစုံပေါ့။ တကူညီကူညီ၊ တခုတံတံနဲ့၊ သစ်သားချင်း ပွတ်တိုက်တဲ့အသံ တကုန် ကျစ်နဲ့။ သမီးလေးရဲ့ အိပ်ရာပေါ်မှာ လဲလျောင်းရင်း တစ်ဖြတ်ကလေးလောက် မျက်စိတွေ မိတ်လိုက်တာနဲ့ ဒီအိမ်ကြီးကို သဘောကြီးလို မြင်ယောင်လာတယ်။ မြက်ခင်းပြင်ကြီးကို ဖြတ်ကူးနေတဲ့ ရောမသဘောကြီးလေ။ လေပြင်းမုန်တိုင်းက နေ့လယ်စာ စားချိန်လောက်အထိ တိုက်နေတာပေါ့။ သမီးလေး အခန်းပြတင်း ပေါက်ကနေ အပြင်လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သစ်ကြားပင်က သစ်ကိုင်းကြီးနှစ်ခု ကချိုးကျနေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

ခုတော့ စားဖိုဆောင်ထဲကို ပြန်ရောက်နေပြီ။ မေမေကြီးရဲ့ စစ်မြေပြင် လေ။ မေမေကြီး စားစရာကလေး တစ်ဆုပ်တစ်လုတ်စားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အသုံးပြုထားတဲ့ ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေကို ဆေးကြောတယ်။ ဘတ်ဆိုတဲ့ ကိုယ်တော်ကတော့ မေမေကြီးရဲ့ ခြေရင်းမှာ အိပ်ပျော်နေပြီ။ ဒီမနက်အစို့ ကြောက်ရလန့်ရလွန်းလို့ မေပန်းသွားပြီထင်ပါရဲ့။ ဒီကောင်လေး အသက်ကြီး လာလေ မိုးချုန်းသံကို ပိုကြောက်လာလေ၊ တော်တော်နဲ့ အကြောက်မပြေနိုင် လေ ဖြစ်လာပုံရတယ်ကွဲ့။

တစ်လောက သတင်းစာအချပ်ပိုထဲက သိပ္ပံဆောင်းပါး တစ်ပုဒ်ဖတ် လိုက်ရတယ်။ အဲဒီဆောင်ပါးထဲမှာ ဖော်ပြထားတာက တစ်စတစ်စ တိုးတက် ပြောင်းလဲမှု ဖြစ်စဉ်ဆိုတာဟာ တို့များ အမြဲတမ်း ဆွေးထင်ထားသလို မဟုတ် ဘူးတဲ့။ ပိုပြီးရှည်တဲ့ ခြေဆံ ဒါမှမဟုတ် ပုံစံမတူတဲ့ နှုတ်သီးတစ်ခုဖြစ်ထွန်း လာတယ်ဆိုတာ မျိုးဆက်တစ်ဆက်ပြီးတစ်ဆက် နည်းနည်းလေးစီ ပြောင်းလဲ လာတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလို အပြောင်းအလဲမျိုးဟာ ကောက်ကောင်က ဖြစ်ပေါ်တတ်တယ်တဲ့။ ကလေးတစ်ယောက်ဟာ သူ့မိခင်နဲ့ တော်တော်ကြီးကို အသွင်မတူဘဲ မွေးဖွားနိုင်တယ်တဲ့။

ဒီသဘောတရားကို အတည်ပြုပေးတဲ့ သက်သေတွေကတော့ ရုပ်ကြွင်း တွေဖြစ်တဲ့ မေးရီးတွေ၊ ခွာတွေ၊ သွားအမျိုးမျိုးရှိတဲ့ ဦးခေါင်းခွံတွေပေါ့။ တချို့ မျိုးနွယ်စုတွေမှာဆို ကြားခံအဆင့်ကို လုံးဝ ရှုမတွေ့ဘူးတဲ့။ ဘိုးအေတစ်

ယောက်မှာ ထူးခြားတဲ့ အင်္ဂါရပ်တွေ တစ်မျိုးရှိပေမဲ့ သူ့မြေမှာကျတော့ ထူးခြား တဲ့ အင်္ဂါရပ်က နောက်တစ်မျိုး ဖြစ်ပြန်ရော။ ဒါဟာ မျိုးဆက်တစ်ဆက်ထဲမှာပဲ ကြီးမားတဲ့ ခြားနားချက်ဖြစ်သွားတဲ့ သဘောပေါ့။ ဒီဘော့ လူတွေရဲ့ စဉ်းစား ဆွေးနော်မူ ဖြစ်စဉ်တွေကော အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ဘာတွေ ဖြစ်လာမလဲ။ ပြောင်းလဲမှုတွေဟာ မသိမသာကလေး ပြည်းပြည်းချင်း ပြည်းပြည်း ချင်း ကြီးထွားစုပုံလာတယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ ရုတ်တရက် ထပြီးပေါက်ကွဲ တော့တာပဲ။ ရုတ်တရက် ကောက်ကောင်ကော ဆိုသလို တစ်စုံတစ်ယောက်ဟာ အဝန်းအဝိုင်းထဲက ဖောက်ထွက်တယ်။ ခြားနားပြီး တသီးတခြားဖြစ်သွားတယ်။ ကံကြမ္မာဖန်လာချက်၊ မျိုးရိုးလိုက်ခြင်း၊ မြေတောင်ခြောက်ပျိုးထောင်မှု...အဲဒီ ဆွေထဲက ဘယ်ဟာက စပြီး ဘယ်မှာ သွားဆုံးသလဲ။ သမီးလေး ခဏလောက် ကလေးပဲ အဲဒီအကြောင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ အဲဒါတွေထဲမှာ တိမ်မြုပ်ဖုံးကွယ်နေ တဲ့ ရောမ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုတွေအကြောင်း စဉ်းစားမိလာလိမ့်မယ်။ အဲဒါ အခါမှာတော့ အဲဒီလျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုတွေထဲမှာ သမီးလေး မျောပါသွားပြီသာ ဖော်။

မေမေကြီး အိမ်ထောင်မပြုခင်ကလေးမှာ ဖေဖေညီမ (သူက နာမိ လောကနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိသူလေ) က သူ့မိတ်ဆွေ ဗေဒင်ဆရာတစ်ဦးရဲ့ အကူအညီနဲ့ မေမေကြီးရဲ့ ဇာတာခွင်ကို ချပေးတယ်။ တစ်နေ့ကျတော့ အဲဒီ စာရွက်ကို ပေးပြီး 'ဟောဒီမှာ၊ ညည်းရဲ့ အနာဂတ်'လို့ပြောတယ်။ စာရွက် မှာမှာတော့ ဂျိဩမေတြီပုံကြမ်းတစ်ခုတွေ့ရတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ပြိုဟ်တစ်ခုကနေ တစ်ခုကို ကူးသွားတဲ့ မျဉ်းကြောင်းတွေ၊ ထောင့်ကွေးတွေနဲ့ ရှုပ်နေတာပဲ။ ဒီမျဉ်းတွေကို မေမေကြီး မြင်မြင်ချင်း သတိထားလိုက်မိတာကတော့ ပြေပြေ ချောချော မရှိဘူး။ တစ်ဆက်တည်း မရှိဘူး။ ပြတ်တောက်သွားလိုက် ခုန်ပျံကျော် လွှားလိုက်ပဲ။ ပြီးတော့ တစ်ဆစ်ချိုးအကွေ့တွေကလည်း အများကြီး။ စာရွက်ရဲ့ နောက်ဘက်မှာ ဗေဒင်ဆရာက ဟောစာတမ်း ရေးပေးထားတယ်။

'ခက်ခဲကြမ်းတမ်းတဲ့ လမ်းကို လျှောက်လှမ်းရမယ်။ သင်ခရီးသုံးထိ တိုင် လျှောက်လှမ်းချင်တယ်ဆိုရင် သင့်ကိုယ်သင် ကောင်းမွန်သန့်မြတ်သော

အကျင့်သီလများဖြင့် ကာကွယ်ထားပါ'

ဒီဟောစာတမ်းကို ဖတ်ပြီး မေမေကြီး အကြီးအကျယ် စိတ်ရှုပ်သွားတယ်။ အဲဒီအချိန်ထိ မေမေကြီးဘဝက ငြီးငွေ့စရာတောင် ကောင်းနေသေးတယ်။ ဟုတ်တယ်၊ ပြဿနာတွေရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီပြဿနာတွေဟာ အသေးအဖွဲ့တွေချည်းပဲ။ မေမေကြီးအမြင်မှာတော့ ဘာမှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဆိုးဆိုးရွားရွား မဟုတ်ဘူး။ အရွယ်ရောက်လာသူတစ်ဦး တွေ့မြင်ကြုံမြင်ရတဲ့ အဆင်မချောမှု ကလေးတွေ။ ဘဝရဲ့ လှိုင်းကြပ်ခွပ်ကလေးတွေ။ လှိုင်းတံပိုးကြီးတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ အရွယ်ရောက်ပြီး ဇနီးမယားဘဝ၊ မိခင်ဘဝ၊ မုဆိုးမဘဝ၊ ပြီးတော့ အဘွားဘဝရောက်တာတောင် မေမေကြီး ပုံမှန်မှာပဲ ရှိနေတယ်လို့ သဘောထားတယ်။ ပြောမယ်ဆိုရင် တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့ကွယ်...သမီးလေး မေမေရဲ့ ရင်နင့်ကြော့စရာ သေဆုံးမှုပေါ့။

သမီးလေးရဲ့ မေမေ သေဆုံးမှုကြောင့် ငြိမ်နေတဲ့၊ အတက်အကျမရှိတဲ့ မေမေကြီးရဲ့ဘဝဟာ တစ်စစီ ကွဲကြွေးသွားတာပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးလွန်းတာ မဟုတ်ပေမဲ့ မေမေကြီးမှာရှိထားတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တန်ဖိုးထားလေးစားစိတ်ကလေးဟာ တစ်မဟုတ်ချင်း ပြိုကွဲပျက်စီးသွားတော့တယ်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာကောင်းလှတဲ့ အဲဒီကာလဆိုးကြီးအတွင်းမှာတော့ မေမေကြီး ပုံမှန်ဘဝကို ပြန်မှ ရောက်ပါဦးမလားလို့တောင် ခိုးရိမ်မိတယ်။ အဲဒီအချိန်ကာလအထိ မေမေကြီး စုဆောင်းသိမှီးခဲ့တဲ့ နားလည်သိတတ်မှု တရားကလေးဟာလည်း ကံကြမ္မာ ထိုးနှက်ချက်တစ်ခုတည်းနဲ့ ကွယ်ပျောက်ခဲ့ရတယ်။ ကံထောက်မစွာနဲ့ တညှိုးညှိုး တပိန်ပိန်ဘဝနဲ့ ကြာကြာမနေလိုက်ရဘူး။ ပူဆွေးငေးငိုင်မနေနိုင်ဘဲ ဘဝရဲ့ တောင်းဆိုချက်ကြောင့် ဘဝခရီးကို ဆက်နှင်ခဲ့ရပြန်တာပေါ့။

တကယ်တော့ သမီးလေးဟာ မေမေကြီးရဲ့ အသက်ပါပဲကွယ်။ သမီးလေးဟာ လောကကြီးထဲကို အကာအကွယ်မဲ့စွာ ရောက်လာတဲ့ ပိစိကွေးကလေးလေ။ သမီးလေးက သမီးလေးရဲ့ ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်သံတွေ၊ တဝါးဝါးငိုသံတွေနဲ့ ဒီတိတ်ဆိတ်ပြီး ကြေကွဲဆွေးမြေ့စရာ အိမ်ကြီးကို စီးနင်းလွှမ်းမိုးပစ်လိုက်တယ်။ မေမေကြီး မှတ်မိနေပါသေးတယ်။ ဆိုဖာနဲ့ စားပွဲကြားမှာ

ဟိုဘက် လှိုမ့်လိုက် ဒီဘက် လှိုမ့်လိုက် ဖြစ်နေတဲ့ သမီးလေးရဲ့ခေါင်းကြီးကို မေမေကြီး ကြည့်ရင်း စဉ်းစားနေမိတယ်။ သူ့ရဲ့ ရက်ရောသဘောထားကြီးမှုကို ကြိုတင် ကြည့်မြင်လို့ မရတဲ့ ကံတရားက မေမေကြီးကို တစ်ခါတစ်လှည့် နက်နာသာ ပေးလိုက်ပြန်ပါပြီကောလားလို့။

ကံတရား။ ဆီညော်ရာ မော်ပါဂီရဲ့ ယောက်ျားက မေမေကြီးကို ပြောပြဖူးတယ်ကွဲ့။ သူတို့ရဲ့ ဟီးဘရူးဘာသာစကားမှာ ကံတရားဆိုတဲ့ ဝေါဟာရ မရှိဘူးတဲ့။ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေ မထင်မှတ်ဘဲ ရလာတာမျိုးကို ပြောမယ်ဆိုရင် အရဲစွန့်မှုဆိုတဲ့ စကားလုံးပဲရှိသတဲ့။ အဲဒါကလည်း အာရဗီစကားလေး။ ထူးဆန်းတယ်လို့ သမီးလေး မထင်မိဘူးလား။ ဟုတ်တယ်၊ ထူးဆန်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဇီးရိမ်ကြောင့်ကြမှုကင်းစေတယ်။ ဘုရားသခင်ရှိတဲ့နေရာမှာ ကံတရားဆိုတာ မရှိဘူး။ ကံတရားဆိုတဲ့ စကားလုံးတောင် မရှိဘူး။ ဖြစ်ရပ်တိုင်းဟာ အမိန့်ချမှတ်ပြီးသားချည်းပဲ။ အထက်က စိမ့်ပြဋ္ဌာန်းထားတာ။ ဖြစ်သမျှ ပျက်သမျှတိုင်း အာ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ဖြစ်ပျက်တာချည်းပဲတဲ့။

တစ်ခုခုဖြစ်ပျက်လာရင် ဒါဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ ဆန္ဒပဲ။ ဘုရားသခင်က ငါ့ကို ရွေးချယ်ပြီး ဒီလိုဖြစ်ဖို့ ချမှတ်ပေးတာပါကလားဆိုတဲ့ အတွေးအမြင်နဲ့ ကမ္ဘာလောကကြီးကို ရှုမြင်နိုင်တဲ့ လူတွေရှိသကွဲ့။ အဲဒီလို ရှုမြင်နိုင်စွမ်းနဲ့ လူတွေကို မေမေကြီးတော့ အရမ်းအားကျ မနာလို ဖြစ်မိတာပဲ။ မေမေကြီး အဲဒီလိုရှုတတ်၊ မြင်တတ်၊ ခံယူတတ်အောင် အားထုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီသဘောထားမျိုးကို တစ်ရက်နှစ်ရက်ထက် ပိုပြီး ပွေ့ပိုက်မထားနိုင်ဘူး။ ဆီလနဲ့ချောက်ချားစရာ ဒါမှမဟုတ် တရားမမျှတမှုနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတိုင်း ရင်ဆိုင်ရတိုင်း မေမေကြီးကတော့ တုံ့ပြန်တွန်းကန်တာပဲ။ အဲဒီလို ဖြစ်ရပ်တွေကို အားစူးတင်ဝမ်းမြောက်စိတ်နဲ့ ခံယူမယ့်အစား မေမေကြီးရင်ထဲမှာ တော်လှန်တွန်းကန်ချင်စိတ်တွေသာ အမြဲတမ်း ပွက်ပွက်ဆူနေလေ့ရှိတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ လောလောဆယ်မှာတော့ မေမေကြီး အရဲစွန့်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်တော့မလို့။ သမီးလေးဆီ ငွေးငွေ့တစ်ချက် ပို့ပေးမလို့လေ။ အဲဒီလေးက ငွေးငွေ့ပေးတာတွေကို အားကြီးမုန်းတီးတတ်တယ်မဟုတ်လား။

ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူး။ သမီးလေး ကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် မေမေကြီးကတော့ မွေးမွေးတစ်ချက် ပိုပေးလိုက်ပြီ။ ဒါကို သမီးလေးလည်း တားလို့ဆီးလို့ မရတော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခုချိန်မှာ အဲဒီမွေးမွေးကလေးက ပျံသန်းလာနေပြီ။ ကြည်ကြည်စင်စင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကလေးနဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကြီးပေါ်က ဖြတ်ပြီး ပျံသန်းလာနေပြီလေ။ မေမေကြီး ပင်ပန်းသွားပြီဟေ့။ ခုချိန်ထိ မေမေကြီး ရေးပြီးခဲ့သမျှ စာတွေကို စိုးရိမ်စိတ်ကလေးနဲ့ ပြန်ဖတ်ကြည့်ခဲ့တယ်။ ဒီစာတွေထဲမှာ ရေးထားတာတွေကို သမီးလေး တစ်လုံးတစ်ပါးတောင် နားလည်ပါ့မလား။ အတွေးပေါင်းများစွာက မေမေကြီးရဲ့ ရင်ထဲမှာ ပြည့်သိပ်နေတယ်။ လျှော့ချေးနဲ့ ဈေးရောင်းပွဲမှာ တန်းစီနေတဲ့ ဈေးဝယ်သူတွေလို မေမေကြီးရင်ထဲက အတွေးတွေကလည်း တစ်ခုနဲ့တစ်ခု တွန်းတိုက်တိုးနေကြတာကလား။ မေမေကြီးဟာ တစ်ခါမှ ကိုယ့်အတွေးတွေကို စနစ်တကျ မစုစည်းနိုင်ဘူး။ စလယ်ဆုံးဆိုပြီး ကျိုးကြောင်းဆီလျော်အောင် မစီစဉ် မဖွဲ့စည်းနိုင်ခဲ့ဘူး။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း အတွေးကွန့်မိတယ်။ ငါတတ္ကသိုလ်ကို မသွားခဲ့လို့များလားလို့။

မေမေကြီးစာအုပ်တွေ အများကြီး ဖတ်ခဲ့တယ်။ အကြောင်းအရာ တော်တော်များများအကြောင်း သိချင်စိတ်ရှိခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အတွေးတစ်ခုက ပန်ပန်းကန်ပြားကလေးတွေအကြောင်း သိချင်နေချိန်မှာ ဒုတိယအတွေးက စားဖိုဆောင်ဆီ ရောက်သွားပြီး တတိယအတွေးက စိတ်ခံစားချက်တွေအကြောင်း ရောက်နေပြန်ရော။ ပန်းစုံတောထဲရောက်သွားတဲ့ ရုက္ခဗေဒပညာရှင်တစ်ဦးဟာ ပန်းတွေကိုခူးတယ်။ ခူးတဲ့နေရာမှာ သူစမ်းသပ်စစ်ဆေးချင်တဲ့ နမူနာတွေကို ရွေးပြီးခူးတယ်။ ဘယ်အမျိုးအစားကို သူစိတ်ဝင်စားတယ်၊ ဘယ်အမျိုးအစားကို စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာ သိနေတယ်။ ဒီတော့ ပန်းတွေခူးတဲ့နေရာမှာ ရွေးတယ်၊ ပယ်တယ်၊ ဆက်သွယ်မှုတွေ ဆက်စပ်ဖော်ထုတ်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ပန်းစုံတောထဲရောက်သွားတဲ့ အားလပ်ရက် အပန်းဖြေသူ တစ်ဦး ပန်းခူးပုံကတော့ ခြားနားတယ်။ သူက ပန်းအဝါကလေးမို့၊ နောက်တစ်ပွင့်က အပြာကလေးမို့၊ နောက်တစ်ပွင့်ကျတော့ ရနံ့ကလေးမွှေးလို့၊ စတုတ္ထ

ပန်းကလေးက လမ်းဘေးမှာ ပွင့်နေတာမို့ ခူးဆွတ်တာ။ အသိပညာလေ့လာ ဆည်းပူးတာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ မေမေကြီးရဲ့ စိတ်သဘောထားကလည်း အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်နေတယ်လို့ ပြောချင်တာကွဲ့။ အဲဒီလိုဖြစ်ရကောင်းလားဆိုပြီး သမီးလေးရဲ့ မေမေက မေမေကြီးကို အမြဲတမ်း အပြစ်ဆိုနေတာကလား။ မေမေကြီးတို့ သားအမိ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ဆွေးနွေးမိတာနဲ့ ချက်ချင်းလို့ မေမေကြီး အလျှော့ပေးရလေ့ရှိတယ်။

‘မေမေဟာ လျှောက်လဲချက်တစ်ခုကို ဘယ်လို တည်ဆောက်ရမယ် ဆိုတာကို နားမလည်ဘူး။ လူလတ်တန်းစား အားလုံးနည်းတူ မေမေလည်း ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်ကို ဘယ်လို ခုခံကာကွယ်ရမယ်ဆိုတာ သိကို မသိဘူး’

သမီးလေးက စိတ်ခံစားချက်ပြင်းထန်ပြီး အမည်နာမ တပ်လို့ မရတဲ့ ဂနာမငြိမ်မှုတွေနဲ့ ပြည့်လျှမ်းနေသလို သမီးလေး မေမေက သဘောတရားရေး တွေနဲ့ ပြည့်ဝနေတာကလား။ မေမေကြီးက ကြီးကြီးမားမား ကိစ္စတွေအကြောင်း မပြောဘူး။ သေးသေးဖွဲ့ဖွဲ့အကြောင်းအရာတွေကိုပဲ ပြောတယ်။ အဲဒါကို သူ့ဘက်က အပြစ်ပြောရော ဖြစ်နေတယ်။ သူက မေမေကြီးကို ကင်ပွန်းတပ်တယ်လေး၊ ပြန်လည်ပြင်ဆင်ရေးဝါဒီတဲ့။ ဘူဇာအရင်းရှင်တွေရဲ့ အရူးချေးပန်း အာရုံကွန့်မှု တွ လွှမ်းမိုးခံနေရသူတဲ့။ သူ့ရှုထောင့်ကနေကြည့်ရင် မေမေကြီးဟာ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝနေသူ၊ အပေါ်ယံ ရွှေမှုန်ကြဲဘဝကို မက်မောနေသူ၊ စည်းစိမ်ကို ခွဲလမ်းနေသူ၊ ပြီးတော့ ပင်ကိုဘဝကိုက ဆိုးယုတ်မှုဘက်ကို အားသန်နေသူပေါ့ကွယ်။

တစ်ခါတလေ သူ မေမေကြီးကို ကြည့်လိုက်တဲ့ အကြည့်ဟာ ပြည်သူ့ ခုံရုံးမှာ သူသာ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရရင် မေမေကြီးကို မလွဲမသွေ သေဒဏ် အပြစ်ပေးမယ့် အကြည့်မျိုးဆိုတာ မေမေကြီး ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။ မေမေကြီးဟာ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်က အိမ်ငှားတန်းလျားကြီးမှာ အခန်းတစ်ခန်း ငှားမနေဘဲ လုံးချင်းအိမ်တစ်လုံးနဲ့ ပန်းခြံနဲ့ ဟန်ကျပန်ကျနေထိုင်တယ်။ ဒီအတွက် မေမေကြီးမှာ အပြစ်ရှိတယ်။ မေမေကြီးရဲ့ အပြစ်ဟာ တိုးရင်းပေါင်း ဖြစ်ပြီး အပြစ်ပိုကြီးလာတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မေမေကြီးတို့ သားအမိ တင့်တောင့်တင့်တယ် နေနိုင်လောက်အောင် ဝင်ငွေ အမွေကလေး ရခဲ့လို့။

မေမေကြီးရဲ့ မိဘတွေ မှားခဲ့တဲ့ အမှားမျိုးတွေ ထပ်မလုပ်မိအောင် ရှောင်ရှားဖို့ မေမေကြီးလေ...သူ ပြောတာပဲ နားထောင်ခဲ့တယ်။ ယုတ်စွအဆုံး အဲဒီလို နားထောင်နေနိုင်အောင် အားထုတ်ခဲ့တယ်။ မေမေကြီး သူ့ကို တစ်ခါမှ ရယ်သွမ်းမသွေးခဲ့ဘူး။ မေမေကြီးရဲ့ တွေးခေါ်ပုံနဲ့ သူ့ရဲ့ တစ်ပါတီ အာဏာရှင် စနစ် အတွေးအခေါ်တွေ ဘယ်လောက် ပြဿနာတစ်လမ်း သံတစ်လမ်းဖြစ်နေတယ် ဆိုတာလည်း သူ့ကိုထောက်ပြနေတော့ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆီသည်မ လက်သုတ်ဖတ် စကားလုံးတွေ သုံးပြီး ဖန်တစ်ရာတောအောင် ပြောနေတဲ့ သူ့ချေပ လျှောက်လဲချက်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေမေကြီး သောကမကင်း ဖြစ်မိတယ် ဆိုတာတော့ သူ ရိပ်မိမှာပါ။

အီလာရီယာက ပါဂျူးအာ တက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းတက်ခဲ့တာ။ သူ လာရီအက်စတီတက္ကသိုလ်မှာ တက်မယ်ဆိုရင် အေးအေးဆေးဆေး တက်လို့ ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက မေမေကြီးနဲ့အတူ ဆက်နေရမှုကို သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေပြီလေ။ သူ့ဆီကို မေမေကြီး တစ်ခေါက်တစ်ခါ သွားလည်ဖို့ ပြောတိုင်း ခပ်ရိုင်းရိုင်း နှုတ်ဆိတ်နေတာ သူ့အဖြေပေါ့။ ကျောင်းစာနဲ့ ပတ်သက်လို့ သူတိုးတက်မှုက အရမ်းနည်းကွေးတာကလား။ အဆောင်မှာ သူ ဘယ်သူနဲ့ တွဲပြီး နေတယ်ဆိုတာ မေမေကြီး မသိရဘူး။ သူကလည်း မပြောဘူး။ သူ့ရဲ့ လျှော့ညံ့ချက်တွေကို သိနေတော့ သူ့အတွက် မေမေကြီး စိတ်ပူတာပေါ့ကွယ်။ အထူးသဖြင့် မေလတုန်းက ပါရီမှာ ကျောင်းသားတွေ တော်လှန်ပုန်ကန်ကြတုန်းက တက္ကသိုလ်တွေကို ကျောင်းသားတွေ အပိုင်စီးထားတုန်း၊ ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုတွေ လုပ်နေတုန်းကပေါ့။

ကြိုကြားကြိုကြား ဆက်ဖြစ်တဲ့ တယ်လီဖုန်းထဲက သူ့ရဲ့ ပြောစကားတွေအရဆိုရင် သူဟာ အမြဲတမ်း တစ်စုံတစ်ခုကို သိကြီး မဲကြီး စိတ်အားထက် သန်နေတတ်တာကလား။ နောက်ပြီး အဲဒီတစ်စုံတစ်ခုကလည်း အမြဲတမ်း ပြောင်းလဲနေတာကွဲ့။ မိခင်တိုင်းရဲ့ထုံး နှလုံးဖူးပြီး မေမေကြီး သူ့ကို နားလည်နိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို နားလည်ဖို့ဆိုတာ တော်တော်ကြီးကို ခက်မိတယ်။ သူ့စိတ်ဝင်စားသမျှ အရာအားလုံးဟာ ခုတစ်မျိုး ခုတစ်မျိုး

နဲ့ သက်တမ်းတိုလှတယ်။ အတွေးအမြင်သစ်တွေက တစ်ပုံကြီး၊ အကြွင်းမဲ့ အမှန်တရားတွေက တစ်ပုံကြီး။ သူ့ရဲ့ကိုယ်ပိုင်စကားလုံးတွေကို သုံးစွဲမယ့် အစား အီလာရီယာက ကြွေးကြော်သံတွေကိုသာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု အော်ဟစ်နေတယ်။ ကြာလာတော့ သူ့စိတ်တည်ငြိမ်မှုကို ထိခိုက်လာမှာ မေမေကြီး စိုးရိမ်လာမိတယ်။

သူတို့အုပ်စုဟာ တူညီတဲ့ယုံကြည်ချက်တွေကို ကိုးကွယ်ကြတယ်။ တူညီတဲ့ တရားသေဝါဒတွေကို အကြွင်းမဲ့ လက်ခံကြတယ်။ အဲဒီအုပ်စုရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ ခံစားချက်က အီလာရီယာရဲ့ ပင်ကို သဘာဝ ဖြစ်တဲ့ နိုင်လိုမင်းထက် ပြုချင်စိတ်ကို အားပေးအားမြှောက် လုပ်ပေးနေတာ စိုးရိမ်စရာကောင်းတဲ့ အတိုင်းအတာအထိ ရောက်လာတယ်။

သူတက္ကသိုလ်တက်နေတဲ့ ဆဌမမြောက် နှစ်အတွင်းမှာ သူ့ဆီက နုန်းမဆက် အကြောင်းမကြားတာ အရမ်းကြာသွားတော့ မေမေကြီးလည်း စိုးရိမ်သောကပွားပြီး သူနဲ့တွေ့ရအောင် ရထားတစ်စီးပေါ်တက်လိုက်သွားတယ်။ သူ ပါဂျူးအာမှာ ကျောင်းတက်နေတဲ့ ကာလတစ်လျှောက်အတွင်း မေမေကြီး တစ်ခါမှ အဲဒီလို မလုပ်ဖူးဘူး။ သူ့အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်တဲ့ အခိုက်အတန့် လေးဟာဖြင့် စိတ်ချောက်ချားစရာ ကာလကလေးပေါ့ကွယ်။ သူဟာ မေမေကြီးကို ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ရမယ့်အစား ရင်ဝကို ဆီးကန်တော့တာပဲ။

‘မေမေ့ကို ဘယ်သူက လိုက်လာခိုင်းလို့လဲ’

ပြီးတော့ မေမေကြီး စကားပြန်ပြောဖို့ အချိန်မပေးဘဲ ဆက်ပြောတယ်။

‘မေမေ လာမယ်ဆိုရင် ကြိုပြောထားသင့်တာပေါ့။ သမီးက ခုပဲ အပြင်ကို သွားတော့မလို့။ ဒီမနက် အရေးကြီးတဲ့ စာမေးပွဲတစ်ခုဖြေရမှာ’ အဲဒီလိုသာပြောတာ။ သူဟာ ညဉ့်ဝတ်အင်္ကျီတောင် မချွတ်ရသေးဘူး။ သူ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း လိမ်ပြောနေတယ်ဆိုတာ မေမေကြီး သိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မသိယောင်ဆောင်နေလိုက်ပါတယ်။

‘ကိစ္စမရှိဘူးလေ။ ဆိုလိုတာက သမီးပြန်လာချိန်အထိ မေမေစောင့်

နေနိုင်ပါတယ်။ သမီးပြန်ရောက်လာမှ စာမေးပွဲမှာ သမီးရလာတဲ့ အမှတ်တွေ အတွက် နှစ်ယောက်အတူ အောင်ပွဲခံကြတာပေါ့နော်'

ခဏနေတော့ သူ တကယ်ပဲ အပြင်ထွက်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ဘယ်လောက် ကတိုက်ကရိုက်ထွက်သွားသလဲဆို သူ့စာအုပ်တွေ အကုန်လုံး စားပွဲပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့လေရဲ့။

အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့တော့ မေမေကြီးလည်း တခြား မိခင်တွေ လုပ်မယ့် အလုပ်မျိုးပဲ လုပ်တာပေါ့။ သူ့စားပွဲအံ့ဆွဲတွေကို မွှေနှောက်ရှာ တယ်။ သူ့ဘဝရဲ့ ဦးတည်ရာလမ်းကြောင်းကို ညွှန်ပြနိုင်မယ့် သဲလွန်စတစ်ခုခု များ တွေ့ရမလားလို့။ မေမေကြီး သူ့အကြောင်းကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ခုံစမ်း ပို့၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့လုပ်ရပ်တွေကို စိစစ်တာဖြစ်ဖို့၊ ဒါမှမဟုတ် စပ်စုဖို့ ရည် ရွယ်ချက်မရှိပါဘူး။ မေမေကြီးရဲ့ စရိုက်သဘာဝထဲမှာ အဲဒါမျိုးတွေ လုပ်တာ မပါဘူး။ အမှန်တော့ မေမေကြီးဟာ ကိုယ့်သမီးအတွက် ခိုးရိမ်ကြောင်ကြစိတ် ကြီးမားနေတာသက်သက်ပဲ။ ဒီတော့ စိတ်အေးစရာကလေး တစ်ကွက်တလေ တွေ့ရလို့ တွေ့ရငြား ဆိုပြီး ရှာဖွေကြည့်တာပါ။

တော်လှန်ရေးဝါဒ ဖြန့်ချက်တွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လက်ကမ်းစာရွက် တွေ၊ လက်ကမ်းစာစောင်တွေကလွဲပြီး ဘာမှ မတွေ့ရဘူး။ စာတစ်စောင်၊ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ် တစ်အုပ်တောင် မတွေ့ရဘူး။ သူ့အိပ်ခန်းနံရံပေါ်မှာ ကပ်ထားတဲ့ နံရံကပ်ပိုစတာကြီးတစ်ရွက်တော့ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီပေါ်မှာ ရေး ထားတဲ့ စာတန်းက 'မိသားစုဆိုတာ ဘယ်လောက်ရွှင်မြူးစရာ တက်ကြွစရာ ကောင်းသလဲဆို အဆိပ်ငွေ့ လူသတ်ခန်းနဲ့ အတူတူပါပဲ'တဲ့လေ။ အင်း။ တစ်နည်းတစ်ပုံအားဖြင့်တော့ ဒီစာတန်းဟာ သဲလွန်စပေါ့။

နေ့ဝက်ကျော်ကျော်လောက် အီလာရီယာ ပြန်ရောက်တော့ သူဟာ အသွားတုန်းကလိုပဲ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပုံရတယ်။

'ဘယ်လိုလဲ၊ စာမေးပွဲ ဖြေနိုင်ရဲ့လားသမီး'

တတ်နိုင်သလောက် ချစ်စနိုးလေသံပေါက်အောင် မေမေကြီး ပြောပါ တယ်။

'တခြားလူတွေအားလုံးရဲ့ အမျိုးအတိုင်းပါပဲလား'

သူပြန်ပြောတယ်။ ခဏနေတော့ ထပ်ဖြည့်ပြောတယ်။

'မေမေ ဒါကြောင့် လိုက်လာတာလား။ သမီးကို စစ်ဆေးကြည့်ဖို့ လေ'

သူနဲ့ အငြင်းမပွားဖို့ သန့်ဌာန်ချထားပြီးသားဆိုတော့ မေမေကြီး ဇင်ထဲမှာ ဆန္ဒတစ်ခုပဲရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ သားအမိနှစ်ယောက် တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် စကားပြောကြဖို့ပဲဆိုတာကို ရန်ပြေမာန်ပြေလေယူလေသိမ်း နဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

'စကားပြောကြဖို့၊ ဟုတ်လား'

သူက မယုံနိုင်သလို ထပ်ပြောတယ်။

'ဘာအကြောင်းပြောမှာလဲ။ စိတ်ဝါဒကို မေမေ သိပ်သဘောကျတဲ့ အကြောင်းလား'

'မေမေပြောချင်တာ သမီးအကြောင်းပဲ အီလာရီယာ'

ညင်ညင်သာသာကလေး ပြောလိုက်တယ်။ မေမေကြီးရဲ့ မျက်လုံး တွေနဲ့ သူ့ မျက်လုံးတွေ ဆိုင်မိအောင် ကြိုးစားတယ်။ သူက ပြတင်းပေါက်ဆီ ကို လျှောက်သွားတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေက သေတော့မယ့်ဆဲဆဲ မိုးမခပင်ကလေး ကို ခိုက်ကြည့်လို့။

'သမီးမှာ ပြောစရာ ဘာမှမရှိဘူး။ ယုတ်စွအဆုံး မေမေကို ပြော စရာမရှိဘူး။ သမီးကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့ ဘုဇ္ဇာလူတန်းစားတွေရဲ့ အတင်းအပျင်း တွေပြောပြီး အချိန် မဖြုန်းချင်ဘူး'

အဲဒီနောက် သူ့မျက်လုံးတွေဟာ မိုးမခပင်ကနေ သူ့လက်ပတ်နာရီ ဆီကို ရွေ့သွားတယ်။

'ဟင်...နောက်တောင်ကျနေပြီ။ သမီး အရေးကြီးတဲ့ အစည်းအဝေး ဇန်နဝါရီ တက်စရာရှိတယ်။ မေမေပြန်တော့လေ'

သူ့ဆန္ဒကို မေမေကြီး မလိုက်လျောခဲ့ဘူး။ မေမေကြီးထိုင်ရာက ငတယ်။ တံခါးပေါက်ဆီကို သွားမယ့်အစား သူ့ဆီကို သွားတယ်။ ပြီးတော့

သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို မေမေကြီးရဲ့ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်တယ်။
'ဘာဖြစ်နေတာလဲသမီး၊ သမီးနာကြည်းခံခက်ဖြစ်နေတာ ဘာကိုများလဲကွယ်'

မေမေကြီးမေးတယ်။ သူ့အသက်ရှူသံမြန်လာတာ မေမေကြီး ကြားတယ်။ ဒါနဲ့ ထပ်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။

'သမီးကို ဒီအခြေအနေမျိုးနဲ့ တွေ့ရတာ မေမေရင်နာလှတယ်။ သမီးက မေမေ့ကို မဆာတစ်ယောက်အဖြစ် လက်မခံဘဲ ပစ်ပယ်ပေမဲ့ မေမေက သမီးကို မပစ်ပယ်နိုင်ဘူး။ မေမေ သမီးကို ကူညီချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးက မေမေ့အကူအညီကို လက်မခံသရွေ့ ကာလပတ်လုံး မေမေဘာမှ လုပ်လို့ မရဘူးလေ'

အဲဒီအချိန်မှာ သူ့မေးစကလေး တဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီ။ သူကလေးဘဝကတည်းက ငိုတော့မယ်ဆိုရင် အဲဒီလိုဖြစ်နေကျ။ သူ့လက်တွေကို မေမေကြီးရဲ့ လက်တွေထဲက ရုန်းထွက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အခန်းထောင့်ဘက်ကို ချာခနဲလှည့်လိုက်တယ်။ ပိန်လိုခြောက်ခန်းနေတဲ့ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာဟာ ရှိက်ကြီးတင် ငိုကြွေးမှုကြောင့် တသိမ့်သိမ့်ခါနေတယ်။ မေမေကြီး သူ့ဆံပင်တွေကို ပွတ်သပ်ပေးတယ်။ သူ့လက်ဖျားတွေ အေးစက်နေသလို သူ့ခေါင်းကတော့ ပူကြွပ်နေတာကလား။ ရုတ်တရက်ဆိုသလို သူ့ချာကနဲပြန်လှည့်လိုက်တယ်။ မေမေကြီးကို သိုင်းဖက်ပြီး မျက်နှာကို မေမေကြီးရဲ့ ပခုံးပေါ်မှာ အိတ်ထားတယ်။

'မေမေ...သမီးလေ...သမီး'

ကွက်တီခွင်ကျ အဲဒီအနိက်အတန့်ကလေးမှာပဲ တယ်လီဖုန်း ခေါင်းလောင်းသံ မြည်လာတယ်။

'မြည်နေပစေ'

သူ့နားရွက်နားကပ်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။

'မဖြစ်ဘူး'

မျက်ရည်တွေ သုတ်ပစ်ရင်း ပြောလိုက်တယ်။

စကားပြောခွက်ကို မ, လိုက်တဲ့အခါ ခပ်မာမာနဲ့ သွေးအေးအေး ဖြစ်နေပြန်တယ်။ တိုတိုတုတ်တုတ် ပြောတဲ့စကားအရ မရူနိုင် မကယ်နိုင်ကိစ္စ တစ်ခုခု ဖြစ်နေပြီဆိုတာ မေမေကြီး ရိပ်မိလိုက်တယ်။ ဟုတ်လည်းဟုတ်တယ်။ စကားပြောခွက်ကို ပြန်ချိတ်ပြီးတာနဲ့ သူ မေမေကြီးကို ပြောလိုက်တယ်။

'စိတ်မကောင်းပါဘူး မေမေ၊ ဒါပေမဲ့ မေမေ့ပဲ ပြန်တော့မှ ဖြစ်မယ်'

သားအမိနှစ်ယောက် အပြင်ကို ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ တံခါးပေါက်လေ့ကားနဲ့ကို ရောက်တော့ သူ မေမေကြီးကို စတိသဘောပွေ့ဖက်လိုက်တယ်။ လိပ်ပြာမသန့်တဲ့ အပြုအမူကလေးပေါ့။

'သမီးကို ဘယ်သူမှ မကယ်နိုင်ပါဘူး မေမေ'

မေမေကြီးကို ပွေ့ဖက်ရင်း သူပြောတယ်။ နီးရာတိုင်တစ်တိုင်မှာ သံကြီးချည်ထားခဲတဲ့ သူ့စက်ဘီးဆီကို မေမေကြီး သူနဲ့အတူ လိုက်သွားတယ်။ သူက စက်ဘီးထိုင်ခုံပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း မေမေကြီးရဲ့ လည်ဆွဲအောက်ကို လက်ချောင်းနှစ်ချောင်းထိုးသွင်းလိုက်တယ်။

'ပုလဲတွေ၊ ဟုတ်လား။ ဒါတွေဟာ မေမေ့နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ပေါ့။ မေမေဟာ မွေးလာတဲ့နေ့ကတည်းက ဒါတွေမပါရင် ဘယ်ကိုမှ မသွားဝံ့ဘူးဇော်'

ဒါဟာ ကြာရှည်ကြာမြင့်ကာလတုန်းက ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ သမီးလေးမေမေရဲ့ ဘဝဇာတ်လမ်း တစ်စိတ်တစ်ဒေသပေါ့။ ဒီဖြစ်ရပ်က မေမေကြီးကို အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ထပ်တလဲလဲ ခြောက်လှန့်နေခဲ့တယ်။ ဒီအကြောင်းတို့ မေမေကြီး ခဏခဏ စဉ်းစားမိတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မေးမိတယ်။ တိုသားအမိနှစ်ယောက် အတူ တွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေထဲမှာ ဒီဖြစ်ရပ်ကိုမှ ဘာဖြစ်လို့ အပိပြင်ဆုံး အထင်ရှားဆုံး သတိတရဖြစ်နေတာလဲလို့၊ ဒီနေ့တော့ ဒီဖြစ်ရပ်အကြောင်းကို ဘယ်နှုတ်ခြေကန်မှန်းမသိနိုင်လောက်အောင် စာမြို့ပြန် စဉ်းစားနေရင်း ခေါင်းထဲကို ဆိုက်စကားတစ်ခု ပျက်ခနဲ ဝင်လာတယ်။ 'လျှာက နာနေတဲ့သွားကိုပဲ အမြဲတမ်း ထိုးကြည့်နေမိလိမ့်မယ်'တဲ့။

ဒီတော့ သမီးလေးက မေးလိမ့်မယ်၊ အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုလို့တုန်းလို့။

သိပ်ဆိုတာပေါ့ ကလေးရယ်။ အဲဒီဖြစ်ရပ်က မေမေကြီးကို အလွန်အမင်း ခြောက်လှန့်နေတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အခြေအနေတွေ ပြောင်းလဲအောင် မေမေကြီး စွမ်းဆောင်နိုင်တာဆိုလို့ အဲဒီတစ်ကြိမ်ပဲ ရှိလို့ သမီးလေးရေ။

သမီးလေးရဲ့ မေမေဟာ ရွှက်ကြီးတင် ငိုခဲ့တယ်။ မေမေကြီးရဲ့ ပန်းကို သိုင်မက်ထားခဲ့တယ်။ အဲဒီအခိုက်အတန့်ကလေးမှာ သူ့ကို ကာကွယ်ထား တဲ့ အခွဲဟာ မဆိုစလောက်ကလေး အက်ကွဲသွားတယ်။ သူ့ရင်တွင်းကို မေမေ ကြီး ဝင်မယ်ဆိုရင် ဝင်လို့ရတဲ့ အက်ကွဲကြောင်း သေးသေးလေးပေါ့။ သူ့ရင် တွင်းကို ဝင်ပြီးတာနဲ့ နံရံထဲကို စိုက်ဝင်ပြီးရင် ပြန့်ကားလာအောင် တီထွင်ထား တဲ့ သံချောင်းတွေလို မေမေကြီးလည်း လုပ်ရမှာ။ ဒီသံချောင်းတွေက နံရံထဲ စိုက်ဝင်မိတာနဲ့ သံချောင်းက ပြန့်ကားသွားတယ်။ ဒီတော့ သံချောင်းတစ်ချောင်း လုံး ဝင်လို့ရအောင် လမ်းကျယ်သွားတာပေါ့ကွယ်။ ဒီလိုလုပ်ဖို့ဆိုတာ မေမေကြီး ဘက်က စိတ်တည်ငြိမ်မှုရှိရမယ်။ မေမေသွားတော့မှ ဖြစ်မယ်လို့ သူပြောခဲ့တဲ့ အချိန်မှာ မေမေကြီး ဇွတ်ပေပြီး ကပ်နေရမှာ။ အနီးအနားက ဟိုတယ်တစ်ခု မှာ အခန်းတစ်ခန်းရှားနေပြီး သူ့တံခါးကို နေ့တိုင်းခေါက်နေရမှာ။ သူ့အခွဲပေါ် က အက်ကွဲကြောင်းကလေးကနေ ဝင်လမ်းဖြစ်သွားတဲ့အထိ ပေကပ်နေရမှာ။ အဲဒီမှာ အခွင့်အလမ်း ရှိနေတယ်ဆိုတာကို မေမေကြီး ရိပ်မိနေတယ်။

ဒါပေမဲ့ မေမေကြီး အဲဒီလို မလုပ်ခဲ့ဘူး။ သူရဲဘောကြောင်းမူ၊ ပျင်း ရှိမှုနဲ့ မလိုအပ်ဘဲ စည်းစောင့်မှုဆိုတဲ့ အားနည်းချက်တွေက မေမေကြီးကို သူခိုင်းတဲ့အတိုင်း လိုက်လုပ်စေခဲ့တယ်။ မေမေကြီးရဲ့ ကိစ္စတွေမှာ မေမေကြီးရဲ့ မေမေ ဇွတ်အတင်းဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခဲ့တာတွေကို မေမေကြီး မုန်းတီးစက်ဆုပ် ခဲ့တယ်။ ဒီတော့ မေမေကြီး အလှည့်ကျတော့ ကိုယ့်သမီးရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ကို တန်ဖိုးထားလေးစားတဲ့ အမေတစ်ယောက်ဖြစ်ချင်ခဲ့တယ်။

တစ်ခါတလေကျတော့ လွတ်လပ်ခွင့်ဆိုတဲ့ မျက်နှာပုံးစွပ်ကြီးက ဖော်င့် ရှောက်ချင်စိတ် နည်းပါးမှု၊ ပါဝင်ပတ်သက်ချက်စိတ် မရှိမှုတို့ကို ဖုံးကွယ်ပေးထား တတ်တယ်ကွဲ့။ ဒီလိုလုပ်ရေး၊ မလုပ်ရေးဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် နှစ်ခုကြားမှာ ခြားထားတဲ့ စည်းက ပါးပါးလှုပ်လှုပ်ကလေးရယ်။ အဲဒီစည်းကလေးကို ဖြတ်

ကျော်ရမလား။ မပြတ်ကျော်ဘူးလားဆိုတာ တခါတလပ်ရပ်ကလေး တစ်ခုပဲ။ အဲ...အချိန်တွေ လွန်သွားပြီဆိုတော့မှ သဘောပေါက်လာတယ်။ ဒီအရေးအခင်း မှာ တကယ်တမ်းလိုအပ်နေတာ လွတ်လပ်ခွင့် မဟုတ်ဘဲ ဇွတ်အတင်း၊ ဝင်ရောက် စွက်ဖက်မှုပါကလားဆိုတာ သိမြင်သဘောပေါက်လာတဲ့အခါကျမှ တို့များ ဝမ်း နည်းကြ၊ နောင်တရကြ ဖြစ်တာကိုး။

ပြဿနာဖြစ်တဲ့နေရာမှာ ကိုယ်ရှိနေတယ်။ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိနေတယ်။ အဲဒီလိုသိနေတဲ့အတွက် ချက်ချင်းလက်ငင်းထပြီး လှုပ်ရှား ဆောင်ရွက်ဖို့ ကိုယ်မှာ တာဝန်ရှိတယ်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ ပျင်းရိလေးကန် မှုရဲ့ အပေါင်းအသင်း မဟုတ်ဘူး။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရား အစွမ်းကုန် ပူးပွင့် ခွင့်သန်နေရေးအတွက် တစ်ခါတလေမှာ ခိုင်မာပြီး တိကျတဲ့ အရေးယူဆောင်ရွက် မှုမျိုး လိုအပ်တယ်။

မေမေကြီး ဖြစ်ခဲ့တာတွေကို သမီးလေး နားလည်သဘောပေါက်လို့ ရရဲ့လားကွယ်။ မေမေကြီးဟာ မေမေကြီးရဲ့ သူရဲဘောကြောင်းမူနဲ့ ပျင်းရိလေး အနံ့မူကို မြင်မြတ်ပြီး ကျက်သရေ အလွန်ရှိတဲ့ လွတ်လပ်ခွင့် ဝတ်ရုံကြီးနဲ့ ခြံလွှမ်းထားခဲ့တယ်လေ။

ကံတရားအကြောင်းကို အသက်အရွယ်ကလေး ရလာမှ သတိပြုမိ ဆတ်ကြတာကလား။ သမီးလေးတို့ အသက်အရွယ်မှာတော့ လူတွေဟာ ကံ ဆရာအကြောင်း နည်းနည်းလေးမှ နှစ်ခါပြန် မစဉ်းစားကြဘူး။ ဖြစ်သမျှ ချက်သမျှ အရာရာတိုင်းဟာ တို့များရဲ့ စိတ်ဆန္ဒအလိုအရ ပေါ်ပေါက်လာတယ် ဆို ချစ်မြင်ကြတယ်။ တို့တစ်တွေဟာ တို့လျှောက်မယ့်လမ်းကို ခင်းဖို့ ကျောက် ဆုံးတစ်တုံးပြီး နောက်တစ်တုံး ခင်းနေတဲ့ အလုပ်ကြမ်းသမားတွေနဲ့ တူတယ်။ အချိန်အတော်ကြီး နှောင်းမှ လမ်းကရှိပြီးသားပါကလား၊ တစ်ယောက်ယောက် အလမ်းခင်းထားပါကလား၊ တို့လုပ်ရမှာက အဲဒီလမ်းအတိုင်း လိုက်လျှောက် ခြင်းပဲကလားဆိုတာ သတိထားမိတော့တယ်လေ။

ဒီဖော်ထုတ်တွေရှိချက်ကို တို့တစ်တွေ အသက်လေးငယ်ဝန်းကျင် အတွက်မှ တွေ့သိတတ်ကြတာကလား။ အဲဒီအခါကျတော့လည်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့

ဖြစ်ရပ်တွေအတွက် ကိုယ်တစ်ဦးသာ အထူးတလည် တာဝန်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတဲ့အကြောင်း သိမြင်သဘောပေါက်စပြုလာတော့တယ်။ မွန်းကုပ်လုတဲ့ ကြမ္မာ အားကိုးဝါဒထဲကို ဝင်ရောက်မျောပါသွားတဲ့ အနိုက်အတန်ဟာ အန္တရာယ်များ လှတဲ့ အနိုက်အတန်ပေါ့။ တကယ်တော့ ကံတရားရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေ ကို အရှိအတိုင်း သိတတ်မြင်တတ်ဖို့ဆိုတာ နောက်နှစ်အနည်းငယ် ဖြတ်သန်း ကျော်လွှားရသေးတယ်။ ဟော၊ အသက်ခြောက်ဆယ်နား ကပ်လာချိန်... တို့ရှေ့မှာ ကျန်ရှိနေတဲ့ လမ်းထက်နောက်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့လမ်းက ပိုပြီး ရှည် လျားနေတဲ့အခါကျတော့ အရင်တုန်းက တို့တစ်ခါမှ သတိမထားမိခဲ့တဲ့ တစ်စုံ တစ်ရာကို သတိပြုမိလာတော့တယ်။

တို့တစ်တွေ လျှောက်ခဲ့တဲ့ လမ်းမကြီးဟာ လမ်းပြောင်းကြီး မဟုတ်ဘဲ အချိုးအကွေ့တွေ အများကြီးရှိတဲ့ ကွေ့ကောက်ကောက် လမ်းကြီးပါကလား ဆိုတာ သိမြင်လာတယ်။ ခြေတစ်လှမ်းလှမ်းမီတိုင်း တခြားလမ်းကြောင်းကို ညွှန်ပြထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုစီ ရှိနေတယ်။ ဒီဘက်နားက လျှောက်လမ်း ကလေးကတော့ လမ်းပေါ်မှာ ပေါက်နေတဲ့ သစ်ပင်တွေ ကွယ်နေတာကြောင့် ရှေ့ဘက်နားမှာရှိတဲ့ မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကြီးကို မမြင်ရ မတွေ့ရဘူး။ တချို့ လမ်းသွယ်တွေဆို ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်မယ်မှန်း မသိဘဲ တို့တစ်တွေ ချိုးကွေ့ဝင်ခဲ့ကြတယ်။ တချို့လမ်းခွဲတွေကျတော့ ချိုးကွေ့ပြီး လျှောက်သွား လာတယ်။ လမ်းရှိမှန်းတောင် မသိခဲ့ကြဘူး။ တချို့လမ်းတွေကျတော့ လမ်းဆုံ မှာ ပိုကောင်းလာမလား၊ ပိုဆိုးသွားမလားဆိုတာ မသိဘဲ မျက်ကန်းတင် မကြောက် လျှောက်လှမ်းခဲ့ကြတယ်။

မသိနားမလည်လို့ လျှောက်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပေမဲ့လည်း မထင်မှတ်တော့ ဖြစ်လာရင် ရင်ထဲမှာ တစ်စစ်စစ် နာကျင်ကြရတာပဲလေ။ ဒီဟာလေးက တို့တစ်တွေ လုပ်သင့်ပါလျက်နဲ့ မလုပ်မိခဲ့ပါကလား။ တို့တစ်တွေ ရှေ့ဆုံး လျှောက်ရမဲ့အစား နောက်ကြောင်းပြန်လျှောက်နေမိခဲ့ပါကလား။ လှေကား ခြေကစားနည်းကို သမီးလေး မှတ်မိသေးလား။ ဘဝဆိုတာလည်း အဲဒီကစ နည်းအတိုင်းပါပဲကွယ်။

သမီးလေး အချိုးအကွေ့ အသီးသီးကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်လျှောက်ရင်း တခြားလူတွေ၊ တခြားဘဝတွေနဲ့ ဆုံတွေ့ရလိမ့်မယ်။ သမီး လေး သူတို့နဲ့ သိက္ခာမီးသွားသလား၊ မသိက္ခာမီးဘဲနေသလား၊ သမီးလေး သူတို့ နဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ အတိုင်းအတာအထိ လက်တွဲခဲ့သလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ကို လျစ်လျူရှုခဲ့သလားဆိုတာကတော့ သမီးလေး ချက်ချင်းလက်ငင်း ကောက်ကာ ငင်ကာ ချမှတ်လိုက်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေပေါ်မှာပဲ လုံးလုံးလျားလျား တည်နေ တယ် သမီးလေး။ တစ်ခါတလေကျတော့ လျှောက်လက်စ လမ်းပြောင်းကြီး အတိုင်း ဆက်လျှောက်မလား၊ လမ်းခွဲနောက်ကို လိုက်ရမလားဆိုတာ ဆုံးဖြတ် ရလိမ့်မယ်။ အဲဒီလိုဆုံးဖြတ်ချိန်မှာ သမီးလေး သတိမပြုမိခဲ့ပေမဲ့လည်း သမီးလေး ရဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးကော သမီးလေးနဲ့ အနီးကပ် ဆက်သွယ်နေသူတွေရဲ့ ဘဝတွေ ပါ အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်ရဲ့ ကောင်းကျိုးဆိုးပြစ်ကို ခံယူကြရတယ်။ သိလား။

နိဝိသိတာ ၂၂

မနေ့ညကတော့ ရာသီဥတု အပြောင်းအလဲကလေးရှိတယ်ဟေ့။ လေကြောက အရှေ့ဘက်ကို ပြောင်းသွားတယ်။ တိမ်တောင်တိမ်လိပ်တွေကို နာရီပိုင်းကလေး အတွင်း အပြောင်ရှင်းပစ်လိုက်တယ်လေ။

စာရေးဖို့ မထိုင်မီ မေမေကြီး ပန်းခြံထဲ တစ်ပတ်လှည့်ခဲ့သေးတယ်။ လေက ပြင်းပြင်းထန်ထန်တိုက်နေဆဲပဲ။ လူတစ်ဦးရဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ထွင်းဖောက်ပြီး အသားပေါ်ရောက်အောင်ကို တိုက်နေတာကလား။ ဘတ်ကတော့ အမြူးကြီး မြူး၊ အပျော်ကြီး ပျော်လို့။ သူက ဆော့ကစားချင်နေတယ်။ ကတော့ပုံစံ ထင်းရှူးသားအပိုင်းကလေးကို ပါးစပ်ထဲကိုက်ပြီး နံဘေးနားကနေ တကောက်ကောက် ပြေးလို့ နေတယ်။ အဲဒီတုန်းက မေမေကြီး အားနည်းနေတာနဲ့ သူ့သစ်သားမျှော်ကလေးကို တစ်ခါပဲ အဝေးကို ပစ်ပေးဖြစ်တယ်။ ဒါတောင် သိပ်ဆေးဆေးကြီး ပစ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘတ်ကတော့ ပျော်တာပဲ။ သမီးလေးရဲ့ နှင်းဆီပင်ကလေး ကျွန်းမာရေး အခြေအနေ ကောင်းမကောင်း စစ်ဆေးကြည့်ပြီးတာနဲ့ တရင်းတနီး စကားပြောဖို့ မေမေကြီးရဲ့ အချစ်တော် နှစ်ဦးဆီကို သွားတယ်။ သစ်ကြားပင်ကြီးနဲ့ ချယ်ရီပင်ကြီးလေ။

အဲဒီသစ်ပင်ကြီးတွေရှေ့မှာရပ်၊ ပြီးတော့ ပင်စည်ကြီးတွေကို လက်နဲ့ ပွတ်သပ်ပေးလေ့ရှိတဲ့ မေမေကြီးကို သမီးလေး နောက်လှေ ပြောင်လှေရှိတာကို မှတ်မိသေးလားဟင်။

နလုံးသားထဲမှာအဖြေရှာ

၇၁

‘မေမေကြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ။ အဲဒါမြင်းရဲ့ ဇက်မဟုတ်ဘူးလေ၊ သိတယ် မဟုတ်လား’

သမီးလေးက အဲဒီလိုပြောတတ်တယ်။ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ပွတ်သပ်ရတာဟာ တခြားသက်ရှိသတ္တဝါတစ်ကောင်ကို ပွတ်သပ်နေရတာနဲ့ ဘာမှမထူးဘူး။ တကယ်တမ်းပြောရရင် သစ်ပင်ကို ပွတ်သပ်ရတာ ပိုတောင်ကောင်းသေးတယ်လို့ မေမေကြီးက ဆင်ခြေပေးလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီအခါမှာတော့ သမီးလေး ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုသာ တွန့်ပြပြီး စိတ်ကသိကအောက်နဲ့ မေမေကြီးအနားက ထွက်သွားတတ်လေရဲ့။

ဘာဖြစ်လို့ ပိုကောင်းတာလဲသိလား။ ပမာဆိုပါတော့၊ မေမေကြီး ဘတ်ရဲ့ ဦးခေါင်းကို ပွတ်သပ်ပေးတယ်။ အနွေးဓာတ်နဲ့ တုန်ခါမှုကို ခံစားရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါရဲ့နောက်ကွယ်မှာ အမြဲတမ်း ရှိနေတာက ပြောပြလို့ နေနိုင်လောက်အောင် နူးညံ့တဲ့ ဂနာမငြိမ်မှုကလေးပဲ။ ဒီဂနာမငြိမ်မှုကလေးဟာ နောက်တစ်ကြိမ် ထမင်းစားချင်လို့ ဖြစ်နိုင်တယ်။ နောက်တစ်ကြိမ် ထမင်းစားချိန်ဟာ နီးချင်နီးမယ်၊ ဝေးချင်ဝေးနေဦးမယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူကတော့ နာမငြိမ်ဖြစ်နေတယ်။ ဒါမှမဟုတ်လည်း မေမေကြီးရဲ့ ပွတ်သပ်ယုယမှုကို ဆောင်တနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ယုတ်စွအဆုံး သူ့ရဲ့ အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုကို ပြန်ပြီး သတိရနေတာတောင် ဖြစ်နိုင်တယ်ကွယ်။ မေမေကြီး ဆိုလိုတာကို သမီးလေး သဘောပေါက်ပြီလား။ ခွေးတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင်၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့သားတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် စဉ်းစားစရာတွေ၊ လိုအပ်ချက်တွေက အမြဲလိုအားကြီးရှိနေတတ်တာကလား။ သူတို့ရဲ့ ငြိမ်းချမ်းမှုနဲ့ ပျော်ရွှင်မှုဟာ သူတို့ ဆွယ်တိုင်ပေါ်မှာ၊ တခြားသတ္တဝါတွေပေါ်မှာ မူတည်နေတာကွဲ့။

သစ်ပင်တွေကျတော့ သတ္တဝါတွေနဲ့ မတူတော့ဘူး။ သစ်ပင်တစ်ပင်ဟာ အညှောက်ပေါက်ချိန်ကနေ သေဆုံးချိန်အထိ တစ်နေရာတည်းမှာပဲနေတယ်။ အယ်ကိုမူ မြေမသွားဘူး။ သူ့အမြစ်တွေဟာ တခြားအရာတွေထက် ကမ္ဘာမြေထဲ နလုံးသားနဲ့ နီးစပ်တယ်။ သူ့အညွန့်တွေဟာ တခြားအရာတွေထက် ကောင်းအင်နဲ့ နီးစပ်တယ်။ ပင်စည်တွင်း အစေးရည်ဟာ ထိပ်ဆုံးကနေ အောက်ဆုံး၊

ဝိညာဉ်ပိုင်းအရလည်း ဆိုင်တယ်ဆိုတာ မေမေကြီးသိနေတယ်လေ။

‘စေးကရက်ဟတ် သီလရှင်ကျောင်း’မှာ ကျောင်းစတက်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်တာကာလဟာဖြင့် မေမေကြီးဘဝမှာ အဆိုးရွားဆုံး ကာလရှည်ကြီးပေါ့ကွယ်။ သီလရှင်ဆရာမတွေရဲ့ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတွေက တယ်ပြီး တင်းကျပ်တာကလား။ နောက်ပြီး သူတို့ထိပ်တန်းတင် အလေးထားတဲ့ ‘တန်ဖိုး’ ဆိုတာတွေက အပြင်ပန်းအပေါ်ယံ ကိစ္စတွေပေါ်မှာချည်း ဆုံးဖြတ်တာကိုး။ မေမေကြီးဆိုရင် ကလေးတွေရဲ့ သဘာဝအတိုင်း ကိုယ့်ကို သင်ကြားထားတဲ့ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတွေကို လေးစားလိုက်နာဖို့ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ ယုံကြည်ကြည်ကြည် ခွဲမှတ်ထားတာက လူတစ်ဦးဟာ လိမ္မာရမယ်။ လိမ္မာတယ်ဆိုတာ လိမ်ညာပြီး မပြောရဘူး။ မောက်မာဝင့်ကြားမှု မရှိရဘူးပေါ့။ အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်အောင်လည်း ကြိုးစားနေထိုင်တယ်။ ကျင့်ကြံတယ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေကြီးအမြဲတမ်း အပြစ်ပေးခံရတယ်။ အဆူပူ အကြိမ်းမောင်းခံရတယ်။ ဘာဖြစ်ချက်တွေကြောင့်လဲ သိလား။

‘မနေ့က ညည်းဆပ်ပင်မှာ ဖဲပြားပန်းပွင့် အကြီးကြီးတပ်ထားလို့’

‘မနေ့က ကျောင်းအပြန်မှာ သီချင်းဆိုသွားတာ ညည်းသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ပြန်ပြောပြလို့’

‘ညစာမစားခင် လက်မဆေးခဲ့လို့’

ကဲ၊ တွေ့လား။ မေမေကြီး ကျူးလွန်ခဲ့မိတဲ့ အသေးအဖွဲ့ပြစ်မှုကလေးတွေအားလုံးဟာ အပြင်ပန်းကိစ္စတွေချည်းပဲ။ မေမေကြီးရဲ့ မေမေ ခွပ်စွဲပြောဆိုခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုမျိုးတွေလေ။ ဒီတော့ မေမေကြီးကို သင်ကြားပို့ချခဲ့ကြတာတွေဟာ အပြင်ပန်းဆိုင်ရာ ပြစ်မှုတွေချည်းပဲ။ ရင်ထဲက စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြစ်မှုတွေ မဟုတ်ဘူး။

အဲဒီလို ပြဿနာတွေ ကြုံရပြီး နှစ်လလောက် လုံးဝ အိပ်မပျော်ဘူး။ မျက်စိတွေ မှိတ်လိုက်တိုင်း မေမေကြီးအောက်က မွေ့ရာဟာ မီးပင်လယ်ကြီးဖြစ်ပြီး အသံဆိုး အသံနက်ကြီးတွေက မေမေကြီးကို လာခေါ်ဖို့ ခြိမ်းခြောက်နေတော့တာကလား။ သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ။ အဲဒီအကြောင်းတွေ မေမေတို့

ပြန်ပြောမပြဘူး။ မေမေက မေမေကြီးရဲ့ ပြုမူချောနေတဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး မေမေကြီး သိပ်ပင်ပန်းလွန်းလို့လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ မေမေကြီးမှာ အားဆေးတွေ တစ်ဇွန်းပြီးတစ်ဇွန်း ကြိတ်မှိတ်မျိုရတော့တာပေါ့။ ဒါကြောင့် သမီးလေး ဘာသာရေးသင်တန်း တက်ရေး မတက်ရေးကိစ္စမှာ မတက်ဖို့ မေမေကြီး ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပေါ့။ အဲဒီလို ဆုံးဖြတ်ခဲ့တဲ့အတွက် မေမေကြီးတစ်စက်ကလေးမှ စိတ်မကောင်း မဖြစ်မိဘူး။ နောင်တလည်း မရခဲ့ဘူး။

မေမေကြီးရဲ့ ဖေဖေနဲ့မေမေကဆို သီချင်းဆိုတဲ့အကျင့်ကို တစ်စက်ကလေးမှ သည်းမခံဘူး။ သီချင်းဆိုတာတွေ့ရင် အပြစ်ပေးဖို့ တစ်ချက်ကလေးမှ လက်မနေဘူး။ တစ်ခါကဆို ထမင်းစားနေတုန်းမှာပဲ ဖေဖေဟာ မေမေကြီးရဲ့ ပါးကို ရိုက်ခဲ့တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အမှတ်တမဲ့ သီချင်းတစ်စကို ညည်းမိလို့။

‘ထမင်းစားပွဲမှာ သီချင်းမဆိုရဘူး’

ဖေဖေက ဒေါနဲ့မာန်နဲ့ပြောတယ်။

‘သီချင်းသည်တွေပဲ သီချင်းဆိုခွင့်ရှိတယ်’

ဖေဖေသံယောင်လိုက်ပြီး မေမေက ဝင်ပြောတယ်။

‘ဒါပေမဲ့ သမီးရင်ထဲက တစ်ခုခုက သီချင်းဆိုနေတာ မေမေရဲ့

မေမေကြီးက အရေးဆိုလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေကြီးရဲ့ မိဘနှစ်

ပါးဟာ ရုပ်လောကနဲ့ မပတ်သက်တာဆိုရင် ဘာမှ နားလည်ခံစားလို့ မရကြဘူး။ ဒီတော့ မေမေကြီးရဲ့ ရင်ထဲက ပေါက်ဖွားလာတဲ့ ဂီတကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖက်တွယ်နေလို့ ရပါတော့မလဲ။ မေမေကြီးသာ သူတော်စင်ဘဝကို ခံယူဖို့ ဆဲဇာတာပါလာရင် ဒီဂီတမြတ်နိုးစိတ်ကလေး ဆာမသွားအောင် ကယ်တင်ထားနိုင်တောင်းရဲ့။ ဒါပေမဲ့ မေမေကြီးရဲ့ ကံကြမ္မာက ရက်စက်တယ်လေ။ မေမေကြီးဆို သာမန်လူတစ်ယောက်အဖြစ်ပဲ ခံယူစေခဲ့တယ်။

ဒီတော့ မေမေကြီးရင်ထဲက ဂီတဟာ တစ်စတစ်စနဲ့ အသံတိတ်သွားတော့တယ်။ အဲဒီဂီတနဲ့အတူ မေမေကြီးရင်ထဲက လျှိုက်လဲ့ပျော်ရွှင်မှုလည်း ဆုတ်ဆုတ်သွားတယ်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ပျော်ရွှင်မှု ဆုံးရှုံးရတာကို

တခြား ဘယ်လို ဆုံးရှုံးမှုမျိုးနဲ့မှ ယဉ်မရအောင် ကြေကွဲဝမ်းနည်းခဲ့ရတယ်။ အင်း၊ နောက်ပိုင်းမှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်မှုမျိုးကိုတော့ ခံစားခဲ့ရပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုနဲ့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်မှုဟာ နေမင်းကြီးနဲ့ လွှတ်စစ်မီးလုံး ကွာခြားသလို ကွာခြားတယ်ကွဲ့။ ဝမ်းမြောက်မှု၊ ဝမ်းသာမှုဆိုတာ ဘယ်တော့မှဆို အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရတာ။ သမီးလေး အကြောင်းတစ်ခုခုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ရတာ။ ဒီခံစားချက်ဟာ ပြင်ပကလာတာ။ အဲ၊ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုကတော့ တစ်ခုခုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ အပေါ်ယံ ပေါ်လွင်ထင်ရှားတဲ့ အကြောင်းကိစ္စ တစ်ခုတစ်ရာ မရှိပေမဲ့လည်း ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုက သမီးလေးကို လွမ်းခြုံနေတတ်တယ်။ နေမင်းကြီးရဲ့ အတွင်းမှာ မီးလောင်ကျွမ်းတဲ့အတွက် နေမင်းကြီးက အပူဓာတ်တွေ ထုတ်လွှတ်ပေးနေသလိုပေါ့ကွယ်။

နှစ်ကာလတွေအတွင်း မေမေကြီးဟာ မိဘနှစ်ပါးဖြစ်စေချင်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုး ဖြစ်လာအောင် မေမေကြီးရဲ့ အတွက် စွန့်ပယ်ခဲ့ရတယ်။ မေမေကြီးဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးကို စရိုက်နဲ့ အလဲအလှယ်လုပ်ခဲ့ရတယ်။ သမီးလေးကိုယ်တွေ့ကြပြီး သိမြင်လာပါလိမ့်မယ်။ လူတွေက စရိုက်ကို ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးထက် အများကြီး တန်ဖိုးထားတတ်ကြတယ်ဆိုတာကိုလေ။

သမီးလေး ယုံမှတ်ထားတာနဲ့ ဆန့်ကျင်ဖိလာဖြစ်နေမှာကတော့ စရိုက်နဲ့ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး မတူဘူးဆိုတာပဲ။ တကယ်တမ်းပြောရရင် ပြယုဂ်တော်တော်များများမှာ တစ်ခုက တစ်ခုကို တားဆီးဖယ်ရှားနေတတ်တယ်။ ဥပမာပြရရင် မေမေကြီးရဲ့ မေမေကိုကြည့်။ သူ့မှာ ကြံ့ခိုင်တဲ့ စရိုက်သဘာဝရှိတယ်။ သူ့ဘာပဲလုပ်လုပ် သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်စိတ်ချမှုရှိတယ်။ အဲဒီ ယုံကြည်စိတ်ချမှုကို ဘာဆိုတာကမျှ ယိမ်းယိုင်သွားအောင် မလုပ်နိုင်ဘူး။ အဲ၊ မေမေကြီးကတော့ သူနဲ့ အားလုံးပြောင်းပြန်ပဲ။ နေ့စဉ်ဘဝမှာ မေမေကြီး လိုက်လံလိုက်လံ ကြည့်နှုတ်ပြီးတော့ ဖြစ်ရပ်ဆိုတာ မရှိဘူး။ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချရတော့မယ်ဆိုရင် မေမေကြီးတွေဝေပြီး တုံ့ဆိုင်းနေပြီး။ အဲဒီလို ဖွဲ့စည်းတုံ့ဆိုင်းနေတာ ကြာလွန်းမက ကြာလာတော့ ဘေးဘက်က လူတွေက စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ မေမေကြီးကိုယ်

စား ဝင်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ကြရော။

ကိုယ့်ရဲ့ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးကို ဘေးချိတ်ထားပြီး ကိုယ့်မှာမရှိတဲ့ စရိုက်တစ်ခုကို ငွေးစားယူရတယ်ဆိုတာ လွယ်တယ်မထင်လိုက်လေနဲ့ သမီးလေးရေ။ မေမေကြီး ရင်ထဲအသည်းထဲမှာ ရှိနေတဲ့ တစ်စုံတစ်ရာက မေမေကြီး ဒီလိုလုပ်တာကို ပုန်ကန်ဆန့်ကျင်နေတယ်။ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းက ကိုယ့်နဂိုမူလအတိုင်း ဆက်ပြီး ထိန်းထားချင်တယ်။ တခြားတစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကတော့ သူများတွေ အချစ်ခံရရေးအတွက် သူများတွေ ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း အသွင်ပြောင်းပြီး လိုက်နေစေချင်တယ်။ ကဲ၊ ဘယ်လောက်ခက်ခဲပြီး စိတ်ပင်ပန်းစရာကောင်းတဲ့ တိုက်ပွဲလဲကွယ်။

မေမေကြီးဟာ မေမေကြီးမေမေရဲ့ အနှစ်သာရကင်းမဲ့ပြီး အပေါ်ယံ ရွှေမှုန်ကြဲ ဟန်ပန်အမူအရာတွေကို စက်ဆုပ်ရွံရှာတယ်။ မေမေကြီးလေ... မေမေကို ရွံတယ်၊ မုန်းတယ်။ ဒီကြားထဲကမှ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ့်ဆန္ဒနဲ့ ပြောပြောကြီး ဆန့်ကျင်ပြီး မေမေကြီးဟာ သူနဲ့ တပြည်းတည်း တပြည်းတည်း တူလာတော့တယ်။ ဒါဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လူလားမြောက်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်ရာမှာ ရှောင်မရ လွှဲမရ ပေးဆပ်ရတဲ့ တန်ဖိုး၊ ကြောက်စရာကောင်းပြီး ကြီးမားလှတဲ့ တန်ဖိုးပဲပေါ့။ အချစ်မရှိဘဲ ဘယ်ကလေးမှ နေထိုင်နိုင်စွမ်း မရှိဘူး။ ဒီတော့ တို့များကို လိုက်နာအတုယူခိုင်းတဲ့ ခံပြပုံကြီးကို တို့တစ်တွေ မနှစ်မြို့ပေမဲ့၊ ဒီပုံကြီးဟာ မှားနေတယ်လို့ တို့ရဲ့စိတ်ထဲမှာ ထင်နေပေမဲ့ တို့ဟာ ကြိုးစားပြီး အဲဒီပုံကြီးနဲ့တူအောင် အသွင်ပြောင်းနေထိုင်ကြရတော့တယ်။

အဲဒီလို စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အသွင်ပြောင်းခြင်းရဲ့ အကျိုးသက်ရောက်မှုဟာ အချိန်တန်ရင် ပျောက်သွားမယ်လို့ မထင်လိုက်လေနဲ့၊ တို့တစ်တွေ ကြီးပြင်းလာတဲ့အထိ မပျောက်တော့ဘူး။ အသက်အရွယ်ကလေးရပြီး ကိုယ်က မိခင်ဘဝကိုလည်း ရောက်ရော ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်တောင် မသိဘဲနဲ့၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒမရှိဘဲနဲ့ အဲဒီစိတ်ဟာ တစ်ကျော့ပြန်ပေါ်လာတော့တယ်။ အဲဒီအခါကျ ကိုယ့်ရဲ့လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်မှုတွေကို အဲဒီစိတ်က လိုက်ပြီး ထိန်းချုပ် ကြိုးကိုင်တော့တာပဲ။

သမီးလေးရဲ့ မေမေကိုမွေးပြီးချိန်မှာတော့ မေမေကြီး တစ်မျိုးတစ်
ဘာသာ ကျင့်ကြံမယ်လို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ တကယ်လည်း အဲဒီအတိုင်း
ကျင့်ကြံခဲ့တယ်။ သမီးလေးရဲ့ မေမေကို မေမေကြီး ကြုံခဲ့ရတဲ့ ဘဝမျိုး မကြုံ
စေချင်ဘူး။ သူ့ကို စံပြပုံစံကြီးပြုပြီး အဲဒီလို လိုက်လုပ်ရမယ်လို့ ဇွတ်အတင်း
ပုံမသွင်းချင်ဘူး။ ဒီတော့ သူ့ကြိုက်ရာသူ လုပ်ဖို့ ခွင့်ပေးထားတယ်။ သူ့ဘာပဲ
လုပ်လုပ် မေမေကြီးရဲ့ ခွင့်ပြုချက်ရပြီးသားလို့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ခံယူထားစေချင်
တယ်။ ဒါကြောင့် ပါးစပ်ကလည်း ထုတ်ပြောတယ်။

‘တို့နှစ်ယောက် သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်ကြပေမဲ့လည်း တစ်
ယောက်ကိုတစ်ယောက် လေးစားလို့ရတဲ့ အသွင်မတူသူ နှစ်ယောက်ဖြစ်ရမယ်’

ဒီသဘောထားထဲမှာ ချို့ယွင်းချက်တစ်ခုရှိနေတယ်။ ချို့ယွင်းချက်မှ
ကြီးမားတဲ့ ချို့ယွင်းချက်ကြီးပေါ့။ အဲဒါဘာလဲ၊ သမီးလေး သိလား။ အဲဒါ
ကတော့ မေမေကြီးရဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ် နည်းပါးမှုနဲ့ရပ်တည်ချက်
မခိုင်မာမှုပေါ့ကွယ်။ မေမေကြီးဟာ လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့
ဘာဆိုတာမှ ရေရေရာရာ ခိုင်ခိုင်မာမာ မရှိခဲ့ဘူး။ မေမေကြီးမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ချစ်စိတ် မရှိဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လေးစားစိတ် မရှိဘူး။ သမီးလေးရဲ့ မေမေ
ကတော့ လျင်တယ်ကွဲ့။ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကကြည့်တတ်တဲ့ ကလေး၊ အခွင့်
အရေးကောင်းကို ကြည့်တတ်တဲ့ကလေးဆိုတော့ ဒီအချက်ကို ချက်ချင်းလိုအာ
ပေါက်သွားတော့တယ်။ သူက မေမေကြီးရဲ့ အားနည်းချက်၊ မေမေကြီးရဲ့
ကြောက်စိတ်၊ မေမေကြီးရဲ့ ရပ်တည်ချက် မခိုင်မာမှုတို့ကို သိမြင်သွားတယ်။

မေမေကြီးတို့သားအမိရဲ့ ဆက်ဆံရေးအကြောင်း စဉ်းစားရင် စိတ်
မျက်စိထဲမှာ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်နဲ့ ကပ်ပါးနွယ်ပင်တစ်ပင်ကို မြင်ယောင်မိတယ်
ကွဲ့။ ဒီသစ်ပင်ကြီး ဒီနေရာမှာ ပေါက်နေတာ ကြာပြီလေ။ ကပ်ပါးနွယ်ပင်ထက်
စာရင် သူက အသက်ပိုကြီးတယ်။ အရပ်ပိုမြင့်တယ်။ အမြစ်တွေပိုရှည်တယ်။
ဒီသစ်ပင်ကြီးရဲ့ ခြေရင်းမှာ ပေါက်လာတဲ့ ကပ်ပါးပင်ကတော့ တစ်ရာသီအတွင်း
မှာကိုပဲ တလူလူ တလွင့်လွင့် ဖြစ်လာတယ်။ သူ့အမြစ်တွေက ခိုင်ခိုင်မာမာ
နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ အချွန်အတက်တွေ ရှိ

တယ်။ နွယ်နှာမောင်းတွေရှိတယ်။ နွယ်နှာမောင်းတစ်ခုချင်းစီရဲ့ အောက်မှာ
စုပ်ခွက်ကလေးတွေရှိတယ်။ သစ်ပင်အခေါက်ကို ဒီစုပ်ခွက်ကလေးတွေနဲ့ စုပ်ပြီး
တွယ်ကပ်ထားတယ်။ တစ်နှစ်နှစ်နှစ်အတွင်း ဒီနွယ်ပင်ဟာ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားအထိ
ရောက်တော့တာပဲ။ ပင်မသစ်ပင်ကြီးမှာ အရွက်တွေကြွေနေလည်း ကပ်ပါးနွယ်
ပင်ကတော့ စိမ်းစိုလန်းဆန်းနေမြဲပဲ။ ဒီနွယ်ပင်ဟာ ကြီးထွားရှင်သန်ဖို့အတွက်
ပင်မသစ်ပင်ကြီးကို ရစ်တယ်။ ခွေတယ်၊ ဖြန့်ကြက်တယ်။ နောက်ဆုံး သစ်ပင်
ကြီးတစ်ပင်လုံးကို ဖုံးလွှမ်းဝါးမျိုးပြီး ရေနဲ့နေရောင်ခြည်ကို သူပဲ အရယူတော့
တယ်။ အဲဒီအခါသစ်ပင်ကြီးခမျာ တဖြည်းဖြည်း ပင်စည်ကြီးပဲကျန်တော့တယ်။
ဒီပင်စည်ကြီးက ကပ်ပါးနွယ်ပင်ကို ဆက်ပြီး အထောက်အကူပြုနေတုန်းလေ။

ရင်နာစရာ သေဆုံးမှုမျိုးနဲ့ သူ ဇာတ်သိမ်းသွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း
နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာတဲ့အထိ သူ့အကြောင်း မေမေကြီး မစဉ်းစားတော့ဘူး။
တစ်ခါတလေဆို မေမေကြီး သူ့ကို မေ့နေပြီလို့တောင် ထင်မိတယ်။ အဲဒီအခါ
မျိုးကျ ငါဟာ နလုံးသားမဲ့တဲ့ မိန်းမရိုင်းကြီးပါကလားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
စွပ်စွဲမိပါရဲ့။ မှန်တယ်။ သမီးလေးကို မေမေကြီး ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်နေရလို့
မေမေကြီး မအားဘူး။ သူ့ကိုသတိရတမ်းတနေဖို့ အချိန်မရဘူး။ ဒါပေမဲ့
ဒါဟာ ပြည့်စုံလုံလောက်တဲ့ အကြောင်းပြချက် မဟုတ်ဘူး။ မှန်တယ်ဆိုရင်
လည်း တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းပဲမှန်မယ်။ မေမေကြီးရဲ့ ရွဲ့နံ့မို့မို့ ခံစားချက်က ခါးသီး
လွန်းလို့ ဒီအကြောင်းတွေကို မစဉ်းစားချင်တော့၊ အသိအမှတ် မပြုချင်တော့
လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရတာ။ ခုနောက်ပိုင်း သိပ်မကြာသေးတဲ့ နှစ်ကာလတွေ
အတွင်း သမီးလေးဟာ မေမေကြီးနဲ့ တသီးတခြားဖြစ်လာပြီး ကိုယ့်လမ်းကိုယ်
ရွေးလာတော့မှပဲ သမီးလေးရဲ့ မေမေအကြောင်းကို မေမေကြီး တစ်ကျော့ပြန်
စဉ်းစားမိတယ်။ စဉ်းစားတာမှ စွဲကြီးလမ်းကြီးကို စဉ်းစားခဲ့တာ။

မေမေကြီးရဲ့ အကြီးမားဆုံး နောင်တကတော့ သူ့ကို မားမားမတ်မတ်
ရင်ဆိုင်ရဲလောက်အောင် သတ္တိ မရှိခဲ့တာပဲ။ တကယ်တော့ သူ မှားနေပြီ
ဆို ပြောရမယ်။ သူ မိုက်မဲတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်မိတော့မယ်ဆိုတာ ထောက်
ပြရမယ်။ အလွန်မတန် အန္တရာယ်ကြီးတဲ့ ကြွေးကြော်သံတွေကို သူ့အင်္ကျီ-

အတွက် သူ့လုပ်ရပ်တွေကို မေမေကြီး ဆန့်ကျင်ရမယ်။ ဝေဖန်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝင်ပြီး ဟန့်တားဖို့ မေမေကြီး ပျက်ကွက်ခဲ့တယ်။ ဒီကိစ္စဟာ -သူ့ကို အရိပ် တကြည့်ကြည့်နဲ့ မြတ်နိုးကိုးကွယ်နေရမယ့် ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ မေမေကြီးတို့ နှစ်ယောက် ဆွေးနွေးခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာတွေဟာ သေရေးရှင်ရေးလောက် အရေးကြီးတယ်။

ဒီတော့ မေမေကြီး ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ခဲ့သလဲ။ တစ်နည်းပြောရရင် ဘာကြောင့် လုပ်စရာရှိတာ မလုပ်ခဲ့သလဲ။

အဲဒါဟာ မေမေကြီးမေမေရဲ့ စိတ်ထားပေါ့။ ကိုယ့်ကို မမှန်းစေချင် ဘူး။ ကိုယ့်ကို ချစ်နေစေချင်တယ်။ အဲဒီလို အချစ်ခံရဖို့အတွက် အငြင်းပွားမှု တွေကို ရှောင်ခဲ့တယ်။ စိတ်ထဲက မပါဘဲ ဟန့်ဆောင်ခဲ့တယ်။ အီလာရီယာရဲ့ ပင်ကိုသဘာဝကိုက နိုင်ထက်စီးနင်းရှိတယ်။ သူ့စရိုက်က မေမေကြီးစရိုက်ထက် ပိုပြီး မာကျောတယ်။ ဒီတော့ မေမေကြီးက သူနဲ့ပြောပြောတင်းတင်း အချင်း များရမှာကို ကြောက်တယ်။ အမှန်တော့ သူ့ကို တကယ်ချစ်ရင် မေမေကြီး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြစ်ရမယ်။ သူ့ကိုတင်းတင်းကျပ်ကျပ် ထိန်းခဲ့ရမယ်။ သမီးရေ... ဟိုဟာတော့ မလုပ်နဲ့၊ ဒီဟာလုပ်ဆိုတာမျိုး ဇွတ်ခိုင်းခဲ့ရမယ်။ သူလိုအပ်နေတာ၊ သူလိုလား တောင့်တနေတာကလည်း အဲဒီလို ထိန်းကျောင်းမှုမျိုး ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမှာပေါ့။

တစ်ခါတလေတော့လည်း မေမေကြီး အံ့သြမိတယ်ကွဲ့။ ရိုးစင်းလှတဲ့ အမှန်တရားတွေဟာ ဘာဖြစ်လို့ နားလည်ရအခက်ဆုံးဖြစ်နေရပါလိမ့်လို့။ မေတ္တာ တရားမှာ ပထမဆုံး ရှိသင့်တဲ့ အရည်အသွေးဟာ ခွန်အားပံ့ဆိုတာကို အဲဒီတုန်း ကသာ မေမေကြီး နားလည်သဘောပေါက်ခဲ့ရင် ဖြစ်ရပ်တွေ တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်းလဲသွားဖို့များတယ်ကွဲ့။ ဒါပေမဲ့ ရပ်တည်မှု နိုင်မာဖို့ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် လေးစားမှုရှိရမယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လေးစားမှုရှိဖို့ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိနားလည်မှုရှိရမယ်။ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် ချေးခါးအူမ မကျန် နားလည် သဘောပေါက်နေရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘဝမှာ ဆူညံလှသည့် အသံတွေနဲ့ ယောက်ယက် ခတ် ပြေးလွှားလှုပ်ရှားမှုတွေက ဒယွဲ့တိုက်ဆွဲခေါ်ခြင်းခံနေရတဲ့ လူမျိုးကျတော့

ဒီလိုအသံအမြင်တွေကို ဘယ်လိုလုပ် ရနိုင်ပါ့မလဲကွယ်။ ထူးခြားတဲ့ ပါရမီရှင် ဆွေလောက်သာ ဒါမျိုးအားထုတ်နိုင်တာ မဟုတ်လား။ မေမေကြီးနဲ့ သမီးလေးရဲ့ မေမေလို အညတရလူသားတွေအတွက်တော့ ရွေးစရာလမ်းမရှိဘူးလေ။ ကံ ကြမ္မာစီမံရာကို နာခံရုံပေါ့။

တစ်ယောက်ယောက် လွင့်ပစ်လိုက်တဲ့ ဒါမှမဟုတ် လေတိုက်လို့ လွင့်လာတဲ့ ပလတ်စတစ်ပုလင်းခွံတွေ၊ သစ်ကိုင်းခြောက်တွေကို မြစ်ထဲရောက် ဆောင် ကံကြမ္မာက တွန်းပို့လိုက်တယ်။ တော်သေးတာပေါ့ကွယ်။ ပုလင်းက လလတ်စတစ်နဲ့ လုပ်ထားတာဆိုတော့ ရေထဲမြုပ်မသွားဘဲ ယါလာပေါနေတယ်။ ဒါကိုပဲ တို့က အောင်မြင်မှုကြီးအနေနဲ့ သတ်မှတ်ပြီး ချက်ချင်းလို ခရီးနှင်တော့ တယ်။ ခပ်သွက်သွက် ခပ်မြန်မြန်ပဲ ရေစီးကြောင်းမှာ မျှောလိုက်သွားတယ်။ ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်မှာ မကြာခဏဆိုသလို ဒိုက်တွေ၊ မှော်တွေနဲ့ လုံးထွေး ဦး ငြိနေတတ်တယ်။ ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်တွေနဲ့ ဝင်တိုက်မိတတ်တယ်။ အဲဒီအခါမျိုးကျ တိုတစ်တွေ ခဏတစ်ဖြုတ် အဲဒီလိုပဲ ငြိတွယ်နေတာပေါ့ကွယ်။ ခရီးရဲ့ တိုက်စားမှုကိုလည်း ခံကြရတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မကြာမတင်မှာပဲ ရေမျက် နှာပြင်က မြင့်တက်လာတယ်။ တို့လည်း ရှေ့ခရီးကို ဆက်လို့ ရလောက်အောင် တွယ်ငြိနေတာတွေနဲ့ လွတ်ကင်းသွားတယ်။

ရေစီးငြိမ်သောင်းနေတဲ့အခါ ရေပြင်ပေါ်မှာ အလိုက်သင့်ကလေးပေါ့။ ရေစီးကြမ်းတဲ့အခါ၊ ဝဲကတော့နဲ့ တွေ့တဲ့အခါမျိုးကျတော့လည်း ရေအောက်ကို ရောက်ရပြန်တာပေါ့။ ရေစီးမှာ မြုပ်တစ်ချို့ ပေါ်တစ်လှည့်နဲ့ မျောပါလို့သာ နေတယ် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဘယ်ဌာနေကို သွားနေမှန်းမသိ၊ ဘယ်သောင့် ဘယ်ကမ်း ဆိုက်မယ်မှန်းမသိ၊ သိအောင်လည်း တစ်ခါမှ အားမထုတ်မိဘူးလေ။

ငြိမ်သက်အေးချမ်းပြီး ရေကြောင်းသာတဲ့အခါမျိုးမှာ တို့တစ်တွေ ကမ်းခြေရှုမျှော်ခင်းကို ကြည့်လို့ရတယ်။ မြစ်ကမ်းပါးတွေ၊ ချုံတွေ၊ သစ်ပင်တွေ၊ ဒါပေမဲ့ အသေးစိတ်မမြင်ရဘူး။ ပုံပန်းနဲ့ အရောင်တွေလောက်ပဲ မြင်လေမယ်။ ဒီထက်ပိုပြီး စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေလို့ မရဘူးလေ။ ကိုယ့်ရဲ့ ရွေ့လျားမှုနဲ့ က မြန်လွန်းနေတာကိုး။

ဒီလိုနဲ့ အချိန်တွေ တစ်ရပ်ရပ် ကုန်လာတယ်။ မိုင်အကွာအဝေးတွေ တစ်ရပ်ရပ်ကျော်လာတယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ ကမ်းပါးတွေ နိမ့်လာတယ်။ မြစ်ပြင်က ကျယ်လာတယ်။ မြစ်ကြောင်းထဲမှာတော့ ရှိနေသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်မကြာလိုက်ဘူး။ မြစ်ကြောင်းပျောက်လာတယ်။

‘ငါ ဘယ်အရပ်ကို ဦးတည်နေမိပါလိမ့်’

တို့တစ်တွေ အတွေးကြွယ်ကြတယ်။ အဲဒီအခိုက်အတန့်ကလေးမှာပဲ တို့ရှေ့မှာ ပင်လယ်ကြီးကို ဘူးခနဲ တွေ့လိုက်ကြရတယ်။

မေမေကြီးရဲ့ ဘဝလည်း အဲဒီဖြစ်ရပ်လိုပါပဲကွယ်။ မေမေကြီးဟာ ရေကူးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ခြေကားရား လက်ကားရား လှုပ်ရှားခဲ့တာ။ မေမေကြီးရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေဟာ သေချာရေရာမှုမရှိ၊ တင့်တယ်လှပမှုမရှိ၊ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုမရှိ၊ ရေပေါ်မှာပေါ်နေရုံလောက်အတွက် ပရမ်းပတာ ယက်ခဲ့ကုန်ခဲ့တဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေ။

နေပါဦး။ ဘာဖြစ်လို့များ မေမေကြီး ဒီအကြောင်းတွေ လျှောက်ပြောနေမိပါလိမ့်။ ရှည်လျားပြီး အတွင်းရေးဆန်လွန်းတဲ့ ဒီဖွင့်ဟဝန်ခံချက်တွေမှာ ဘာများ ထူးခြားတာပါလို့လဲ။ ခုလောက်ဆို သမီးလေး အိပ်ငိုက်ချင် အိပ်ငိုက်နေရောမယ်။ စာမျက်နှာတွေ တစ်မျက်နှာပြီး တစ်မျက်နှာ လှန်ရင်း နှုတ်ခမ်း တစ်တောင်လောက် စုချင် စုနေရောမယ်။ ဒီအဘွားကြီး ဘာတွေလျှောက်ပြောနေပါလိမ့်။ သူ့ဒါတွေပြောတော့ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲလို့ တွေးကောင်း တွေးနေလိမ့်မယ်။

အမှန်ပဲ။ မေမေကြီး စိတ်ပျံ့လွင့်သွားတယ်။ သိသာထင်ရှားတဲ့ လမ်းမကြီးပေါ်မှာပဲ အမြဲတမ်းလျှောက်လှမ်းနေရာက လမ်းမြှောင်လမ်းသွယ်ကလေးတွေထဲ လိုလိုချင်ချင် ဝင်ခဲ့တာကွဲ့။ အဲဒီလို ဝင်ပြီး မျက်စိလည်နေတဲ့ အချိုးမျိုးချိုးခဲ့တာလေ။ မျက်စိလည်တဲ့ အချိုးမျိုးတော့ ချိုးတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ တကယ်ကို မျက်စိလည် လမ်းပျောက်သွားတာကလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေကြီးတောင့်တရှာဖွေနေတဲ့ နေရာကို ရောက်ဖို့ဒီလမ်းကြောင်းကို လိုက်ကို လိုက်ရှာရမှာပဲ။ မေမေကြီးတောင့်တရှာဖွေနေတဲ့ နေရာက အလယ်ဗဟိုတည့်တည့်လေ။

ဆီကြော်မှန်တွေ ဘယ်လိုကြော်ရတယ်ဆိုတာ သမီးလေးကို မေမေကြီး သင်ပေးခဲ့တာ မှတ်မိသေးလား။ ကြော်ထားတဲ့မှန်ကို လေထဲမြှောက်ပြီး ဒယ်အိုးနဲ့ ပြန်ပမ်းတဲ့အခါမှာ မှန်ကို သေသေသပ်သပ်ကလေး ပမ်းမိရေ၊ အကြောင်းကလွဲရင် တခြားစဉ်းစားချင်တာ စဉ်းစားလို့ မေမေကြီးပြောခဲ့တယ်နော်။ အဲဒီမှန် လေထဲမြှောက်နေတုန်း ဒီမှန်ကို သေသေသပ်သပ် ပမ်းမိဖို့အရေး စဉ်းစားလွန်းရင် တကယ်ပမ်းချိန်မှာ မှန်ကိုစောင်းလျက်သား ဖမ်းမိပြီး မှန်ပုံစံ ပျက်သွားတတ်တယ်လေ။ ကြားရတာတော့ ထော်လော်ကန်လန့်ကြီးနော်။ ဒါပေမဲ့ အရာဝတ္ထုတွေရဲ့ အလယ်ဗဟိုကို ရောက်ဖို့၊ သူတို့ရဲ့ နှလုံးသားဆီကိုရောက်ဖို့ လျှို့ဝှက်ချက်ဟာ စိတ်အာရုံပျံ့လွင့်ခြင်းပဲ။

ပြောသာပြောရတယ် လောလောဆယ် လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ဖြစ်နေတာကတော့ မေမေကြီးရဲ့ နှလုံးသားမဟုတ်ဘဲ ဝမ်းဗိုက်ဖြစ်နေတယ်။ ဗိုက်ထဲမှာ တစ်ဖို့ဖြစ်နေပြီ။ မြည်ရမယ်လေ။ ပြောခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာတွေက မြစ်ကြောင်းခရီးတို့၊ ဆီကြော်မှန်တို့အကြောင်းတွေကိုး။ နောက်ပြီး ညနေစာစားချိန်လည်း ရောက်နေပြီ။ ဒီတော့ စာရေးတာ ရပ်ထားလိုက်ဦးမယ်။ ဒါပေမဲ့ စာရေးတာ ခရပ်ခင် သမီးလေးမှန်းတဲ့ အနမ်းတွေထဲက အနမ်းကလေးတစ်ခု ပို့လွှတ်လိုက်ပါရစေဦး။

နိဝင်ဘာ ၂၉

ခါတိုင်းလျှောက်နေကျအတိုင်း ဒီမနက်ပန်းခြံထဲလှည့်ပတ်လမ်းလျှောက်တော့ မနေ့က တိုက်ခဲ့တဲ့ လေပြင်းရဲ့ သားကောင် တစ်ကောင်ကို တွေ့ခဲ့ရတယ်။ မေမေကြီး ကိုယ်စောင့်နတ်က တိုက်တွန်းနေတယ်ထင်ပါရဲ့ကွယ်။ ခါတိုင်းလို အိမ်ကို တစ်ပတ်လျှောက်ရုံမဟုတ်ဘဲ ခြံထောင့်ဘက်ကိုပါ ခြေရှည်ခဲ့မိတယ်လေ။ ဟိုတုန်းက ကြက်ခြံရှိပြီး ခုမြေဆွေးတွေ ပုံထားတဲ့နေရာကိုပေါ့။ မေမေကြီးတို့ ခြံနဲ့ ဝေါလ်တာတို့ခြံကို ခြားထားတဲ့ နံရံနဲ့အေးနားက ကပ်လျှောက်သွားရင်း မြေကြီးပေါ်မှာ မည်းမည်းပုံပုံကလေး တစ်ခု တွေ့မိတယ်။ ထင်းရှူးသီးကလေး လိုလို ဘာလိုလိုကလေး။ ဒါပေမဲ့ မဟုတ်ဘူး။ ဒီဟာကလေးက ပုံမှန်နီးပါး လှုပ်ရှားနေတာ။ မေမေကြီးက မျက်မှန်မပါဘဲ သွားတာဆိုတော့ အဲဒီဟာကလေး ပေါ်မှာ စီးမိုးရပ်မိမှပဲ ဘာလေးလဲဆိုတာ သိရတော့တယ်။ အနက်ရောင်ငှက် ကလေးလေ။ ငှက်မကလေး။

အဲဒီအကောင်ကလေးကို မေမေကြီး ဖမ်းဖို့ ကြိုးစားလိုက်တာ မတော် တဆ ခြေတစ်ချောင်းကျိုးတော့မလို့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မေမေကြီးက သူ့ကို လှမ်းကိုင်လိုက်တိုင်း သူက ခုန်ခုန်ပြီး ပြေးနေတာကိုး။ မေမေကြီးသာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ဆိုရင် ဒီအကောင်ကလေးကို ဖမ်းမိဖို့ တစ်စက္ကန့်တောင် ကြာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခုတော့ မေမေကြီးရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေက နှေးကွေးလေးကန် လွန်းနေပြီလေ။ နောက်တော့မှ အကြံတစ်ခု ဖွတ်ခနဲ ရလာတယ်။ မေမေကြီးရဲ့

ခုလုံးသားထဲမှာအမြဲစွာ

ခေါင်းစီးပဝါကို ချွတ်ပြီး ငှက်ကလေးအပေါ် ပစ်အုပ်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ ငှက် ကော ပဝါကော သိမ်းထုပ်ပြီး မယူလိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ အိမ်ထဲကို ယူသွား။ ဇိနပ်ထည့်တဲ့ ဘူးတစ်ဘူးကိုရှာ။ အတွင်းထဲ ဘေးဘက်မှာ အပတ်စတွေ စီပြီး ထည့်။ ဘူးကို လေဝင်ပေါက်တွေဖောက်။ ဘူးအဖုံးအလယ်တည့်တည့်မှာ ငှက် ကလေးရဲ့ ဦးခေါင်းထွက်ပြုလို့ ရလောက်တဲ့ အပေါက်ကြီးကြီး တစ်ပေါက် ဖောက်။

ဒု မေမေကြီး စာရေးနေချိန်မှာ ငှက်မလေးက မေမေကြီးရဲ့ ရှေ့မှာ လေ။ ဒါပေမဲ့ သူက သိပ်ပြီး အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့်ဖြစ်နေသေးတာမို့ ဘာအစာမှ မကျွေးရသေးဘူး။ ငှက်ကလေး ပြူးပြူးပျာပျာ ဖြစ်နေတော့ မေမေ ကြီးလဲ ပြူးပြူးပျာပျာ ဖြစ်တော့တာပေါ့။ သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ ထင်ဟပ်နေတဲ့ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုတွေကို တွေ့တော့ မေမေကြီး စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ရတာ ပေါ့။ ခုနေ့များ ရေခဲသေတ္တာနဲ့ ထမင်းပေါင်းအိုးကြားကနေရာမှာ မျက်စိတွေ ပြာသွားလောက်တဲ့ အလင်းတန်းကြီးနဲ့အတူ နတ်သမီးလေးတစ်ပါး ပေါ်လာ ဖယ်ဆိုရင် မေမေကြီး ဘာဆုတောင်းမလဲ သိလား။ မင်းကြီးဆော်လမွန်ရဲ့ လက်စွပ်ပေါ့။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိရှိသမျှ တိရစ္ဆာန်တွေကို စကားပြောနိုင်ခွမ်းရှိအောင် ဇန်ဆင်းပေးတဲ့ မှော်လက်စွပ်ကလေး ပေးပါလို့ တောင်းမှပဲ။ ဒါမှ ဒီငှက်မည်း မည်းကလေးကို မေမေကြီး စကားပြောလိုရမယ်လေ။

'မကြောက်ပါနဲ့ အသေးစားလေးရယ်၊ မေမေကြီးက လူသားတစ် ယောက် ဖြစ်ပေမဲ့ အရမ်းသဘောကောင်းပါတယ်။ မေမေကြီးလေ...ညည်းကို ငြိစမယ်၊ စောင့်ရှောက်မယ်၊ အစာကျွေးမယ်၊ ညည်းကလေးနေကောင်းသွားရင် ပြန်လွှတ်ပေးမယ်' သိလား' လို့ ပြောမယ်။

ကဲပါလေ၊ မေမေကြီးတို့ ကိုယ်အကြောင်းကိုယ် ပြန်ကောက်ကြရ ထောင်ပါ။ မနေ့က ဆီကြော်မှန် ဥပမာနဲ့ မေမေကြီးရဲ့ အိမ်တွင်းဖြစ် သင်ခန်း စာလေးပေးခဲ့တယ်နော်။ ဒီဥပမာက သမီးလေးကို စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်စ ချာ သေချာပေါက်နီးပါးပါပဲ။ လေးလေးနက်နက် အကြောင်းအရာတွေကိုပြော ရင် ကြီးကျယ်လေးနက်တဲ့ စကားလုံးကြီးတွေနဲ့ ပြောရမယ်လို့ လူငယ်တွေက

ယူမှတ်ထားတတ်ကြတာကလား။

သမီးလေး မသွားခင်ကလေးမှာ သမီးလေးစာတစ်စောင် ရေးပြီး မေမေကြီးရဲ့ ခေါင်းအုံးအောက်မှာ ထည့်ထားခဲ့တယ်။ စာထဲမှာ သမီးလေးရဲ့ ပြဿနာတွေကို ကြိုးစားပြီး ရှင်းပြထားတယ်။ အင်း... ခုချိန်မှာ သမီးလေးက ဝေးတစ်နေရာကို ရောက်နေပြီဆိုတော့ မေမေကြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ဝန်ခံ လိုက်ပါမယ်... သမီးလေးရဲ့ ရင်ထဲမှာ လှိုင်းထန်နေတာလောက်ကလွဲပြီး သမီးလေး ရေးထားတာတွေကို မေမေကြီး တစ်လုံးတစ်ပါးတောင် နားမလည်ခဲ့ပါဘူး။ ရေးထားတဲ့ စကားလုံးတိုင်းက ရှုပ်ထွေးနေတယ်။ အဓိပ္ပာယ် မသိကွဲဘူး။ နားမရင်းဘူး။ မေမေကြီးက ရိုးရိုးကြီးရယ်။ မေမေကြီးတို့ရဲ့ ခေတ်နဲ့ သမီးလေးတို့ရဲ့ခေတ်က အရမ်းကွာခြားနေတာကလား။ မေမေကြီးကတော့ ဂေါ်ပြားကို ဂေါ်ပြားပဲခေါ်တယ်။ တို့တစ်တွေအနေနဲ့ နေ့စဉ် ဘဝအတွေ့အကြုံတွေနဲ့သာ ပြဿနာ အတွေ့တွေကို ဖြေရှင်းလို့ ရနိုင်တယ်။ အဲဒီလိုဖြေရှင်းရာမှာ အကြောင်းကိစ္စတွေကို သူ့နဂိုအတိုင်းသာ ကြည့်တတ်မြင်တတ်ရမယ်။ ကိုယ်ဖြစ်စေချင်တဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ မကြည့်သင့် မမြင်သင့်ဘူး။ ပြင်ပ ပယောဂကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အတွေ့တွေကို ကိုယ်ပိုင်ဖြစ်လာတာတဲ့ ဉာဏ်အလင်းရောင်နဲ့ ချိန်ဆိုးလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တို့များ လမ်းကြောင်းမှန်ပေါ် ရောက်ပြီသာမှတ်။

မေမေကြီး မကြာမကြာ တွေးမိတာတော့ သမီးလေးဖတ်တဲ့ စာအုပ်တွေဟာ သမီးလေးကို အသိဉာဏ်ဖွင့်ပေးမယ့်အစား အတွေ့တွေ ရှုပ်ထွေးစေတယ်။ အတွေ့အမြင်တွေ ကြည်လင်ထက်မြက်လာစေမယ့်အစား အတွေ့အမြင်တွေ မည်းမှောင်ထွေပြားစေကုန်တယ်လို့ ထင်တယ်။

သမီးလေး ဝေးမြေရပ်ခြားကို မသွားခင် မေမေကြီးကို ရွေးချယ်ခွင့် တစ်ခုပေးခဲ့တယ်။ သမီးလေး ဝေးတစ်နေရာကို တစ်နှစ်သွားနေခွင့်ပြုရမလား။ ဒါမှမဟုတ် သမီးလေးကို စိတ်ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ ကုသခွင့်ပေးမလားဆိုတဲ့ ရွေးချယ်ခွင့်ပေါ့။ မေမေကြီးရဲ့ အဖြေက တိကျတယ်။ ပြတ်သားတယ်။ မှတ်မိသေးလား။ အမေရိကမှာ သွားနေချင်သလိုဆိုရင် တစ်နှစ်မဟုတ်ဘူး သုံးနှစ်လည်း နေခွင့်ပြုမယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကုဆရာဝန်ဆီကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မသွားရဘူး။

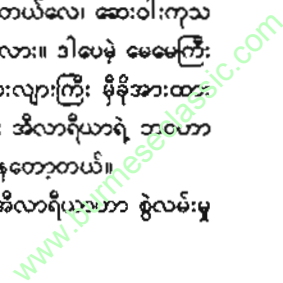
မသွားရဘူးဆို တစ်ကြိမ်တစ်ခါတောင် မသွားရဘူး။ ဆရာဝန်စရိတ်ကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကုန်ကျခံမယ်ဆိုလည်း မသွားရဘူး။ မေမေကြီးရဲ့ အဖြေမှာ အလျှော့အတင်း မရှိဘူး။ အပေးအယူမရှိဘူး။ ဘာကြောင့် ဒီလောက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်ချပါလိမ့်ဆိုပြီး သမီးလေးတောင် လန့်ဖျပ်သွားရတယ် မဟုတ်လား။

တကယ်တော့ သမီးလေးက မေမေကြီးကို ပိုပြီး ခံသာတဲ့နည်းတစ်နည်းကို တင်ပြကမ်းလှမ်းခဲ့တာပါ။ နောက်ပြီး သမီးလေး ပါးစပ်က ထုတ်မပြောခဲ့ပေမဲ့ မေမေကြီးက အိုမင်းရင့်ရော်လွန်းနေပြီ။ ဒါမှမဟုတ် ဗဟုသုတ ခေါင်းပါးလွန်းလှတယ်။ ဒီတော့ စိတ်ရောဂါကုနည်းတွေအကြောင်း နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ယူဆထားမှာပေါ့။ သမီးလေးမှားသွားပြီ။ မေမေကြီး ကလေးဆက်စ ဘဝကတည်းက မရွံ့က်အကြောင်း လူတွေ ပြောတာ ကြားဖူးနေပြီ။ အရွံ့က်ရဲ့ စိတ်ကုထုံးတွေအကြောင်းပြောတဲ့ ဆရာဝန်တွေနဲ့ မေမေ့နဲ့ ငြင်းခုံကြတာများ တခြိမ်းခြိမ်းပေါ့။

ဒါပေမဲ့ စိတ်စိစစ်မှုပညာနဲ့ မေမေကြီး တွေ့ဆုံသိကျွမ်းမှုဟာ ကလေးဘဝ အတွေ့အကြုံနဲ့တွင် ရပ်နေတာ မဟုတ်ဘူးကွဲ့။ သမီးလေးရဲ့ မေမေဟာ စိတ်စိစစ်မှု ဆရာဝန်ဆိုသူ တစ်ဦးဆီကို ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုးလုံးလုံး သွားပြီး အကုသခံခဲ့တယ်။ သူ့သေသွားချိန်အထိ အဲဒီဆရာဝန်ဆီကို သွားနေတုန်းပဲ။ ဒီတော့ သူ့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေနဲ့ ဖြစ်ပေါ်တိုးတက်မှုတွေကို တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ အကဲခတ်လို့ရတာပေါ့။

အစပထမပိုင်းမှာတော့ အမှန်အကန်ပါပဲ။ ကုသမှုခံယူတဲ့အကြောင်း မေမေကြီးကို တစ်လုံးတစ်ပါးမှ ပြန်ပြောမပြဘူး။ မှန်တယ်လေ၊ ဆေးဝါးကုသမှုဆိုတာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ လျှို့ဝှက်ချက်မျိုး မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ မေမေကြီး ကြိုက်တာက သူဟာ ဒီဆရာဝန်ပေါ်မှာ လုံးလုံးလျားလျားကြီး မှီခိုအားထားတာပဲ။ အကုသခံလို့ တစ်လတောင် မပြည့်သေးဘူး အီလာရီယာရဲ့ ဘဝဟာ ဆရာဝန်နဲ့ တွေ့ရတာနဲ့ပဲ လုံးလည်ချာလည်လိုက်နေတော့တယ်။

မေမေကြီး စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်မိတာက အီလာရီယာဟာ စွဲလမ်းမှု

တစ်ခုနောက်ကို ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်တတ်တဲ့ အကျင့်ပဲ။ ကနဦးပိုင်း တုန်းက နိုင်ငံရေး။ ဟော...ခုကျတော့ စိတ်ဝေဒနာကုသခံယူမှု ဖြစ်နေပြန်ပြီ လေ။ ဒီဆရာဝန်နဲ့သူဟာ ပါဂျူးအာမြို့မှာ သိကျွမ်းခဲ့တာ။ ဒီတော့ သူ့မှာ ပါဂျူးအာမြို့ကို အပတ်စဉ်သွားနေရတယ်။ ဒီတော့ မေမေကြီးက မေးတယ်။ ဒီလောက်ဝေးလံတဲ့အရပ်ကို အပတ်စဉ်သွားနေဖို့ တကယ်ပဲ လိုအပ်သလားနဲ့နားဝန်းကျင်မှာ ထိုက်သင့်တဲ့ ဆရာဝန်တစ်ဦးနဲ့ အကုသခံလို့ မရနိုင်ဘူးလားလို့။

သူ့ရဲ့ စိတ်ဖိစီးမှုဒဏ် ခံစားနေရတာကို လျော့ပါးသွားအောင် အကုသခံတာ တစ်နည်းအားဖြင့် ကောင်းပါတယ်။ ဒီအတွက် မေမေကြီး ကျေနပ်ပါတယ်။ ဒါဟာ လမ်းမှန်ပေါ်ကို ခြေတစ်လှမ်းနင်းမိတာပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်သမီးရဲ့ အားနည်းချက်ကို သိထားတော့ တစ်ဖက်က သောကဗျာ့ရပြန်ရော။ ဒီဆရာဝန်အကြောင်း မေးတော့လည်း အီလာရီယာက ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေတယ်။ 'မေမေ နားမလည်ပါဘူး'တဲ့လေ။

အီလာရီယာနဲ့ မေမေကြီးက ထရီအက်စတီမြို့ထဲမှာပဲ တစ်အိမ်ခွဲနေကြပေမဲ့ အနည်းဆုံး တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်တော့ ထမင်းအတူ စားလေ့ရှိကြတယ်။ အရင်တုန်းက ထမင်းပိုင်းမှာ သားအမိပြောတဲ့ စကားတွေက တရင်တနီးနဲ့ စိုစိုပြည်ပြည်ရှိပေမဲ့ နောက်ပိုင်းကျတော့ အီလာရီယာက မေမေကြီးထံ အိမ်ထောင်စုရဲ့ အတိတ်ဘဝအကြောင်းတွေသာ တစ်ဖူးတည်း မေးလာတော့တယ်။ သူ မေးပုံက မေမေကြီးကို တရားခံစစ် စစ်နေတဲ့ပုံစံကြီး။ ဘာကြောင့် ဒါတွေကို မေးနေရတာလဲလို့ မေမေကြီးကပြောတော့ 'တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ အမှန်ဘရာပဲ။ မေမေတို့ လင်မယားဟာ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မနဲ့ အတောင်ပံတွေကို ဖြတ်ညှပ်ထားရတာလဲ'တဲ့။

ဒါနဲ့ နောင်ကို မေမေကြီးဆီလာပြီး ထမင်းစားမယ်ဆိုရင် အဲဒီနေ့ခွန်းတွေ မမေးမှ လာစားခွင့်ပြုမယ်လို့ ရာဇသံပေးလိုက်ရတယ်။ အဲဒီနောက် လပေါင်း အတော်ကြာတော့ သူဟာ ကိုယ်အလေးချိန်တွေ ကျလာတယ်။ စကားပြောတဲ့အခါ အရင်က မကြားဘူးတဲ့ စိတ်ချောက်ချားရောဂါ ခံစားနေရတာ

အသံတွေ ကြားလာရတယ်။ အရင်တုန်းကတော့ မေမေကြီး သာမန်စိုးရိမ်မိတာ လောက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ပူပန်သောကတွေ ပွားလာရပြီပေါ့။

ဒီတော့ ဆရာဝန်အကြောင်း နည်းနည်းပါးပါး မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်တယ်။ သီလာရတဲ့ အခြေတွေက ဒီဆရာဝန်မှာ ဘာဘွဲ့မှ မရှိဘူးတဲ့။ ဒါတင်လားဆိုတော့ ဘယ်ဟုတ်ဦးမလဲ။ အီလာရီယာရဲ့ အခြေအနေကလည်း တစ်နေ့တခြား ယိုယွင်းလာပြီလေ။ တကယ်လို့ ကုထုံးသာမန်ရင် အီလာရီယာအခြေအနေ တိုးတက်မှုရှိရမှာပေါ့။ ခုတော့ အီလာရီယာဟာ သူ့ဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့ အရာတွေကို ဘာဆိုဘာမှ စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး။ ကျောင်းပြီးသွားတာ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာခဲ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘူး။ နည်းနည်းပါးပါးလောက်သာ ရှိတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားပြီ။ သူ့အလုပ်က သူ့ရဲ့ စိတ်ဝေဒနာကို တစိုက်မတ်မတ် ဆန်းစစ်ကြည့်နေဖို့ပဲ။

နောက်သုံးနှစ်အကြာ နွေရာသီမှာ မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်ကလေး နိပ်ခနဲ သန်းလာသေးတယ်။ အိစတာပွဲတော်ရက်အပြီး သိပ်မကြာလှတဲ့ ကာလအတွင်းမှာပဲ တိုသားအမိနှစ်ယောက် အပန်းဖြေခရီး ထွက်ကြရင် မကောင်းဘူးလို့ မေမေကြီးက အကြံပေးတယ်။ ဒီအကြံကို ချက်ချင်း လက်ငင်းပယ်ချလိုက်မယ့်အစား အီလာရီယာက ထမင်းစားနေရာက ချက်ခနဲ မော့ကြည့်ပြီး 'သမီးတို့ ဘယ်ကို သွားကြမလဲဟင်'တဲ့၊ ပြန်မေးတယ်။ မေမေကြီး အံ့အားတသင့် ခြစ်သွားတယ်။

'မသိဘူးလေ၊ သမီးကြိုက်တဲ့ဆီသွား။ ဒါမှမဟုတ် တိုသားအမိ နီတ်ကူးဟည့်ရာကို သွားကြတာပေါ့ကွယ်'

အဲဒီညနေမှာပဲ မေမေကြီးတို့ စပြီး လှုပ်ရှားတော့တာပဲ။ ခရီးသွားအလှူငှာစီမံခန့်ခွဲမှုများစွာကို သွားပြီး စုံစမ်းကြတယ်။ လှေလာကြတယ်။ မေလကုန်ပိုင်းလောက်မှာ ခရီးကျွန်းနဲ့ ဆန်တိုရီနီကျွန်းအပါအဝင် ဂရိနိုင်ငံကို သွားခဲ့ကြတယ်။ ခရီးစဉ်အတွက် စီစဉ်ပြင်ဆင်မှုတွေ လုပ်ရတာ သာမန်နည်းလမ်းကို အရင်ကထက်ပိုပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖြစ်လာစေတယ်။ ထုပ်ပိုးခြင်းဆင်တဲ့အခါ အရေးကြီးတဲ့ ပစ္စည်းပစ္စယတွေ ကျန်ခဲ့မှာကို သူက အရမ်း

စိုးရိမ်တတ်တာကိုး။ ဒါနဲ့ မေမေကြီးက မှတ်စုစာအုပ်ကလေး တစ်အုပ် ဝယ်ပေးတယ်။ ခရီးထွက်တဲ့အခါ ယူသွားချင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သတိရရင် ရသလို တေးမှတ်ထားဖို့လေ။

အဲဒီည အိပ်ရာဝင်တော့ မေမေကြီးလေ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒေါသလည်းထွက်ရဲ့၊ အပြစ်လည်းတင်မိရဲ့။ ဒီလိုခရီးအတူထွက်တာဟာ သားအမိနှစ်ယောက်ရဲ့ ဆက်ဆံရေး ပြန်လည်သင့်မြတ်ဖို့ အကောင်းဆုံး နည်းလမ်းပါကလားဆိုတာကို ဘာကြောင့် အစောကြီးကတည်းက မစဉ်းစားမိခဲ့ပါလိမ့်ဆိုပြီးတော့လေ။ အဲဒီနောက် ခရီးထွက်ရက်မတိုင်မီ သောကြာနေ့မှာ အီလာရီယာဆီက ဖုန်းလာတယ်။ သူ့အသံက မာတောင့်တောင့် ဖြစ်နေတယ်။ သူ့အမျှားသုံး တယ်လီဖုန်းရုံကနေ စကားပြောနေတာ ဖြစ်ရမယ်လို့ မေမေကြီး တွက်လိုက်တယ်။

‘သမီး ပါဂျူးအာကို သွားရမယ် မေမေ။ ဒါပေမဲ့ ကြာသပတေးည နောက်အကျဆုံးထားပြီး ပြန်ရောက်လာမှာပါ’

‘သမီး မသွားလို့ မဖြစ်ဘူးလားဟင်’

မေမေကြီး ပြန်မေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက တယ်လီဖုန်းချသွားပြီ။ နောက်တစ်ပတ် ကြာသပတေး မတိုင်မီအတွင်း သူ့ဆီက ဘာသတင်းမှ မကြားရဘူး။ အဲဒီနေ့ နှစ်နာရီကျမှ သူ့ဆီက တယ်လီဖုန်းဝင်လာတယ်။ သူ့အသံက မာနေပေမဲ့ ကြေကွဲနေတဲ့ လေသံမျိုး။

‘စိတ်မကောင်းပါဘူး မေမေ၊ သမီး ဂရိကို မလိုက်ဖြစ်တော့ဘူး’

မေမေကြီး တုံ့ပြန်ချက်ကို သူ စောင့်နေတယ်။ မေမေကြီးလည်း သူ ဘာဆက်ပြောမလဲလို့ စောင့်နေတယ်။ ခဏနေတော့ မေမေကြီးကပဲ ပြောလိုက်တယ်။

‘မေမေလည်း အရမ်းစိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါတယ် သမီး။ ဒါပေမဲ့ မေမေကတော့ စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း သွားဖြစ်အောင် သွားမယ်’

မေမေကြီး စိတ်ကွက်သွားတာကို သူသိတယ်။ ဒီတော့ ဆင်ခြေဆင်လက်တွေပေးဖို့ အားထုတ်တယ်။

‘သမီး အဲဒီလိုသွားရင် သမီးရဲ့ အတ္တကနေခွာပြီး ထွက်ပြေးသလို ပြစ်သွားလိမ့်မယ်’

သူ တိုးတိုးကလေး ပြောတယ်။

သမီးလေး တွေးကြည့်လို့ ရပါတယ်ကွယ်။ ဒီအပန်းဖြေခရီးစဉ်ကြီးဟာ စိတ်ဆင်းရဲစရာ ခရီးစဉ်ကြီး ဖြစ်သွားတာပေါ့။ စည်လမ်းညွှန်ရဲ့ စကားတွေကိုသာ နားထောင်နေရတယ်။ ရှေးဟောင်း ဗိသုကာလက်ရာတွေကိုသာ ကြည့်နေရတယ်။ ခေါင်းထဲလွှမ်းမိုးနေတာကတော့ သမီးလေးရဲ့ မေမေအကြောင်းပဲပေါ့။ သူ့ဘဝ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဘယ်ဆီကို ဦးတည်နေပြီလဲဆိုတာတွေပေါ့ကွယ်။

အီလာရီယာဟာ သစ်စေ့ကလေးတွေ ပျိုးထောင်ထားပြီး အဲဒီသစ်စေ့ကလေးတွေက ထွက်လာတဲ့ အညှောက်ကလေးတွေကို စမြင်ရတဲ့ ဥယျာဉ်မှူးတစ်ဦးနဲ့ တူနေတယ်လို့ မေမေကြီး တွေးမိတယ်။ ဒီဥယျာဉ်မှူးဟာ ပင်ညှောက်ကလေးတွေ သေကုန်မှာစိုးတော့ လေဒဏ်၊ ဖိုးဒဏ်က ကာကွယ်နိုင်အောင် ပလတ်စတစ်စပါးပါးကလေးနဲ့ ဖုံးအုပ်ကာကွယ်ထားတယ်။ ပိုးမွှားတွေရဲ့ ရန်ကကင်းဝေးအောင် ပိုးသတ်ဆေးတွေ ဖျန်းပေးတယ်။ ဥယျာဉ်မှူးဟာ တစ်ချက်မှ နားမနေဘူး။ သူ့အပင်ကလေးတွေကို ဘယ်လိုကာကွယ်ရမယ်ဆိုတာကို နေ့ညမပြတ် စဉ်းစားတယ်၊ ကြံဆတယ်။

တစ်မနက်၊ ပလတ်စတစ်ကိုလည်း ခွာလိုက်ရော သူ အံ့အားအသင့်ကြီး သင့်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်သွားတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပင်ညှောက်ကလေးတွေအားလုံး ပုပ်ပြီးသေနေတာကို တွေ့ရတာကိုး။ သူသာ ဒီအညှောက်ကလေးတွေကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါက်ခွင့်ပေးလိုက်ရင် တချို့တလေ သေကုန်မယ်။ ဒါပေမဲ့ တချို့တလေကတော့ ရှင်မှာပဲ။ ပိုးမွှားတွေနဲ့ လေရဲ့သယ်ဆောင်မှုကြောင့် သူပျိုးထားတဲ့ မျိုးစေ့ကလေးတွေ နံ့ဘေးမှာ တခြားမျိုးစေ့ကလေးတွေ ကျရောက် ပေါက်မြောက်လာနိုင်တာပေါ့။ တာနံ့ချိန်တည်းမှာပဲ ပေါင်းပင်၊ မြက်ပင်တွေကိုတော့ နှုတ်ပစ်ရမှာပေါ့။ ဘာကြောင့်ဖြစ် တခြားအပင်တွေက ပူးပွင့်လာတဲ့ အရောင်တောက်တောက်ပန်းပွင့်တွေက ထုံထိုင်ပြီးငွေ့စရာ ပန်းခြံကလေးကို လန်းဆန်းတက်ကြွစရာ ဖြစ်လာအောင်

အလှဆင်ပေးမှာပဲ။

မေမေကြီး ဘာကို ရည်ရွယ်ပြီး ပြောနေတယ်ဆိုတာ သမီးလေး သဘောပေါက်ရဲ့လား။ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ဟာ အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်လေ့ပျက် လေ့ ရှိတယ် သမီးလေး။ ဘဝက ရက်ရောခြင်းကို တောင်းဆိုတယ်။ တို့ ပတ်ဝန်းကျင်က အခြင်းအရာတွေကို အရေးအရာ မလုပ်ဘဲ တို့တစ်တွေရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အကျင့်စရိုက်ကလေးကိုသာ ပျိုးထောင်နေမယ်ဆိုရင် တို့တစ်တွေ ဆက် ပြီး အသက်တော့ရှူနေပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဘဝက သေသွားပြီသာ မှတ်ပေတော့ သမီးလေးရေ။

အီလာရီယာဟာ သူ့စိတ်သူ့ အလွန်အမင်း တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ချုပ်ချယ်လွန်းတော့ သူ့နှလုံးသားရဲ့အသံကို ဖိနှိပ်ချို့သိပ်ထားရတာပေါ့။ နှလုံး သားဆိုတဲ့ စကားလုံးကို သူ့နဲ့ဆွေးနွေးရင် မေမေကြီးမှာ အကြောက်ကြောက် အလန့်လန့် တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ သုံးစွဲခဲ့ရရဲ့။

ဒီနေ့ဒီခေတ်မှာတော့ နှလုံးသားဆိုတဲ့ စကားလုံးကို သာမန်အဆင့် သိပ်အသုံးမဝင်တော့တဲ့ အဆင့်အမြစ်တောင် သဘောထားနေကြပြီ။ မေမေကြီး ခပ်ငယ်ငယ်ခေတ်က ဒီစကားလုံးကို စိတ်ကသိကအော့တိမဖြစ်ဘဲ ပြောလိုဆိုလို့ ဖြစ်နေသေးတယ်။ ဒီခေတ်မှာတော့ ဒီစကားလုံးကို ဘယ်သူမှ မသုံးကြတော့ဘူး လေ။ တစ်ခါတစ်ရံ ရှားရှားပါးပါး ကြားရပြန်တော့လည်း ပုံမှန် အလုပ်မလုပ် တော့တာမျိုးနဲ့ ဆက်စပ်ပြီး ပြောလေ့ရှိတယ်။ သူတို့ပြောနေတာက 'နှလုံးသား' ဆို တဲ့ အဓိပ္ပာယ်အပြည့်အဝကို ရည်ညွှန်းပြီး ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ဆေးပညာအရ အခေါ်အဝေါ် တစ်ရပ်အနေနဲ့သာ သုံးစွဲကြတာ။ နှလုံးသားဆိုတာ လူသားဗီညာဉ် ရဲ့ ဗဟိုမဏ္ဍိုင်ပဲရယ်လို့ ဘယ်သူမှ ရိပ်ဖမ်းသဖွယ်တောင် မပြောကြတော့ဘူး။

လူတွေ ဒီစကားလုံးကို ဘာကြောင့်များ ပစ်ပယ်ထားကြပါလိမ့်လို့ မေမေကြီး မကြာမကြာ စဉ်းစားမိပါရဲ့။ ခရစ်ယာန်သမ္မာကျမ်းစာထဲက ကောက် နုတ်ပြီး အော်ဂတ်စတို မကြာမကြာ ပြောလေ့ရှိတဲ့ စကားကတော့ 'မိမိ၏ နှလုံးသားကို မိမိယုံကြည်စိတ်ချသူသည် သူ့ရူးဖြစ်၏' တဲ့လေ။ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလူဟာ အရူးဖြစ်ရမှာတဲ့လဲ။ ဒီနေရာက မီးထပွင့်တတ်တဲ့ အခန်းကန့်ကလေး

ဖြစ်နေလေလို့လား။ ဒီအထဲမှာ အမှောင်ထုလွှမ်းနေလို့လား။ အမှောင်ထုနဲ့ မီးလေ။ စိတ်ဆိုတာ ခေတ်ဆန်သလောက် နှလုံးသားဆိုတာက ရှေးဆန်နေတယ်။ နှလုံးသားရဲ့ အသံကို နားခံသူတွေဟာ တိရစ္ဆာန်တွေဘက်ကို ပိုပြီး နီးစပ်တယ်။ ဆင်ခြင်တဲ့တရားမဲ့သူတွေနဲ့ ပိုပြီး နီးစပ်တယ်။ ကျိုးကြောင်းပြဆင်ခြင်တဲ့တရား မဲ့အသံကို နားခံသူတွေကတော့ ပိုပြီး အဆင့်မြင့်တာတွေနဲ့ နီးစပ်တယ်လို့ ဒီခေတ် လူတွေက ယူဆနေကြပုံရတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူတို့ ယူဆနေသလို မဟုတ်ဘူးဆိုရင်ကော။ သူတို့ယူဆချက် နဲ့ ပြောင်းပြောင်းကြီး ဆန့်ကျင်နေတဲ့ အယူအဆက အမှန်တရားဖြစ်နေရင်ကော။ တျိုးကြောင်းပြဆင်ခြင် သုံးသပ်မှုတွေ လွန်ကဲလွန်းမှုက တို့များရဲ့ ဘဝတွေကို ခြောက်ခန်းနွမ်းကြစေနိုင်သလား။

ဂရိနိုင်ငံကအပြန် သင်္ဘောပေါ်မှာ မေမေကြီး မနက်တိုင်း တက်မ ဇင်နားသွားကြည့်တဲ့အကျင့် ရလာတယ်ကွဲ့။ တက်မကိုင် အခန်းထဲလွမ်းကြည့် ရတာ ပျော်စရာကောင်းတယ်။ ရေဒါနဲ့ တခြားရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ကိရိယာတွေက တို့ ဘယ်ကို ရောက်နေပြီလဲ။ တို့ဘယ်ကို ဦးတည်သွားနေသလဲ ဆိုတာတွေကို ညွှန်ပြနေတယ်။ တစ်နေ့တော့ လေထဲမှာ တုန်ခါနေတဲ့ ကောင်းကင်ကြီးအမျိုး မျိုးကို ကြည့်ပြီး လူတွေဟာ အသံလှိုင်းတစ်ခုတည်းသာ ဖမ်းလို့မိတဲ့ ရေဒီယို စသေးတွေနဲ့ တဖြည်းဖြည်း တူလာပြီလို့ မေမေကြီး အတွေးပေါက်လာတယ်။ ဆို...ကြော်ငြာအဖြစ် လူတွေကို အလကားပေးတဲ့ ရေဒီယို သေးသေးလေးတွေ ညို့လေကွယ်။ ဒိုင်ဇွန်ပေါ်မှာ အသံလွှင့်ဌာနတိုင်းကို ပြထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အသံလှိုင်းရှာခလုတ်ကို လှည့်တဲ့အခါ အသံလွှင့်ဌာန တစ်ခု နှစ်ခုပဲ ဖမ်းလို့ ရတယ်။ တခြားဌာနတွေ နေရာကျတော့ ရွှံ့...ဝီ...နဲ့ဖြစ်နေတော့တယ်။

စိတ်ကို အသုံးပြုလွန်းတဲ့အခါမှာလည်း အဲဒီအကျိုးသက်ရောက်မှုမျိုး ပြစ်ထွန်းစေမယ်လို့ မေမေကြီး ယူဆတယ်။ မေမေကြီးတို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ နှုတ် အရှိတရားတွေထဲက တစ်စုံတစ်ရာ အတိုင်းအတာအထိပဲ တို့များ ရွေးချယ် နိုင်မယ်လေ။ အဲဒီအကန့်အသတ်နဲ့ အရှိတရားတွေတောင် ရှုပ်ရှုပ်လွေးလွေး ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ အဲဒီအရှိတရားတွေထဲမှာ စကားလုံးတွေ

အဆာသွတ်ထားလို့ပဲ။ များသောအားဖြင့် စကားလုံးတွေက တို့တွေကို ပိုပြီး ကျယ်ပြောတဲ့ နယ်ပယ်ထဲကို ခေါ်သွားမယ့်အစား တို့တစ်တွေကို ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ် ချာချာလည်အောင်သာ ဦးဆောင်ခေါ်ငင်သွားတတ်တာကလား။

နားလည်သဘောပေါက်ဖို့ တိတ်ဆိတ်ခြင်း လိုအပ်တယ်သမီးလေး။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မိန်းမသား ဘဝတုန်းကတော့ မေမေကြီးလည်း ဒါကို မသိခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မှန်ကန်ကလေးထဲမှာ တစ်ကိုယ်တော် စံမြန်းနေတဲ့ ရွှေငါးကလေးလို အိမ်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ဓမ္မနောက်သွားလာနေတဲ့ ခုချိန်မှာ ဒါကို မေမေကြီးသိလာပြီ။ ဒါနဲ့က ဘာနဲ့ ဆင်တူသလဲဆိုတော့ ဖုန်တင်နေတဲ့ ကြမ်းပြင်ကို တံမြက်စည်းနဲ့ လှည်းတာနဲ့ ရေစိုအဝတ်စနဲ့သုတ်တာလိုပဲကွဲ့။ တံမြက်စည်းကို သုံးရင် လေထဲမှာ ဖုန်တွေထွေပြီး တစ်ခန်းလုံး ပျံ့နှံ့ကုန်ရော။ အဲဒါရေစိုဝတ်စနဲ့ သုတ်တဲ့အခါကျတော့ ကြမ်းပြင်တစ်ပြင်လုံး သန့်ရှင်းပြီး ပြောင်လက်သွားတယ်။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းဟာ ရေစိုအဝတ်စနဲ့တူရဲ့။ တင်နေတဲ့ဖုန်မွှန်တွေ အမြဲတမ်း ကင်းစင်ရှင်းသန့်သွားအောင် လုပ်ပေးနိုင်တယ်။

စကားလုံးတွေက စိတ်ကို အကျဉ်းချထားတယ်။ တကယ်လို့ အဲဒီစကားလုံးတွေမှာ စည်းချက်ဝါးချက် ရှိမယ်ဆိုရင်တောင် အဲဒါဟာ အဆက်အစပ်မဲ့ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ အတွေးတွေရဲ့ စည်းချက်ဝါးချက်ပဲ ဖြစ်မယ်။ နှလုံးသားကတော့ ပိုပြီးအေးချမ်းတယ်။ တစ်သမတ်တည်း လှုပ်ရှားနေတဲ့ တစ်ခုတည်းသော ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း ဖြစ်တယ်။ နှလုံးရဲ့ တုန်ခန်မှုက တို့တစ်တွေကို ပိုပြီး ကြီးမားတဲ့ တုန်ခန်မှုတွေနဲ့ အလိုက်သင့် ဖြစ်အောင် ညှိပေးတယ်။

မေမေကြီးဆိုရင် မေမေလျော့လျော့နဲ့ ရုပ်မြင်သံကြားစက်ကို မပိတ်မီဘဲ တစ်နေ့ခင်းလုံး ဖွင့်ထားတာမျိုး ဖြစ်လေ့ရှိတယ်။ ဒီစက်ကို ကြည့်နေတာ မဟုတ်ပေမဲ့ ဒီစက်က မြည်နေတဲ့အသံတူဂျိုးကို အိမ်ထဲ ဘယ်နေရာကဖြစ်ဖြစ် ကြားနေရတာပဲ။ ညအိပ်ရာဝင်ချိန်လည်း ကျရော မေမေကြီးရဲ့စိတ်ဟာ ခါတိုင်းထက်ပိုပြီး တင်းကျပ်နေတယ်။ အိပ်မပျော်တော့ဘူး။ အဆက်မပြတ် မြည်နေတဲ့အသံနဲ့ ယောက်ယက်ခတ်လှုပ်ရှားမှုဟာ မူးယစ်ဆေးတစ်မျိုးပဲ။ ဒီဆေးသောက်တာ အကျင့်ပါသွားတာနဲ့ အဲဒီဆေး မမှီဝဲရင် ဘာမှလုပ်လို့ မရတော့ဘူးသာမှတ်။

ကဲ၊ ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်းတွေ ထပ်ရေးမနေချင်တော့ပါဘူးကွယ်။ ဒီနေ့ရေးခဲ့တဲ့ စာမျက်နှာတွေက တို့မြေးအဘွား တစ်ခါတုန်းက ဖုတ်ခဲ့တဲ့ ကိတ်မုန့်တစ်လုံးကို သွားပြီး သတိရစေတယ်။ အဲဒီတုန်းကလည်း သမီးလေးပဲ မေမေကြီးကို မြှောက်ပေးခဲ့တာလေ။ အကောင်းတကာ အကောင်းဆုံး ဗိမာန်ကြီးဖုတ်ဖို့။ ဒီကိတ်မုန့်ထဲမှာ တို့မြေးအဘွား ထည့်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေက သိဟိုဠ်သရက်စေ့၊ စတော်ဘယ်ရီ၊ ဒိန်ခဲ၊ ချောကလက်...တခြား အမည်ပေါင်းလည်း မနည်းဘူး။ အကောင်းဆုံးတွေချည်း ရောစပ်ပြီး ဖုတ်ထားတဲ့ ဗိမာန်ပေါ့။

ခု မေမေကြီးရဲ့ စာလည်း အဲဒီလိုဖြစ်နေပြီ။ အရူးလွယ်အိတ်လား ဖြစ်နိုင်တယ်။ မေမေကြီး စိတ်မျက်စိထဲမှာ ပုံဖော်ကြည့်လို့ ရပါတယ်။ တကယ်လို့ ဒီစာတွေကို အတွေးအခေါ်ပညာရှင်တစ်ယောက်သာ ဖတ်မိရင် ဟိုတုန်းက ဆရာအိုကြီးတွေ လုပ်လေ့ရှိသလို မင်နီတထုတ်ပြီး မျဉ်းသားချင်စိတ်ကို ချုပ်တည်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြီးရင် သူ မှတ်ချက်တွေ ရေးမယ်။ 'ရှေ့နောက် ခဉ်းဘူး'၊ 'လိုရင်းမရောက်ဘူး'၊ 'ဟုတ္တိဗေဒအရ မခိုင်လုံဘူး' ဆိုတာတွေပေါ့။

ဒီစာတွေကို စိတ်ပညာရှင်တစ်ယောက်က ဖတ်မိရင်ကော...သူဘာလုပ်မယ်ထင်လဲ သိလား။ မေမေကြီးနဲ့ မေမေကြီးရဲ့သမီး ဆက်ဆံရေး မအောင်မြင်ခဲ့တာတွေ၊ မေမေကြီး မလုပ်ခဲ့တာတွေ၊ မပြောခဲ့တာတွေကို သုတေသနဇာတမ်း တစ်စောင် ရေးဖြစ်သွားမယ် ထင်တယ်။

ထားပါတော့လေ၊ မေမေကြီး မလုပ်မပြောဘဲ ထိမ်ချန်ထားခဲ့တဲ့ တိုင်အောင် ဒါတွေဟာ ဘာများအရေးပါတော့လို့လဲ။ မေမေကြီးမှာ သမီးတစ်ယောက်ရှိခဲ့တယ်။ သူ့ကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။ သူဟာ ကားတိုက်မှုဖြစ်ပြီး သေခဲ့ရတာ။ သူ့ဘဝကို စိတ်ဆင်းရဲစရာဖြစ်အောင် လုပ်တဲ့အဖေ (သူ့စွပ်စွဲချက်အရ) ဟာ သူ့အဖေရင်း မဟုတ်တဲ့အကြောင်း မေမေကြီး ဖွင့်ပြောလိုက်တဲ့နေ့မှာပဲ အဲဒီလို ကားတိုက်မှုဖြစ်ခဲ့တာ။ အဲဒီနေ့က ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အခိုက်အတန့်ကလေးတိုင်းကို ရုပ်ရှင်ကြည့်နေရသလို ပြက်ပြက်ထင်ထင် ပြန်မြင်နေရတယ်။ ဘာပြီးဘာဖြစ်တယ်၊ ဘာပြောတယ်ဆိုတာတွေကို တစ်ကွက်ချင်း ဖုတ်မိနေတာကွဲ့။

၉၆

မြတ်ဦး

ဘာဆိုဘာမှ မမေ့ဘူး။ အကြောင်းအရာတွေအားလုံး ရင်ထဲမှာ ရှိနေတယ်။
မေမေကြီး အိပ်နေနေ၊ နိုးနေနေ ဒီအကြောင်းအရာတွေက မေမေကြီးစိတ်ထဲမှာ
တုန်ခန်နေတယ်။ မေမေကြီး သေပြီးတဲ့တိုင် ဆက်ပြီး တုန်နေ ခုန်နေဦးမှာပဲ။

ငှက်မည်းကလေး အိပ်ရာကနိုးလာပြီး ဘူးအပေါက်ထဲက ခေါင်း
ကလေး ပြုလာတယ်။ ပြီးတော့ တကျွန်ကျွန်နဲ့ မြည်သံပေးနေတယ်။ ကြည့်
ရတာ 'ကျွန်မဆာနေပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို အစာမကျွေးသေးတာလဲ' လို့
ပြောနေပုံပဲ။ မေမေကြီး စောစောကလေးကပဲ သူ့ကိုကျွေးစရာ ဘာများရှိမလဲလို့
ရေခဲသေတ္တာထဲ သွားကြည့်ပြီးပြီ။ သူ စားလို့ရတာ ဘာမှ မရှိဘူး။ ဒါနဲ့ တီ
ကောင်ကလေး နည်းနည်းပါးပါးမျှဖြို ဝေါ်တာဆို ဖုန်းဆက်ထားရတယ်။ တယ်လီ
ဖုန်း ဒိုင်ခွက်ကို လှည့်ရင်း ငှက်မည်းမကလေးကို မေမေကြီး ပြောနေမိတယ်။

'ညည်းဥက ပေါက်ပြီးတဲ့နောက် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် စမ်းပျံကြည့်
တယ်။ အဲဒီနောက် ညည်းမိဘတွေရဲ့ ပုံပန်းကို မမှတ်မိတော့ဘဲ မေ့လျော့သွား
တယ်။ အဲဒါ ညည်းဘယ်လောက် ကံကောင်းတယ် မှတ်သလဲ'

နီဝင်ဘာ ၃၀

ဒီမနက် ကိုးနာရီထိုးလောက်မှာ ဝေါ်တာနဲ့ သူ့မိန်းမ ရောက်လာတယ်။ တီကောင်
တွေ အိတ်ကလေး တစ်အိတ်နဲ့ ထည့်လို့။ ဝေါ်တာရဲ့ ညီဝမ်းကွဲ တစ်ယောက်
ငါးမျှားဖို့ဆောင်ထားတဲ့ တီကောင်တွေတဲ့။

ဝေါ်တာရဲ့ အကူအညီနဲ့ ငှက်မည်းမကလေးကို စက္ကူဘူးထဲက ညင်
ညင်သာသာကလေး မထုတ်တယ်။ သူ့ရဲ့ရင်ဘတ်မွေးနုနုကလေးတွေအောက်
က နှလုံးသေးသေးကလေးဟာ တဒိုင်းဒိုင်းခုန်နေရှာတယ်။ ပန်းကန်ပြားပေါ်
ဘင်ထားတဲ့ တီကောင်တွေကို သံဥပုံကလေးနဲ့ ညှပ်ပြီး ငှက်ကလေးကို ပြတယ်။
ဒါပေမဲ့ သူ့နှုတ်သီးရှေ့မှာ တီကောင်ကို ဘယ်လောက်ပဲ လှုပ်ပြ လှုပ်ပြ သူ
က ကြည့်ဖော်တောင် မရဘူး။

'နှုတ်သီးကို သွားကြားထိုးတဲနဲ့ထိုးပြီး ဖွင့်၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း ခင်ဗျား
သက်နဲ့ပဲ ဆွဲဖွင့်ဗျာ'

ဝေါ်တာက အကြံပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေကြီးကလည်း အဲဒီလို
မလုပ်ရဲဘူး။ အဲဒီနောက်မှာမှ တို့မြေးအဘွားငှက်ကလေးတွေ မွေးကြတုန်းက
ငှက်နှုတ်သီးနဲ့ဘေးကို ပွတ်ပေးရတာ သတိရလာတယ်။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်ဟယ်
ကွဲ့။ အဲဒီလိုလည်း ပွတ်ပေးလိုက်ရော သူ့နှုတ်သီးကလေး ချက်ချင်းပွင့်လာ
တော့တယ်။ တီကောင် သုံးကောင်နဲ့ပဲ သူ ဝသွားပါတယ်။ ဆီညှော်ရာရာစံမန်
က ကော်ဖီဖျော်တယ်။ မေမေကြီးရဲ့ လက်တစ်ဖက်ချည့်သွားကတည်းက မေမေ

ကြီး မလုပ်နိုင်တော့တဲ့ အလုပ်လေ။ အဲဒီနောက် စားပွဲမှာ ဝိုင်းထိုင်ပြီး ခဏ တစ်ဖြုတ် စကားစပြည်ပြောကြတယ်။ သူတို့ လင်မယားရဲ့ ကြင်နာမှုနဲ့ ကူညီမှု ကိုသာ မရရင် ခုနောက်ပိုင်း မေမေကြီးရဲ့ ဘဝဟာ ဆော်တော်ကြီး ဒုက္ခရောက် မှာပဲ။ နောက်သုံးလေးရက်လောက်နေရင် သူတို့နှစ်ယောက် သစ်ပင်ပန်းမန်ပျိုး ဥယျာဉ်ကိုသွားပြီး လာမယ့် နွေဦးမှာစိုက်ဖို့ ပန်းဥတွေနဲ့ မျိုးစေ့တွေ ဝယ်မလို့ တဲ့။ သူတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလားလို့ မေမေကြီးကို ပြောတယ်။ မေမေကြီးက စဉ်းစားဦးမယ်၊ နက်ဖြန်မနက် ကိုးနာရီကျမှ ဖုန်းဆက်ပြီး အကြောင်းပြန်မယ် လို့ ပြောလိုက်တယ်။

အဲဒီနေ့က မေလရှစ်ရက်နေ့လေ။ မေမေကြီး တစ်မနက်လုံး ပန်းခြံထဲ မှာ တကုပ်ကုပ် အလုပ်လုပ်နေတယ်။ နေ့လယ်စာ စားချိန်မှာ သမီးလေးရဲ့ မေမေရောက်လာတယ်။ လုံးဝမျှော်လင့်မထားမိဘူး။ သူ မေမေကြီးနောက်ကို တိတ်တိတ်ကလေးကပ်လာတယ်။ ပြီးမှ 'အဲ့အားသင့်သွားအောင်ကွ'လို့ ရုတ် တရက်ကြီး အော်လိုက်တယ်။ မေမေကြီးလည်း အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားလိုက် တာ လက်ထဲက ထွန်ခြစ်တောင် လွတ်ကျသွားပါရဲ့။ ဒီစိတ်ဓာတ်တက်ကြွမှုနဲ့ ပျော်ပျော်နေမှုကို သစ္စာဖောက်နေတာက သူ့မျက်နှာသွင်ပြင်ပဲ။ သူ့မျက်နှာက ဖြူပျော့နေတယ်။ နှုတ်ခမ်းတွေက တင်းတင်းစေ့ထားတယ်။ စကားပြောရင်း ဆံပင်ထဲကို လက်ထိုးဖွနေတယ်။ မျက်နှာပေါ်ကျနေတဲ့ ဆံခြည်မျှင်ကိုဆွဲဖယ် တယ်။ အဲဒီဆံခြည်မျှင်ကို လက်နဲ့ ဆွဲထားတယ်။ ဆံစအဖျားကို ပါးစပ်ထဲ ထည့်တယ်။

သူ ဒီလို အကျင့်မျိုးရနေတာ တော်တော်လေး ကြာပါပြီ။ ဒီတော့ မေမေကြီးလည်း စိုးရိမ်သောကတွေ ပွားမနေတော့ပါဘူး။ ယုတ်စွအဆုံး ခါတိုင်း ထက်ပိုပြီး စိုးရိမ်ပူပန်မဖြစ်မိဘူးလေ။ မေမေကြီး သူ့ကိုမေးတယ်၊ သမီးလေး ဘယ်မှာကျန်ခဲ့သလဲလို့။ သမီးလေး သူ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရဲ့အိမ်မှာ ဆော့နေတယ်လို့ သူက ပြန်ပြောတယ်။ သားအမိနှစ်ယောက် အိမ်ဘက်ကို လျှောက်လာတော့ သူက သူ့အိတ်ထဲက ရေရှိ ညစ်ပတ်နေတဲ့ 'တို့ကို မေမသွား နဲ့နော်' ပန်းတစ်စည်းကို ထုတ်ယူတယ်။

'ဒီနေ့ မိခင်နေ့လေ'

ပြောပြီး မတ်တတ်ရပ်နေတယ်။ မေမေကြီးမှာ အမြစ်တွယ်နေပုံမျိုး။ ဒီတော့ မေမေကြီးကပဲ ဦးဆောင်လှုပ်ရှားလိုက်ပါတယ်။ သူ့ဆီကိုသွားတယ်။ သူ့ကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ပွေ့ဖက်ပြီး ကျေးဇူးတင်စကားပြောတယ်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာ နဲ့ ထိတွေ့ရတဲ့အတွေ့ဟာ တုန်လှုပ်စရာကောင်းလှတယ်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာဟာ ထိတ်လန့်စရာ ကောင်းလှအောင် တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။ သူ့နှင့် နေထိုင်အပ်လိုက်တော့ ပိုပြီးတောင် တောင့်တောင့်တင်းတင်းကြီး ဖြစ်သွားသေး။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာဟာ အခေါင်းပေါက်ကြီးဖြစ်နေသလို မေမေကြီး ထူးထူးခြားခြား ခံစားရတယ်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာက လိုဏ်ဂူတစ်ခုရဲ့ အေးစိမ့်မှု မျိုးကို ထုတ်လွှတ်ပေးနေတယ်။

မေမေကြီး ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေတာပေါ့ကွယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ မေမေကြီး ချက်ချင်း စဉ်းစားမိတာက သမီးလေးအကြောင်းပေါ့။ ဒီလောက်ထိ အခြေအနေ ဆုတ်ယုတ်လာတဲ့ မိခင်တစ်ဦးရဲ့ ကလေးရဲ့ နောင်ရေးဟာ ဘယ်လို မလဲလို့ မေမေကြီး တွေးဖူးတယ်။ သူ့အခြေအနေက ပိုကောင်းမလာဘဲ နီးဆုံးလာတယ်။ ဒီတော့ သမီးလေး လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်ရေးအတွက် မေမေကြီး တွေးပူရပြီပေါ့။ သမီးလေးရဲ့ မေမေက ပိုင်ဆိုင်လိုစိတ် သိပ်ပြင်းထန် တယ်။ ဒီတော့ တတ်နိုင်သလောက် သမီးလေးကို မေမေကြီးဆီ ခေါ်မလာဘူး။ သူ့သမီးလေးကို မေမေကြီးရဲ့ အပျက်မြင် အယူအဆတွေ မလွှမ်းမိုးအောင် ကာကွယ်တာပေါ့ကွယ်။ မေမေကြီးက သူ့ဘဝကို ပျက်ဆီးခဲ့ပြီ။ ဒီတော့ သမီး လေးရဲ့ဘဝကို မေမေကြီး ပျက်ဆီးတာ မခံတော့ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။

အချိန်က နေ့လယ်စာ စားချိန်။ သူ့ကို ထွေးပွေ့ပြီးတဲ့အခါ မေမေ ကြီးက စားဖိုဆောင်ကိုသွားတယ်။ စားစရာ တစ်ခုခုပြင်ဆင်ဖို့။ ရာသီဥတုက အေးပျော့နေတယ်။ ဒါနဲ့ စားပွဲကို အပြင်မှာပဲ ပြင်လိုက်တယ်။ အဖြူစုံ အစိမ်းလေးကွက်ကြား စားပွဲခင်းကို ခင်းတယ်။ စားပွဲအလယ်တည့်တည့်မှာ နံနံအိုးသေးသေးလေး ချပြီး 'တို့ကို မေမသွားနဲ့နော်' ပန်းတွေထိုးလိုက်တယ်။ တော့လား၊ မေမေကြီး မှတ်ဉာဏ်မကောင်းဘူးဆိုပေမဲ့ ဒီဖြန့်စဉ်တွေကိုတော့

အံ့ရာကောင်းလောက်အောင် အသေးစိတ် မှတ်မိနေပါတယ်။

အဲဒီတုန်းက ဒါဟာဖြင့် သူ့ကို အသက်ရှင်လျက် နောက်ဆုံးအကြိမ် တွေ့ရတာပဲလို့ မေမေကြီးစိတ်ထဲမှာ ထင်နေခဲ့သလား။ ဒါမှမဟုတ် မေမေကြီး ရဲ့ မှတ်ဉာဏ်ကပဲ မေမေကြီးကို လှည့်စားနေသလား။ မေမေကြီးတို့နှစ်ယောက် နောက်ဆုံးအတူနေခဲ့တဲ့ အချိန်အကြောင်းကို ကြေကွဲစရာဇာတ်လမ်း အပြီးမှာမှ ပိုပိုသာသာ ဝေဝေဆာဆာဖြစ်အောင် လုပ်မိနေသလား။ ဘယ်သူဘာပြောနိုင် မလဲ။ မေမေကြီးတော့ မပြောတတ်ဘူး။

အသင့်ပြင်ပြီးသား စားစရာ ဘာမှမရှိဘူး။ ဒါနဲ့ ခရမ်းချဉ်သီးချဉ် ရည်စပ်လိုက်တယ်။ ချဉ်ရည်အသင့်ဖြစ်ခါနီးတော့ အီလာရီယာကို ဘာခေါက်ဆွဲ စားမလဲလို့ လှမ်းမေးလိုက်တယ်။ အီလာရီယာက 'ကြိုက်တာသာလုပ်' လို့ ခြံထဲက လှမ်းအော်ပြောတယ်။ မေမေကြီးက မုန့်ပြားသလက်လုပ်လိုက်တယ်။ စားပွဲမှာ ထိုင်မိတော့ မေမေကြီးက သမီးလေးအကြောင်းမေးတယ်။ သူက ဝေလည်ကြောင်ပတ်အဖြေတွေပဲဖြေတယ်။ မေမေကြီးတို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဖိုး ကောင်တွေ ချပ်ရှက်ခတ်အောင် ပျံသန်းနေတယ်။ သူတို့က ပန်းဝတ်ရည်တွေ စုပ်လိုက်၊ ထပျံလိုက်နဲ့ တဝီဝီမြည်နေတာ တစ်ခါတလေ မေမေကြီးတို့တောင် တစ်ယောက်ပြောတာ တစ်ယောက် မကြားရလောက်အောင်ပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ရုတ်တရက်ဆိုသလို သမီးလေးမေမေရဲ့ ပန်းကန်ပေါ်ကို မည်းမည်းအကောင် တစ်ကောင်ကျလာပါရော။

'အမယ်လေ၊ အဲဒါနကျယ်ကောင် မေမေရဲ့။ သတ်ပစ်ပါ၊ သတ်ပစ် ပါ'

သူအော်တယ်၊ ထိုင်ရာက ခုန်ပြီးထတယ်။ အားလုံးမှောက်ကုန်တယ်။ မေမေကြီး ခါးကိုင်းပြီးကြည့်လိုက်တော့ ပိတုန်းတစ်ကောင် ဖြစ်နေတာ တွေ့ရ တယ်။

'နကျယ်ကောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးရဲ့၊ ပိတုန်းပါ။ အန္တရာယ် မရှိပါဘူး'

ပိတုန်းကို စားပွဲပေါ်က မောင်းထုတ်ပြီး မုန့်ပျားသလက်ကို သူ့ပန်း

ကန်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ သူ့စားပွဲမှာ ပြန်ထိုင်တယ်။ ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေတုန်းပဲ။ သူ့ခက်ရင်းကို ကောက်ကိုင်တယ်။ ခက်ရင်းကို ဟိုလှည့်ဒီလှည့် လုပ်နေတယ်။ ပြီးတော့ ခက်ရင်းကို ဟိုဘက်လက်ထဲ ပြောင်းကိုင်လိုက် ဒီဘက် လက်ထဲ ပြောင်းကိုင်လိုက် လုပ်နေတယ်။ 'အဲဒီနောက် စားပွဲပေါ်မှာ တံတောင် ဆစ်တွေ ထောက်ပြီး 'သမီးငွေ့နည်းနည်းလိုနေတယ်' လို့ ပြောတယ်။ စားပွဲခင်း တစ်နေရာ၊ ချဉ်ရည်တွေ ဖိတ်ကျတဲ့ နေရာမှာတော့ အနီကွက်ကြီးထင်းလို့။

ဒီငွေ့ကြေးကိစ္စပေါ်နေတာ လပေါင်း အတော်ကြာနေပြီ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ခရစ်စမတ်ပွဲတော် မတိုင်ခင်ကတည်းကပဲ။ အဲဒီတုန်းကတည်းက အီလာရီ ယာဟာ သူ့ဆရာဝန်အတွက် စာချုပ်စာတမ်းတချို့ကို လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ရ တယ်လို့ ဝန်ခံတယ်။ မေမေကြီးက စိစစ်စစ် တိတိကျကျ မေးတော့ ထုံးစံ အတိုင်း ဝေလည်ကြောင်ပတ်တွေ လျှောက်ပြောတော့တာပဲ။

'အာမခံချက်တွေလေ၊ ထုံးတမ်းစဉ်လာ စာရွက်စာတမ်းတွေပါ'

အဲဒါမေမေကြီး ကြောက်လန့်လာအောင် လုပ်တဲ့ သူ့နည်းပေါ့။ မေမေကြီးကို ပြောစရာတစ်ခုခုရှိရင် တစ်ဝက်တစ်ပျက်ပဲ ပြောတယ်။ သူ့ရဲ့ ပုပင်သောကတွေကို ရင်ဖွင့်ပြီး မေမေကြီးအပေါ် လွှဲပေးတယ်။ နောက်ပြီး သူ့ကို ကူညီနိုင်ရေးအတွက် အချက်အလက်တွေကျတော့ ပြောမပြဘူး။ ဒီအမူ အကျင့်တွေထဲမှာ တစ်ဖက်သားကို ညှဉ်းဆဲရတာ အရသာခံတတ်တဲ့ စိတ်ဖောက် ပြန်မှုငွေ့ ငွေ့ကလေး ပါဝင်နေတယ်။ နောက်ပြီး တခြားလူတွေရဲ့ နှိုးရိမ်ကြောင့် ကြမှုကို ခံယူရသူ ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒကလည်း ပြင်းထန်တယ်။

ဥပမာအဖြစ် ပြောရရင် 'မေမေ၊ သမီးမှာ သားအိမ်ကင်ဆာဖြစ်နေ ပြီ' လို့ သူတစ်ခါက ပြောဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေကြီး နည်းနည်းအားထုတ်ပြီး ခုခမ်းကြည့်လိုက်တော့ တခြားမိန်းကလေးတွေလို သူလည်း ပုံမှန်ဆေးစစ်မှုပဲ လုပ်နေတာပါပဲ။ တွေ့တယ် မဟုတ်လား။ သူ့ကို သနားလာအောင် ကယာ ပရိယာယ်များပြီး ငိုနေတဲ့ကလေးတစ်ယောက်လိုပေါ့။

လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် အနည်းငယ်လောက်ကတည်းက သူ့ မေမေကြီးကို ဆားဆိုး အန္တရာယ်ဆိုးကြုံပြီး ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ကြေကွဲစရာဇာတ်လမ်းတွေ အများ

ကြီး ပြောပြခဲ့တာပေါ့။ များလွန်းမက များလွန်းလာတော့ သူပြောတဲ့ ဓာတ်လမ်းတွေကို မေမေကြီး မယုံတော့ဘူး။ ဒါမှမဟုတ်လည်း သိပ်လေးလေးနက်နက် သဘောမထားတော့ဘူး။ ဒီတော့ စာချုပ်စာတမ်းတွေ လက်မှတ်ထိုးတဲ့အကြောင်း ပြောပြတော့ မေမေကြီး အလေးမထားခဲ့ဘူး။ ဒီထက် အသေးစိတ် အချက်အလက်တွေလည်း ထပ်မမေးမိဘူး။ မမေးတာလည်း မပြောနဲ့လေ။ သူ့ထွင်လုံးတွေကို မေမေကြီး စိတ်ပျက်ပြီးငွေ နေပြီကိုး။ မေမေကြီး ဇွတ်အတင်းမေးလို့ ဒီအကြောင်း စောစောစီးစီး သိရလည်း သိပ်အကြောင်းထူးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ စာတမ်းတွေကို သူက လက်မှတ်ထိုးပြီးသား ဖြစ်နေပြီကိုး။

တကယ့်အရေးအခင်းက မေဖော်ဝါရီလကုန်ပိုင်းကျမှ ပေါ်လာတာ။ အီလာရီယာ လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ စာချုပ်စာတမ်းတွေက သူ့ဆရာဝန်ရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို လိုင်ယာ သန်းသုံးရာအထိ တာဝန်ယူ အာမခံထားတဲ့ စာချုပ်စာတမ်းတွေကိုး။ သူ လက်မှတ်ထိုးပေးပြီး နှစ်လအတွင်းမှာ သူ့ဆရာဝန်ရဲ့ လုပ်ငန်းက လူမွဲစာရင်းသွင်းခံလိုက်ရတယ်။ ဘဏ်ကို ပြန်ဆပ်ရမှာက ကုသေ့ နှစ်ရာလောက်ရှိနေတော့ ဘဏ်က အပေါင်ပစ္စည်းတွေ သိမ်းဖို့ စီစဉ်တော့တာပေါ့။ အဲဒီမှာတင် သမီးလေးရဲ့ မေမေဟာ မေမေကြီးဆီ ပြေးလာပြီး ငိုတော့တာပဲ။ သူဘာလုပ်ရမလဲလို့လည်း မေးတယ်။ သူ့ရဲ့အာမခံတွေအတွက် အပေါင်ထားတာက သမီးလေးတို့ သားအမိနေတဲ့အိမ်ပေါ့ကွယ်။ ခုဘဏ်က ဒီအိမ်ကို သိမ်းတော့မယ်လေ။

သမီးလေး စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ မေမေကြီး ဘယ်လောက် ဒေါသထွက်မလဲဆိုတာ။ သမီးလေးရဲ့မေမေဟာ အသက်သာ သုံးဆယ်ကျော်လာတယ်။ မေမေကြီးရဲ့ ကူညီထောက်ပံ့မှုမပါဘဲ လုံးလုံးရပ်တည်နေနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ခုကြည့်။ သမီးလေးကို မွေးတော့မှ သမီးလေးတို့ သားအမိ နေဖို့ဆိုပြီး အီလာရီယာရဲ့ နာမည်နဲ့ မေမေကြီး ဝယ်ပေးခဲ့တဲ့အိမ်ကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရအောင် လုပ်ပစ်လိုက်ပြီ။ မေမေကြီး စိတ်တွေ မချုပ်တည်းနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ မရိပ်မိအောင် ထိန်းထားလိုက်တယ်။ သူ့အပေါ်ထပ်ပြီး ဖိအားမပေးချင်တာနဲ့ ဣန္ဒြေမပျက် အေးအေးဆေးဆေးပဲ ပြောလိုက်တယ်။

'ဘယ်လို စီစဉ်ရမလဲဆိုတာ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ သမီးရယ်'

သူ့ဘာမှ မလုပ်တတ်တော့ဘူး။ သူလုံးလုံးလျားလျား လက်မြှောက်အစွဲပေးထားပြီ။ ဒီတော့ မေမေကြီးက ရှေ့နေကောင်းကောင်း တစ်ယောက်ကို ငှားလိုက်တယ်။ ဘဏ်တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်တဲ့အခါ ကိုယ့်ဘက်က နိုင်နိုင်မာမာ ခုခံနိုင်ဖို့ မေမေကြီးဟာ စုံထောက်တစ်ယောက်လို သတင်းအစအနတွေကို ရရှိင်သလောက် လိုက်ပြီး စုံစမ်းထောက်လှမ်းတယ်။ အဲဒီလို သတင်းအနှံ့ခံလိုက်ရင်း မတော်တဆ ခလုတ်တိုက်ပြီး သိခဲ့ရတာကတော့ နှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်း အဲဒီဆရာဝန်ဟာ အီလာရီယာကို ဆေးပြင်းလိပ်တွေ တိုက်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ ကုသေ့ခံနေချိန်အတွင်း စိတ်ကျရောဂါဝင်လာရင် ဆရာဝန်က သူ့ကို ဝီကော် တိုက်သတဲ့လေ။ ဒီကုထုံးကို ထပ်ကာတလဲလဲ ကျင့်သုံးရင်း အီလာရီယာ သူ့ရဲ့ အချစ်ဆုံးပါရမီရှင် တပည့်မကလေး ဖြစ်လာတယ်။ မကြာတော့တဲ့ ဆာလအတွင်း တစ်ပါးသူတွေကို ကုသပေးနိုင်တဲ့ အဆင့်ရောက်တော့မယ်တဲ့လေ။

စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ သူ့ရဲ့ပျော့ညံ့မှု၊ သူ့ရဲ့တွေဝေမှု၊ သူ့ရဲ့ သရုပ်ဖော်ပြင်မှုတွေနဲ့ အီလာရီယာက တခြားလူတွေကို ကုသဖို့ဆိုတာ ဘယ်လို ဖြစ်နိုင်မလဲ။ ငွေကြေးပြဿနာကသာ ဝင်ပြီး မနှောင့်ယှက်လိုက်ရင် သူဟာ ဆရာမကြီးလုပ်တော့မှာ။ တခြားလူတွေကို ကုသတော့မှာ။ မေမေကြီးကို ဆန်ချက်ကလေးမှ မတိုင်ပင် အကြောင်းမကြားဘဲ သူ့ဆရာကြီး လုပ်သလိုသူ့ဆီ လိုက်လုပ်တော့မယ်။

ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ကွယ်။ အဲဒီလို ရွပ်ရွပ်ပွေ့ပွေ့ စိမ့်ကိန်းမျိုးတွေ သူ့မေမေကြီးကို ပြောမပြဝံ့ဘူး။ စာပေပုံစံသက်ပြီး ရထားတဲ့ဘွဲ့ကို ဘာဖြစ်မှန်း အသုံးမချသေးတာလဲလို့ မေမေကြီးက မေးတော့ သူက အထာပေါက်တဲ့ အဖြေမျိုးပြပြီး 'အဲဒီ ဒီဂရီကို သမီး အသုံးချတာ မေမေတွေ့လာမှာပါ'တဲ့လေ။ တချို့ ကိစ္စတွေကို စဉ်းစားရတာ အရမ်းရင့်နာစရာကောင်းတယ်။ အဲဒီအကြောင်းတွေကို ပါးစပ်က ပြောပြဖို့ဆို ဖိုပြီးတောင် ရင်နာစရာ ကောင်းသေးတယ်။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာကောင်းလှတဲ့ အဲဒီကာလပိုင်းတွေအတွင်း

အိလာရိယာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အချက်တစ်ခုကို မေမေကြီး သိမြင်ခဲ့တယ်။ ဒီ အကြောင်း သမီးလေးကို ပြောသင့်ပါ့မလားတောင် မသိဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ သမီးလေး မသိအောင် ဖုံးကွယ်လို့ ဝှက်ထားတာဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ မရှိစေချင် ဘူး။ မေမေကြီး ရုတ်တရက် သိလာရတာကတော့ သမီးလေးရဲ့ မေမေဟာ ဉာဏ်ရည်နိမ့်နေတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲကွယ်။ ဒီအချက်ကို သိရဖို့နဲ့ လက်သင့်ခံ ဖို့အတွက် မေမေကြီး တန်ဖိုးကြီးကြီးပေးခဲ့ရတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တစ်ကြောင်းက ဘုံတစ်တွေဟာ တို့သားအမိတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် လိမ်လည်လှည့်စားနေတတ်ကြလို့ပဲ။ နောက်တစ်ကြောင်းကတော့ အိလာရိယာဟာ သူ့ရဲ့ တတ်ယောင်ကား အသိပညာတွေ၊ ကျိုးကြောင်းပြ ဆင်ခြေဆင်လက်တွေ အသုံးပြုပြီး မေမေကြီး မျက်စိကို အမြင်ကွယ်အောင် လုပ်ထားနိုင်စွမ်း ရှိလို့ပဲ။ အစောကြီးကတည်းက ဒီပြဿနာတွေကို သတ္တိရှိရှိ နဲ့ ကြိုကြိုခိုင်ခိုင်ခံနိုင်နေရင်းနဲ့ နိုင်ခဲ့ရင် သူ့ကို ဒီထက် အကားအကွယ်ပေးနိုင်ခဲ့မှာပဲ။ မေမေကြီး သူ့အပေါ်ထားတဲ့ မေတ္တာတရားထဲမှာ တည်ကြည်မှုဆိုတာ ပြသနိုင် ခဲ့မှာပဲ။ အဲဒီလိုသာ ကာကွယ်နိုင်ခဲ့ရင် မေမေကြီး သူ့အသက်ကို ကယ်တင်နိုင် ခဲ့မှာပေါ့ကွယ်။

ဒီလောက် သေရေးရှင်ရေး အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စကို မေမေကြီး သိရ ချိန်မှာ အနေအထားတွေက လွန်ကျွံကုန်ပြီ။ မေမေကြီး ဝင်စွက်လို့ မရနိုင်လောက် တဲ့ အနေအထားမျိုး ဖြစ်နေပြီ။ ဒီတော့ ရွေးစရာလမ်းက တစ်လမ်းပဲရှိတော့ တယ်။ အိလာရိယာဟာ သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတွေကော၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကိစ္စတွေကိုပါ ဆောင်ရွက်နိုင်လောက်တဲ့ စိတ်အခြေအနေမရှိကြောင်း၊ တရားရုံးမှာ ကြေညာလိုက်ဖို့ပဲ။ ရှေ့နေနဲ့မေမေကြီးက အဲဒီလို လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား ကြောင်း သူ့ကိုပြောပြတော့ သူတစ်ခါတည်း သွေးရူးသွေးတန်း ဖြစ်တော့တယ်။

‘ဒါ မေမေရည်ရွယ်ချက်နဲ့ တမင်လုပ်တာ။ ကျွန်မသမီးလေးကို ကျွန်မဆီက ခေါ်ယူသွားဖို့ မေမေ တမင်ကြစည်တာ’

ဒါပေမဲ့ သူဟာ စိတ်အခြေအနေနဲ့သူတစ်ယောက်ပါလို့ ကြေညာခံလိုက် ရရင် သူလုပ်ဖို့ ကြံစည်ထားတဲ့ လုပ်ငန်းကို သူ ဘယ်တော့မှ လုပ်နိုင်တော့မှာ

မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတဲ့ အတွေးက ထိပ်ဆုံးက နေရာယူထားတာပါ။ ဒါကို မေမေကြီး ကသောက်မ ပြောနိုင်တာပေါ့။ တကယ်တော့ သူဟာ မျက်စိကို အဝတ်စည်းပြီး ချောက်ကမ်းပါးအစွန်းမှာ လမ်းလျှောက်နေတာ။ ဒါကို သူက သူဟာ မြေပြန့်လွင်ပြင်မှာ ပျော်ပွဲစားထွက်နေတယ်လို့ ထင်ထားတာကွဲ့။ ဒါနဲ့ ဒီရှေ့နေကို ဆက်မငှားဖို့ နောက်ပြီး သူ့ကိစ္စတွေကို မေမေကြီးဘာမှ ဝင်မစွက် ဖို့ အမိန့်ထုတ်ခဲ့တယ်လေ။ သူ့ဘာသာသူ ရှေ့နေတစ်ယောက် ထပ်ငှားတယ်။ သူ့ကိစ္စသူ ဆောင်ရွက်တယ်။ သူ့ဆီက ဘာသတင်းမှ မကြားရဘူး။ အဲ... ‘တို့ ဘုံ မေသွားနဲ့နော်’ ပန်းတစ်စည်းနဲ့ မေမေကြီးဆီကို ရောက်လာတဲ့နေ့အထိပေါ့။

သူ့တံတောင်ဆစ်နှစ်ဖက်ကို စားပွဲပေါ်ထောက်ပြီး သူ ငွေလိုနေ ကြောင်းပြောတော့ မေမေကြီး စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုနေမလဲဆိုတာ သမီးလေး ခေါ်စားကြည့်လို့ရနိုင်ပါ့မလား။ ဟုတ်တယ်၊ သမီးလေး မေမေအကြောင်းပြော ခုရတဲ့အတွက် မေမေကြီးကျေနပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေကြီး ပြောသမျှတွေထဲ မှာ စိမ်းကားပြီး ရက်စက်တဲ့ စကားလုံးတွေချည်းပဲလို့ သမီးလေး ထင်လိမ့် မယ်။ ပြီးတော့ သမီးလေး မေမေက မေမေကြီးကို မုန်းတာ ကျိုးကြောင်းခိုင်လုံ ထင်လို့လည်း တွေးမိလိမ့်မယ်။

ဒါပေမဲ့ ကနဦးပိုင်းကတည်းက မေမေကြီး ပြောခဲ့တဲ့ စကားကို အတိရသေးရဲ့လား။ သမီးလေး မေမေဟာ မေမေကြီးရဲ့ ‘သမီးပါဆိုတာလေ။ သမီးလေး ဆုံးရှုံးတာထက် မေမေကြီးက ပိုပြီး ဆုံးရှုံးခဲ့ရပါတယ်ကွယ်။ သူ့ရဲ့ နောက်ကို သမီးလေး မခံစားခဲ့ရဘူး။ မေမေကြီး ပြောပုံဆိုပုံတွေက စိမ်းကား ချစ်တာလို့ သမီးလေး မကြာမကြာ ထင်မိလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို ထင်မိတဲ့အခါ မေမေကြီး ရင်နဲ့အမျှ ခံစားခဲ့ရတဲ့ စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေရဲ့ အတိမ်အနက်ကို အတိတ်လောက် မှန်းဆကြည့်လိုက်ပါ။ စကားလုံးတွေနဲ့ ဖော်မပြနိုင်လောက် တဲ့ နက်ရှိုင်းတဲ့ ဝေဒနာတွေလေ။

သူ့ကြွေးတွေကို ပြန်ဆပ်ပေးဖို့ ပြောတဲ့အခါ မေမေကြီးဘဝမှာ အဆုံးအဖြတ်အဖြစ် သူ့ကို ငြင်းပယ်လိုက်တယ်။ လုံးဝ မပေးဘူးလို့ ပြော ထလိုက်တယ်။

‘မေမေဟာ ဆွစ်ဇာလန်က ဘာကံတိုက်ကြီး မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလောက် များတဲ့ ငွေလည်း မေမေမှာ မရှိဘူး။ ရှိခဲ့ရင်လည်း ညည်းကို မပေးဘူး။ ညည်းဟာ ကိုယ့်လုပ်ရပ်တွေကို ကိုယ်တာဝန်ယူရမယ့် အရွယ်ရောက်နေပြီ။ မေမေမှာ အိမ်တစ်လုံးပဲရှိတယ်။ အဲဒီအိမ်ကို သမီးကို လွှဲပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီအိမ် ကို ညည်းက ဆုံးရှုံးအောင် လုပ်ပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒါမေမေနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး’

အဲဒီလိုလည်း ပြောလိုက်ရော သူ တအိမ်အိမ်တော့တာပဲ။ ဝါကျ တစ်ခုကို စတယ်၊ တစ်ဝက်နဲ့ ရပ်ထားပြီး နောက်ထပ်ဝါကျတစ်ကြောင်း စပြန်ရော။ သူပြောတဲ့ စကားလုံးတွေမှာကော ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်းဝါကျတွေ မှာပါ အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ကောက်ယူလို့ ရလောက်အောင် အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး။ ဆယ်မိနစ်လောက် တအိမ် လုပ်ပြီးတာနဲ့ သူ့ရဲ့ စွဲချက်ဘောင်းကို ပြန်တင်တော့တာပဲ။ သူ့အဖေက သူ့ကို အရေးမပေးဘဲ ရက်စက်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ စွဲချက်ပေါ့။

‘အဲဒီအတွက် ကျွန်မလျော်ကြေးလိုချင်တယ်၊ ဒါကို မေမေ နား မလည်ဘူးလား’

မေမေကြီးကို အော်ဟစ်ပြောလိုက်တယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေက ထိပ် လန့် ချောက်ချားစရာ ကောင်းလောက်အောင် အရောင်တဖျပ်ဖျပ်ထွက်နေတယ်။ အဲဒီနောက် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း မသိပါဘူးကွယ်၊ မေမေကြီး ထပေါက်ကွဲတော့ တာပဲ။ မေမေကြီး အုတ်ဂူထဲရောက်တဲ့အထိ ယူသွားမယ်လို့ သန့်ဋ္ဌာန်ချထားတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ဟာ ပါးစပ်ဖျားကို နှိပ်ထွက်လာတယ်။ နှုတ်ဖျားက ထွက်သွားတာ နဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အဲဒီစကားလုံးတွေကို ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်ချင်တယ်။ အဲဒီစကား လုံးတွေကို ပြန်မျိုးချလို့ရမယ်ဆိုရင် မေမေကြီး ဘာမဆို လုပ်ပုံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရတော့ဘူးလေ။ သိပ်နောက်ကျသွားပြီ။

‘သမီးအဖေဟာ သမီးရဲ့ ဖအေရင်း မဟုတ်ဘူး’

ဖွင့်ဟသတိပေးချက်က သူ့နားထဲရောက်သွားပြီ။ သူ့မျက်နှာ ပိုပြီး ဖြူရောင်သွားတယ်။ သူ့ပြေးပြေးချင်းမတ်တတ်ရပ်တယ်။ မျက်လုံးတွေကို မေမေ ကြီးဆီက လုံးဝမခွာဘူး။

‘မေမေ ဘာပြောလိုက်တယ်’

လေသံသဲ့သဲ့ကလေးနဲ့ မေးတယ်။ မကြားရသလောက်ပဲ။ ထူးဆန်း တာက မေမေကြီးက ပြန်ပြီး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြစ်နေတာပဲ။

‘ညည်း နားကြားမလွဲပါဘူး။ ငါ့ယောက်ျားဟာ ညည်းရဲ့အဖေ မဟုတ်ဘူးလို့ ငါပြောလိုက်တယ်လေ’

အီလာရီယာရဲ့ တုံ့ပြန်မှု၊ ဟုတ်လား။ သူ မေမေကြီးအနားက ထွက် သွားတယ်။ တစ်ဖက်ကို လှည့်တယ်။ ပြီးတော့ လူသားတစ်ယောက်နဲ့ မတူ တဲ့ စက်ရုပ်တစ်ခုလို ပန်းခြံတံခါးဝဆီကို လျှောက်သွားတယ်။

‘နေဦးလေ၊ ဒီအကြောင်း မေမေတို့ ပြောကြရအောင်ပါ’

ချောက်ချားစရာကောင်းတဲ့ အသံစူးစူးနဲ့ မေမေကြီး လှမ်းအော်ပြော လိုက်တယ်။

ဘာကိစ္စ မေမေကြီး ထိုင်ရာက မထခဲ့သလဲ။ ဘာကိစ္စ မေမေကြီး သူ့နောက်ကို ပြေးလိုက်မသွားခဲ့သလဲ။ ဘာကိစ္စ သူ မထွက်သွားအောင် တစ်နည်း နည်းနဲ့ မဟန့်တားခဲ့သလဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မေမေကြီး ပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေကြောင့် မေမေကြီး ကိုယ်တိုင် ကြက်သေသေနေလို့ပဲ။ နားလည်နိုင်စွမ်း နှိုင်းအောင် ကြိုးစားကြည့်ပါသမီးလေး။ မေမေကြီး အဖွဲ့ကြီးကြီးနဲ့ နှစ်ပေါင်းများ ခွာ ထိန်းသိမ်းထားခဲ့တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကြီးက မထင်မှတ်ဘဲ မရည်ရွယ်ဘဲ ဖွင့်ထွက်သွားပြီလေ။ လောင်ချိုင့်တံခါး ပွင့်နေတာ တွေ့လိုက်ရတဲ့ ငှက်ကလေး တစ်ကောင်လို မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ဖြုန်းခနဲ ပျံထွက်သွားပြီး သူ ဘယ်တော့မှ မရောက်သင့် မရောက်အပ်တဲ့ လူဆီကို ပျံသန်းရောက်ရှိသွား ပြီလေ။

အဲဒီနေ့ညနေမှာ စိတ်လက်မအိမ်သာနဲ့ပဲ မေမေကြီး ပန်းပင်တွေ ချလောင်းနေတယ်။ မြောက်နားရှိထိုးတော့ ယာဉ်ထိန်းလှည့်ကင်းကား တစ်ခီး ချောက်လာပြီး ယဉ်တိုက်မှုတစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့အကြောင်း အကြောင်းကြားတယ်။

အင်း၊ အချိန်က တော်တော်ကလေးလင့်နေပြီ။ စကားတစ်ပြတ်တော့ နားဦးမှ။
ဘတ်နဲ့ ငှက်မည်းမကလေးကို အစာကျွေးတယ်။ ပြီးတော့ မေမေကြီး ညနေစာ
စားတယ်။ ရုပ်မြင်သံကြား ခဏတစ်ပြတ် ကြည့်တယ်။ မေမေကြီးရဲ့ အခွံက
အပေါက်အပြဲတွေ များလွန်းနေပြီ။ ပြင်းထန်တဲ့ စိတ်ခံစားချက်တွေကို ကြာရှည်
ထိန်းမထားနိုင်တော့ဘူး။ ဒီတော့ ဒီစာကို ဆက်မရေးခင် စိတ်အင်အား ပြန်
ပြည့်လာအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အာရုံပြောင်းပေးရတယ်ကွယံ။

သမီးလေး သိတဲ့အတိုင်း သမီးလေးရဲ့ မေမေဟာ ပွဲချင်းပြီး သေဆုံး
သွားတာ မဟုတ်ဘူး။ သူဟာ ဆယ်ရက်လုံးလုံး ရှင်ခြင်းနဲ့ သေခြင်းကြားမှာ
ကူးချည်သန်းချည် လုပ်နေတယ်။ အဲဒီရက်တွေအတွင်း မေမေကြီး သူ့အနားက
တစ်ဖဝါးမှ မခွာခဲ့ဘူး။ တဒင်္ဂလောက်ကလေး မျက်လုံးတွေ ဖွင့်ကြည့်လေမလား၊
မေမေကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ တောင်းပန်ဖို့ နောက်ဆုံး အခွင့်အရေးကလေးတစ်ချက်
ပေးမလားဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ပေါ့ကွယ်။ စက်ကိရိယာတွေ ပြည့်နေတဲ့ အခန်း
ထဲမှာ မေမေကြီးတို့ သားအမိ နှစ်ယောက်တည်းရယ်။ ရုပ်မြင်သံကြားစက်
ဖန်သားပြင် သေးသေးကလေးတစ်ခုက သူ့နှလုံးခုန်နေဆဲဆိုတာကို ဖော်ပြနေ
တယ်။ တခြား ဖန်သားပြင်ကလေး တစ်ခုကတော့ သူ့ဦးနှောက်ဟာ သေဆုံး
သလောက် နီးပါး ဖြစ်နေတာကို ဖော်ပြနေတယ်။

သူ့ကို ကုသပေးတဲ့ ဆရာဝန်က မေမေကြီးကို ပြောပြတယ်။ ဒီ
အခြေအနေမျိုး ဖြစ်နေတဲ့ လူနာတွေဟာ သူတို့နှစ်သက်မြတ်နိုးတဲ့ အသံတစ်
ခုကို ကြားနိုင်စွမ်းရှိတယ်တဲ့။ ဒီတော့ သူ့ ကလေးဘဝတုန်းက အကြိုက်ဆုံး
သီချင်းတစ်ပုဒ် အသံသွင်းထားတဲ့ တိပ်ခွေကို ယူပြီး တစ်နာရီတစ်ခါလောက်
ဖွင့်ပေးကြည့်တယ်။ သူ တစ်ခုခုကြားရပုံရတယ်ကွဲ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့
သီချင်းလေးဖွင့်ပေးပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ သူ့မျက်နှာပြေလျော့သွားတယ်။ နို့စို့
ပြီးသွားတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်လို သူ့နှုတ်ခမ်းတွေကို လှုပ်ရှားတယ်။ ကြည့်ရ
တာ ကျေနပ်နှစ်သက်ပြီး ပြုံးနေပုံမျိုး။ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ၊ သောကကင်းဝေးတဲ့
အချိန်ကာလတွေတုန်းက ပျော်ရွှင်မှုကလေးတစ်ကွက်ဟာ အလုပ်လုပ်နေဆဲဖြစ်
တဲ့ သူ့ဦးနှောက်ရဲ့ အစိတ်အပိုင်းကလေးထဲ ပေါ်ချင်ပေါ်လာမှာပေါ့။ အဲဒီအခိုက်

အတန်ကလေးမှာ သူ့စိတ်သက်သာချင် သက်သာသွားမှာပေါ့။ အဲဒီမဆိုစလောက်
အပြောင်းအလဲကလေးကိုတွေ့လိုက်ရုံနဲ့ပဲ မေမေကြီးမှာ ပီတိတွေ ဖြာခဲ့ရတယ်။
ဒီအနေအထားမျိုးမှာ လူတစ်ဦးဟာ မိရာ ကောက်ရိုးမျှင်ကို ဆွဲဆုပ်ကြတာပဲ
မဟုတ်လား။ မေမေကြီး မညောင်းနိုင် မပင်ပန်းနိုင် သူ့ခေါင်းကို သာသာကလေး
ပွတ်သပ်ပေးနေတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း အထပ်ထပ်အခါခါ ပြောနေတယ်။

‘သမီး...အားတင်းထားနော်၊ တိုသားအမိ တစ်ကနေ ပြန်စပြီး
တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ကြံစည်ကြတာပေါ့ကွယ်။ တိုသားအမိ အတူနေဖို့ အချိန်
တွေ အများကြီး ရှိပါသေးတယ် သမီးရယ်’

အဲဒီစကားတွေကို ပြောရင်း မေမေကြီး စိတ်မျက်စိထဲမှာ မြင်ကွင်း
တစ်ခုကို ပြန်ပြီး မြင်ယောင်လာတယ်။ အဲဒီတုန်းက သူ့အသက်ဟာ ရှိလှ
သေးနှစ်၊ ငါးနှစ်ပေါ့။ သူဟာသူ အကြိုက်ဆုံး အရပ်ကလေးတစ်ရပ်ကို လက်
တစ်ဖက်နဲ့ ဖက်ထားပြီး ပန်းခြံထဲမှာ ကွေ့ပတ်လျှောက်သွားရင်း ပါးစပ်က
ဇာရာရေလွှတ် တတွတ်တွတ် ပြောနေတာ မရပ်မနားပေါ့။ မေမေကြီးက
ဇားဖိုဆောင်ထဲမှာ။ ဒီတော့ သူ ဘာတွေ ပြောနေတယ်ဆိုတာ မကြားရဘူး။
ဒါ့မမဲ့ တစ်ချက်တစ်ချက် ရယ်လိုက်သံကိုတော့ ကြားနေရတယ်။ သူ့ရယ်သံ
က တကယ်ကို ကြည်နူးရွှင်ပျိုပြီး လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ရယ်သံမျိုးကလား။ တစ်ချိန်
တစ်ခါတုန်းက သူ ပျော်ခဲ့တယ်။ သူ နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ပြီး ပျော်ရွှင်တဲ့
အဝမ်းကို ရနိုင်ပါသေးတယ်လို့ မေမေကြီး ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် ပြောမိတယ်။
သူ့ကို ပြန်လည်မွေးဖွားဖို့အတွက် တို့တစ်တွေ သူ့မျှူးထူးပျော်ပါးခဲ့တဲ့ ကလေး
ဆဝကနေ ပြန်စကြရမယ်လေ။

သူ့ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်ပြီးနောက် ဆရာဝန်တွေ ပထမဆုံး ပြောတဲ့
စကားက သူ့အသက်မသေတောင်မှ အရင်ကလို ပြန်ဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးတဲ့။
သူ့ လေဖြတ်ချင်ဖြတ်သွားမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ရာသက်ပန် ဦးနောက်ပျက်စီးသွား
နိုင်တယ်။ ဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲသိလား။ ဘာကြီးပဲ ဖြစ်နေဖြစ်နေ မိခင်လဲဦး
နဲ့ အတ္တစိတ်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ တစ်ခုတည်းသော ဆန္ဒကတော့ သူ အသက်ရှင်နေ
လေပဲ။ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း အသက်ရှင်နေတယ်ဆိုတာ အရေးမပါဘူး။ သူ့ကို

တင်ပြီး ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ကို တွန်းဖို့၊ သူ့ကို ရေမိုးချိုး သန့်စင်ပေးဖို့၊ သူ့ကို ထမင်းခွံကျွေးဖို့၊ သူ့ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ဆိုတာ မေမေကြီးရဲ့ တစ်ခုတည်းသော ဘဝရည်မှန်းချက်ဖြစ်ဖို့... ဒါတွေဟာ မေမေကြီးရဲ့ အပြစ်တွေအတွက် ပေးဆပ်ဖို့ အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းတစ်ခုလေ။ အမှန်တော့ မေမေကြီးသာ သူ့ကို တကယ်ချစ်ခဲ့ရင်၊ မေမေကြီးသာ သူ့ကို နှလုံးသားထဲက ချစ်ခဲ့ရင် သူ့ကို မြန်မြန်သေပါစေလို့ မေမေကြီး ဆုတောင်းရမှာ။

နောက်ဆုံးကျတော့လည်း 'တစ်စုံတစ်ဦး' က သူ့ကို မေမေကြီးထက် ပိုချစ်ကြောင်း ပြသသွားတာပဲ။ ကိုးရက်မြောက်နေ့ ညနေပိုင်းမှာ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေပေါ်က အပြုံးသဲ့သဲ့ကလေး ပြယ်ပျောက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ သူ သေဆုံးသွားတယ်။ ဘာဖြစ်သွားပြီလဲဆိုတာ မေမေကြီး ချက်ချင်း သဘောပေါက်လိုက်ပါရဲ့။ ဒါမေ့ သူ့နာပြုဆရာမကို ရုတ်တရက် မပြောသေးဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မေမေကြီး သူ့နဲ့အတူ ကြာကြာကလေး နေချင်သေးလို့ပေါ့။ သူ့မျက်နှာကလေးကို ပွတ်သပ်ပေးတယ်။ သူ ကလေးဘဝ မေမေကြီးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း နေစဉ်တုန်းက လုပ်သလို သူ့လက်တွေကို တင်းတင်းရင်းရင်း ဆုပ်ကိုင်ထားတယ်။ ပြီးတော့ တိုးတိုးကလေး ရေရွတ်နေမိတယ်။

'အချစ်ကလေးရယ်... ဪ... မေမေ့အချစ်ကလေးရယ်'

အဲဒီနောက် သူ့လက်ကို မလွှတ်ဘဲ ခုတင်ဘေးမှာ ဒူးထောက်ပြီး ဝတ်ပြုဆုတောင်းနေတယ်။ ဆုတောင်းနေခိုက်မှာပဲ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေ တလိမ့်လိမ့် ကျလာတော့တယ်။

သူနာပြုဆရာမက မေမေကြီးရဲ့ ပခုံးကို ပုတ်လိုက်တဲ့အချိန်အထိ မေမေကြီး ငိုနေတုန်း။

'ကျွန်မနဲ့လိုက်ခဲ့ပါ။ အမေကြီးကို အိပ်ဆေးပေးလိုက်မယ်'

အိပ်ဆေးသောက်ဖို့ ငြင်းပစ်လိုက်တယ်။ မေမေကြီးရဲ့ ပရိဘောဇ်လျော့ပါးသွားစေမယ့် ကိစ္စဆို ဘာမှ မလုပ်ချင်ဘူး။ သူ့ကို ရေခဲတိုက်ဆီ သယ်သွားကြတဲ့အထိ မေမေကြီး သူ့အနားက မခွာဘူး။ အဲဒီနောက်မှာမှ အငှားကားတစ်စီးနဲ့ သမီးလေးကို ထိန်းပေးထားတဲ့ မေမေကြီး မိတ်ဆွေတစ်

ယောက်ရဲ့ အိမ်ကို သွားတယ်။ အဲဒီညအိမ်မှာ မြေးအသွားနှစ်ယောက်တည်း ညနေစာစားချိန်ကြတော့ သမီးလေးက မေးတယ်။ 'မေမေရော'တဲ့။

'မေမေ ခရီးထွက်သွားတယ်ကွဲ့။' ဟိုးမိုးကောင်းကင်ထဲရောက်တဲ့ အထိ ခရီးရှည်ကြီးထွက်သွားတာ'

သမီးလေးက ညနေစာကို ဆက်စားနေတယ်။ စာသရာပေါ်ကို ခေါင်းငုံ့လို့။ စားသောက်လို့လည်းပြီးရော သမီးလေးက မျက်နှာတည်တည်ကြီးနဲ့ မေးတယ်။

'သမီးတို့ မေမေ့ကို လက်ပြလို့ ရမလား မေမေကြီး'

'ရတာပေါ့ သမီးလေးရဲ့'

သမီးလေးကို ကောက်ချိပြီး ပန်းခြံထဲထွက်ခဲ့တယ်။ မြက်ခင်းပေါ်မှာ မြေးအသွား အတော်ကြာကြာလေး ရပ်နေတယ်။ သမီးလေး ဟိုးမိုးပေါ်က ကြယ်တွေကို လက်သေးသေးကလေးတွေနဲ့ ဝှေ့ယမ်းပြလိုပေါ့။

ကြည့်မယ်၊ ပြီးရင် လောက်လောက်လားလား အလုပ်တစ်ခု ထလုပ်မယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ စပတ်မီပြီဆိုတိုင်း နောက်ဆုံး စကားလုံးအထိ ဖတ်ပြီးမှ လက်ကချွန်င် တော့တယ်လေ။

ဒီနေ့ရာသီဥတုက မနေ့ကထက် ပိုအေးတယ်ဟေ့။ မေမေကြီး ခြံထဲ တောင် ဆင်းမလျှောက်ဝံ့ဘူး။ အပြင်က အအေးနဲ့ ကိုယ်တွင်းက အအေးပေါင်း မိသွားရင် နှင်းတောထဲက သစ်ကိုင်းခြောက် တစ်ချောင်း ပျောက်ခနဲ ကျိုးသလို ကျိုးသွားမှာစိုးလို့။

မေမေကြီးရဲ့ ပျင်းရိပြီးငွေ့စရာ စာရှည်ကြီးကို သမီးလေး ဆက်ဖတ် နေသေးရဲ့လားလို့ မေမေကြီး စဉ်းစားမိတယ်။ ဒါမှမဟုတ် မေမေကြီးအကြောင်း ခေမ ပိုသိလာရတော့ မေမေကြီးအပေါ် ရွံရှာမှန်းတီးစိတ်တွေ ပိုကြီး လာပြီး စာကို ဆက်မဖတ်ချင်လောက်အောင် ဖြစ်နေပြီလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီစာကို မရေးမဖြစ် ရေးမှဖြစ်တော့မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်က အမေမေကြီးကို လွှမ်းမိုးနေပြီ။ ဒီတော့ အဖြစ်မှန်တွေကို ဖုံးဖိမျှသိပ်မထားချင် တော့ဘူး။ ခုမှတော့ တိုးလိုးတန်းလန်း ရပ်မထားနိုင်တော့ဘူး။ ဒါမှမဟုတ် ဘခြားအကြောင်းအရာတွေဘက်ကို အာရုံပြောင်းပြီး မရေးချင်တော့ဘူး။ ဒီဖြစ် ရပ်တွေကို လျှို့ဝှက်ချက်အဖြစ် နှစ်ပေါင်းများစွာ ထိန်းထားခဲ့ပေမဲ့လည်း ခုတော့ မှိုးသိပ်မထားနိုင်တော့ဘူး သမီးလေးရေ။

ကိုယ့်မျိုးရိုးနဲ့ ပတ်သက်လို့ သမီးလေး စေတေဝါဖြစ်ပြီး စိတ်ရှုပ်နေ ခဲ့နိုးမျိုးမှာ မေမေကြီးလည်း သမီးလေးလိုပဲ ခံစားရတယ်၊ တစ်ခါတလေ မေမေ ကြီးကတောင် ပိုပြီး စိတ်ရှုပ်မိသေးတယ်လို့ သမီးလေးကို ပြောပြဖူးတယ်နော်။ ဒီခံစားချက်မျိုး ဖြစ်ပေါ်လာရတာဟာ သမီးလေးရဲ့ အဖေ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ပါလို့ မသိရတာနဲ့ အများကြီး သက်ဆိုင်နေတယ်ကွယ်။ သမီးလေး မေမေရဲ့ နှင်နင့်ကြေကွဲစရာ ဇာတ်သိမ်းခန်းကို ပြောပြရတာ သိပ်မထောင်းသွားဘူး။ ဒါပေမဲ့ သမီးလေး ဖေဖေအကြောင်း မေးလာတိုင်း မေမေကြီး အဖြေမပေးနိုင် နဲ့ဘူးလေ။ ဘယ်လိုလုပ် အဖြေပေးနိုင်မလဲ၊ သူ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာကို အမေမေကြီး ရိုးတုံးရိပ်တိပ်ကလေးတောင် မသိလို့ပေါ့။ နွေတစ်နေ့မှာ အီလာနီယာ

ဒီဇင်ဘာ ၁

ဒီရက်ပိုင်းတွေအတွင်း မေမေကြီး စိတ်လေနေတယ်ကွယ်။ ဘာကိုမှ မည်မည် ရရ လုပ်ကိုင်ချင်စိတ် မရှိဘူး။ ထူးခြားတဲ့ အကြောင်းတစ်ခုတစ်ရာကြောင့် အဲဒီလို ဖြစ်ရတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ဒီလိုပဲကွယ်။ ကိုယ်တွင်း ယန္တရားကြီးက သူ့ဘာသာသူ စစ်ဆေးမှုတွေရှိတယ်။ ဟန်ချက်ညီအောင် ထိန်း သိမ်းမှုတွေ ရှိတယ်။ တစ်ခါတလေမှာ ဘာမဟုတ်တဲ့ အသေးအဖွဲ့အကြောင်း ကလေးတစ်ခုကြောင့် ပုံမှန် မလည်ပတ်တော့တာမျိုးလည်း ရှိတယ်။

မနေ့မနက်က ဆီညောင်ရာရာခန့်မိန့်ချေးအပြန်မှာ မေမေကြီး မှာလိုက် တဲ့ ပစ္စည်းတွေ လာပို့တော့ မေမေကြီး စိတ်ဓာတ်ကျနေတာ တွေ့သွားတယ်။ သူ့အထင်ကတော့ ဖိုးလမင်းကြီးကြောင့် ဒီလိုဖြစ်တာတဲ့။ မနေ့ညက လပြည့်ည လေ။ လမင်းကြီးက ဒီရေအတက်အကျကို ဖြစ်ပေါ်စေတယ်။ ခြံထဲက မုန်လာဥ တွေကို မြန်မြန် ကြီးထွားစေတယ်။ ဒါဆို လူတွေရဲ့ စိတ်အခြေအနေကိုကျော့ မလွှမ်းမိုးနိုင်ဘူးလား။ တို့တစ်တွေဟာ ရေ၊ ဓာတ်ငွေ့၊ သတ္တုဓာတ်တွေနဲ့ ဖွဲ့ စည်းထားတာပဲ မဟုတ်လား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ သူက အပေါ်စား မဂ္ဂဇင်းတွေ တစ်ပုံကြီးပေးသွား သကွယ်။ ဒီတော့ အဲဒီမဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာတွေထဲမှာ တစ်နေ့လုံး နစ်မြုပ်နေတော့ တာပေါ့။ အဲဒီမဂ္ဂဇင်းတွေ ကောက်ကိုင်မိတိုင်း အဲဒီလို အမြဲဖြစ်တယ်။ အစ ပထမပိုင်းမှာတော့ စဉ်းစားတာပဲ။ ငါ နာရီဝက်လောက် ဟိုလှန်ဒီလှန်လျှောက်

ဟာ သူ့ရက်ကို သူ့အစီအစဉ်နဲ့ သူ့သွားတယ်။ နွေအနားယူရက်ရည်ခရီးပေါ့။ အဲဒါကပြန်လာတော့ သူ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိလာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့အသက် သုံးဆယ်ကျော်နေပြီ။ အဲဒီအရွယ်ရောက်ပြီး သားသမီးမရှိတဲ့ မိန်းမတွေဟာ ထူးဆန်းတဲ့ စိတ်အစွဲတစ်ခုရဲ့ သားကောင်ဖြစ်သွားတတ်တယ် သမီးလေးရဲ့ သူတို့ဟာ ကလေးတစ်ယောက်လောက် လိုချင်လာတယ်။ ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် လိုချင်လာတယ်။ ဘယ်လိုရသလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့ ရသလဲဆိုတာ အရေးမပါတော့ဘူး။

ဒါ့အပြင် အဲဒီခေတ် အဲဒီအခါတုန်းက မိန်းမအများစုဟာ မိန်းမသား ဝါဒီတွေ ဖြစ်နေကြတယ်လေ။ သမီးလေး မေမေနဲ့ သူ့အပေါင်းအသင်း တစ်စုကလည်း အုပ်စုကလေးတစ်ခု ဖွဲ့ထားတာပေါ့။ သူတို့ရဲ့ အတွေးအမြင် အတော်များများဟာ မှန်သလိုရှိတယ်။ အဲဒီအတွေးအမြင်တွေကို မေမေကြီး မျှဝေခံစား လို့ ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအထဲမှာ ဆွမ်းဆန်ထဲ ကြွက်ချေးရောတဲ့ အတွေးအမြင် တွေလည်း ပါနေပြန်ရော။ အဲဒီထဲက တစ်ခုက ဘာပြောလဲဆိုတော့ မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဖြစ်ပေါ်လာသမျှ ကိစ္စတိုင်းကို ကာယကံရှင် မိန်းမတစ်ဦးတည်းကသာ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် ရှိတယ်တဲ့။ ကလေးယူ ရေး၊ မယူရေးကိစ္စကို သူပဲဆုံးဖြတ်မယ်၊ ယောက်ျားဖြစ်သူက ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် မရှိဘူး၊ ယောက်ျားဆိုတာ ဇီဝဆိုင်ရာ လိုအပ်ချက်တစ်ခုအဆင့်ပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီထက် ပိုပြီး ဘာမှ နေရာပေးစရာ မလိုဘူးတဲ့။

အဲဒီလိုပြောပြီး အဲဒီအတိုင်းလုပ်ခဲ့တာ သမီးလေး မေမေတစ်ယောက် တည်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူ့အပေါင်းအသင်း နှစ်ယောက်သုံးယောက်လည်း ဒီအတိုင်း လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီပုံစံမျိုးနဲ့ ကလေးတွေ ယူခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ခဲ့ကြသလဲဆိုတာကို တစ်စုံတစ်ရာ အတိုင်းအတာအထိ စာနာ နားလည်လို့ရပါတယ်။ ကလေးမွေးဖွားနိုင်စွမ်းဆိုတာ အနန္တတန်ခိုးရှင် ရဲ့ အခွင့်အာဏာတစ်မျိုးပဲ မဟုတ်လား။ မိန်းမသားတစ်ဦးဟာ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာ ရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုကို ကမ္ဘာလောကကြီးထဲ ရောက်အောင် ဖိတ်ခေါ် သယ် ဆောင်လာတဲ့အခါ သေခြင်းတရား၊ မှောင်မိုက်ခြင်းနဲ့ မလုပ်ခြင်းဆိုတာတွေဟာ

နောက်ကို ဆုတ်သွားရတယ်။ ဒါတွေကို ကြောက်စရာတွေလို့ မမြင်တော့ဘူး။ ဒီအဖွယ် ဖြစ်ရပ်က အရာရာတိုင်းဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု အဆက်အစပ်မဲ့ လွတ်ကင်း နေတယ်ဆိုတဲ့ သဘောကို ပြဆိုနေတယ်။

ဒီအတွေးအမြင် မှန်ကန်ကြောင်း အထောက်အထားပြတဲ့ အနေနဲ့ သမီးလေး မေမေနဲ့ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေက တိရစ္ဆာန်တွေကို ထောက်ပြကြ တယ်။

‘အမတွေဟာ မိတ်လိုက်ချိန်မှာပဲ အမိန့်အတူနေတယ်။ ပြီးရင် ကိုယ့်လမ်းကိုယ် သွားကြတာပဲ။ ကလေးတွေက သူတို့အမနဲ့ အတူနေကြတယ်’

ဒါ သူတို့ရဲ့အပြော။ ဒီစကား မှန်မမှန်ဆိုတာ မေမေကြီး မပြော တတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တို့တစ်တွေဟာ တိရစ္ဆာန်တွေ မဟုတ်ဘူး။ လူသားတွေဆို တာတော့ ပြောနိုင်တယ်။ နောက်ပြီး တို့လူသားတိုင်းဟာ မွေးကတည်းက ထူးခြားထင်ရှားတဲ့ မျက်နှာတစ်ခုပါလာတယ်။ အဲဒီမျက်နှာနဲ့ပဲ ဘဝတစ်လျှောက် လုံး နေသွားကြတယ်။ တောဆိတ် တစ်ကောင်ဟာ တောဆိတ်နှုတ်သီးနဲ့ မွေးလာတယ်။ ခြင်္သေ့တစ်ကောင်ဟာ ခြင်္သေ့နှုတ်သီးနဲ့ မွေးလာတယ်။ မွေးလာ တဲ့ တောဆိတ်ဟာ တခြားတောဆိတ်တွေနဲ့ ချွတ်စွပ်တူတယ်။ မွေးလာတဲ့ ခြင်္သေ့ဟာ တခြားခြင်္သေ့တွေနဲ့ ခွဲမရအောင် တူတယ်။ သဘာဝတရားမှာ သွင်ပြင် လက္ခဏာတွေ ပြောင်းလဲမသွားဘူး။ လူတွေမှာသာ တစ်ယောက် တစ်မျက်နှာစီရှိနေတာ။

တစ်မျက်နှာလေး၊ သမီးလေး သဘောပေါက်ရဲ့လားဟင်။ အဲဒီမျက်နှာ က အရာရာတိုင်းကို ပြောပြနေတယ်။ အဲဒီမျက်နှာထဲမှာ လူတစ်ဦးရဲ့ သမိုင်း ကြောင်းရှိနေတယ်။ သူ့အဖေ၊ သူ့အမေ၊ သူ့ရဲ့ ဘိုးဘွားဘီဘင်တွေ ကာလကြာ ရှည်ပျောက်ဆုံးနေပြီး ဘယ်သူကမှ သတိမရတော့တဲ့ သူ့ဦးလေးတစ်ယောက် အကြောင်းတောင် ပါချင်ပါလိုက်ဦးမယ်။ အဲဒီမျက်နှာရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ကိုယ့် ရည်ကိုယ်သွေး ရှိနေမယ်။ သူ့ဘိုးဘွားဘီဘင်တွေဆီက တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် အမွေဆက်ခံရရှိလာတဲ့ ကောင်းခြင်းလက္ခဏာတွေ၊ ဆိုးခြင်းလက္ခဏာတွေ၊ တို့ရဲ့မျက်နှာဟာ တို့ရဲ့ကနဦးဇာတ်ရုပ်ပဲ။ ဒီဇာတ်ရုပ်ကြောင့် ဘဝမှာ ကိုယ့်နေရာ

ကိုယ် ရှာဖွေနေထိုင်ခွင့် ရလာတယ်။ ကျွန်မလေ...ကျွန်မ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဆိုတဲ့ စကားမျိုး ပြောခွင့်ရလာတယ်။

အသက်ကလေး ဆယ့်သုံးလေးနှစ်လောက်ရောက်ရင်ပဲ သမီးလေး မှန်ရှေ့မှာ နာရီပေါင်းများစွာကြာအောင် ထိုင်ပြီး ကိုယ်မျက်နှာကိုယ် ဆန်းစစ် လေ့လာနေတော့မယ်။ သမီးလေး ဘာကို ကြည့်နေတယ်ဆိုတာ မေမေကြီး သိတာပေါ့။ မှန်တယ်၊ သမီးလေးကြည့်နေတာ ဝက်ခြံတွေရယ်၊ တင်းတိတ်တွေ ရယ်၊ နေ့ချင်းညချင်း အချိုးမညီလောက်အောင် ရှည်လျားလာတဲ့ နှာခေါင်းကြီး ရယ်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သမီးလေးကြည့်နေတာ တခြားတစ်ခု ရှိသေးတယ်။ သမီးလေး မေမေရဲ့ မိသားစုဘက်က သွင်ပြင်လက္ခဏာတွေကို စိတ်ကူးနဲ့ဖယ်ထုတ်ပြီး သမီးလေးကို လူသားစစ်စစ်ဖြစ်လာစေခဲ့တဲ့ ဖေဖေရဲ့ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဌာန်ကို စိတ်ကူးနဲ့ ပုံဖော်ကြည့်နေတာပေါ့။

သမီးလေးမေမေနဲ့ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေ အလေးထားပြီး မတွေ့ခဲ့တဲ့ အချက်ဟာ အဲဒီအချက်ပဲပေါ့ကွယ်။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူတို့ရဲ့ ကလေးဟာ မှန်ထဲကို ကြည့်မယ်။ ဒီမျက်နှာထဲမှာ တခြားတစ်ယောက်ရှိသေးတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်မယ်။ အဲဒီ တခြားတစ်ယောက်အကြောင်း ကကြီးကနေ အ၊ အထိ သိချင်ရှာလိမ့်မယ်။ တချို့လူတွေများဆို သူတို့ရဲ့ ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး သူတို့ရဲ့အဖေ၊ ဒါမှမဟုတ် အမေရဲ့ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဌာန် ကြံအင်လက္ခဏာတွေကို လိုက်ပြီး ရှာဖွေထောက်လှမ်းရင်း အချိန်ကုန်သွားကြ ရတာတယ်။

ကလေးတစ်ယောက် ပွဲ၊ ဖြိုးတိုးတက်ရေးမှာ မျိုးရိုးဗီဇရဲ့ အခန်းကဏ္ဍ က ဘာမှ အရေးပါအရာရောက်မှု မရှိဘူး။ ပညာရေး၊ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ဂရုတစိုက် ပြုစုပျိုးထောင်မှုတွေသာ အရေးကြီးတယ်လို့ အီလာရီယာက ဖွဲ့ဖြဲယုံကြည်ထား တယ်လေ။ ဒီအမြင်ကို မေမေကြီး လက်မခံဘူး။ နှစ်မျိုးစလုံး အရေးကြီးတယ်လို့ ပဲ မေမေကြီးက ယူဆတယ်။ စနစ်တကျ ပြုစုပျိုးထောင်မှု အရေးကြီးတယ် ဆိုတာ တစ်ပိုင်းမှန်သလို မျိုးရိုးဗီဇ အရေးကြီးတယ်ဆိုတာကလည်း တစ်ပိုင်း မှန်နေတယ်ကွယ်။

သမီးလေး ကျောင်းစမတက်မီကဆို ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူး။ သမီး လေးက သမီးလေးရဲ့ ဖေဖေအကြောင်း တစ်ခါမှ မမေးခဲ့သလို မေမေကြီးက လည်း ဒီအကြောင်းကို စကားမစမိအောင် သတိထားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးလေး လည်း မူလတန်းကျောင်းကို စတက်ရော ပြဿနာပေါ်တော့တာပဲ။ ကျောင်း မှာ သမီးလေးတို့ မိန်းကလေးချင်းပြောတဲ့စကားတွေ၊ သမီးလေးတို့ရဲ့ ဆရာတွေ ရေးခိုင်းတဲ့ စာစီစာကုံးတွေ...အဲဒါတွေက သမီးလေး ကျင်လည်လှုပ်ရှားနေတဲ့ နေ့စဉ်ဘဝမှာ တစ်စုံစု လစ်ဟာနေပြီဆိုတာကို သမီးလေး သတိပြုမိလာစေတယ်။ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ကွယ်။ သမီးလေးတို့ အတန်းထဲ မှာ မိဘနှစ်ပါးကဲ့ကွာနေတဲ့ ကလေးတွေ၊ ပုံမှန်နောက်ခံမရှိတဲ့ ကလေးတွေ ရှိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဖခင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သမီးလေးမှာရှိနေတဲ့ ဟာကွက်မျိုး တခြားဘယ်ကလေးမှာမှ မရှိဘူး။ ဒီတော့ကွယ် အသက်ကလေး ခြောက်နှစ် ခုနစ်နှစ်လောက်သာ ရှိသေးတဲ့ သမီးလေးကို သမီးလေးရဲ့မေမေ ဘာတွေ လုပ်သွားတယ်ဆိုတာ မေမေကြီး ဘယ်လိုလုပ် ရှင်းပြလို့ ရမလဲ။ နောက်ပြီး သမီးလေးက ဒီအကြောင်း မေးလာတဲ့အခါ သမီးလေးကို တူရကီမှာ ကိုယ်ဝန် ရှိလာတယ်ဆိုတာကလွဲပြီး မေမေကြီးကိုယ်တိုင် ဘာမှ မသိဘူးလေ။ ဒီတော့ ပုံပြင်မဆန်တဲ့ စာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖန်တီးပြီး ပြောဖို့ ခိုင်မာတဲ့ အချက်အလက် တစ်ခုကို အခြေခံလိုက်တယ်။ အဲဒါကတော့ သမီးလေးရဲ့ ဇာတိဖြစ်တဲ့ တူရကီ နိုင်ငံပေါ့ကွယ်။ ဒါနဲ့ အရှေ့တိုင်းပုံပြင်များ စာအုပ်တစ်အုပ် ဝယ်လိုက်တယ်။ သမီးလေးကို တစ်ညပုံပြင်တစ်ပုဒ် ဖတ်ပြတယ်။ အဲဒီပုံပြင်တွေကို စံပြအပြစ် သုံးပြီး သမီးလေးအတွက် သီးသန့်ပုံပြင်ကလေး တစ်ပုဒ် ဖန်တီးတယ်။ အဲဒီ ပုံပြင်ကို သမီးလေး မှတ်မိသေးလားဟင်။

သမီးလေးရဲ့ မေမေနဲ့ ဖေဖေဟာ လခြမ်းနိုင်ငံတော်ကြီးရဲ့ မင်းသမီး လေးနဲ့ မင်းသားကလေးပေါ့။ မင်းသားကလေးနဲ့ မင်းသမီးကလေးတွေရဲ့ ဆုံဆုံအတိုင်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး သိပ်ချစ်ကြတာကိုး။ ဒါကြောင့် တစ်ဦးအတွက် အခြား က အသက်စွန့်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေကြသတဲ့။ သူတို့ အဲဒီလို သင်္ကြံ မြီး ချစ်နေကြတာကို မနာလို မရွံ့စိန်သူတွေ နန်းတော်ထဲမှာ ရှိတာပေါ့။

အဲဒီအထဲမှာ အဆိုးဆုံးကတော့ သြဇာအာဏာကြီးပြီး စိတ်ယုတ်စိတ်ညံ့လည်း ရှိတဲ့ ဗီဇိယာ အမတ်ကြီးပေါ့ကွယ်။ သူက မင်းသမီးလေးနဲ့ မင်းသမီးကလေးရဲ့ ဝမ်းထဲက ကလေးကိုပါ ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်း ဖြစ်အောင် ပြုစားတော့ မှာကိုး။ ကံကောင်းထောက်မစွာပဲ မင်းသားကလေးကို သူ့ရဲ့ ငယ်ကျွန်တော် တစ်ဦးက သတ်ပေးလျှောက်ထားလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ သမီးလေးရဲ့ မေမေဟာ တစ်ညမှာ လယ်သူမ အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ဆင်ပြီး နန်းတော်ထဲက ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်လာတယ်။ သမီးလေးကို မွေးဖွားတဲ့မြို့မှာ ခိုလှုံနေခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ပုံပြင်ကလေးပေါ့။

‘သမီးက မင်းသားလေးရဲ့ သမီးတော်လားဟင်၊ ဟုတ်လား’

သမီးလေး မေးလေ့ရှိတယ်။ မျက်လုံးတွေ အရောင်တလက်လက် တောက်လို့။

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအကြောင်းက တကယ့်လျှို့ဝှက်ချက်နော်၊ သမီးလေး ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမပြရဘူး’

ဒီကြောင်စိစိ မုသားစကားတွေ ပြောပြီး မေမေကြီး ဘာလုပ်ဖို့ ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့တာလဲ။ သမီးလေး နောက်ထပ် နှစ်အတန်ကြာ စိတ်အနှောင့် အယှက်ကင်းကင်း နေနိုင်ရေးကလွဲပြီး တခြားဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိခဲ့ဘူး။ မေမေကြီး သိထားပြီးသားလေ။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်ကျွန်ုပ် ဒီယုတ်မင်း ပုံပြင်ဇာတ်လမ်းကို သမီးလေး ယုံတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီး အဲဒီလို မယုံတော့တာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း သမီးလေး မေမေကြီးကို မုန်းတီးစက်ဆုပ်တော့ မှာပဲဆိုတာ မေမေကြီး ကြိုတွက် ကြိုသိထားတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုဇာတ်လမ်း ထွင်ပြီး မပြောလို့ မဖြစ်တဲ့ အနေအထားမျိုးလေ။ မေမေကြီးမှာ ရိုသေမှု သတ္တိတွေ စုစည်းပြီး အားထုတ်တာတောင်

‘သမီးလေးရဲ့ဖေဖေ ဘယ်သူဆိုတာ မေမေကြီး မသိပါဘူးကွယ်။

အဲဒီလိုပဲ သမီးလေးရဲ့ မေမေလည်း သိဟန်မတူပါဘူး’

ဆိုတဲ့ စကားမျိုးကို မေမေကြီး ပြောမထွက်ခဲ့ဘူးလေ။ အဲဒီနှစ်ကာလ တွေက လိင်ဆက်ဆံမှု လွတ်လပ်ရေး နှစ်ကာလတွေပေါ့။ သွေးသားဆက်ဆံ

ခွင့်ရှိရမယ်။ ဒီနေ့ဒီတစ်ယောက်နဲ့ လိင်ဆက်ဆံပြီးရင် နောက်နေ့မှာ နောက် တစ်ယောက်နဲ့ ဆက်ဆံခွင့်ရှိရမယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆ လွှမ်းမိုးတဲ့ကာလလေ။ သမီးမေမေမှာ ယောက်ျားလေး အဖော် ဒါဇင်ပေါင်းများစွာ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်လထက် ပိုကြာအောင်တွဲတဲ့ အဖော်ရယ်လို့ မေမေကြီး မမှတ်မိပါဘူး။ ထင်ကဲ့သဘာဝကိုက မတည်ငြိမ်တဲ့ အိလာရိယာဟာ ဒီလိုနေထိုင်ကျင့်လည်မှုရဲ့ အထိရာဒဏ်ချက်တွေကို တခြားသူတွေထက် ပိုပြီး ခံစားခဲ့ရတယ်။ မေမေကြီး ဟာ သူ့ဆန္ဒတွေကို မတားဆီး မပိတ်ပင်ခဲ့ဘူး။ အပြစ်မဆို မဝေဖန်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုကလေးများဟာ အန္တရာယ်ကြီးကြောင်း သိလာတယ်။ ကြိုရာလူနဲ့လိင် ဆက်ဆံမှုပြုနေတာကို မေမေကြီး ဒီလောက်ကြီး မထိတ်လန့်ဘူး။ မေမေကြီး ထိတ်လန့်တာက အရံခံစားချက်တွေ ခန်းခြောက်ခေါင်းပါးလာတာပဲ။ အဟန့် အတားဆိုတာ မရှိတော့ဘဲ တစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်းရဲ့ ထူးခြားတဲ့ အရည်အချင်း ဆိုတာကိုလည်း ထည့်မတွက်တော့တဲ့အခါ စုံမက်ခြင်းဆိုတာလည်း မရှိတော့ဘူး ပေါ့။

အိလာရိယာနဲ့ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေက အအေးမိနာစေးနေလျက် နဲ့ မလွဲသာလို့ ညစာစားပွဲတက်ရောက်ရတဲ့ ဧည့်သည်တွေနဲ့ ယှဉ်ပြပြီး ဥပမာ ဆေးတယ်။ ဧည့်ခံသူကတော့ သူတို့ရှေ့မှာ အစားအစာ မျိုးစုံချပေးပြီး ဧည့်ခံတာ မှန်လာဥတွေ၊ အသားကြော်တွေ၊ အချိုပွဲတွေ၊ နာစေးနေတဲ့ ဧည့်သည်ဟာ ဆဉ်ကျေးမှုအရသာ ဒီအစားအစာတွေကို တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး စားနေရတာ။ သူ့လျှာပေါ်မှာတော့ အရသာက တစ်မျိုးတည်း ဖြစ်နေသတဲ့လေ။

ဒီတော့ သမီးလေးရယ်...မေမေကြီး သမီးလေးကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အကြောင်းတွေ ပြောပြလို့ဖြစ်မလဲ။ ဒီတော့ လိမ်လည်လှည့်ဖြားတဲ့ မုသားပုံပြင် နဲ့ပဲ လုပ်ကြပြီး ပြောရတော့တာပေါ့။ အချိန်ကာလတစ်ခုအထိတော့ သမီးလေး ဆိုနေမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့နေ့မှာ သမီးလေး ယုံတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မေမေကြီး သိတာပေါ့။ မယုံတော့တဲ့နေ့ကစပြီး ဒီယုတ်မင်းပုံပြင်ကြီးက သမီးလေး ကို နှိပ်စက်ခြောက်လှန့်နေတော့မယ်ဆိုတာလည်း သိထားပါရဲ့။ သမီးလေး အသက်ဆယ်နှစ်အရွယ်၊ တစ်နေ့မှာ ကျောင်းကနေ မျက်ရည်ရွှဲနဲ့ ပြန်လာပြီး

၁၂၀

မြတ်ဦး

'မိန်းမလိမ်ကြီး' လို့ ပက်ခန့်ပြောတယ်။ နောက်ပြီး သမီးလေးရဲ့ အခန်းထဲ
ကို ဝင်သွားပြီး တံခါးပိတ်ထားလိုက်တော့တယ်။ မေမေကြီး ပြောပြခဲ့တဲ့
ဇာတ်လမ်းဟာ မုသားစကားတွေဆိုတာ သမီးလေး သိသွားပြီပေါ့။

မေမေကြီးရဲ့ ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိကို 'မိန်းမလိမ်ကြီး' လို့ ခေါင်း
စဉ်တပ်မယ်ဆိုရင် တပ်လို့ရနေပြီ။ မေမေကြီးဟာ အမိဝမ်းက ကျွတ်လာတဲ့
နေ့ကစပြီး ဒီနေ့ထိ အတွင်း မုသားစကားကို တစ်ကြိမ်တည်းသာ ပြောခဲ့တယ်
သမီးလေး။

အဲဒီမုသားစကားက ဘာဝသုံးခုကို ချေမှုန်းဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တယ်လေ။

ဒီဇင်ဘာ ၄

□

ဆုံးမည်းမကလေးဟာ မေမေကြီးရှေ့က စားပွဲပေါ်မှာပဲ ရှိနေသေးတယ်ကွဲ့။
အောင်လေး အရင်ရက်တွေတုန်းကလောက် အစားကို ကောင်းကောင်းမစား
ဘူး။ မေမေကြီးကို တကျွတ်ကျွတ်နဲ့ စကားတွေပြောနေရမယ့်အစား သူ့စက္ကူဘူးထဲ
မှာပဲ နားနေတယ်။ ဘူးအပေါ်ပေါက်ကနေ ခေါင်းကလေးတောင် တစ်ချက်
မြဲလာဖော်မရဘူး။

ဒီနေ့မနက် အအေးကနေတဲ့ကြားထဲကပဲ မေမေကြီး ရာဇမန်တို့
အင်မယားနဲ့အတူ ပျိုးပင်အရောင်ဆိုင်ကို သွားခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ
သူတို့နဲ့ လိုက်ရေး မလိုက်ရေးကို မေမေကြီး ချီတံချီတံ ဖြစ်နေတုန်းကွဲ့။
အေးက ဘယ်လောက်ကဲသလဲဆို မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းက ဝက်ဝံတောင် အပြင်
သူကပို့ နှစ်ခါပြန်စဉ်းစားရမယ့် အအေးမျိုး။ နောက်ပြီး မေမေကြီးရဲ့ နှလုံးသား
နှောင်ကျကျ တုန်နေရာက အသံတစ်သံက မေးနေတယ်။ ပန်းပင်တွေ ထပ်စိုက်
လို့ကော ဘာထူးတော့မှာလို့လဲတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ရာဇမန်တို့ဆီကို တယ်လီဖုန်း
ဆက်နေတုန်းမှာပဲ ပန်းခြံထဲက မေးမှီနေတဲ့ အရောင်တွေကို သတိထားမိတယ်။
တော့ ကိုယ့်ရဲ့ အတ္တကြီးမှုကို အပြစ်တင်မိတယ်။ နောက်နှစ်ရဲ့ နွေဦးကို
မေမေကြီး မြင်ချင်မှမြင်ရတော့မယ်။ သမီးလေးကတော့ မြင်ရမယ်လေ။

ခုတစ်လော မေမေကြီး ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေတယ်။ စာရေးနေချိန် မဟုတ်
တစ်အိမ်လုံး နေရာအနှံ့ လျှောက်သွားနေမိတယ်။ စိတ်ငြိမ်းချမ်းမှု ရနိုင်တဲ့

နေရာလည်း ရှာမတွေ့ဘူး။ မေမေကြီးလုပ်နိုင်နေသေးတဲ့ မဆိုးစလောက် အလုပ်ကလေးတွေကလည်း မေမေကြီးကို စိတ်ကျေနပ်မှု မပေးနိုင်ဘူး။ တစ်နည်းပြောရင် ကြေကွဲစရာ အမှတ်တရတွေကို ခဏတစ်ဖြုတ်ကလေးတောင် အောင်အောင်မြင်မြင် မောင်းထုတ်မပစ်နိုင်ဘူး။ မှတ်ဉာဏ်ဆိုတာ ရေခဲသေတ္တာထဲက အအေးလွန်အခန်းနဲ့ ဆင်ဆင်တူတယ်လို့ မေမေကြီး တွေးမိတယ်ကွဲ့။ အအေးလွန်ခန်းထဲမှာ ခပ်ကြာကြာ ထည့်ထားတဲ့ အစားအစာ တစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်ရင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သမီးလေး သိပါတယ်။ ဒီအစားအစာဟာ အုတ်ခဲတစ်တုံးလို မာနေမယ်။ အနံ့မရှိ၊ အရသာမရှိ၊ အပေါ်မှာ ရေခဲလွှာပါးပါးကလေး အုပ်နေမယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအတုံးအခဲကို အပူပေးလိုက်တာနဲ့ သူ့ရဲ့ နဂိုပုံစံနဲ့ အရောင်ပြန်ပေါ်လာမယ်။ သူ့အနံ့က စားဖိုဆောင်တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းခြုံသွားမယ်။

အဲဒီအတိုင်းပဲ ပေါ့ကွယ်။ စိတ်ဆင်းရဲစရာကောင်းတဲ့ အမှတ်တရ ဖြစ်ရပ်တွေဟာ တစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ထဲက မရေမတွက်နိုင်တဲ့ အကွဲအဟာကလေးတွေထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ၊ ဆယ်စုနှစ်ပေါင်းများစွာ၊ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ငြိမ်သက်ကိန်းအောင်းနေတတ်တယ်။ အဲဒီနောက်တစ်နေ့မှာ အမှတ်တရ ဖြစ်ရပ်တွေကို ပြန်သတိရလာရော။ ဒီဖြစ်ရပ်တွေနဲ့ တွဲနေတဲ့ ဝေဒနာဟောင်းတွေ ပြန်ကြွလာရော။ ဒီဝေဒနာတွေဟာ ဘယ်လောက်ပြင်းထန်သလဲဆိုရင် အဲဒီဖြစ်ရပ် ဖြစ်ခဲ့စဉ်တုန်းကအတိုင်း အလူးအလဲခံစားရတယ်လေ။

အဲဒီဝေဒနာတွေက သမီးလေးကို မေမေကြီးအကြောင်း၊ မေမေကြီးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်အကြောင်း ပြောပြနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဇာတ်လမ်းဆိုတာ အဓိကနေပြီး ပြောရမှာပေါ့။ ဒီဇာတ်လမ်းရဲ့ အဓိကတော့ မေမေကြီးရဲ့ ငယ်ဘဝပေါ့။ ပြီးတော့ မေမေကြီးရဲ့ ငယ်ဘဝကော ကြီးဘဝပါ ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့ရတဲ့ သီးခြားကမ္ဘာကျဉ်းကလေးပေါ့။

မေမေကြီးတို့ ငယ်စဉ်ခေတ်က အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စဉ်းစားကြတဲ့အခါ ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်တဲ့ မိန်းကလေးကို မစဉ်းစားကြဘူး။ ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်ခြင်းဟာ အဲဒီမိန်းကလေးအတွက် အနုတ်လက္ခဏာပဲ။ ဇနီးမယား

ဆိုတာ သားမွေးဖို့၊ သစ္စာစောင့်သိဖို့၊ ချစ်မြတ်နိုးတတ်ဖို့ပဲလိုတယ်။ ဒီထက် ဘာအရည်အချင်းမှ ပိုပြီး မလိုဘူးလို့ ထုံးတမ်းစဉ်လာက တောင်းဆိုတယ်။ မေးခွန်းတွေ မေးတတ်တယ်။ စူးစမ်းလေ့လာတတ်တယ်။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား နေတတ်တယ် ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘယ်ယောက်ျားကမှ မကြိုက်ဘူး။ မယူချင်ဘူး။ မေမေကြီးငယ်စဉ်က ဘာကြောင့် သီးသီးခြားခြား တစ်ကိုယ်တည်းနေချင်စိတ် ပြင်းထန်သလဲဆိုတာကို အဲဒီထုံးတမ်းစဉ်လာ အယူအဆတွေက ရှင်းပြနေတယ်။

အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် မေမေကြီးက ရုပ်သိပ်မဆိုးလှဘူး။ မိဘက အသင့်အတင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝတယ်။ ဒီတော့ မေမေကြီးအသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်နဲ့ နှစ်ဆယ်အတွင်းမှာ ချစ်သူပိုင်းပိုင်းလည်နေတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ စကားစမြည်ပြောကြတဲ့အခါ ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်နဲ့ကိုယ် ပြောတတ်တာကို သိသွားတာနဲ့ စကားကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနဲ့ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိနေသလဲဆိုတာကို သိသွားတာနဲ့ အဲဒီလူတွေ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်သွားကြတော့တာပဲ။ မှန်တယ်။ မေမေကြီး အေးအေးကလေးနေပြီး ကြော့ကြော့ကလေး ဟန်လုပ်နေမယ်ဆို နေလို့ရတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကံမကောင်းအကြောင်းမလူချင်တော့...ကံကောင်းပြီး အကြောင်း လှချင်လို့ပဲ ပြောရမလား...ဒီအသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ ကြီးပြင်းလာရတဲ့ ကြားထဲကပဲ မေမေကြီးရဲ့စိတ်ရင်းမှန် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းက ရှင်သန်နေဆဲ ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီစိတ်ရင်းမှန် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းက လိမ်လည်လှည့်ဖြားမှုကို လက်သင့်မခံဘူး။

သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ။ အထက်တန်းကျောင်းပြီးသွားချိန်မှာ မေမေကြီးရဲ့ ပညာရေးရပ်သွားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဖေဖေက ပညာဆက်သင်ခွင့်မပေးလို့။ အဲဒီလိုဆုံးဖြတ်လိုက်တာကို မေမေကြီး အကြီးအကျယ် မကျေနပ်ဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း မေမေကြီး အသိပညာကို ငမ်းငမ်းတက်လိုချင်တာဖြစ်မယ်။ လူတစ်ယောက်က သူဟာ ဆေးကျောင်းတက်နေသူပါလို့ ဆိုလိုက်တာနဲ့ မေမေကြီးက မေးခွန်းတွေ စက်သေနတ်ပစ်သလို မေးတော့တာပဲ။ အရာရာဟိုင်းတို သိချင် နားလည်ချင်နေတာကိုး။ အင်ဂျင်နီယာကျောင်းသားတွေ၊ ဥပဒေကျောင်းသားတွေနဲ့ တွေ့လည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ အဲဒီမှာတင် သူတို့တစ်တွေ

အကြီးအကျယ် ဦးနှောက်ခြောက်ကြတော့တယ်။ သူတို့က တင်တယ်လေ၊ မေမေကြီးဟာ သူတို့ကို စိတ်ဝင်စားတာထက် သူတို့ရဲ့ ပညာတွေကို စိတ်ဝင်စားနေတာလို့။ သူတို့ထင်တာလည်း မှန်နိုင်ပါတယ်။

ကျောင်းမှာ တခြား မိန်းကလေးတွေနဲ့ စကားပြောတဲ့အခါ မေမေကြီးဟာ အလင်းနှစ်ပေါင်းများစွာ ကွာခြားတဲ့ တခြား ဂြိုဟ်တစ်ခုပေါ်က ဂြိုဟ်သားတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေတာကလား။ သူတို့နဲ့ မေမေကြီးအကြား အဓိက ခြားနားချက်ကတော့ မိန်းမတို့ရဲ့ မာယာပရိယာယ်ပေါ့။ သူတို့မှာ မာယာပရိယာယ်တွေ ပြည့်စုံကြွယ်ဝနေပေမဲ့ မေမေကြီးမှာ အဲဒီအရည်အချင်းမျိုး လုံးဝမရှိဘူး။ သူတို့အမြင်မှာ ယောက်ျားတွေဟာ အရမ်းပျော့ညံ့ကြတယ်။ သူတို့လှည့်စားသလို ခံကြရတဲ့ သတ္တဝါတွေလို့ ခံယူထားကြတယ်။ ဘယ်လိုယောက်ျားကို ဘယ်လိုမက်လုံးပေးပြီး ဘယ်လိုချုပ်ကိုင်ရမယ်ဆိုတာ သူတို့ကောင်းကောင်းသိကြတယ်ကွဲ့။ အဲဒီကိစ္စတွေကို မေမေကြီးက အတော်နှောင်းမှ သိနားလည်လာတယ်။ သူတို့ကတော့ ဆယ့်ငါးနှစ် ဆယ့်ခြောက်နှစ်သမီးအရွယ်ကတည်းက တစ်ဖက်ကမ်းခတ် ကျွမ်းကျင်နေကြတာကလား။

သူတို့က ကောင်လေးတွေကို ငြင်းပယ်တယ်။ လက်ခံတယ်။ လေသံကို တိုးတိုးကလေး တစ်ဖုံ၊ ကျယ်ကျယ်တစ်မျိုး လိုချင်သလို လုပ်ပြီးပြောတတ်တယ်။ ကောင်လေးတွေနဲ့ ချိန်းတယ်။ ပြီးတော့ မသွားဘဲ နေချင်နေတယ်။ ဒါမှမဟုတ် အချိန်နောက်ကျပြီးမှ သွားချင်သွားတယ်။ ကောင်လေးတွေကို မြူညှို့တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်တတ်တယ်။ မေမေကြီးကတော့ ကိုယ့်ဝန်းကျင်မှာ ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်နေမှန်းတောင် မသိဘူး။ သူတို့ကြားထဲမှာ မေမေကြီးက အရူးတစ်ယောက်ဖြစ်နေရော။

သမီးလေးစိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းတယ်လို့ ထင်ကောင်းထင်မယ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေကြီးမှာ သစ္စာစောင့်သိစိတ်ကလေး ရှိနေတယ်ကွဲ့။ ဆိုလိုတာက ယောက်ျားတွေကို ကစားစရာ အရပ်လို သဘောမထားချင်ဘူး။ တစ်နေ့နေ့မှာ မေမေကြီးနဲ့ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အထိ မမောနိုင် မပန်းနိုင် စကားထိုင်ပြောနေလို့ ရမယ် ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက်တော့ တွေ့လာမှာပဲလို့ မေမေကြီး ယုံကြည်

ထားတယ်။ အဲဒီလိုပြောရင်း ဆိုရင်းနဲ့ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့အမြင်တွေ၊ အယူအဆတွေ တူညီပါကလားလို့ သိမြင်လာမယ်။ ခံစားချက်တွေ တူညီပါကလားလို့ သဘောပေါက်လာမယ်။ အဲဒီအခါ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ ပေါက်ဖွားလာမယ်။ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုအပေါ်မှာ အခြေတည်တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၊ အပြန်အလှန်လေးစားမှုအပေါ်မှာ အခြေတည်တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၊ လိမ်လည်လှည့်စားမှုအပေါ်မှာ အခြေတည်တာ မဟုတ်တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာလေ။

ကြာတော့ မေမေကြီးကို ချဉ်းကပ်လာတဲ့ သကောင့်သားတွေက မေမေကြီးကို ကြောက်လာကြတယ်။ လန့်လာကြတယ်။ မေမေကြီးလည်း 'ရိုးရိုးကြီး' ဘွဲ့ကိုရလာတယ်။ မေမေကြီးမှာ မိန်းကလေး အပေါင်းအသင်းတွေလည်း ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့နဲ့ မေမေကြီးရဲ့ဆက်ဆံရေးက တစ်ဖက်သတ် ဆက်ဆံရေးကြီး ဖြစ်နေတယ်။ သူတို့က သူတို့ရဲ့ ချစ်ရေးချစ်ရာတွေကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောပြရမယ့် 'နှုတ်လုံသူ' အဖြစ်သာ မေမေကြီးကို ပေါင်းသင်းကြတာကလား။ သူတို့တွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အိမ်ထောင်ပြုသွားကြတယ်။ မေမေကြီးမှာ တခြားလူတွေရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်တွေကိုပဲ တစ်သွားတည်း သွားနေခဲ့ရတယ်လေ။ နောက်တော့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကလေးတွေမွေးကြတယ်။ ဒီတော့ မေမေကြီးက အဒေါ် အပျိုကြီးဖြစ်ရပြန်တာပေါ့။

တကယ်တမ်းပြောရရင်တော့ မေမေကြီးမှာ မိသားစုတစ်စု ဆူထောင်ချင်တဲ့ ဆန္ဒ မရှိခဲ့ဘူး။ ကလေးတစ်ယောက် မွေးရမှာကို တွန့်ရွံ့နေတယ်။ ကလေးတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ မေမေကြီး နာကြည်းခံစားခဲ့ရတာတွေက ဆိုးရွားလွန်းတယ်။ ဒါကြောင့် အပြစ်မဲ့လူသားကလေးတစ်ဦး အဲဒီလို စိတ်ဆင်းရဲမှု ခံစားရမှာကို မေမေကြီး စိုးရိမ်ပူပန်ခဲ့တယ်။ နောက်တစ်ချက်က မေမေကြီး နေထိုင်ရတာ အရမ်းလွတ်လပ်တယ်ကွဲ့။ ကိုယ့်အိမ်မှာကိုယ် နေချင်သလို နေလို့ရတယ်။ လုပ်ချင်တာလည်း လုပ်လို့ရတယ်။ စာသင်သားလေးငါးယောက်ကို ဂရိဘာသာနဲ့ လက်တင်ဘာသာ သင်ပြပေးလို့ရတဲ့ ငွေကိုလည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကြိုက်သလိုသုံးခွင့်ရှိတယ်။ ဒီတော့ အဲဒီလို လွတ်လပ်ခွင့်တွေ ဆုံးရှုံးသွားမှာကို စိုးရိမ်မိတာလည်း ပါတာပေါ့။ အလုပ်မရှိလို့ အားနေရင်

စာကြည့်တိုက်ထဲ သွားထိုင်ပြီး တစ်နေကုန် အချိန်ပြန်နေလည်း ဘယ်သူကမှ အပြစ်မပြောဘူးလေ။

တခြားမိန်းမတွေရဲ့ ဘဝတွေနဲ့ယှဉ်ရင် မေမေကြီးရဲ့ ဘဝက လွတ်လပ်တဲ့ ဘဝ တစ်ခုပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ အချိန်ကာလတွေ ရင့်သောင်းလာတော့ပီ လွတ်လပ်မှုနဲ့ဒီပျော်ရွှင်မှုဟာ တစ်စထက်တစ်စ အတုအယောင်တွေ၊ အတင်းအကျပ် ဖန်တီးထားမှုတွေသဘော သက်ရောက်လာတော့တယ်။ တစ်ကိုယ်တော် စံမြန်းရတဲ့ဘဝဟာ ကနဦးပိုင်းမှာ အခွင့်ထူးကြီးတစ်ရပ်လို့ ထင်ရပေမဲ့ နောင်ကြာလာတော့ စိတ်ဆင်းရဲစရာကြီးဖြစ်လာတယ်။

မိဘနှစ်ပါးက အိုမင်းရင့်ရော်နေပြီ။ ဖေဖေက လေဖြတ်ထားလို့ မစွမ်းမသန်ဘဝနဲ့။ မေမေကြီးဟာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဖေဖေလက်မောင်းကို ကိုင်ပြီး သတင်းစာထွက်ဝယ်လေ့ရှိတယ်။ အဲဒီတုန်းက မေမေကြီး နှစ်ဆယ်ခုနစ်၊ နှစ်ဆယ်ရှစ်လောက်ရှိပြီ။ ဆိုင်ပြတင်းပေါက်မှန်ထဲမှာ မေမေကြီးတို့သားအဖရဲ့ အရိပ်ကို ယှဉ်ပြီး မြင်ရတဲ့အခါ ဖေဖေသား မဟုတ်ဘူး ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း အိုမင်းလာပါပြီကောလို့ ခံစားရတယ်။ ပြီးတော့ မေမေကြီးဘဝရဲ့ လားရာလမ်းကြောင်းကို သဘောပေါက်မိတယ်။ ဖေဖေသေဆုံးပြီး များမကြာမီအတွင်း မေမေက ဖေဖေနောက်ကို လိုက်တော့မှာ။ မေမေကြီးကတော့ စာအုပ်ပေါင်းများစွာ ပြည့်လျှံနေတဲ့ အိမ်ကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရမှာပေါ့။ အချိန်တွေ ကုန်လွန်အောင် စာထိုးပန်းထိုး လုပ်ချင်လုပ်၊ ရေဆေးပန်းချီကားတွေ ဆွဲချင်ဆွဲ၊ ဒီလိုနဲ့ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကုန်လွန်သွား။ အဲ...မနက်ခင်းတစ်ခုမှာတော့ မေမေကြီးကို မတွေ့မိတာ သုံးလေးရက် ရှိနေပြီဆိုပြီး တစ်ယောက်ယောက်က မီးသတ်ဌာနကို တယ်လီဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားမယ်။ မီးသတ်ရဲဘော်တွေက တံခါးမကြီးကို ဖျက်ပြီးဝင်မယ်။ ကြမ်းပြင်မှာ လဲနေတဲ့ မေမေကြီးကို တွေ့ကြမယ်။ မေမေကြီးအသက်ပျောက်ချင် ပျောက်နေမှာပေါ့။ ကြွင်းကျန်ရစ်တဲ့ မေမေကြီးရဲ့ ရုပ်အလောင်းဟာ ပိုးကောင် မွှားကောင်ကလေးတစ်ကောင် သေပြီး ကျန်ခဲ့တဲ့ ရုပ်အလောင်းနဲ့ သိပ်ပြီး မခြားနားတော့ဘူးလေ။

လူ့ဘဝမှာ အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ ကျင်လည်နေထိုင်မှု မပြုရဘဲ မေမေကြီးရဲ့

မီးမသားခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ တရွေ့ရွေ့ ယိုယွင်းပျက်စီးနေပြီလို့ စိတ်ထဲခံစားရတယ်။ နောက်ပြီး အထီးကျန်ခေတ်နာကို ခံစားရတယ်။ အထီးကျန်ခေတ်နာကို အသည်းအသန် ခံစားရတယ်။ မေမေကြီးဘဝမှာ စကားပြောရမယ့် လူ တစ်ယောက်မှ မရှိခဲ့ဘူး...ဆိုလိုတာက တကယ်တမ်း ရင်ဖွင့်ပြီး တရင်းတနီးပြော နေမယ့်လူမရှိဘူး။ ဟုတ်တယ်၊ မေမေကြီး ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်တယ်။ စာတွေအရမ်း ဖတ်တယ်။ ဖေဖေကဆို

‘အော်လံဂါဟာ ဘယ်တော့မှ အိမ်ထောင်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့မှာ ဉာဏ်ရှိလွန်းနေတယ်’လို့ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားပြီး ပြောခဲ့သေးတာပဲ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီဉာဏ်တွေက မေမေကြီးကို ဘယ်မှ ရောက်အောင် ပိုမလေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ မေမေကြီးဟာ ဘဝခရီးလမ်းတစ်ခု သတ်မှတ်ပြဌာန်းပြီး မလျှောက်လှမ်းနိုင်ခဲ့ဘူး။ ဘာဆို ဘာကိုမှ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း လေ့လာနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ဘူး။ ဒီလိုဖြစ်နေရတာ ဘာကြောင့်လဲ။ တကယ့်လိုပညာရေးကို မသင်ယူခဲ့ရလို့လို့ မေမေကြီး ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အစွမ်းအစ၊ ကိုယ့်ပါရမီကို ထိထိရောက်ရောက် အသုံးချနိုင်စွမ်း မရှိခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်းက တစ်နေရာမှာ မှီနေတယ်ကွယ်။ ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ထရွှင်မြို့ကြီးကို ဖော်ထုတ်တွေ့ရှိချိန်မှာ ရူပိမန်ဟာ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး ပညာတတ်ထားတဲ့လူ မဟုတ်လား။ မေမေကြီး ရှေ့မတိုးနိုင်အောင် ဆွဲဟန်ထားတာက ဟိုခွေးပုကလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီးဖြစ်ခဲ့တဲ့ အပြစ်သနစ်လေ၊ မှတ်မိသေးလား။ မေမေကြီး ရှေ့မတိုးနိုင်ဘူး။ တစ်နေရာတည်းမှာ မားမားကြီး ရပ်နေတယ်။ စောင့်နေတယ်။ ဘာကို စောင့်နေတာလဲ။ မသိဘူး။ ဘာကိုစောင့်နေမိမှန်းလည်း မသိဘူး။

အိမ်ကို အော်ဂတ်စကို စရောက်တဲ့နေ့က နှင်းတွေကျနေတဲ့ နေ့ပေါ့။ အဲဒီနေ့ကို မေမေကြီး ကောင်းကောင်း မှတ်မိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မေမေကြီးတို့နေတဲ့ ဒေသမှာ နှင်းကျတယ်ဆိုတာ မြင်တောင့် မြင်ခဲ မြင်ကွင်း မို့လို့ပဲ။ နောက်တစ်ကြောင်းက ညစာ စားမယ့် ဧည့်သည်ဟာ အချိန်နောက်ကျပြီးမှ ရောက်လာလို့ပဲ။ အော်ဂတ်စတိုက ဖေဖေလိုပဲ...ကော်ဖီဝင်သွင်းသူ တစ်ဦးလေ။ ထရီအက်စတီမြို့ကိုသူလာတာကတော့ မေမေကြီးတို့ရဲ့လုပ်ငန်း

ကို ရောင်းမယ်ဆိုလို့ လာပြီး ညှိနှိုင်းတာ။ ဖေဖေဟာ လေဖြတ်သွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း သူ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို အမွေဆက်ခံမယ့် သားယောက်ျားလေးလည်း မရှိတော့ အေးအေးချမ်းချမ်းပဲ နေတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။

မေမေကြီးကတော့ အော်ဂတ်စတိုကို မြင်မြင်ချင်း မချစ်မိတဲ့အပြင် ကြည့်လို့တောင် မရချင်ဘူး။ အံ့သြစရာကောင်းသားနော်၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ အရေးကြီးတဲ့ ကဏ္ဍ ပါဝင်လာမယ့် လူတွေကို ကနဦးပိုင်းမှာ ကြည့်မရတဲ့ အဖြစ်မျိုးတွေကို မကြာမကြာ ကြုံတွေ့ခဲ့ကြတာကလား။ ညစာစားပြီးချိန်မှာ ဖေဖေက ခဏတစ်ဖြုတ် လဲလျောင်းဖို့ အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားတယ်။ စည့်သည်ကို သူ ရထားဘူတာဆင်းချိန်အထိ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဧည့်ခံနေဖို့ မေမေကြီးကို တာဝန်ပေးခဲ့တယ်။ မေမေကြီးတို့နှစ်ဦး အတူရှိနေတဲ့ နာရီပိုင်းအတွင်းမှာ မေမေကြီးဟာ ကိုယ့်အစဉ်အလာကို ဖျက်ပြီး သူ့ကို ခပ်ရိုင်းရိုင်းပဲ ဆက်ဆံခဲ့တယ်။ သူ တစ်ခွန်းမေးရင် တစ်ခွန်းပဲ ဖြေတယ်။ အထူးသဖြင့် 'အင်း' နဲ့ 'ဟင်အင်း' ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေ ပဲပေါ့။ သူ စကားမစလိုက်တော့ မေမေကြီးတစ်ခွန်းမှ မဟာခဲ့ဘူး။ ပြန်ခါနီးသူက နှုတ်ဆက်ဖို့ လက်ကမ်းပေးတော့ မြို့စားကြီးရဲ့ သမီးတော်ကလေးက လူတန်းစားမတူသူ တစ်ဦးကို ဖျက်နာသာပေးပြီး ဆက်ဆံတဲ့အချိုးမျိုးနဲ့ လက်ကမ်းပေးခဲ့တယ်။

နောက်တစ်နေ့ ညနေစာ ထမင်းစားပိုင်းလည်းကျရော မေမေတို့ ဖေဖေတို့က အော်ဂတ်စတို ချီးမွမ်းခန်းတွေ ဖွင့်တော့တာပဲ။ တော်ကြောင်း၊ သိက္ခာရှိကြောင်း၊ စီးပွားရေးအောင်မြင်သူဖြစ်ကြောင်း...

'ဟုတ်တယ်နော်၊ သူ့လက်မှာ လက်ထပ်လက်စွပ်လည်း ဝတ်မထားဘူး'

မေမေကြီး စိတ်တိုတိုနဲ့ အရွဲ့တိုက် ပြောပစ်လိုက်တယ်။ ဒီအထဲမှာ ဖေဖေက

'အင်း...ဟုတ်တယ်၊ သနားစရာကောင်းပါတယ်ကွယ်။ ဒီသူငယ်က မုဆိုးမို့ကွဲ့'

တဲ့လေ။ တကယ်တော့ မေမေကြီး စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ပေါက်ကွဲသွား

တာကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရှက်သွားတယ်။ ဖေဖေ အဲဒီစကားတွေ ပြန်မပြောမီကတည်းက မေမေကြီးရဲ့မျက်နှာဟာ ခရမ်းချဉ်သီးမှည့်တစ်လုံးလို နီမြန်းနေပြီလေ။

နောက်နှစ်ရက်အကြာ သင်တန်းတစ်ခုက ပြန်အလာမှာ မေမေကြီးတို့ရဲ့ အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်နားမှာ ငွေရောင်ထုပ်ပိုးစက္ကူနဲ့ထုပ်ထားတဲ့ အထုပ်တစ်ထုပ်ကို တွေ့ရပါရော။ မေမေကြီးဘဝမှာ လက်ဆောင်ပစ္စည်းပိုပေးတာမျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူး။ ဒီအထုပ်ပိုးပေးလိုက်တာ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲဆိုတာလည်း ငြင်းစားလို့ မရဘူး။ အထုပ်အောက်မှာ စာရွက်ကလေးတစ်ရွက် ညှပ်ထားတာ ဆွေ့ရတယ်။ စာရွက်ပေါ်မှာ ရေးထားတာက 'ဒါမျိုးလေးတွေ မြည်းကြည့်ဖူးလား'တဲ့။ အောက်မှာ လက်မှတ်ထိုးထားတာက အော်ဂတ်စတို။

အဲဒီညကတော့ အိပ်ရာနံ့သေးက စားပွဲပွဲကလေးမှာ အဲဒီချောက်လက်ဆွေ့ တင်ထားပြီး မေမေကြီး အိပ်မရနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ဖေဖေမျက်နှာကြောင့်သာ သူ ဒါတွေ ငါ့ဆီပို့လိုက်တာ ဖြစ်မယ်လို့ တွေးတယ်။ ပြီးတော့ ချောက်လက်ဆွေ့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု စားနေမိတယ်။ သီတင်းသုံးပတ်ကြာတော့ ထရီအက်စတိုကို သူ့ရောက်လာပြန်တယ်။ ညစာစားရင်း ပြောတာကတော့ 'အလုပ်ကိစ္စ'နဲ့ လာတာတဲ့။ ဒီတစ်ခေါက်တော့ အရင်အခေါက်ကလို ချက်ချင်း မပြန်ဘဲ မြို့ထဲမှာ ခဏတစ်ဖြုတ် နေသွားတယ်။ သူမပြန်ခင် မြို့ထဲမှာ ကားဆွဲကပ်မောင်းဖို့ အဖော်အဖြစ် မေမေကြီးကို ခေါ်သွားခွင့်ပြုပါလို့ သူက မေ့ဆီမှာ ခွင့်တောင်းတယ်။ ဖေဖေကတော့လား...မေမေကြီးရဲ့ သဘောကို ဆောင် မေးဖော်မရဘဲ တစ်ခါတည်း ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ မြို့ထဲက လမ်းတွေပေါ်မှာ တစ်ညနေခင်းလုံး ကားလျှောက်မောင်းကြတယ်။ သူက စကားနည်းတယ်။ မြို့ထဲမှာ တွေ့တဲ့ ကျောက်တိုင်တွေ၊ ကျောက်ရုပ်တွေအကြောင်း ပြောပြဖို့ မေမေကြီးကို ပြောတယ်။ နောက်ပြီး မေမေကြီးပြောသရွေ့ကို သူ လိုက်တိတ် ခိုတိတ်ဆိတ်နဲ့ နားထောင်တယ်။ သူ နားထောင်ဖော်ရတယ်ဟဲ့။ မေမေကြီးအတွက် အဲဒီဒါဟာ အံ့ဖွယ်တစ်ပါးပါပဲ။

သူပြန်တဲ့နေ့ကတော့ မေမေကြီးဆီကို နှင်းယပ်နံ့စည်း တစ်စည်း

ပို့ပေးလိုက်တယ်။ မေမေဆိုတာ ဝမ်းတွေသာလို့။ မေမေကြီးကတော့ ဝမ်းမသာ သလိုပေါ့လေ။ ဟန်ကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ စာရေးထားတဲ့ ကတ်ပြား ကလေးကို ချက်ချင်းဖွင့် မဖတ်သေးဘဲ နာရီပေါင်းများစွာ ကြာအောင် 'ဥ' ထားမိတယ်။

မကြာပါဘူး။ ဒီလူရောက်ရောက်လာတာ အပတ်စဉ်ဖြစ်လာတယ်။ ထရီအက်စတီကို စနေနေ့တိုင်း လာတယ်။ သူ့မြို့ကို တနင်္ဂနွေနေ့မှပြန်တယ်။ မင်းသားကလေးက မြေခွေးမကလေးနဲ့ ကျွမ်းဝင် ယဉ်ပါးလာအောင် ဘယ်လို လုပ်တယ်ဆိုတာ သမီးလေး မှတ်မိသေးလား။ မင်းသားကလေးဟာ မြေခွေးမ ကလေး အောင်းနေတဲ့ ဂူထဲက ထွက်လာတဲ့အထိ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဂူရှေ့ မြင်သာတဲ့နေရာမှာ ထိုင်ထိုင်နေလေ့ရှိတယ်လေ။ ကြာတော့ မြေခွေးမကလေး ဟာ မင်းသားကလေးကို မှတ်မိလာတယ်။ မကြောက်တော့ဘူး။ နောင် ကြာလာ တော့ မင်းသားကလေးနဲ့ ဆက်နွယ်ပတ်သက်နေတဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုခုကို တွေ့ရတာနဲ့ မြေခွေးမကလေးဟာ သူ့မိတ်ဆွေကလေးကို သတိရလာတယ်။ ရင်ခုန် လှုပ်ရှားလာတယ်လေ။

ဆော်ဂတ်စတိုကလည်း အဲဒီနည်းပရိယာယ်နဲ့ မေမေကြီးကို ညှို့ဖမ်း သွားတာကလား။ ကြာသပတေးနေ့လောက်ရောက်ရင်ပဲ မေမေကြီး ရင်တွေ ခုန်နေပြီပေါ့။ အရိုင်းကို ယဉ်အောင်လေ့ကျင့်တဲ့ အစီအစဉ်ကစပြီပေါ့။ တစ်လ တောင် မကြာလိုက်ပါဘူး။ မေမေကြီးဟာ သီတင်းပတ်ကုန်ရက်တွေကို စောင့် မျှော်ရင်း အချိန်တွေ ကုန်လွန်တတ်လာပြီ။ တိုတောင်းတဲ့ ကာလအတွင်းမှာပဲ မေမေကြီးတို့ နှစ်ယောက်အကြားမှာ ရင်းနှီးမှုကလေးတွေ ယှဉ်ပေါက်လာတော့ တယ်။

နောက်ဆုံးမှာ မေမေကြီး ရင်ဖွင့်စကားပြောလိုရတဲ့ လူတစ်ယောက်၊ မေမေကြီးရဲ့ ဉာဏ်ရည်ကို တန်ဖိုးထား လေးစားတတ်ပြီး မေမေကြီးရဲ့ ပညာ လိုလားစိတ်ကို စာနာနားလည်တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရပြီပေါ့။ မေမေ ကြီးဘက်ကတော့ သူ့ရဲ့အေးချမ်းတည်ငြိမ်မှုကို သဘောကျတယ်။ တစ်ဖက်သား ပြောတာကို နားထောင်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ အရည်အချင်းတွေကို သဘောကျတယ်။

အသက်ပိုကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်က မိန်းမသားတစ်ယောက်ကို ပေးအပ်နိုင်တဲ့ ဘာကွယ်စောင့်ရှောက်မှုကို သဘောကျတယ်။

မေမေကြီးတို့နှစ်ယောက် ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇွန်လ ၁ ရက်နေ့မှာ နီးနီးစင်းစင်း အခမ်းအနားကလေးလုပ်ပြီး လက်ထပ်လိုက်ကြတယ်။ လက်ထပ် ပြီး ဆယ်ရက်အကြာမှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး စဖြစ်တော့တာပဲ။ မေမေက ဇင်နက်တိုတောင်တန်းတွေမှာရှိတဲ့ ရွာကလေးတစ်ရွာမှာ သွားပြီး ခိုလှုံတယ်။ မေမေကြီးက ယောက်ျားနဲ့အတူ အယ်လ်အက်လာကို လိုက်သွားတယ်။

မေမေကြီးတို့ လာကွီလာမှာရှိတဲ့ ဆော်ဂတ်စတိုတို့ရဲ့ မိသားစုနေအိမ် မှာ နေကြတယ်။ မြို့လယ်ခေါင်က မူကြီးမတ်ရာတွေနေတဲ့ နန်းတော် အဆောက် အအုံကြီးရဲ့ ပထမထပ်မှာရှိတဲ့ အိမ်ခန်းကျယ်ကြီးပေါ့။ မရိဘောဂတွေက လေးလံ ပြီး နက်မှောင်နေတယ်။ အလင်းရောင်ပျံ့ပျက်လေးပဲလင်းတယ်။ မြင်ကွင်းက မှန်မှန်မှိုင်းမှိုင်းနဲ့ လှေကားခုံကို ဖြတ်ကျော်ဝင်လိုက်မိတာနဲ့ မေမေကြီး စိတ်ဓာတ် အကြီးအကျယ် ကျသွားတာပဲ။ ငါ ခြောက်လလောက်ပဲ သိကျွမ်းရင်းနှီးခဲ့သူနဲ့ အတူနေရမယ့်နေရာဟာ ဒီနေရာလား။ တစ်မြို့လုံးမှာ ငါအသိမိတ်ဆွေဆိုလို့ အစ်ယောက်မှ မရှိတဲ့နေရာလေ။ မေမေကြီး အဲဒီလိုပဲဆွေးတယ်။ စဉ်းစားတယ်။

လင်တော်မောင်က မေမေကြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်နေတာကို နှိပ်မိတယ်။ သဘောပေါက်တယ်။ ဒီတော့ ပထမ သီတင်းပတ်နှစ်ပတ်အတွင်း မေမေကြီး အာရုံပြောင်းအောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပါတယ်။ ကားတစ်စီးနဲ့ မြို့ထဲအနှံ့ လည်တယ်။ တောင်ကုန်းတွေပေါ် လျှောက်သွားကြတယ်။ မေမေကြီး ဆို နှစ်ယောက်စလုံး လေ့လာရေးခရီးထွက်နေရတာကို မြတ်နိုးကြတယ်လေ။ အာယာလုပ်တဲ့ တောင်တွေ၊ တောင်ကုန်းထိပ်တွေမှာ တည်ထားတဲ့ ရွာတွေရဲ့ စွမ်းတွေက မေမေကြီးကို စိတ်အေးချမ်းလာအောင် ကုစားပေးတယ်။ ဒီစွမ်း တွေကြောင့် မေမေကြီး တစ်စုံတစ်ရာ အတိုင်းအတာအထိ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်လာတယ်။ မေမေကြီးရဲ့ ဇာတိမြို့ကလေးကို ခွဲခွာလာခဲ့ရတယ်ဆိုတဲ့ ခံစား ချက်တွေ လျော့ပါးလာတယ်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ မေမေကြီးတို့ရဲ့ ပျားရည်ဆမ်းကာလကုန်လွန်

သွားပြီး သူက သူ့လုပ်ငန်းခွင်ကို ပြန်ဝင်ပြီး မေမေကြီးက ပုံမှန်ဘဝကို စတင်ရတော့တယ်။ ကြီးမားကျယ်ဝန်းလှတဲ့ အိမ်ကြီးထဲမှာ အိမ်ဖော်မိန်းမကြီး တစ်ယောက်ကလွဲလို့ မေမေကြီးမှာ အဖော်မရှိ၊ တစ်ကိုယ်တည်း။ အိမ်မှုကိစ္စတွေ အားလုံးနီးပါးကို အိမ်ဖော်မိန်းမကြီးက လုပ်နေတော့ မေမေကြီးမှာ လုပ်စရာ အလုပ်လည်း မရှိ။ ဒီတော့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အပြင်ထွက်လမ်းလျှောက်တဲ့ အကျင့်ကို ရလာတယ်။

လမ်းမကြီးတွေပေါ်မှာ ခေါက်ကယ်ပြန်ကယ် စိတ်လိုက်မာန်ပါ လျှောက်တယ်။ ရှုပ်ထွေးပြီး မဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ အတွေးတွေက ခေါင်းထဲမှာ အပြည့်။ လမ်းလျှောက်နေရာက မြွန်းဆို ရပ်ချင်ရပ်လိုက်တယ်။ ငါ သူ့ကိုချစ်လို့လား။ မေမေကြီး တွေးတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ငါသူ့ကို ယူမိတာ မဟာအမှားကြီးလား။ မေမေကြီးနဲ့ သူနဲ့ ထမင်းစားပွဲမှာ၊ ဒါမှမဟုတ် ဧည့်ခန်းထဲမှာ အတူထိုင်မိကြတဲ့အခါ မေမေကြီး သူ့ကို ကြည့်တယ်။ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လို ခံစားရသလဲလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးကြည့်တယ်။ ရင်ထဲမှာ ကြင်နာစိတ်ကလေး ရှိနေတာတော့ သေချာတယ်။ သူလည်း အဲဒီလိုပဲ ခံစားရတယ်လို့ မေမေကြီး ယုံတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါဟာ အချစ်လား။ ဒီခံစားချက်တွေက ဘာတွေလဲ။ ကိုယ့်တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ ဒီလိုခံစားချက်တွေ မရှိခဲ့ဖူးတော့ ကိုယ့်မေးခွန်းကို လည်း ကိုယ်မဖြေနိုင်ပြန်ဘူး။

သိပ်မကြာပါဘူး။ မြို့ခံလူတွေရဲ့ တီးတိုးစကားတွေကို မေမေကြီး ပြန်ပြီး ကြားရတာပါပဲ။ 'ဂျာမန်မက တစ်နေ့လုံး အချိန်မရွေးအခါမရွေး လမ်းပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်နေတာပဲ'တဲ့လေ။ မေမေကြီး ကြက်သေသေ သွားတယ်။ သူတို့နဲ့မတူတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကြီးပြင်းလာတဲ့ မေမေကြီးအနေနဲ့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လမ်းပေါ်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လျှောက်တာ ဘာမှ ပြဿနာမရှိဘူး။ ဘာမှ ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်ရမယ့် ကိစ္စမဟုတ်ဘူးလို့ ယူဆထားခဲ့တယ်။ အော်ဂတ်စတိုခမျာ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရတာပေါ့ကွယ်။ မြို့ခံလူတွေရဲ့ သဘောထားကို မေမေကြီး နားမလည်နိုင်တာကို သူသဘောပေါက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရပ်ဝဲရွာထဲမှာ ပြောစရာမဖြစ်အောင်နဲ့ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို

ထိန်းပေးတဲ့အနေနဲ့ မေမေကြီးတစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားနေတာ ဆင်ခြင်ဖို့ သူက တောင်းပန်တယ်။ အဲဒီဘဝမျိုးနဲ့ ခြောက်လလောက် နေပြီးသွားတဲ့ အခါကျတော့ မေမေကြီးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အစအနကျန်နေသေးတဲ့ ခံနိုင်ရည် နိမ့်တွေ့ ခန်းခြောက်သွားပြီလို့ ခံစားရတယ်။ မေမေကြီးရင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ဆူးသေကောင်ကလေးဟာ ဧရာမဆူးသေကောင်ကြီး ဖြစ်လာတယ်။ မေမေကြီးဟာ ကြောင်တောင်တောင် မျက်လုံးတွေနဲ့ စက်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်လို လှုပ်ရှားနေမိတယ်။ စကားပြောတဲ့အခါ ကိုယ့်စကားတွေကို တခြားလူတစ်ယောက်က ပြောနေသလို ပီပီသသကြီး ပြန်ပြီး ကြားနေရတယ်။

နောက်တော့လည်း အော်ဂတ်စတိုမိတ်ဆွေတွေရဲ့ ဇနီးတွေနဲ့ အသိအကျွမ်းဖွဲ့ရတာပေါ့။ မေမေကြီးတို့တစ်တွေ မြို့လယ်ခေါင်က ကော်ဖီဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ကြာသပတေးနေ့တိုင်း ဆုံကြတယ်။ သူတို့အားလုံး မေမေကြီးနဲ့ သက်တူရွယ်တူလောက်ပဲ ရှိပေမဲ့ စကားပြောစရာ အကြောင်းအရာကတော့ အလွန်ရှားသကဲ့။ မေမေကြီးတို့ ဘာသာစကားတစ်မျိုးတည်းကို ပြောကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး တူညီတာ တစ်ခုမှ မရှိဘူး။

သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ထဲမှာ ပြန်လည် နစ်မြုပ်သွားပြီဖြစ်တဲ့ အော်ဂတ်စတိုဟာ သူတို့နယ်သား တခြားယောက်ျားတွေလိုပဲ စတင်ကျင့်ကြံလာတော့တယ်။ မေမေကြီးတို့နှစ်ယောက် ထမင်းခိုင်းမှာ စကားမပြောဖြစ်ကြတော့ဘူး။ မေမေကြီးက စကားမပြောပြောဖို့ ကြိုးစားတဲ့အခါ သူက 'အင်း၊' 'ဟင့်အင်း' ဆိုတာ လောက်ပဲ ဖြေတတ်တော့တယ်။ ညစာစားပြီးတဲ့အခါ သူကလပ်ကို သွားချင်သွားတယ်။ မသွားဖြစ်တဲ့အခါ စာကြည့်ခန်းထဲဝင်ပြီး သူ စုဆောင်းနေတဲ့ နားချေးပိုးကောင်ကလေးတွေကို စုည်းလေ့လာနေတတ်တယ်။ သူ့ရဲ့ ကြီးမားတဲ့ ချည်ရွယ်ချက်က ဘယ်သူမှ မတွေ့သေး မဖော်ထုတ်ရသေးတဲ့ ပိုးကောင်တစ်မျိုး ချိုးကို ဖော်ထုတ်တွေ့ရှိဖို့ပဲ။ ဒါဆိုရင် သိပ္ပံပညာရပ်ဆိုင်ရာ လက်စွဲကွမ်းတွေ ထဲမှာ သူ့နာမည်ကို ထာဝစဉ် မှတ်တမ်းတင်ထားကြရမယ်ပေါ့။

မေမေကြီးကတော့ သူ့နာမည်ကို တခြားတစ်နည်းနဲ့ ရှင်သန်စေချင်တယ်။ သားတစ်ယောက် မွေးလိုက်တဲ့ နည်းလေ။ ခုဆို မေမေကြီး အသက်

သုံးဆယ်ရှိနေပြီ။ အချိန်တွေဟာ ကုန်မှန်းမသိ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ကုန်လွန်နေတယ်။ မေမေကြီးတို့ နှစ်ယောက် လင်ခန်း မယားခန်း ဆက်ဆံရေးအပိုင်း ကျတော့ အခြေအနေဆိုးတယ်။ ဘာမှ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် ရင်းရင်းနှီးနှီး မရှိဘူး။ မေမေကြီးရင်ထဲမှာ ခံစားရတာကတော့ အော်ဂတ်စတို မိန်းမယူတာ ထမင်းပိုင်းမှာ အတူရှိနေဖို့၊ တနင်္ဂနွေနေ့ ဘုရားကျောင်းတက်တဲ့အခါ မော်မော်ကြွားကြွားနဲ့ ခုံတွဲခတ်ဖို့လောက်ပဲ ဖြစ်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။

ဒီတော့ကွယ်...မေမေကြီးကို ပိုးပန်းနေတဲ့ အချိန်တုန်းက တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ခင်မင်နှစ်လိုစရာ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဟာ ဒီလိုပဲ ရပ်ဆိုင်းသွားနိုင်သလား။ အော်ဂတ်စတိုက မေမေကြီးကို တစ်ခါပြောပြဖူးတယ်။ ငှက်ကလေးတွေဟာ အသိုက်ဆောက်ရာမှာ ကူညီလာအောင် သူတို့ကြင်ဖော်ကို ဆွဲဆောင်ဖို့ နွေဦးကာလမှာ ဂိုဏ်းကျယ်ကျယ်လောင်လောင် တေးဆိုကြတယ်တဲ့။ သူလည်း ဒီအတိုင်းပြုကျင့်ခဲ့တယ်လေ။ မေမေကြီးလည်း အသိုက်ထဲရောက်လာရော သူ မေမေကြီးကို ဆက်ပြီး စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး။ မေမေကြီးကတော့ အသိုက်ထဲရောက်နေပြီ။ သိုက်ဖြူကို နွေးထွေးနေအောင် ထိန်းသိမ်းပေးတယ်။ လုပ်စရာရှိတာကလည်း ဒါပဲရှိတယ်လေ။

ဒီတော့ မေမေကြီး သူ့ကို မုန်းသလား။ ဟင်အင်း။ မေမေကြီးသူ့ကို မုန်းလို့ မရဘူး။ ဆန်းတော့ဆန်းသားနော်။ လူတစ်ယောက်ကို အမှန်မှာဖို့ဆိုတာ အဲဒီလူက ကိုယ့်ကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ ထိခိုက်အောင်၊ နာကျင်အောင် လုပ်ရမယ်လေ။ အော်ဂတ်စတိုက မေမေကြီးကို ဘာဆိုဘာမှ မလုပ်ဘူး။ အဲဒါပြဿနာပေါ့။ လူတစ်ဦးဟာ နာကျင်မှုဝေဒနာကြောင့်ထက် ဘာမှမဖြစ်တာကြောင့် ပိုပြီး လွယ်လွယ်ကူကူ သေသွားနိုင်တယ်။ နာကျင်မှုဝေဒနာကို ကြိတ်မှိတ်တွန်းလှန်လို့ရတယ်။ ဘာမှမဖြစ်တာကိုတော့ တွန်းလှန်လို့ မရဘူး။

မေမေကြီးရဲ့ မိဘနှစ်ပါးကို တယ်လီဖုန်းနဲ့ စကားပြောတဲ့အခါ ထုံးစံအတိုင်း အစစအဆင်ပြေပါတယ်လို့ ပြောတာပေါ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဇနီးမယားတစ်ယောက်ပုံစံမျိုး ချိုးရတာပေါ့။ မေမေကြီးဟာ လင်ကောင်းတစ်ယောက် ရထားတယ်လို့ သူတို့ထင်နေကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ ယုံကြည်မှုပျက်ပြန်

အောင် မေမေကြီး မလုပ်ချင်ဘူး။ မေမေကဆို တစ်လတစ်ကြိမ် ဖုန်းဆက်စကားပြောတိုင်း မေးလေ့ရှိတဲ့စကားက 'ထူးခြားပြီလားဟေ့'တဲ့လေ။ မေမေကြီးကလည်း ပြောနေကျအတိုင်း ဟင်အင်း၊ မထူးသေးပါဘူးပေါ့။ မေမေက မြေးတစ်ယောက် လိုချင်နေတာ။ မေမေကြီး သူ့ကိုစိတ်မပျက်စေချင်ဘူး။ ဘာကြောင့် ဒီလောက်ကြာတဲ့အထိ ကလေးမရသေးတာလဲဆိုတာ ရှင်းမပြချင်ဘူး။ မေမေက ဆို စာရေးတိုင်း သူ့မြေဦးအတွက် အဝတ်အထည်ကလေးတွေ ချုပ်လုပ်ပြင်ဆင်နေကြောင်းထည့်ရေးနေကျ။ အဲဒီအချိန်မှာ မေမေကြီးကတော့ တဖြည်းဖြည်း ညှိုးရောခန်းခြောက်လာနေတယ်။ မနက်မိုးလင်းလို့ မှန်ထဲကြည့်လိုက်တိုင်း ပိုပိုပြီး အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်လာတာ မြင်တွေ့နေရတယ်။ တစ်ခါတလေ မေမေကြီးက အော်ဂတ်စတိုကို မေးမိတယ်။

'ကျွန်မတို့ ဘာဖြစ်လို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကားမပြောကြတာလဲဟင်'

'ဘာအကြောင်း ပြောရမှာလဲ'

သူက ပိုးကောင်ကလေးတစ်ကောင်ကို စစ်ဆေးကြည့်နေရတာ တစ်ခုထဲမှ မော့ကြည့်ဖော်မရဘဲ ပြန်မေးတတ်တယ်။

'မသိဘူးလေ၊ ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တစ်ခုခု အကြောင်းပြောကြဆိုကြဆိုရင် ကောင်းမလားလို့'

ဒီတော့ သူက ခေါင်းကိုခါပြီး ပြောလေ့ရှိတာက

'အော်လိဂါရယ်၊ မင်း ဘာတွေ ကြုံကြီးစည်ရာတွေ ကြုံစည်နေပြန်တာလဲ'တဲ့ကွယ်။

ကြာတော့ သူဟာ သူစုဆောင်းလေ့လာနေတဲ့ နွားချေးပိုးပုံစံမျိုး ဆက်လာတော့တယ်။ သူ့လှုပ်ရှားပုံ၊ သူ့အသံ...အားလုံးပြောင်းလဲလာတယ်။ သူဟာ သူ့ပိုးကောင်ကလေးတွေနဲ့ သူ့အလုပ်ထဲမှာ လုံးဝညီညွတ် နစ်မြုပ်နေတော့တယ်။ ဒါတွေသာ သူ့ရဲ့ တွယ်တာမြတ်နိုးရာတွေ ဖြစ်လာတယ်။

အိမ်ထောင်သက် တစ်နှစ်အကျော်မှာ မေမေကြီးတို့ တစ်ယောက်ဆီခန်း ခွဲပြီး အိပ်ကြတယ်။ သူက သူ့ရဲ့ နွားချေးပိုးတွေနဲ့ ညဉ့်နက်သန်း

ခေါင်အထိ နေလေ့ရှိပြီး မေမေကြီး အိပ်ရေးပျက်အောင် မနှောင့်ယှက်ချင်လို့ အကြောင်းပြတယ်။ ဒီလိုပြောတော့ မေမေကြီးရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဟာ စိတ်ပျက်စရာကြီးဖြစ်ပြီး သမီးလေးအတွက် တစ်မျိုးကြီးဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေလို့ မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ ဘာမှမထူးခြားဘူး သမီးလေးရေ။ အဲဒီခေတ် အဲဒီကာလက အိမ်ထောင်ရေးအားလုံးဟာ ဒီအတိုင်းချည်းပဲ။ အိမ်ထောင်ရေးရေမှာ ဝင်ခဲ့ကြရပြီး ယောက်ျား၊ ဒါမှမဟုတ် မိန်းမ...တစ်ယောက်ဟာ အနွေးနဲ့အမြန် ဆိုသလို သေဆုံးသွားကြရတာပါပဲ။

ဒီတော့ ဒီလိုဖြစ်နေတာကို မေမေကြီးက ဘာဖြစ်လို့အောင်အညံ့ သည်းခံနေသလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်အထုပ်ကိုယ်ပိုက်ပြီး ထရီအက်စတီကို မပြန်တာလဲ။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီခေတ်အခါတုန်းက လင်မယားကွဲမှုဆိုတာတွေ မရှိဘူးကွဲ့။ တစ်ဖက်ဖက်က မတော်မတရားကြီး ညှဉ်းပန်းနှိပ်စားမှုသာ အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခု ရပ်ဆိုင်းသွားရတာကလား။ မဟုတ်လို့ကတော့ အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုက ခွဲထွက်လွှတ်မြောက်ဖို့ဆိုတာ တစ်ဦးတစ်ယောက်ဟာ အတော်ကြီးကို တော်လှန်ပုန်ကန်ခဲ့တဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိမှဖြစ်တာ။ ဒါပေမဲ့ တော်လှန်ပုန်ကန်တယ်ဆိုတာ မေမေကြီးရဲ့ ပင်ကိုသဘာဝမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒါကို သမီးလေးလည်း အသိ။ နောက်တစ်ချက်က အော်ဂတ်စတီဟာ မေမေကြီးကို လက်နဲ့ရွယ်ဖို့ဝေးလို့ အသံကျယ်ကျယ်နဲ့တောင် ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါ့ပြင် မေမေကြီးမှာ အစစအရာရာ လိုလေသေးမရှိအောင် ဖြည့်ဆည်းပေးထားတယ်လေ။

ဒီတော့ သမီးလေး စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ မနက်မိုးလင်းလို့ အိပ်ရာထနိုးလာတိုင်း မေမေကြီးရဲ့ ခံစားချက်တွေ ဘယ်လိုရှိမလဲ ဆိုတာ။ အိမ်ထောင်သက် သုံးနှစ်ကျော်လာတဲ့အခါ မေမေကြီးခေါင်းထဲမှာ ရှိနေတဲ့ တစ်ခုတည်းသော အတွေးက သေခြင်းတရားရဲ့ ထွေးပိုက်မှုကိုခံယူဖို့ပါပဲ။

အော်ဂတ်စတီက သွားလေသူ သူ့ပထမ မိန်းမအကြောင်း တစ်ခါမှ ပြောမပြောဘူးကွယ်။ တစ်ခါတလေ မေမေကြီးက မေးကြည့်တဲ့အခါမျိုးကျတော့လည်း စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းပစ်လေ့ရှိတယ်။ အချိန်တွေ ကုန်လွန်လာတာ

နဲ့အမျှ မေမေကြီးလည်း အိမ်ခန်းကျယ်ကြီးထဲက ချောက်ချားစရာ အခန်းတွေထဲ လှည့်ပတ်လျှောက်သွားပြီး အော်ဂတ်စတီရဲ့ ပထမမိန်းမ အဲဒါအကြောင်း သိလွန်စေတဲ့ ရှာဖွေကြည့်မိတယ်။ မေမေကြီး စိတ်ထဲမှာ စွဲနေတဲ့ အခွဲက အဲဒါဟာ သွေးရိုးသားရိုး သေတာမဟုတ်ဘူး။ မတော်တဆ ထိခိုက်မှုဖြစ်ပြီး သေတာလည်းမဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတာလို့ စွဲထင်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီထင်မြင်ချက်ကို အတည်ပြုပေးနိုင်မယ့် အထောက်အထားတွေ မတွေ့ရပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေကြီးဟာ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကြီးစွာနဲ့ အချိန်တွေ ကုန်လွန်ခဲ့ရတယ်။

စစ်ကြီးဟာလည်း မေမေကြီးရဲ့ အိမ်ထောင်သက်အတိုင်း ငါးနှစ်တွင်း နောက်လာပြီ။ ဖေဖော်ဝါရီလမှာတော့ ထရီအက်စတီမြို့ ဗုံးကြဲခံရတယ်။ ဗုံးတစ်လုံးက မေမေကြီး ကလေးဘဝက နေခဲ့တဲ့အိမ်ကို ဖြိုချဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တယ်။ အသေအပျောက်ကတော့ ဖေဖေမြင်းလည်းကိုဆွဲတဲ့ မြင်းကြီးတစ်ကောင်ပါပဲ။ ခြေနစ်ဖက်ပြတ်နေတဲ့ မြင်းကြီးရဲ့ အလောင်းကို ပန်းခြံထဲမှာ တွေ့ကြရတယ်လေ။

အဲဒီခေတ်မှာ ရုပ်မြင်သံကြားစက်တွေ မပေါ်သေးတော့ သတင်းပျံ့နှံ့မှုက အခုထက်ပိုပြီး နှေးကွေးတယ်ကွဲ့။ မေမေကြီးတို့အိမ် ပျက်စီးသွားတာကို တစ်ရက်ခြားပြီးမှ ဖေဖေတယ်လီဖုန်းဆက်ပြောလို့ မေမေကြီး သိရတယ်။ ဖေဖေရဲ့ အသက်ကင်းမဲ့တဲ့ အသံကို ကြားလိုက်ကတည်းက ဆိုးဆိုးရွားရွား ဖာန်ခုခုတော့ ဖြစ်ပြီဆိုတာ သိလိုက်ပါရဲ့။ ခုတော့ မေမေကြီးမှာ ပြန်သွားစရာ အိမ်မရှိတော့ဘူး။ ဒီတော့ ကိုယ့်ဘဝမှာ အစစအရာရာ အကုန်လုံး ဆုံးရှုံးသွားပြီလို့ မေမေကြီး ခံစားခဲ့ရတယ်။

တို့တစ်တွေ အမြဲတမ်း ကျူးလွန်လေ့ရှိတဲ့ အမှားတစ်ခုကို သမီးလေး အိပ်လား။ အဲဒါဟာ ဘာလဲဆိုတော့ ဘဝဆိုတာ ပြောင်းလဲလို့ မရနိုင်ဘူးလို့ ဆိုမှတ်မှုပဲ။ တို့တစ်တွေ ဘဝလမ်းကြောင်း တစ်ခုပေါ်မှာ ခြေချမိတာနဲ့ အဲဒီလမ်းကြောင်းအတိုင်းပဲ ခရီးဆုံးတဲ့အထိ ဆက်လျှောက်နေရမယ်ဆိုတဲ့ ယုံမှတ်မှုလေ။ တကယ်တော့ ကံကြမ္မာကမူ တို့များထက် ခိုပြီး စိတ်ကူးစိတ်သန်းကောင်းသေးတယ်။ တို့များ အနေအထား တစ်ခုထဲမှာ ပိတ်မိနေပြီ။ ထွက်လမ်း

ဆိုလို့ မရှိတော့ဘူး။ အကြံကုန် ဉာဏ်ကုန်နဲ့ လက်ခွင့်ချနေရချိန်မျိုးမှာ လေပြင် တစ်ချက်တွေ့တဲ့ အရှိန်အဟုန်မျိုးနဲ့ အပြောင်းအလဲတွေဖြစ်၊ ဇောက်ထိုးမှီးမှု ဖြစ်၊ နောက်တခါအတွင်း ကိုယ်ဟာ ဘဝသစ်တစ်ခုကို ရောက်နေပြီဆို တာ သိလိုက်ရရော။

အိမ်စုံကြံစဲရပြီး နှစ်လလည်းကြာရော စစ်ကြီးလည်း ပြီးသွားရော။ မေမေကြီး ချက်ချင်းပဲ ထရီအက်စတီကိုသွားတယ်။ မေမေတို့ ဖေဖေတို့က အိမ်တစ်အိမ်မှာ တခြားလူတွေနဲ့ ယာယီအတူတူနေကြတယ်။ မေမေကြီးမှာ လက်တွေ့လုပ်စရာ ကိုင်စရာတွေ များလွန်းလို့ သီတင်းတစ်ပတ်ဆိုတာ ဘယ်လို ကုန်သွားမှန်း မသိလိုက်ဘူး။ လာကီလာမှာ နေခဲ့ရတဲ့ နှစ်ကာလတွေကို အ ပျောက်သလောက် ဖြစ်သွားတဲ့အထိပဲ။

နောက်တစ်လအကြာမှာ အော်ဂတ်စတိုလိုက်လာတယ်။ စစ်အတွင်း ကာလတစ်လျှောက်လုံး မန်နေဂျာနဲ့ လွှဲထားရလို့ ပျက်လုမတတ် ဖြစ်နေတဲ့ ဖေဖေစီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို လွှဲပြောင်းဖို့ အစီအစဉ်ရှိတယ်လေ။ နောက်ပြီး အသက်အရွယ် အိုမင်းရင့်ရော်ပြီး အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ ဖြစ်နေတဲ့ မေမေကြီးရဲ့ မိဘနှစ် ဟီးကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ရမယ့် တာဝန်က ရှိနေသေးတယ်။ အော်ဂတ်စတိုဟာ မေမေကြီး အံ့အားတသင့်ဖြစ်သွားလောက်အောင် လွှဲပြန်တဲ့နှုန်းနဲ့ သူ့အိမ်ကနေ ထရီအက်စတီကို ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့တယ်။ တောင်ကုန်းမြင့်ပေါ်မှာ တောက်ထား တဲ့ ဒီအိမ်ကလေးကို ပယ်ပြီး ဆောင်းဦးမပေါက်မီ မေမေကြီးတို့ မိသားစု စုစုစည်းစည်း နေထိုင်ကြတော့တယ်။

မေမေကြီးတို့ ထင်မြင်ထားတာနဲ့ တလွဲစီ ဖြစ်သွားတာကတော့ မိသားစုကို ပထမဦးဆုံး ခွဲခွာသွားသူဟာ မေမေဖြစ်နေတာပဲ။ နွေရာသီ စောစော ပိုင်းမှာ မေမေဆုံးသွားတယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့်နဲ့ တစ်ကိုယ်တည်း နေခဲ့တဲ့ အတွေ့အကြုံတွေက သူ့ကျန်းမာရေးကို ဖြိုဖျက်သွား တာပဲ။ မေမေ သေဆုံးမှုက မေမေကြီးရဲ့ ကလေးလိုချင်စိတ်ကို ပြန်ပြီးအသစ် သွင်းပေးလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ မေမေကြီးဟာ အော်ဂတ်စတိုနဲ့အတူ ပြန်အိပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေကြီးတို့ ဘာမှ အလုပ်မဖြစ်ကြပါဘူး။ အချိန်အများစုမှာ မေမေကြီး

ဟာ ဖေဖေနဲ့ ပန်းခြံထဲ ထိုင်နေတာများတယ်။ နေသာတဲ့ ညနေချမ်းတစ်ခုမှာ ဘာမှ ဖေဖေက စကားစလောတယ်။

‘ရေပူစမ်းက ရေဟာ အသည်းရောဂါသမားတွေနဲ့ မိန်းမတွေအတွက် ထုံသြစရာကောင်းလောက်အောင် အစွမ်းထက်တယ်ကွဲ့’

သီတင်းပတ် နှစ်ပတ်အကြာမှာ အော်ဂတ်စတိုက မေမေကြီးကို ဘုတာရုံကို ကားနဲ့လိုက်ပို့တယ်။ ဗင်းနှစ်ကိုထွက်မယ့် ရထားစီးဖို့လေ။ ဗင်းနှစ် ရောက်တော့ ရထားတစ်စီး ပြောင်းစီးပြီး ဘိုလိုဂနာကို သွားတယ်။ အဲဒီကမှ နောက်ထပ် ရထားတစ်စီး ပြောင်းစီးပြီး ညနေပိုင်းမှာ ပေါ်ရက်တာတာမီကို ရောက်ခဲ့တယ်။

အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် မေမေကြီးက ရေပူစမ်းရဲ့ဆေးစွမ်းအာနိသင် ကို သိပ်ယုံလှတာ မဟုတ်ဘူး။ ခုလိုထွက်လာတာဟာ တစ်ကိုယ်တည်း လွတ် လွတ်လပ်လပ် နေချင်လို့။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ကာလတွေရဲ့ အတွေ့အကြုံတွေထဲကနေ ခုန်းထွက်ချင်လို့။

မေမေကြီး ခံစားခဲ့ရပြီလေ။ မေမေကြီးရဲ့ ရင်ထဲမှာ အရာရာတိုင်း နီးပါးဟာ သေဆုံးနေပြီ။ မေမေကြီးဟာ မီးလောင်ထားတဲ့ စိုက်ခင်းကြီးတစ်ခု နဲ့ တူနေပြီ။ အရာရာတိုင်းဟာ မည်းနက်နေပြီ။ မီးသွေးဖြစ်နေပြီ။ မိုးနဲ့လေနဲ့ နေရောင်နဲ့ ထိတွေ့နေရလို့သာ အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်ရှင်သန်ပေါက်မြောက် ခဲ့ အင်အားလေးတွေ ရုန်းကြွလာရတာပေါ့ကွယ်။

ဒီစင်ဘာ ၁၀

သမီးလေး မရှိတဲ့တော့နောက်ပိုင်းကတည်းက မေမေကြီး သတင်းစာ မဖတ်ဖြစ်တော့ဘူး။ သတင်းစာ ဝယ်ပေးဖို့ သမီးလေး မရှိတော့ဘူးလေ။ တခြားဘယ်သူမှလည်း မရှိဘူး မဟုတ်လား။ အစဦးပိုင်းမှာတော့ ဟာတာတာကြီး ဖြစ်နေတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီသတင်းစာတွေ မဖတ်ရတာကပဲ စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းသလို ဖြစ်လာတယ်။ အိုက်ဇက်ဘာရှိပဲ ဆင်ဂါရဲ့ အဖေပြောခဲ့တဲ့ စကားကို မေမေကြီး မှတ်မိနေသေးတယ်။ ဒီခေတ်လူတွေ လုပ်ထားတဲ့ အကျင့်တွေထဲမှာ နေ့စဉ် သတင်းစာဖတ်တဲ့အကျင့်ဟာ အဆိုးဆုံးပဲတဲ့။ တစ်နေ့တာရဲ့ မနက်ပိုင်း၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဓာတ် ကြည်လင်လန်းဆန်းပြီး ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း ဖြစ်နေချိန်မှာ သတင်းစာတွေက မနေ့က ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အနိဋ္ဌာရုံ သတင်းတွေကို သတင်းစာဖတ်သူအပေါ် သွန်းလောင်းချတော့တာပဲ။ တစ်ခေတ် တစ်ခါတုန်းကတော့ အဲဒီအနိဋ္ဌာရုံ သတင်းတွေကို ရှောင်ရှားချင်ရင် သတင်းစာတွေကို မဖတ်ဘဲနေရုံပဲ။ ဒီခေတ်မှာတော့ ဒီအနိဋ္ဌာရုံ သတင်းတွေကို ရှောင်လို့ ရှားလို့ သိပ်မလွယ်တော့ဘူး။ ရုပ်မြင်သံကြားစက်တွေ၊ ရေဒီယိုတွေ ရှိနေပြီလေ။ လူတစ်ဦးဟာ ခလုတ်ကလေးဖွင့်လိုက်ရုံပဲ။ တစ်စက္ကန့်အတွင်း ကမ္ဘာကြီးရဲ့ အနိဋ္ဌာရုံ သတင်းတွေ ကိုယ့်ဆီ ရောက်လာရော။ နောက်ပြီး ကိုယ့်စိတ်ကို ကသိကအောက်ဖြစ်အောင် ကလိရော။

ဒီမနက် အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်သွားပါရောလား။ မေမေကြီး အဝတ်အစား

သံနေတုန်းမှာပဲ ဒေသဆိုင်ရာ သတင်းတစ်ပုဒ် ကြားလိုက်ရတယ်။ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေကို သယ်ဆောင်လာတဲ့ ယာဉ်တန်းကြီး နယ်စပ်ကို ဖြတ်ကျော် ခဲ့ရသွားပြီတဲ့။ သူတို့ခမျာ ရှေ့တိုးမရ နောက်ဆုတ်မရနဲ့ အဲဒီမှာ သောင်တင်နေတာ လေးရက်ရှိနေပြီ။ သူတို့ သယ်ဆောင်လာတာက သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ၊ ဓားမကျန်းဖြစ်နေသူတွေ၊ ကလေးပေါက်စကလေးတွေ ဖက်ပြီး ဖေးကူသူ ကင်းမဲ့နေတဲ့ မိန်းမတွေ။ သတင်းကြေညာသူပြောတဲ့အတိုင်း ဆိုရင်တော့ ပထမအသုတ်ဟာ ကြက်ခြေနီအဖွဲ့က တည်ပေးထားတဲ့ စခန်းကို ရောက်သွားပြီတဲ့။ မရှိမဖြစ် လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းအသုံးအဆောင်တွေလည်း ရှိကြပြီတဲ့။

စစ်ကြီးရဲ့ အဖျားအနားကို မေမေကြီး ကြုံတွေ့လိုက်ရတယ်။ အကြီးအကျယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်။ စစ်ကြီး စဖြစ်လာကတည်းက မေမေကြီး နှလုံးသားမှာ ဆူးတစ်ချောင်း စူးဝင်နေသလို ခံစားနေရတယ်။ အနှစ်သာရမရှိတဲ့ ဒီစစ်ကြီးကြောင့် ရင်ထဲမှာ နာကျင်နေရတယ်။ တစ်နှစ်ကျော်လာတဲ့အခါတော့ မေမေကြီး ရင်နာရုံမဟုတ်တော့ဘူး။ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်လာတယ်။ ဒီလူသတ်ပွဲကြီး ရပ်တန့်သွားအောင် ဘယ်သူကမှ ကြားဝင် ဆောင်ရွက်ပေးမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ နောက်တော့လည်း မေမေကြီး စိတ်လျှော့လိုက်တယ်။ မေမေကြီးတို့ရဲ့ ဒေသမှာ ရေနံတွင်းတွေရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကျောက်တွင်းတွေပဲ ရှိတာပဲဟာ။ အချိန်တွေ ကြာလာတော့ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်မှုတွေ ခေါသတွေ ဖြစ်လာတယ်။ ဒီခေါသက ခုချိန်ထိ မေမေကြီးရင်ထဲမှာ အိမ်စစ် ကိုက်ပဲ့နေတုန်း။

ဒီမနက်တော့ အနိဋ္ဌာရုံလွှမ်းတဲ့ မနက်နဲ့တူပါရဲ့ကွယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲတော့ မေမေကြီး စားပိုဆောင်ထဲ ဝင်သွားတော့ သူ့ရဲ့အဝတ်စုံအိပ်ရာပေါ်မှာ ငှက်မည်းမကလေး ဆွနေတာ တွေ့ရလို့ပဲ။ သူ ငေါင်းစင်းစင်းဖြစ်နေတာလေးရက်ရှိပြီကွယ်။ အစာလည်း သိပ်မစားဘူး။ အစာစားရင်း အိပ်ပျော်သွားတောင် မကြာမကြာတွေ့ရတယ်။ မနက်မိုးလင်းခါစကလေးမှာ ဆွသွားတာဖြစ်မယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့ကိုကောက်ကိုင်လိုက်တဲ့အခါ သူ့ခေါင်းကလေးဟာ ဟိုဘက်လည်သွားလိုက် ဒီဘက်လည်သွားလိုက် ဖြစ်နေလို့ပဲ။

အထဲက စပရင်တစ်ချောင်း ပြတ်သွားတဲ့ အရပ်ကလေးတစ်ခုလိုပေါ့ကွယ်။ သူ့ကိုယ်ကလေးက ပေါ့ပေါ့ကလေး၊ နုနုကလေး။ နောက်ပြီး အေးစက်လို့။ သူ့အမွှေးတွေကို တစ်မိနစ်လောက် ပွတ်သပ်ပေးမိတယ်။ ပြီးတော့ အဝတ်တစ်စုံနဲ့ ပတ်ပေးလိုက်တယ်။ သူကလေး နွေးထွေးပါစေတော့လို့။

အပြင်ဘက်မှာ နှင်းပါးပါးကျနေတယ်။ ဘတ်ကို အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ ပိတ်ထားပြီး မေမေကြီး အိမ်ပြင်ထွက်ခဲ့တယ်။ ဂေါ်ပြားနဲ့ တွင်းတွေ ဘာတွေ တူးရလောက်အောင် မေမေကြီးမှာ ခွန်အားမရှိတော့ဘူး။ ဒီတော့ ပန်းခင်းထဲက မြေအပျော့ဆုံး နေရာကိုရွေး၊ ဖိနပ်ဦးချွန်နဲ့ ထိုးကော်ပြီး ကျင်းတစ်ကျင်းလုပ်၊ ငှက်မည်းမည်းကလေးကို ကျင်းထဲမှာချ၊ အိမ်ထဲပြန်မဝင်မီ တို့မြေးအဘွား ငှက်ကလေးတွေ မြေမြှုပ်တိုင်း ရွတ်ဆိုနေကျဖြစ်တဲ့ 'အို အဖ ဘုရားသခင်၊ အခြားအခြားသော သူများကို လက်သင့်ခံသလို ဒီအသက်ကလေးတစ်ချောင်းကိုလည်း လက်သင့်ခံတော်မူပါဘုရား' လို့ ဝတ်ပြုဆုတောင်း။

သမီးလေး ငယ်ငယ်တုန်းက တို့မြေးအဘွား ငှက်ကလေးတွေကို ကယ်တင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ ဘယ်လောက်များသလဲဆိုတာ မှတ်မိသေးလားဟင်။ လေပြင်းတိုက်ပြီးသွားတိုင်း ဒဏ်ရာအနာတရ ဖြစ်နေတဲ့ ငှက်တစ်ကောင်တော့ တွေ့နေကြပဲလေ။ သူတို့ သက်သာရာ သက်သာကြောင်း တို့နှစ်ယောက် အစွမ်းကုန် အားထုတ်ကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ တယ်ပြီး အရာမရောက်လှပါဘူးကွယ်။ ဒီနေ့ မဟုတ်ရင် နောက်တစ်နေ့မှာ သေနေတာ တွေ့ရတာပါပဲ။ နောက်ပြီး ဘယ်လောက် ကြေကွဲစရာကောင်းလဲနော်။ ဘယ်လောက်ပဲ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ဖြစ်နေဖြစ်နေ သမီးလေးကတော့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစမြဲပဲ။ မြေမြှုပ်ပြီးသွားတဲ့အခါတိုင်း သမီးလေးက မျက်လုံးနဲ့ နှာခေါင်းကို လက်ဝါးနဲ့ သုတ်ပစ်ပြီးတော့ 'စိတ်ပြေလက်ပျောက်' ဖြစ်အောင် အိပ်ခန်းတံခါးပိတ်ပြီး အခန်းအောင်းနေပါလေရော။

တစ်နေ့မှာတော့ သမီးလေးက မေးတယ်၊ ကောင်းကင်ဘုံက အကျယ်ကြီး ဆိုတော့ လူတွေကို ရှာရတာ မလွယ်ဘူး။ ဒီတော့ သမီးလေးရဲ့ မေမေကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ တွေ့အောင် ရှာရမလဲတဲ့လေ။ မေမေကြီးက သမီးလေးကို

ပြောပြတယ်၊ ကောင်းကင်ဘုံဆိုတာ ရောမဟိုတယ်ကြီးလို့ပဲ၊ လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်အခန်းနဲ့ ကိုယ်နေကြတယ်၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာတုန်းက ချစ်ခင်ခဲ့ကြသူတွေဟာ သေသွားပြီးတဲ့နောက် အဲဒီအခန်းထဲမှာ သွားဆိုကြတယ်၊ အဲဒီအခန်းထဲမှာပဲ အတူနေကြတယ်လို့။ ဒီရှင်းချက်ကို သမီးလေး ခဏတော့ သဘောကျကျေနပ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးလေးရဲ့ ရွှေငါးကလေးတွေထဲက လေးကောင်မြောက်လား၊ ငါးကောင်မြောက်လား သေသွားတော့ ဒီမေးခွန်းကို ပြန်မေးလာပြန်တယ်လေ။

'နေရာမဆုံရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ'

'နေရာမလောက်တော့ဘူးဆိုရင် သမီးလေး မျက်စိတွေမှိတ်ပြီး 'အခန်းကြီး...ကျယ်လား၊ ကျယ်လား' လို့ တစ်မိနစ်လုံးလုံး ထပ်ကာထပ်ကာ ရွတ်နေရမယ်။ အဲဒီအခါကျ အခန်းဟာ ချက်ချင်းအကျယ်ကြီး ဖြစ်လာရော' အဲဒီကလေး အတွေးကလေးတွေကို သမီးလေး မှတ်မိနေသေးလား။

ဒါမှမဟုတ် သမီးလေးရဲ့ အခွံက ချေဖျက်ပစ်လိုက်ပြီလား။ မေမေကြီးကတော့ ဒါကို မေ့နေတယ်ကွဲ့။ ဒီနေ့ ငှက်မည်းမည်းကလေးကို မြေမြှုပ်မှပဲ ပြန်ပြီး သတိရတော့တယ်။ 'အခန်းကြီး...ကျယ်လာကျယ်လာ'။ ဘယ်လောက်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ပဉ္စလက်ပညာလဲ။ ဟုတ်ပါရဲ့၊ သမီးလေး မေမေနဲ့အတူ ငှက်ကလေးတွေ၊ ရွှေငါးကလေးတွေပါ ရှိနေမယ်ဆိုရင် သမီးလေးရဲ့ အခန်းဟာ ဘေးလုံးပွဲကြည့်စင် တစ်ခုလို ပြည့်ကျပ်နေတော့မှာပဲနော်။

မကြာမြင့်တော့တဲ့ ကာလအတွင်း မေမေကြီးလည်း အဲဒီ ဘုံစိမာန်ဆီကို တက်ရတော့မှာ။ အဲဒီအခါကျ မေမေကြီးကို သမီးလေးတို့ အခန်းမှာပဲ နေခွင့်ပြုမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် မလှမ်းမကမ်းက အခန်းတစ်ခန်းမှာ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် ငှားနေရမလား။ အဲဒီအခါကျ မေမေကြီး ပထမဦးဆုံး ချစ်ခဲ့ဖူးသူကို ဖိတ်ခေါ်လို့ ရမလား။ နောက်ပြီး သမီးလေးရဲ့ ဘိုးအေအစစ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလို့ ရမလားဟင်။

အဲဒီခက်တင်ဘာလရဲ့ ညနေချမ်းမှာ ပေါ်ရက်တာရောက်တော့ ရထားပေါ်က ဆင်းခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက မေမေကြီးခေါင်းထဲမှာ ဘာအတွေးတွေ ရှိနေသလဲ။

အာရုံထဲမှာ ဘာပုံရိပ်တွေ ထင်ဟပ်နေသလဲ။ ဘာဆိုဘာမှ မရှိပါဘူး။ လေထဲမှာ သစ်အယ်ရနံ့ကလေး သင်းနေတယ်။ မေမေကြီးခေါင်းထဲမှာတော့ အခန်းကြိုတင်ငှားထားတဲ့ တည်းခိုရိပ်သာရှိရာကို ရှာသွားဖို့ပါပဲ။

မေမေကြီးဟာ ခုချိန်ထိ လောကကြီးအကြောင်း ဘာမှ မသိတဲ့ ရိုးရိုးအကြီးပဲ ရှိသေးတယ်။ ကံကြမ္မာရဲ့ လှည့်စားချက်ဆိုတာတွေကိုလည်း မသိပါဘူး။ မေမေကြီး ယုံကြည်ထားတာကတော့ မေမေကြီး ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီဖြစ်ပျက်သမျှဟာ ကိုယ့်စိတ်တန်ခိုးကြောင့် ဖြစ်ရတာလို့ ယုံကြည်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရထားပေါ်က ဆင်းပြီး ပလက်ဖောင်းပေါ် ခြေချလိုက်မိတာနဲ့ မေမေကြီးရဲ့ စိတ်တန်ခိုးတွေ အရည်ပျော်သွားတော့တယ်။ မေမေကြီးစိတ်ထဲမှာ ဘာဆန္ဒမှ မရှိဘူး။ ဒါမှမဟုတ်လည်း ဆန္ဒတစ်ခုတည်းပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီဆန္ဒကတော့ တစ်ယောက်တည်း အေးအေးချမ်းချမ်းကလေး နေလိုက်ဖို့ပဲ။

အဲဒီပထမဦးဆုံးညမှာပဲ သမီးလေးရဲ့ အဘိုးကို မေမေကြီး စတွေ့ခဲ့ရတယ်။ သူက မေမေကြီးရဲ့ တည်းခိုရိပ်သာ ထမင်းစားခန်းမှာ တခြားလူတစ်ဦးနဲ့အတူ ညစာစားနေတယ်။ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ နောက်ထပ် အဘိုးကြီးတစ်ဦးကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ သူက နိုင်ငံရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အကြိတ်အနယ်ငြင်းခုံဆွေးနွေးနေတယ်။ သူ့လေသံက မေမေကြီးကို ချက်ချင်းလို စိတ်တိုအောင် ဖန်တီးပေးနေတယ်။ ဒါနဲ့ ထမင်းစားမပြီးခင်အတွင်း သူ့ကို နှစ်ကြိမ်တိတိ ဘုကြည့်ကြည့်ပစ်လိုက်တာပေါ့။ နောက်နေ့မနက် ရေပူစမ်းကို သွားတော့မှ သူဟာ ရေပူစမ်းက ဆရာဝန်ဖြစ်နေမှန်း သိလိုက်ရတော့ မေမေကြီး ဘယ်လောက် အံ့သြသွားမယ်ဆိုတာ သမီးလေး မှန်းကြည့်ပေတော့။

သူက မေမေကြီးရဲ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို ဆယ်မိနစ်လောက် မေးခွန်းတွေ မေးတယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ တော်တော်ကြီး ပုံပျက်ပန်းပျက်ဖြစ်မယ့် ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်သွားပါလေရော။ မေမေကြီး အဝတ်အစားတွေ ချွတ်နေတုန်းမှာပဲ ပင်ပန်းတကြီး အလုပ်တစ်ခုကို အားသွန်ခွန်စိုက်လုပ်နေရသလို ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ ထွက်လာတယ်။ မေမေကြီးရဲ့ နှလုံးကို နားကြပ်နဲ့ ထောက်နားထောင်လို့လည်းပြီးရော 'ဘုရားရေ၊ ခင်ဗျား ဘာတွေကိုများ ဒီလောက်တောင်

ကြောက်လန့်နေရတာလဲ'လို့ ရေရွတ်တယ်။ နောက်ပြီး မေမေကြီး မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်လောက်အောင် တဟားဟား ဟားတိုက်ရယ်ပစ်တယ်လေ။ မေမေကြီးရဲ့ဆွေးပေါင်ကိုလည်းတိုင်းရော ပြဒါးမှတ်ကလေးက ထိပ်ဆုံးထိ မြောက်တက်သွားတယ်။ မေမေကြီးမှာ ဆွေးတိုးရောဂါရှိသလားတဲ့၊ သူက မေးတယ်။ မေမေကြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်မိတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ထပ်တလဲလဲ သတိပေးနေမိတယ်။ ဘာမှ ကြောက်စရာ မရှိဘူး။ သူဟာ ဆရာဝန်တစ်ယောက် လုပ်ရမယ့် တာဝန်ကို လုပ်နေတာ။ ငါ ခုလို ပုံပျက်နေတာဟာ မှုမမှန်တဲ့ အနေအထားမျိုးဖြစ်နေတယ်ပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ အားထုတ်အားထုတ် မအောင်မြင်ပါဘူးကွယ်။ မေမေကြီး ပြန်ခါနီးကျတော့ မေမေကြီးရဲ့ ကျန်းမာရေးမှတ်တမ်းပါတဲ့ စာရွက်ကို လှမ်းပေးတယ်။ ပြီးတော့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်တယ်။

'စိတ်အေးလက်အေး အနားယူလိုက်။ မဟုတ်လို့ကတော့ ရေပူစမ်းက ရေလည်း ခင်ဗျားကို ကုစားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး'

အဲဒီညနေဘက်၊ ညနေစာစားအပြီးမှာ သူက မေမေကြီးရဲ့ စားပွဲမှာ လာထိုင်တယ်။ နောက်နေ့ကျတော့ မေမေကြီးတို့နှစ်ယောက် စကားတွေ တတွတ်တွတ်ပြောရင်း မြို့လုံးအနှံ့ လမ်းလျှောက်ကြတယ်။ စောစောပိုင်းတုန်းက မေမေကြီးကို စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်စေခဲ့တဲ့ သူ့ရဲ့ သက်ဝင်လှုပ်ရှားမှုနဲ့ အင်တိုက်အားတိုက် ပြောဆိုတတ်မှုတွေဟာ ခုတော့ စွဲမက်စရာတွေ ဖြစ်လာတယ်။ သူ စကားပြောပြီဆိုရင် စိတ်အားထက်သန်မှုအပြည့်၊ စုံမက်မြတ်နိုးမှုအပြည့်နဲ့ ပြောတတ်တာကလား။ ဒီတော့ သူ့အနားမှာရှိနေတဲ့ လူတစ်ဦးဟာ နွေးနွေးထွေးထွေး ဖြစ်နေတဲ့ သူ့စကားတွေရဲ့ ဓာတ်ကူးမှုကို ခံစားရတယ်။ နွေးနွေးထွေးထွေး ဖြစ်နေတဲ့ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာရဲ့ ဓာတ်ကူးမှုကို ခံစားရတယ်။

ဟိုတစ်ခါတုန်းက သတင်းစာထဲမှာ မေမေကြီး ဖတ်ဖူးတာ ရှိတယ်ကွဲ့။ နောက်ဆုံးပေါ် သီအိုရီတွေအရ အချစ်ဆိုတာ နှလုံးသားက ပေါ်ထွက်လာတာမဟုတ်ဘူးတဲ့၊ နှာခေါင်းက ပေါ်ထွက်လာတာတဲ့။ လူ့နှလုံးယောက် ဆုံမိပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စုံမက်သွားပြီဆိုရင် သူ့လိုရဲ့ နှာခေါင်းတွေ

ကနေ ဟော်မုန်းဓာတ်တွေ ထုတ်လွှတ်ပေးတယ်ဆိုပဲ။ အဲဒီဟော်မုန်းဓာတ်ရဲ့ နာမည်ကိုတော့ မေ့နေပြီကွယ်။ တစ်ဖက်က ထုတ်လွှတ်လိုက်တဲ့ ဟော်မုန်းဓာတ်ဟာ တစ်ဖက်လူရဲ့ နာဝကနေ ဦးနှောက်ထဲအထိ တက်သွားတယ်။ အဲဒီဟော်မုန်းဓာတ်က လျှို့ဝှက်ရှုပ်ထွေးတဲ့ နည်းတွေနဲ့ ဖုံးကွယ်ခြင်းတွေ မှန်တိုင်း ထန်လာအောင် မွေနှောက်နှိုးဆွတော့တာပဲတဲ့။ အတိုချုပ်ပြောရရင်တော့ ခံစားချက်တွေ ဆိုတာ မျက်စိနဲ့ မမြင်နိုင်တဲ့ အနံ့အသက်တွေပဲ ဖြစ်တယ်။ တခြားဘာမှ ထွေထွေထူးထူး မဟုတ်ဘူးလို့ ဆောင်းပါးမှာ နိဂုံးချုပ်ထားတယ်လေ။ ဘယ်လောက် ပေါက်တတ်ကရ နိုင်လိုက်သလဲကွယ်။

တကယ်တော့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ ဘယ်အရာနဲ့မှ တိုင်းတာလို့ မရသလို ဘယ်အရာနဲ့မှ ဖော်ပြလို့ မရပါဘူး။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ ရနံ့တစ်ခုပါပဲလို့ ဆိုတဲ့အဆိုဟာ နှလုံးသားကို သိက္ခာချဖို့ အားထုတ်တဲ့ ပြောဆိုချက်ပေါင်း များစွာထဲက တစ်ခုသာ ဖြစ်တယ်။ အချစ်စစ် အချစ်မှန်ကို ခံစားဖူးတဲ့ လူတိုင်း ဒါကို သိပါတယ်။ ကိုယ်ချစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆီက ရတဲ့ ရနံ့ဟာ ပြင်းထန်တဲ့စိတ် လှုပ်ရှားမှုဖြစ်ပေါ်စေတယ်ဆိုတာကို မေမေကြီး မငြင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေ ကြွလာဖို့အတွက် တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ပေါ်ပြီးသား ဖြစ်နေရမယ်။ အဲဒီတစ်ခုခုဆိုတာဟာ ရနံ့တစ်ခုမည်ကမဟုတ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ရနံ့နဲ့ အတော်ကြီးခြားနားတဲ့ တစ်ခုခုဖြစ်ရမှာ သေချာပါတယ်။

အာနက်စတိုနဲ့ မေမေကြီး အတူရှိနေတဲ့ အဲဒီရက်တွေအတွင်းကဆို ရင် မေမေကြီးရဲ့ ဘဝမှာ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အာရုံခံစားမှုတွေ နီးကြွနေတယ်။ မေမေကြီးရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာဟာ အတိုင်းမသိ အာရုံခံစားနိုင်စွမ်းတွေ ဖြစ်ထွန်းနေတယ်။ မေမေကြီးရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာဝန်းကျင်မှာ ထိတွေ့ကိုင်တွယ်လို့ မရတဲ့ အရောင်အဝါတွေ ထွက်နေတယ်လို့ ခံစားရတယ်။ မေမေကြီးရဲ့ ကိုယ်ရောင် ကိုယ်ဝါတွေ ပိုပြီး ကြီးမားကျယ်ပြန့်နေတယ်။ ဒီကြီးမားကျယ်ပြန့်မှုဟာ မေမေကြီး လှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း လေထဲမှာ တဖြုတ်ဖြုတ်ခါနေတယ်လို့ ခံစားရတယ်။

ရက်အနည်းငယ်လောက် ရေလောင်းပေးတာ မခံရတဲ့ သစ်ပင်တွေ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ သမီးလေး သိပါတယ်။ သစ်ရွက်တွေဟာ ပျော့အိလာ

တယ်။ အလင်းရှိရာဆီကို ထောင်မတ်ပြီး တက်သွားရမယ့်အစား စိတ်ဓာတ်ကျနေတဲ့ ယုန်တစ်ကောင်ရဲ့ နားရွက်တွေလို ကုပ်ချည့်သွားတယ်လေ။ အင်း၊ ကုန်လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ကာလတွေအတွင်းက မေမေကြီးရဲ့ ဘဝဟာလည်း ရေအလောင်းမခံရတဲ့ သစ်တစ်ပင်လိုပါပဲကွယ်။ ညဘက်မှာကျတော့ မြူနင်းက အသက်ရှင်ရုံလောက်တော့ စွမ်းဆောင်ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ တခြားဘာမှ ပေးနိုင်စွမ်း မရှိဘူး။ ထောင်ထောင်မတ်မတ် နေနိုင်ရုံလောက်ကလွဲပြီး ဒီထက်ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီသစ်ပင်ကလေး ပြန်ပြီးရှင်သန်လန်းဆန်းလာဖို့ အရွက်တွေ ငွားငွားစွင့်စွင့် ဖြစ်လာဖို့ဆိုတာ တစ်ကြိမ်တော့ ရေလောင်းပေးဖို့ လိုတယ်ကွဲ့။

မေမေကြီး အာနက်စတိုနဲ့တွေ့ပြီး သိတင်းတစ်ပတ်အတွင်းမှာပဲ အဲဒီလို ဖြစ်သွားတယ်။ ပေါ်ရက်တာကို ရောက်ပြီး ခြောက်ရက်အကြာမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မှန်ထဲကြည့်လိုက်တော့ တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ မေမေကြီးရဲ့ အသားတွေ ပိုပြီး ညက်လာတယ်။ မျက်လုံးတွေ ပိုပြီး အရောင်တောက်လာတယ်။ အဝတ်အစားလဲရင်း တေးစကလေးတစ်စကို သိဆိုနေမိတယ်။ ကလေးဘဝကတည်းက တစ်ခါမှ တေးမဆိုခဲ့ဖူးတဲ့ မေမေကြီးလေ။

ဒီဖြစ်ရပ်ကို သားကနေ ကြည့်တဲ့အခါ ဒီသားဟာ ကြည့်နူးစရာ ဖြစ်ပုံတွေရဲ့အောက်မှာ ချိတ်ချတဲ့ ဖြစ်မှုတွေ၊ စိုးရိမ်သောကတွေ၊ ပြင်းထန်တဲ့ ဆန္ဒတွေ ရှိနေရမယ်လို့ သမီးလေး တွေးကောင်းတွေးနေမိလိမ့်မယ်။ တကယ်တော့ မေမေကြီးဟာ လင်ရှိမယားတစ်ယောက်။ ဒီတော့ တခြားလူတစ်ယောက်နဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံတာကို ဘယ်လိုလုပ် စိတ်လွတ်လက်လွတ် ပြုနိုင်မှာလဲ၊ ဟုတ်လား။

ဒါပေမဲ့ မေမေကြီး အဲဒီလိုမဖြစ်ခဲ့ရမကဘူး သမီးလေးရေ။ မေမေကြီးလေ... ချိတ်ချတဲ့လည်း မဖြစ်ခဲ့ဘူး။ စိတ်ထင်တာ၊ စိတ်သောကရောက်တာတွေလည်း မရှိဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မေမေကြီးဟာ လွတ်လပ်ပွင့်လင်းတဲ့ စိတ်ထားရှိလို့သာ မဟုတ်ဘူး။ မေမေကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီးဖြစ်သမျှ ပျက်သမျှ ကိစ္စအားလုံးဟာ မေမေကြီးရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ...မေမေကြီးရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ တစ်ခုတည်းနဲ့သာ သက်ဆိုင်နေတာမို့လို့ပဲ။ မေမေကြီးဟာ ဆောင်းအေးအေးကာလအတွင်း

လမ်းတကာလမ်းပေါ်မှာ လျှောက်သွားနေခဲ့ရပြီး နောက်ဆုံးကျမှ မှေးမှိန် နွေးထွေး နေရာကလေးတစ်ခု တွေ့လိုက်ရတဲ့ ခွေးကလေး တစ်ကောင်နဲ့ တူလှတယ်။ ဒီခွေးကလေးဟာ ဘာမှ စုံစမ်းမေးမြန်းမှုတွေ လုပ်မနေဘဲ အသာလေး ဝင်ရွှေ့ပြီး နွေးထွေးတဲ့ အရသာကို ခံစားနေတော့တယ်လေ။ ဒါ့ပြင် မေမေကြီးဟာ မိန်းမ သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ညှို့ယူဖမ်းစားထားနိုင်စွမ်း တော်တော်နည်းတယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်ထားတာ။ ဒီတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်က မေမေကြီးကို အဲဒီပုံစံမျိုးနဲ့ စိတ်ဝင်စားလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့ဘူး။

ပထမဆုံး တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဆီကို လျှောက်သွား နေတုန်း မေမေကြီး နံဘေးကို ကားတစ်စီး ထိုးရပ်လာတယ်။ အထဲမှာ အာနက် စတိုပေါ့။

‘ဘယ်သွားမလို့လဲ’

ကားပြတင်းပေါက်ထဲက ကိုင်းထွက်ပြီး သူမေးတယ်။ မေမေကြီး အဖြေပေးပြီးတာနဲ့ သူကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးတယ်။

‘ခင်ဗျား ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို သွားမယ့်အစား ကျွန်တော်နဲ့ လိုက် ခဲ့ပြီး သစ်တောအုပ်ထဲမှာ တစ်ဝကြီး လမ်းလျှောက်ပစ်လိုက်မယ်ဆိုရင် ဘုရား သခင် အများကြီး ပိုပြီး ဝမ်းသာသွားလိမ့်မယ်ဗျ။ ကျွန်တော်ပြောတာကို ယုံ’

လေတုန်းတို တိုက်နေတဲ့ လမ်းမကြီးအဆုံးမှာ သစ်အယ်ပင်ကြီးတွေ ကြားထဲကို တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့ တောလမ်းလေးရဲ့ အစရှိတယ်။ မေမေ ကြီး စီးထားတဲ့ ဖိနပ်တွေက လမ်းကြမ်းကြမ်းမှာစီးဖို့ ချုပ်လုပ်ထားတဲ့ ဖိနပ် မျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ။ တော်တော်ကြာရင် ခလုတ်တိုက်၊ တော်တော်ကြာရင် ဟပ်ထိုး ဟပ်ထိုး ဖြစ်ပေါ့။ အာနက်စတိုက မေမေကြီးလက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်တဲ့အခါ ဒီအပြုအမူဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ သဘာဝအကျဆုံး အပြုအမူတစ်ခုကို ပြလှပ လိုက်သလိုပဲလို့ ထင်မိပါရဲ့။

မေမေကြီးတို့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နဲ့ အကြာကြီး လမ်းလျှောက်ကြ တယ်။ ဆောင်းဦးရဲ့ ရနံ့က လေထဲမှာ သင်းလို့၊ မြေကြီးက စိုထိုင်းထိုင်းရယ်။ သစ်ပင်တွေပေါ်က သစ်ရွက်အတော်များများဟာ အဝါသန်းနေပြီ။ ဒီသစ်ရွက်

တွေကြားထဲက တိုးဝင်လာတဲ့ အလင်းရောင်က ခပ်ပျော့ပျော့ ဖြစ်နေတယ်။

ခဏနေတော့ ကွက်လပ်တစ်ခုကို ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီကွက်လပ် ရဲ့ အလယ်မှာ ဧရာမ သစ်အယ်ပင်ကြီး။ ငယ်ဘဝတုန်းက တွယ်တာခဲ့တဲ့ ဝက်သစ်ချပင်ကြီးကို သတိရပြီး အဲဒီသစ်အယ်ပင်ကြီးဆီကို သွားတယ်။ အရင် ဦးဆုံး ပစ်စည်းကြီးကို လက်နဲ့ ဖွတ်သပ်တယ်။ ပြီးတော့ ပါးနဲ့အပ်ထားလိုက် တယ်။ ခဏလေးနေတော့ အာနက်စတိုကလည်း သစ်အယ်ပင်ကြီးကို သူ့ပါးနဲ့ အပ်လိုက်တယ်။ သူ့ပါးက မေမေကြီးနားမှာကပ်လို့၊ မေမေကြီးတို့နှစ်ယောက် သိကျွမ်းပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း သူ့မျက်လုံးတွေနဲ့ မေမေကြီး မျက်လုံးတွေ တစ်ခါ မှ ဒီလောက် နီးနီးကပ်ကပ် မဆုံခဲ့ဖူးဘူး။

နောက်နေ့ကျတော့ မေမေကြီး သူနဲ့ မတွေ့ချင်တော့ဘူး။ ခင်မင် ရင်းနှီးတဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးကနေ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ထွန်းလာနေပြီလေ။ ဒီတော့ မေမေကြီး စဉ်းစားဖို့ အချိန်ယူရတော့မယ်။ မေမေကြီးဟာ ငယ်ငယ်ရွယ် ရွယ် ကောင်မကလေး မဟုတ်တော့ဘူး။ အိမ်ထောင်ရှိမိန်းမတစ်ယောက်။ စောင့် စည်းထိန်းသိမ်းရမယ့် တာဝန်တွေ ရှိနေတဲ့ အိမ်ထောင်ရှင် မိန်းမတစ်ယောက်။ သူကလည်း အိမ်ထောင်ရှိယောက်ျားတစ်ယောက်။ ဒါ့ပြင် သူ့မှာ သားတစ် ယောက်တောင် ရှိနေလိုက်သေး။

မေမေကြီးက အသက်အရွယ် ကြီးရင့်ချိန်အထိ ဘာတွေဖြစ်ပြီး ဘယ်လိုနေသွားရမယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြိုတင်ဟောကိန်းထုတ်ခဲ့သူ။ ခုတော့ ကြိုတင်မြင်နိုင်စွမ်း မရှိတဲ့ ကိစ္စတွေ ဖြစ်လာပြီ။ ဒီကိစ္စတွေက မေမေကြီး ရဲ့ ကြိုတင်တွက်ဆမှုတွေကို အနှောင့်အယှက်ပေးနေပြီ။ ဒီတော့ မေမေကြီး စိုးရိမ်သောက ပွားလာရတယ်။ မေမေကြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘူး။ မမျှော်လင့်တဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေက ဘယ်တော့မဆို အရင်ဦးဆုံး အလန့်တကြား ဖြစ်ပေါ်လာလေ့ရှိ တယ်။ ရှေ့ဆက်တိုးဖို့ဆိုတာ ကြောက်စိတ်ကို ကျော်လွန်နိုင်မှ ဖြစ်မယ်။

ဒီတော့တစ်ချိန်မှာ မေမေကြီး စဉ်းစားနေမိတယ်။ ဒီဖြစ်ရပ်ကတော့ မဖွယ်မရာ ဖြစ်ရပ်ကြီး။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို ငါမပစ်မှ ဖြစ်မယ်။ ခုချိန်ထိ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကလေးကို ပြည်ဖူးကား ချပစ်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ချိန်

ကျတော့ နောက်တစ်မျိုးစဉ်းစားနေပြန်ရော။ ငါ ကလေးဘဝကနေ ခုချိန်ထိ အတွင်း ပထမဆုံးအကြိမ် အသက်ဝင်လာတာ။ ငါဝန်းကျင်နဲ့ ငါ့ရင်ထဲမှာ ခုမှ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ဖြစ်လာတာ။ ဒီအချိန်မျိုးကျမှ ငါ့ရဲ့ ဖြစ်ပေါ်တိုးတက်မှုကို ဖြတ်တောက်ရပ်တန့်ပစ်ဖို့ဆိုတာ ပိုပြီးတောင် ရူးသွပ်မိုက်မဲရာရောက်သေးတယ်။ ဒီဖြစ်ထွန်းမှုတွေအားလုံးကို စွန့်လွှတ်လိုက်ဖို့ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စကြီးပဲ။

ဒါပေမဲ့ မိန်းမတိုင်းမှာ ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိတဲ့ ခံစားချက်မျိုးတွေလည်း မေမေကြီးမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတာပဲ။ သောကတွေ၊ သံသယတွေ၊ စိတ်ထင်မှုတွေ။ သူ့ ငါ့ကို မြူဆွယ်နေတယ်။ သိမ်းသွင်းနေတယ်။ ဒါဟာ သူ့ကိုယ်သူ ဖျော်ဖြေဖို့၊ ကြည်နူးမှုရှာဖို့။ ဒါထက် ဘာမှ ပိုမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငှားထားတဲ့ မှုန်မှိုင်းမှိုင်း အခန်းကလေးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ရင်း အဲဒီအတွေးတွေဟာ မေမေကြီးရဲ့ ခေါင်းထဲမှာ လေပွေ့မွေ့သလို မွေ့နေတာပေါ့။

အဲဒီညမှာ လင်းအားကြီးလေးနာရီထိုးတဲ့အထိ အိပ်မပျော်ဘူး။ စိတ်တွေ အရမ်းကယောက်ကယက် ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်ခဲ့တာတောင် မနက်မိုးလင်းတော့ တစ်စက်ကလေးမှ နုံးနေတာ နှမ်းနေတာမျိုး မဖြစ်မိဘူး။ အဝတ်အစားလဲရင်း သိချင်းကလေးတွေတောင် ညည်းနေလိုက်မိသေး။ အဲဒီနာရီပိုင်းကလေးအတွင်းမှာတော့ အရှိန်အဟုန်ကြီးမားလှတဲ့ အချစ်က မေမေကြီးရဲ့ ဘဝထဲကို ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်နေပြီ။

အဲဒီမြို့ကလေးကို ရောက်ပြီး ဆယ်ရက်မြောက်နေ့မှာ မေမေကြီး အော်ဂတ်စတိုဆီကို ပို့စကတ်ကလေး တစ်ခု ပို့လိုက်တယ်။ လေကလတ်ဆတ်၊ အစားအသောက်သင့်ရုံပဲရှိတယ်။ မျှော်လင့်ချက်ကတော့ အရမ်းကောင်းတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ဆီကို ကြင်နာအနမ်းကလေးတစ်နမ်း ပို့ပေးလိုက်ပါတယ်။ မေမေကြီး မနေ့ညက တစ်ညလုံး အာနက်စတို ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ ရှိနေခဲ့တယ်လေ။

အဲဒီညမှာပဲ မေမေကြီးတို့ရဲ့ ဝိညာဉ်နဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကြားမှာ ပြတင်းပေါက် သေးသေးကလေးတွေ ရှိနေကြောင်း မေမေကြီး သတိထားသဘောပေါက်မိတယ်။ အဲဒီပြတင်းပေါက်ကလေးတွေ ပွင့်နေတဲ့အခါ အဲဒီပြတင်းပေါက်တွေထဲက ဖြတ်ပြီး ခံစားချက်တွေ စီးဆင်းနိုင်တယ်။ မပွင့်တပွင့်ကလေးပဲ ဟနေရင်

တော့ ခံစားချက်တွေ စိမ့်ထွက်ရုံပဲ စိမ့်ထွက်နိုင်တယ်။ အဲဒီပြတင်းပေါက်တွေ ဝန်းခနဲ ဟာလာဟင်းလင်း ပွင့်သွားအောင် ပြင်းထန်တဲ့ လေပြင်းအဟုန်မျိုး ပွင့်နိုင်တာကတော့ အချစ်တစ်မျိုးပဲရှိတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းပေါ့ကွယ်။

ပေါ့ရက်တာမှာနေခဲ့တဲ့ နောက်ဆုံး သိတင်းပတ်အတွင်း မေမေကြီးတို့ နှစ်ယောက် တစ်ချက်ကလေးမှ မခွဲခွာကြဘူး။ မညောင်းနိုင် မညာနိုင် လမ်းလျှောက်ကြတယ်။ လည်ချောင်းတွေ ခြောက်လာတဲ့အထိ မမောနိုင် မပန်းနိုင် စကားပြောကြတယ်။ အာနက်စတို စကားပြောပုံနဲ့ အော်ဂတ်စတို စကားပြောပုံများ ကွာခြားလိုက်တာကွယ်။ အာနက်စတိုက ဘာကိုပဲပြောပြော စိတ်ထက်သန်မှုအပြည့်၊ နှံ့မက်မြတ်နိုးမှုအပြည့်နဲ့ ပြောတတ်တယ်။ အရွပ်ထွေးဆုံး အကြောင်းအရာတွေကို ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေး ဖြစ်အောင် ပြောနိုင်စွမ်းရှိတယ်။ မေမေကြီးတို့ ဘုရားသခင်အကြောင်းတို့၊ ထိတွေ့လို့ရတဲ့ အရှိတရားကို ကျော်လွန်ပြီး ရှိနိုင်ခြေရှိတဲ့ အရာတစ်ခုခုအကြောင်းတို့ကို မကြာမကြာ ဆွေးနွေးကြတယ်။

မေမေကြီးတို့ဟာ တစ်ယောက်ရဲ့ ပါးစပ်ထဲက စကားလုံးတွေကို တစ်ယောက်က နှိတ်ထုတ်ကြတယ်။ တူညီတဲ့ အတွေးတွေကို တွေးကြတယ်။ ဒီအတွေးတွေကို ဖော်ပြပုံဖော်ပြနည်း တူညီကြတယ်။ မေမေကြီးတို့ နှစ်ယောက် သိကျွမ်းရင်းနှီးခဲ့တာ သိတင်းပတ် အနည်းငယ်လောက် မဟုတ်ဘဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးခဲ့သလို ဖြစ်နေတယ်။

အချိန်က သိပ်များများစားစား မကျန်တော့ဘူး။ မေမေကြီးတို့ အတူနေရတဲ့ နောက်ဆုံးညတွေမှာဆိုရင် မေမေကြီးတို့ မအိပ်သလောက်ပဲ။ အားပြန်ပြည့်အောင် မဆိုစလောက်ကလေးပဲ ပျေးအိပ်ကြတယ်။ အာနက်စတိုဟာ ရှေးရေစက်ဆိုတာကို စပြီး ယုံကြည် စွဲလမ်းလာတော့တယ်။

‘ယောက်ျားတိုင်းရဲ့ ဘဝမှာ သူနဲ့ စင်းလုံးချော အပေးအယူမှုတို့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ တွေ့နိုင်တယ်။ မိန်းမတိုင်းရဲ့ ဘဝမှာလည်း သူနဲ့ဆိုလျှင် ကိုယ့်ဘဝပြည့်စုံနေပြီလို့ ပြောလို့ရမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ တွေ့နိုင်တယ်’ လို့ သူက ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို အဖော်မွန်မျိုးနဲ့ တွေ့ရဖို့ ရှေးရေစက် ပါလာသူဟာ သိပ်နည်းပါးတယ်။ ကျန်တဲ့လူတွေကတော့ ကျေနပ်

နှစ်သိမ့်မှု အပြည့်မရတဲ့ အခြေအနေမျိုးနဲ့ပဲ ဆန္ဒပြည့်ဝမှုကို မှန်းဆတမ်းတရင်း လူးကာ လွန်ကာ နေထိုင်သွားကြရတယ်။

‘ဒီတော့ အဲဒီလို ကုသိုလ်ထူးစွာ တွေ့ဆုံပေါင်းဖက်ခွင့်ရတဲ့ သူတွေ ဘယ်လောက်များများ ရှိသလဲဟင်’

သူက အခန်းရဲ့ အမှောင်ထုထဲမှာ မေးခွန်းထုတ်နေတယ်။

‘တစ်ထောင်မှာ တစ်ယောက်လား။ တစ်သန်းမှာ တစ်ယောက်လား။ တစ်သောင်းမှာ တစ်ယောက်လား’

ဟုတ်တယ်၊ တစ်သောင်းမှာ တစ်ယောက်လောက်ပဲ ရှိမယ်။ တခြား လူတွေက အပေးအယူလုပ်ယူရတာ။ စေ့စပ်ညှိနှိုင်းယူရတာ။ အပေါ်ယံဆန်ပြီး ခဏတစ်ဖြုတ်လောက် စွဲလမ်းတပ်မက်မှုတွေ၊ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ စွဲမက်မှု၊ ဒါမှမဟုတ် စရိုက်ချင်း ကိုက်ညီမှုတွေ၊ ဒါမှမဟုတ် လူမှုရေး ဓလေ့ထုံးစံတွေကြောင့် ပေါင်း ဖက်ကြတာတွေ။ ဒီကောက်ချက်ကို ဆွဲပြီးတဲ့အခါမှာတော့ သူဟာ တခြားစကား ကို မပြောတော့ဘဲ စကားတစ်ခွန်းတည်းကိုသာ ထပ်ကာတလဲလဲ ပြောနေတော့ တယ်။

‘ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ကံမကောင်းဘူးလားဟင်။ ဒီဆုံတွေ့မှုရဲ့ နောက်ကျယ်မှာ ဘာတွေ ရှိသလဲဆိုတာ ကိုယ်သိချင်လိုက်တာကွာ။ ဘာတွေ ရှိနေမလဲဆိုတာ ဘယ်သူ ဘာပြောနိုင်မှာလဲနော်’

မေမေကြီး ပြန်မယ့်နေ့က ဘူတာရုံကလေးထဲမှာ နှစ်ယောက်အတူ ရထားစောင့်နေတော့ သူက မေမေကြီးကို ပွေ့ဖက်ထားတယ်။ ပြီးတော့ တိုးတိုး လေးကပ်ပြီး ပြောတယ်။

‘ကိုယ်တို့ ဘယ်ဘဝတုန်းက ဆုံစည်းခဲ့ကြသလဲ မသိဘူးနော်’

‘ဘဝပေါင်းများစွာတုန်းကပေါ့’

မေမေကြီး ပြန်ပြောတယ်။ ပြီးတော့ ငိုနေမိတယ်။ မေမေကြီးရဲ့ လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှာ ဝှက်ထားတာကတော့ သူ့ဆီကို စာရေးဆက်သွယ်လို့ ရမယ့် ဟရာရာက လိပ်စာတစ်ခုပေါ့။ အိမ်အပြန်ခရီး၊ ရှည်လျားလှတဲ့ နာရီပေါင်း များစွာအတွင်း ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တဲ့ မေမေကြီးရဲ့ ခံစားချက်တွေကိုတော့ ခြယ်မှုန်းမနေ

တော့ပါဘူး။ ရင်ထဲမှာ ပြောင်းဆန်နေတဲ့ ခံစားချက်တွေ၊ ‘တစ်ကမ္ဘာလုံးကို တစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင်တော်လှန်’နေတဲ့ ခံစားချက်တွေပေါ့ကွယ်။ ဒီကာလ ချွန်ကြီးအတွင်း မေမေကြီးရဲ့ အသွင်ပြောင်းနေမှုကို ဖျောက်ဖျက်ပုံးကွယ်ဖို့ လေအိမ်ထဲကို အခေါက်ခေါက် အခါခါ သွားပြီး ကိုယ့်ရုပ်သွင်ကိုယ် စစ်ဆေး ကြည့်နေရတယ်။ မေမေကြီး မျက်လုံးတွေထဲက တောက်ပမှုနဲ့ မေမေကြီးရဲ့ အပြုံးဟာ မှေးမှိန်နေမှ ယုတ္တိတန်မယ်။ လတ်ဆတ်တဲ့လေရဲ့ အကျိုးပြုမှုကြောင့် မေမေကြီးရဲ့ ပါးကလေးတွေ နီမြန်းနေတာလောက်ပဲ ကျန်နေမဖြစ်မယ်။ ဒီ တိုးတက်မှုကို ဖေဖေကော အော်ဂတ်စတိုပါ မြင်တွေ့ကြတယ်လေ။

‘ဖေဖေ ပြောတယ် မဟုတ်လား၊ ရေပူစမ်းက သမီးရဲ့ကျန်းမာရေး ကို အထောက်အကူပြုမှာပါလို့’

ဖေဖေက ဒီစကားကို ထပ်တလဲလဲ ပြောနေတယ်။ အော်ဂတ်စတိုက တော့ သူ့တစ်သက်မှာ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မေမေကြီးကို အရိပ်တကြည့် ကြည့် လုပ်လေရဲ့။

လူတစ်ဦး ပထမဆုံးအကြိမ် ချစ်မိပြီဆိုတာနဲ့ ကတ်သီးကတ်သတ် ခံစားချက်တွေအကြောင်း ဒီလူသိလာလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို ခံစားချက်တွေ ဘယ် လောက် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ဖြစ်ပေါ်တတ်သလဲဆိုတာလည်း ဒီလူနားလည်လာ လိမ့်မယ်။

သမီးလေး ဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်မနေဘူး၊ သမီးလေးရဲ့ နုလုံးသားက တွတ်လပ်နေပြီး မျက်လုံးတွေက ဘယ်သူ့တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ ရှာဖွေမနေဘူး။ မြင်သမျှ တွေ့သမျှ ယောက်ျားအားလုံးဟာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းနေတဲ့ အနေအထားမျိုးမှာကျတော့ သမီးလေးကို ဘယ်သကောင့်သားမှ ဆေးဖော် ကြောဖက် မလုပ်ကြဘူး။ အဲ...သမီးလေး တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ချစ်မိနေပြီ၊ သူကလွဲရင် ဖွဲ့နဲ့ဆန့်ကွဲလို့ ထင်နေပြီဆိုတဲ့ အခါကျတော့ ယောက်ျားသမီး ဆိုင်းက သမီးလေးနောက်ကို ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ကြပြီသာမလို့။ ဖျတ်နှာလိုမျက်နှာရနဲ့ အနုအလှ သမုဒယစကားတွေ ပြောပြီသာမှတ်။ ဒီလိုဖြစ်ထွန်းမှုမျိုးတွေ ဖြစ်ပေါ်လာတာဟာ သမီးလေးကို မေမေကြီး

ပြောတဲ့ ပြတင်းပေါက်ကလေးတွေကြောင့်ပေါ့။ အဲဒီ ပြတင်းပေါက်ကလေးတွေ ပွင့်နေတဲ့အခါကျတော့ ကိုယ့်ခန္ဓာက ထွန်းလင်းလာတဲ့ အလင်းရောင်ဟာ ဝိညာဉ်ပေါ်ကို ကျပြီး ဝိညာဉ်က ထွက်လာတဲ့ အလင်းရောင်ဟာ ကိုယ့်ခန္ဓာပေါ် ကို ကျရောက်လာတယ်။ ကိုယ့်ခန္ဓာနဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ မှန်တွေလို အပြန်အလှန် အလင်းရောင်ပေးတယ်။ အပြန်အလှန် ဝင်းပစေတယ်။ မကြာမီအတွင်း သမီးလေး ပတ်လည်မှာ ရွှေလိုဝင်းပတဲ့ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါတွေ ထွန်းတောက်လာ ရော။ အဲဒီကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါက ယောက်ျားတွေကို ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိတယ်။ ဝက်ဝံတွေဟာ ပျားရည်ကို ငမ်းငမ်းတက် မက်သလို သမီးလေးကို ယောက်ျားတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လာလိမ့်မယ်။

ဒီတော့ကွယ်၊ အော်ဂတ်စတိုက ဘာသားထုထားလို့လဲ။ သူလည်း ယောက်ျားတွေထဲက ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ။ သမီးလေးကတော့ ထူးဆန်း တယ်လို့ ထင်မလားဘဲ။ အဲဒီလို အော်ဂတ်စတိုက အရေးတယူလုပ်လာတာ ကို မေမေကြီးဘက်က အခက်အခဲမရှိ ကြင်နာမှုအပြည့်နဲ့ တုံ့ပြန်နိုင်ခဲ့တယ် ကွဲ့။ အင်း၊ အော်ဂတ်စတိုသာ ဒီထက်မိန်းမကျွမ်းကျောတဲ့ ယောက်ျားတစ် ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရင်၊ ဒီထက်ပိုပြီး ပါးရည်နပ်ရည်ရှိခဲ့ရင် မေမေကြီး ဘာဖြစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ တနဲ့သိပေလိမ့်မယ်။ မေမေကြီး သူနဲ့ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ကတည်းက အော့နှလုံးနာစရာကောင်းလှတဲ့ သူ့ရဲ့ ပိုးကောင်တွေကို ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကျေးဇူးတင်ခဲ့မိတယ်။

မေမေကြီး အာနက်စတိုအကြောင်း တွေးတောစဉ်းစားနေခဲ့မိသလား။ အင်း၊ နည်းနည်းတော့ စဉ်းစားမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ စဉ်းစားတယ်ဆိုတာ မှန်ကန်တဲ့ စကားလုံး မဟုတ်သေးဘူး။ စဉ်းစားနေမိတယ်ဆိုတာထက် သူ့အတွက် အသက် ရှင်နေတယ်လို့ ပြောရမယ်။ အဲဒီလိုပဲ သူဟာလည်း မေမေကြီးရင်ထဲမှာ ရှင်သန် နေတယ်။ လှုပ်ရှားမှုတိုင်း၊ အတွေးတိုင်းမှာ မေမေကြီးတို့ နှစ်ယောက်ဟာ နှစ်ကိုယ်တစ်စိတ် ဖြစ်နေတယ်။

မေမေကြီးတို့ မခွဲခွာမိမှာ နှစ်ဦးသဘောတူထားတာက မေမေကြီး က စာစရေးရမယ်။ အဲဒီလိုမရေးမီ မေမေကြီး ယုံကြည်စိတ်ချရမယ့် ကြားလူ

မေမေတစ်ယောက် ရှာရမယ်။ ဒါမှ အဲဒီမိန်းမက တစ်ဆင့် မေမေကြီးဆီကို စာရေးလို့ ရမယ်ပေါ့။ သူ့ဆီကို မေမေကြီး ပထမဆုံး စာရေးလိုက်တာက အာက်တိုဘာလကုန်ပိုင်းလောက်မှာ။ အဲဒီ စာပို့ပြီးနောက်ပိုင်း အချိန်ကာလတွေ တော့ မေမေကြီးတို့နှစ်ယောက် ပတ်သက်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ စိတ်ဆင်းရဲစရာ အကောင်းဆုံး အချိန်ကာလတွေပေါ့။ ချစ်သူတွေ တစ်မြို့တစ်နယ်စီ ဝေးကွာ နေတဲ့ အခါမျိုးမှာ သံသယတွေတော့ ပေါက်ဖွားတာပဲ။ ရင်နဲ့အမျှ ဖြစ်ရတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကတောင် ဒီသံသယတွေ လုံးလုံးလျားလျား ပျောက်ကွယ်အောင် ချေဖျက်မပေးနိုင်ဘူး သမီးလေးရေ။

မနက်ဘက်ဆို မေမေကြီး လန့်လန့်နိုးလာတယ်။ မျက်စိကြောင့်နေ တယ်။ အပြင်ဘက်မှာတော့ မှောင်နေတုန်း။ အော်ဂတ်စတိုရဲ့နံ့သားမှာ ငြိမ်ငြိမ် ကလေး လဲလျောင်းနေရတယ်။ ကိုယ့်ခံစားချက်တွေကို မဖုံးမိ မမျိုသိပ်ရတဲ့ အနံ့နဲ့ဟာ ဒီအချိန်ကလေးတွေပဲရှိတယ်လေ။ အဲဒီလို လဲလျောင်းရင်း ပိုသိတင်း ဖတ်သုံးပတ်အကြောင်းတွေ စဉ်းစားတယ်။ တကယ်လို့ အာနက်စတိုဟာ အပျော် ကြုံရသက်သက်ဆိုရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ သူကလည်း ရေပူစမ်းမှာ တာဝန် ထူပြီး ငြီးငွေ့နေချိန်မှာ အဖော်မပါဘဲ ရောက်လာတဲ့ မိန်းမတွေကို စိတ်ပြေ လက်ပျောက်တဲ့တာဆိုရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ရောက်မလာတဲ့ စာကို မျှော်ရတာ ကြာလေ မေမေကြီးရဲ့ သံသယတွေဟာ အတည်ဖြစ်လာလေပေါ့ကွယ်။

အေးလေ၊ အဖြစ်သနစ်က ကိုယ်ထင်တဲ့အတိုင်း မှန်နေပြီး မေမေကြီး ဟာ မိုက်မဲတဲ့ မိန်းမတွေထဲမှာ အမိုက်မဲဆုံး မိန်းမတစ်ယောက်လို ပြုကျင့် နေမိတယ် ဆိုရင်ကော ဘာဖြစ်သေးလဲ။ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံဟာ မေမေကြီးအတွက် အကျိုးမဲ့ အချည်းနီး မဖြစ်ပါဘူး။ မေမေကြီးသာ ကိုယ့်စိတ် ကိုယ် လွတ်မပေးခဲ့ရင် မိန်းမသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘယ်လိုခံစားလို့ ရနိုင် တယ်ဆိုတာ သိခွင့်မရဘဲ အိုမင်းရင့်ရော်ပြီး သေဆုံးသွားနိုင်တယ် မဟုတ်လား။ ဒါဟာ ဘာလဲဆိုတော့ စိတ်သက်သာရာသက်သာကြောင်းအတွက် ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် ဖြေတွေးတွေးနေရတဲ့ သဘောလေ။

မေမေကြီး တစ်နေ့တခြား စိတ်တိုလာတာကို ဖေဖေနဲ့ အော်ဂတ်စတို

က သတိထားမိလာတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက် အစစ်ထဲကို ဝင်လာတာနဲ့ မေမေကြီးဟာ ဘာအကြောင်းမှ ထူးထူးထွေထွေ မနူးဝန်းဝန်းဒိုင်းဒိုင်း လုပ်ပြီး အခန်းထဲက ထွက်သွားတတ်တယ်။ မေမေကြီးအမေမေကြီးတို့နှစ်ယောက် ပျော်ခဲ့ကြတဲ့ အချိန်တွေအကြောင်း အထပ်ထပ်အစစ်ပြန်ပြီး တွေးကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ စိတ်နှလုံးဒုန်းဒုန်းချပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ယတ်ပြတ် ဖြတ်နိုင်ရေးအတွက် သဲလွန်စတစ်ခုတလေ ရလိုရငြား အားထုတ်စေဖို့တယ်။

အဲဒီလို အလူးအလဲ ခံစားနေရတဲ့ ကာလက ဘယ်လောက်ရှည်ကြာသလဲ။ သီတင်းပတ်ခြောက်ပတ်။ နှစ်လနီးပါး။ နောက်ဆုံးတစ်နေ့၊ ခရစ်စမတ်နေ့ မတိုင်မီ တစ်ပတ်အလိုမှာ ကြားလူအဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးတဲ့ အမျိုးသမီးအိမ်ကို စာတစ်စောင် ရောက်လာတယ်။ ထင်ရှားပြတ်သားတဲ့ လက်ရေးစာရေးထားတဲ့ သူ့စာက ငါးမျက်နှာတောင်။

မေမေကြီးရဲ့ ဟာသဉာဏ်တွေချက်ချင်း လက်ငင်း ပြန်ရွှင်လာတယ်။ စာတွေရေးတယ်။ ပြီးတော့ ပြန်စာတွေကို မျှော်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဆောင်းကုန်ပြီး နွေဦးကိုပါ ကျော်လွန်လာခဲ့တယ်။ အာနတ်စတီအကြောင်းကိုပဲ အစဉ်တစိုက် တွေးနေခြင်းက အချိန်တွေ ကာလတွေကို မသိလောက်အောင် ဖြစ်လာတယ်။ မေမေကြီးရဲ့ ခွန်အားတွေအားလုံးကို မပီပိုဝါး အနာဂတ်ကာလဖြစ်တဲ့ သူနဲ့ ပြန်ပြီး ဆုံတွေ့ရမယ့်အချိန်အတွက် သိုမှီးထားမိတယ်လေ။

သူ့စာတွေထဲမှာ နက်ရှိုင်းလှတဲ့ သူ့ခံစားချက်တွေ ပေါ်လွင်နေတယ်။ ဒီအချက်က သူ့အချစ်ကို မေမေကြီး ယုံကြည်စိတ်ချလာစေတယ်။ မေမေကြီးရဲ့ သံသယတွေကို ပြေပျောက်စေတယ်။ မေမေကြီးတို့ရဲ့ အချစ်ဟာ ကြီးမားတဲ့ အချစ်၊ လေးနက်တဲ့အချစ်၊ ပြီးတော့ တခြားအချစ်စစ် အချစ်မှန်တွေနည်းတူ တော်ရုံတန်ရုံ ဖြစ်ရပ်တွေက ဒီအချစ်ကို ပွန်းပဲ့ပျက်စီးအောင် မလုပ်နိုင်ဘူး။ ဒီလို ကာလအကြာကြီး ခွဲခွာနေရတဲ့အတွက် မေမေကြီးတို့ နှစ်ယောက် စိတ်ဆင်းရဲကြီးစွာ မဖြစ်ဘူးလားလို့ သမီးလေး အတွေးဝင်ကောင်း ဝင်မိလိမ့်မယ်။ မေမေကြီးတို့ လုံးဝ စိတ်မထိခိုက်ပါဘူးလို့ ပြောရင်မှန်မှာ မဟုတ်ဘူး သမီးလေး။

မတတ်သာ ခပ်ခွာခွာနေရတဲ့အတွက် အာနတ်စတီကော မေမေကြီးပါ စိတ်ဆင်းရဲကြရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရင်နာမှုနဲ့အတူ တခြားခံစားချက်တွေလည်း ရောနှော ဖြစ်ပေါ်နေသေးတယ်လေ။ ပြီးတော့ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြဖို့ မျှော်လင့်ချက်က ရင်နာမှုတွေကို နောက်တန်းရောက်အောင် တွန်းပို့ပစ်ထားတယ်ကွဲ့။ တကယ်တော့ မေမေကြီးတို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ အရွယ်ရောက်ပြီးသား အိမ်ထောင်ရှင်တွေပါ။ ဒီတော့ ဒီထက်ပိုပြီး မျှော်လင့်လို မရဘူးဆိုတာ နှစ်ယောက်စလုံး သိနေကြတယ်။ မေမေကြီးတို့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် အနည်းငယ်ကသာ ဆုံတွေ့ခဲ့ကြမယ်ဆိုရင် ဆုံတွေ့ပြီး တစ်လမကြာခင်အတွင်း အော်ဂတ်စတီကို ကွာရှင်းခွင့် တောင်းမှာပဲ။ သူကလည်း သူ့မိန်းမကို ကွာရှင်းခွင့်တောင်းပြီး မေမေကြီးတို့ နှစ်ယောက် ခရစ်စမတ်မတိုင်မီ တစ်အိမ်တည်း အတူနေခဲ့ကြမှာပဲ။

အဲဒီလိုလုပ်ခဲ့ရင် ပိုကောင်းသွားမလား။

မပြောတတ်ဘူး။ မေမေကြီးရဲ့ရင်ထဲမှာ အမြစ်တွယ်နေတဲ့ အတွေးအမြင်တစ်ရပ်တော့ ရှိတယ်။ တကယ်လို့ အချစ်ရေးက သိပ်လွယ်ပြီး သိပ်အဆင်ပြေလွန်းနေရင် အချစ်က သေးသိမ်သွားမယ်။ နောက်ပြီး ပြင်းထန်လှတဲ့ စုံမက်မြတ်နိုးမှုဟာ အပေါ်ယံ စိတ်ကူးယဉ်မှု ဖြစ်သွားနိုင်မယ် မဟုတ်လား။ ယိစ်ဆေးမှုနဲ့ကို စနစ်တကျ ရောနယ်မပေးရင် ကိတ်မုန့်တစ်လုံး ဘယ်လိုဖြစ်သွားတတ်တယ်ဆိုတာ သမီးလေး သိပါတယ်။ ကိတ်မုန့်အလုံးဟာ ညီညာညာ ဖောင်းကြွတက်မလာဘဲ တစ်ခြမ်းပဲ ဖောင်းချင်ဖောင်းလာမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် အက်ကွဲချင်ကွဲသွားမယ်။ အဲဒီအအက်အကွဲကြားကနေ ရောနယ်ထားတဲ့ အနှစ်တွေ စီးထွက်ကျကုန်ရော။ မီးတောင်ဝကနေ ချော်ရည်ချော်ခဲတွေ စီးထွက်သလိုပေါ့။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာရဲ့ အနှိုင်းမဲ့ဟာလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ။ လျှံကျတတ်တယ်လေ။

ချစ်ဖော်တစ်ယောက်ထားပြီး အဲဒီချစ်ဖော်နဲ့ တွေ့ဆုံဖို့ စိတ်ဓာတ်ဆိုတာ အဲဒီခေတ်တုန်းက သိပ်လွယ်လှတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ အာနတ်စတီကောကတော့ လွယ်တယ်။ သူက ဆရာဝန်ကိုး။ ဆရာဝန်တစ်ဦးအနေနဲ့ တွေ့ဆုံဖို့၊ ညှိနှိုင်းဖို့၊ အရေးတကြီး စစ်ဆေးဖို့ တောင်းဆိုလို့ရတယ်။

အိမ်ရှင်မတစ်ဦးရဲ့ လှုပ်ရှားမှုလောက်က လွဲပြီး ဘာလှုပ်ရှားမှုမှမရှိ
 ၀. မေမေကြီးအတွက်တော့ ဒီလိုစီစဉ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်သလောက်ပဲ။ မေမေကြီးအပေါ်
 သံသယမဖြစ်ဘဲ အိမ်ကနေ နာရီအနည်းငယ်လောက်၊ ရက်အနည်းငယ်လောက်
 ထွက်ခွာခွင့်ရဖို့အတွက် အကြောင်းပြချက်တစ်ခုခု ဖန်တီးနိုင်မှဖြစ်မယ်လေ။
 ဒီတော့ အိမ်တာပွဲတော်နေ့ မတိုင်မီကလေးမှာပဲ အပျော်တမ်း လက်တင်ဘာသာ
 လေ့လာရေးအဖွဲ့ထဲကို မေမေကြီးဝင်လိုက်တယ်။ အဖွဲ့ဝင်တွေက တစ်ပတ်တစ်
 ကြိမ် တွေ့ဆုံစည်းဝေးကြတယ်။ ယဉ်ကျေးမှုအရ ထူးထူးခြားခြားရှိတဲ့ နေရာ
 ဒေသတွေကို မကြာမကြာ လေ့လာရေးခရီးထွက်ကြတယ်။ ရှေးဟောင်း ဘာသာ
 စကားတွေကို မြတ်နိုးတတ်တဲ့ မေမေကြီးအကြောင်း သိထားတဲ့ အော်ဂတ်စတို
 က မေမေကြီးရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို ဘာမှ သံသယမဖြစ်ဘူး။ ဝေဖန်စရာအကြောင်း
 လည်း မရှိဘူးပေါ့။ မေမေကြီးရဲ့ ဝါသနာဟောင်းတစ်ခု ပြန်လည်ရှင်သန်လာ
 တဲ့အတွက် သူက ဝမ်းသာအသိလဲတောင် ဖြစ်နေသေးတယ်။

အဲဒီနှစ်ကတော့ နွေရာသီဟာ ဖျိုးခနဲ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာတယ်။
 ဇွန်လကုန်မှာ အာနက်စတိုဟာ ခါတိုင်းနှစ်တွေတုန်းကလိုပဲ ရေပူစမ်းကို သွား
 တယ်။ မေမေကြီးက ဖေဖေ၊ အော်ဂတ်စတိုတို့နဲ့အတူ ကမ်းခြေကိုသွားတယ်။
 မေမေကြီးက ကလေးတစ်ယောက်လိုချင်နေသေးကြောင်း အော်ဂတ်စတို ယုံလာ
 အောင် အဲဒီလထဲမှာ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းရတာပေါ့။ ဩဂုတ်လ သုံးဆယ့်တစ်ရက်
 နေ့မှာတော့ ပေါ်ရက်တာကိုထွက်မယ့် ရထားစီးဖို့ သူက မေမေကြီးကို ဘူတာ
 ရုံကို ကားနဲ့လိုက်ဖို့တယ်။ အရင်နှစ်က ဝတ်ခဲ့တဲ့ အဝတ်အစားတွေဝတ်ပြီး
 အရင်နှစ်က သုံးခဲ့တဲ့ အဝတ်သေတ္တာကိုပဲဆွဲလို့၊ ခရီးစဉ် တစ်လျှောက်လုံး
 ရင်တွေ တုန်လွန်းလို့ မေမေကြီး တစ်ချက်ကလေးမှ ငြိမ်ငြိမ်တိုင်မနေနိုင်ခဲ့ဘူး။
 ရထားပြတင်းပေါက်ကနေ အရင်နှစ်က မြင်ခဲ့ရတဲ့ ဂျမ္ဘောခင်းတွေကိုပဲ မြင်နေ
 ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရာရာတိုင်းဟာ ခြားနားနေပြီပေါ့။

ရေပူစမ်းစခန်းမှာ မေမေကြီး သီတင်းပတ် သုံးပတ်နေခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ
 နေခဲ့တဲ့ ကာလအတွင်း မေမေကြီးဟာ မေမေကြီးဘဝရဲ့ လက်ကျန်သက်တမ်း
 တစ်လျှောက်လုံးထက် ပိုပြီး လေးလေးနက်နက် အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ နေထိုင်ခဲ့တယ်။

တစ်နေ့တော့ အာနက်စတို အလုပ်လုပ်နေချိန်မှာ မေမေကြီး တစ်
 ယောက်တည်း ပန်းခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေမိတယ်။ အဲဒီလို လမ်းလျှောက်နေ
 ရင်း ဒီအနီကအတန်ကလေးမှာပဲ ငါသေသွားရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်
 မလဲနော်လို့ တွေးမိတယ်ကွဲ့။ ဒီဆန္ဒမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာတာကို သမီးလေး
 အံ့သြကောင်း အံ့သြနေလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အမြင်မားဆုံး ပျော်ရွှင်မှုဟာ အမြင်
 မားဆုံး စိတ်ဆင်းရဲလှုပ်လှုပ် ဆန့်ကျင်ဘက် ဆန္ဒတွေ မကြာမကြာ ဖြစ်ပေါ်စေတယ်
 ကွဲ့။ မေမေကြီးဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ တောနက်ထဲက လှည်းလမ်းကြောင်းတွေ
 ပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်နေခဲ့ရသလိုမျိုး ခံစားရတယ်။ သစ်ပင်ချုံပုတ်တွေကို
 တောရှင်းခင်းနဲ့ ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းပြီး လမ်းရှာရတယ်။ ဒါတောင် ကိုယ်ခုတ်
 ထွင်ရှင်းလင်းတဲ့ နေရာကွက်ကွက်ကလေးပဲ လမ်းမြင်ရတယ်။ မေမေကြီးဟာ
 သွားသာသွားနေတယ်။ ဘယ်ကိုသွားနေမှန်း မသိဘူး။ ရှေ့မှာ ချောက်ကမ်းပါး
 ကြီး ရှိချင်ရှိနေမယ်။ ရောမမြို့ကြီးတစ်မြို့ ဒါမှမဟုတ် သဲကန္တာရတစ်ခု ဖြစ်ချင်
 ဖြစ်နေမယ်။ အဲဒီနောက်မှာမှ တစ်နေရာရာကို ရောက်နေတာ ဖြန်းခနဲ သိလိုက်
 ရတယ်။ တကယ်တော့ မေမေကြီးဟာ ဘုမသီ ဘမသီနဲ့ တောင်စောင်းတစ်ခု
 ကို ဖက်တွယ်တက်နေမိတာကလား။ ခုမှကြည့်လိုက်တော့ တောင်ကုန်းမြင့်ကြီး
 တစ်ခုပေါ်ရောက်နေတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပြုမိတော့တယ်။

နေကထွက်စပဲ ရှိသေးတယ်။ အရောင်အနုအရင့် အမျိုးမျိုးရှိတဲ့
 တခြားတောင်တန်းတွေဟာ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းနဲ့ နီးလေသေးငယ်သွားလေပဲ။ အရာ
 ရာတိုင်းဟာ မြူနိုးရောင် ပြာရှိင်းရှိင်း သန်းနေတယ်။ တောင်ထိပ်မှာ လေပြည်
 လေညင်းကလေးက တသွင်သွင်တိုက်လို့၊ ဒီလေပြည်လေညင်းကလေးက တောင်
 ထိပ်နဲ့ မေမေကြီး ဦးခေါင်း၊ မေမေကြီး ဦးခေါင်းနဲ့ အဲဒီအထဲက အတွေးတွေကို
 ပါ ဆော့ကစားနေတယ်။ ဟိုးအောက်ခြေတောင်ကြားလမ်းထဲက မကြာမကြာ
 ပေါ်ထွက်လာတာကတော့ ခွေးတစ်ကောင်ရဲ့ဟောင်းသံ၊ ခေါင်းလောင်းတစ်လုံး
 ရဲ့ မြည်သံ၊ ထူးခြားတာက အရာရာတိုင်းဟာ တစ်ချိန်တည်းမှာ ပေါ်ပါးလို့
 လည်းနေတယ်။ လေးနက်လို့လည်းနေတယ်။ မေမေကြီးရဲ့ ရင်ထဲမှာကော
 မေမေကြီးရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာပါ အစစအရာရာ ရှင်းလင်းနေတယ်။ မေမေကြီး

အပေါ်မှာ စီးမိုးနေတာ ဘာမှမရှိဘူး။ အရိပ်ထိုးစရာလည်း ဘာမှမရှိဘူး။ မေမေကြီးအောက်ကို ပြန်မဆင်းချင်တော့ဘူး။ ချုံပုတ်တွေထဲပြန်မတိုးချင်တော့ဘူး။ မြူခိုးရောင်ပြာမှိုင်းမှိုင်းထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထာဝရ မြှုပ်နှံထားချင်တော့တယ်။ ဘဝရဲ့ချမ်းသာသုခနဲ့ အပြည့်ဝဆုံးအချိန်၊ ဘဝရဲ့ချမ်းသာသုခနဲ့ အပြည့်ဝဆုံး အခြေအနေမှာ ဘဝကို အဆုံးသတ်လိုက်ချင်တယ်။

ညဘက် အာနက်စတိုနဲ့ တွေ့တော့ အဲဒီအကြောင်းကို မေမေကြီးစဉ်းစားနေတုန်းပဲ။ ဒါပေမဲ့လည်း ညစာစားရင်း ဒီအကြောင်းကို ပြောမပြပဲဘူး။ တော်ကြာ အာနက်စတိုက ဟားတိုက်ရယ်မောပစ်လိုက်မှာလည်း စိုးရသေး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီည နှောင်းပိုင်း မေမေကြီးရဲ့အခန်းထဲကို သူဝင်လာပြီး မေမေကြီးကို ထွေးပွေ့ထားချိန်ကျမှ မေမေကြီးရဲ့ ပါးစပ်ကို သူ့နားနားကပ်ပြီး စကားတစ်ခွန်းပြောလိုက်တယ်။ ပြောဖို့ ရည်ရွယ်တုန်းကတော့ 'ကျွန်မ သေချင်တယ်'လို့ ပြောတာပဲ။ အဲဒီအစား ပါးစပ်က ထွက်သွားတာက 'ကျွန်မ ကလေးလိုချင်တယ်'တဲ့။

ပေါ်ရက်တာက ထွက်ခွာလာတော့ မေမေကြီးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သိနေတယ်။ အာနက်စတိုလည်း သိတယ်ထင်တာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခုတလောကလေးမှာ သူ့ကြည့်ရတာ စိတ်ညစ်နေတဲ့ပုံမျိုး၊ စိတ်ရှုပ်နေပုံမျိုးကွဲ့။ နောက်ပြီး မကြာခဏဆိုသလို နှုတ်ဆိတ်ပြီး ငိုနေတတ်သေးတယ်။ မေမေကြီးရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကတော့ အဲဒီလို သန္ဓေတည်ပြီး နောက်နေ့မနက်ကစပြီး ပြောင်းလဲလာတော့တယ်။ ရင်သားတွေ ရုတ်တရက် ပြည့်ပြီး တင်းလာတယ်။ အသားအရေ ပိုပြီး ဝင်းလာတယ်။ အခြေအနေသစ်နဲ့ လိုက်လျောညီထွေဖြစ်အောင် ကိုယ်ခန္ဓာက လိုက်ပြီး ပြောင်းလဲလာတာများအံ့စရာကောင်းလှပါပေရဲ့။ ဒါကြောင့်သာ ဆေးရုံမှာ သွားပြီး မစမ်းသပ်ရဘဲ၊ ဝမ်းဗိုက်က ခါတိုင်းလို ပြားချပ်နေဆဲမှာပဲ ဘာတွေဖြစ်သွားပြီဆိုတာကို မေမေကြီး တပ်အပ်ပြောနိုင်တာပေါ့။ မေမေကြီးရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာ အရောင်အဝါတွေ ပြည့်လျှံနေတယ်လို့ ခံစားရတယ်။ ကိုယ်ခန္ဓာက စွမ်းအားတစ်ရပ် တပ်ဆင်နိုင်ရေးအတွက် သူ့ဘာသာသူ ပြုပြင်ပြောင်းလဲနေပြီလေ။

ရထားပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်းကျမှ ပိုပြီး တည်ကြည်လေးနက်တဲ့ အတွေးတွေ ခေါင်းထဲဝင်လာတယ်။ အာနက်စတိုနဲ့ အတူရှိနေစဉ်မှာတော့ ဒီကလေးယူရေး မယူရေးကို တစ်စက်ကလေးမှ စိတ်နှစ်ခွ မဖြစ်မိခဲ့ဘူး။ အော်ဂတ်တော်၊ ထရီအက်စတိုက ကိုယ့်ဘဝ၊ မြို့ခံရွာခံတွေရဲ့ အတင်းအဓမ္မ...ဒါတွေက ဟိုးအဝေးကြီးမှာလေ။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ကမ္ဘာကြီးက ကျဉ်းလာနေပြီ။ ကိုယ်ဝန်က တစ်နေ့တခြား ရင်လာတာနဲ့အမျှ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချမှတ်ရတာမယ်။ ဆုံးဖြတ်ပြီးတာနဲ့ အဲဒီအတိုင်း မဖြစ်မနေ လုပ်ရတော့မယ်။ ဒီကလေးကို ဖျက်ချဖို့ဆိုတာ ကလေးယူလိုက်တာထက် ပိုပြီးခက်လိမ့်မယ်လို့ မေမေကြီး သဘောပေါက်နေတယ်။ ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချရင် အော်ဂတ်စတို ဘယ်နည်းနဲ့မှ သေသိမ်းနေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ဟိုတုန်းကတည်းက ကလေးလိုချင်လှချည်နဲ့လို့ တစ်ပြောတည်းပြောနေတဲ့ မေမေကြီးအနေနဲ့ ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချတာကို ဘယ်လိုအကြောင်းပြမလဲ။ ဒါ့အပြင် မေမေကြီးကိုယ်တိုင်ကလည်း ကိုယ်ဝန်ဆုတ်ချင်ဘူး။ မေမေကြီးဝမ်းဗိုက်ထဲက သန္ဓေသားငယ်ကလေးဟာ ဆန္ဒတစ်ခု ပြည့်ဝမှု ဖြစ်နေတယ်။ မေမေကြီး တစ်သက်လုံး ပြင်းပြင်းပြပြ လိုချင်တောင့်တဲတဲ့ ဆန္ဒတစ်ခု ပြည့်ဝလာတာ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီသန္ဓေသားငယ်ကလေးဟာ အခွင့်အရေးရရချင်း ပြင်ပစ်ရမယ့် အမှားတစ်ခု မဟုတ်ဘူးလေကွယ်။

သမီးလေး ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်မိပြီဆိုရင်၊ သူ့ကို ကိုယ်ဆရာစိတ်ပါ ပုံအပ်ပြီးချစ်မိပြီဆိုရင် သူနဲ့ ကလေးတစ်ယောက် လိုချင်တာထက် ပိုပြီး သဘာဝကျတဲ့ ဆန္ဒမျိုး မရှိတော့ဘူးကွဲ့။ ဒါဟာ ဉာဏ်ပညာက တွန်းအားပေးလိုက်တဲ့ ဆန္ဒမဟုတ်ဘူး။ ဆင်ခြင်တုံတရားက ရွေးလိုက်တဲ့ ဆန္ဒမဟုတ်ဘူး။ အာနက်စတိုနဲ့ မတွေ့မီကဆို မေမေကြီး စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်ခဲ့တယ်။ ကလေးတစ်ယောက်ရရင် ကောင်းမှာ ပေါ့။ ပြီးတော့ ဘာကြောင့် ကလေးလဲ ချင်တယ်။ ကလေးရခြင်းရဲ့ ကောင်းကျိုးဆိုပြစ်က ဘာတွေရှိတယ် ဆိုတာကို မိမိတို့ကျကျ သိနေတယ်။ အဲဒါက ဆင်ခြင်တုံတရားနဲ့ ယှဉ်တဲ့ ရွေးချယ်မှု။ မေမေကြီး ကလေးတစ်ယောက်လိုချင်ခဲ့တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အသက်က ဆည်းဖြည်းကြီးလာပြီ။ ပြီးတော့ အထီးကျန်ဆန်လွန်းနေတယ်။ ဘာကြောင့်

လဲဆိုတော့ မေမေကြီးဟာ မိန်းမသားတစ်ယောက်။ မိန်းမသားတွေဆိုတာ သူတို့မှာ တာအလုပ်အကိုင်မှ မရှိဘူးဆိုရင် ကလေးတွေတော့ မွေးနိုင်ရမယ်လေ။ မေမေကြီး မော်တော်ကားတစ်စီး ဝယ်ထားခဲ့ရင်လည်း ဒီစံကိုပဲ အတိအကျသုံး မှာပဲ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီညက ကလေးတစ်ယောက်လိုချင်ကြောင်း အာနက်စတီ ကို ပြောခဲ့တာကတော့ စောစောက ပြောခဲ့တဲ့ အကြောင်းတရားတွေနဲ့ မတူဘူး။ ကွဲပြားတယ်။ ခြားနားတယ်။ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်က သာမန်အသိဉာဏ်ကို ဆန့်ကျင် အန်တုလိုက်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ သာမန်အသိဉာဏ် က စုစည်းတင်ပြနိုင်တဲ့ လျှောက်လဲချက်အားလုံးကို ချေဖျက်နိုင်စွမ်းလောက် အောင် ကြံနိုင်တယ်။ ဒါ့ပြင် တကယ်တမ်း တိတိကျကျ စဉ်းစားမယ်ဆိုရင် ဒီလုပ်ရပ်ထဲမှာ ဆုံးဖြတ်ချက်ဆိုတာ ပါဝင်မနေဘူး။ ပါဝင်နေတာက ပြင်းပြင်း ထန်ထန်နဲ့ ငမ်းငမ်းတက် ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ပိုင်ဆိုင်လိုစိတ်ပဲ။ အဲဒီပိုင်ဆိုင်မှုကို ရာသက်ပန် ရယူသွားချင်တယ်လေ။ အာနက်စတီကို မေမေကြီးရဲ့ ရင်ထဲမှာ မေမေကြီးနဲ့အတူ၊ မေမေကြီးအနားမှာ ထာဝရရှိနေစေချင်တယ်။

ကဲ၊ မေမေကြီး ဘယ်လို ပြုမူကျင့်ကြံခဲ့တယ်ဆိုတာ ဖတ်ရတဲ့အခါ သမီးလေး တဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ထိတ်လန့်ကောင်း ထိတ်လန့်သွားလိမ့် မယ်။ မေမေကြီးရဲ့ ပင်ကိုသဘာဝမှာ ဒီလောက်အောက်တန်းကျပြီး စက်ဆုပ် ရွံရှာစရာ ကောင်းတဲ့အပိုင်းကို ဘာဖြစ်လို့ မသိမမြင်ခဲ့ပါလိမ့်လို့ သမီးလေး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးကောင်း မေးနေမိလိမ့်မယ်။ ထရီအက်စတီဘူတာရုံရောက် တော့ မေမေကြီး လုပ်နိုင်စွမ်းရှိတာ တစ်ခုပဲ လုပ်ရတော့တာပေါ့။ အဲဒါက သူ့ယောက်ျားကို ကြင်နာမြတ်နိုးတဲ့ ဇနီးတစ်ယောက်လို ပြုမူဆက်ဆံတာလေ။ မေမေကြီးရဲ့ အပြောင်းအလဲကို အော်ဂတ်စတီ သတိထားမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ဘာကြောင့်လဲလို့ အဖြေရှာနေမယ့်အစား မေမေကြီးကို လိုလိုလားလား ဆက်ဆံခဲ့တယ်။

အချိန်ကာလ တစ်လအကျော်မှာတော့ ဒီကလေးဟာ သူ့ကလေးရယ် လို့ ကျိုးကြောင်ဆီလျော်စွာ ယုံကြည်သွားတာပေါ့ကွယ်။ တစ်နေ့လယ် သူ့အိမ်

ပြန်အလာမှာ စမ်းသပ်စစ်ဆေးချက် အဖြေကို မေမေကြီး ပြောပြလိုက်တယ်။ အဲဒီနေ့က သူ အလုပ်ခွင်ကို ပြန်မသွားတော့ဘူး။ မေမေကြီးနဲ့ တစ်နေ့လုံး နေပြီး ရင်သွေးကလေး မွေးမလာခင် အိမ်ကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုတွေ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲဆိုတာ တိုင်ပင်စီစဉ်နေခဲ့တယ်။ ဖေဖေနားနားမှာကပ်ပြီး တိုးတက်မှု သတင်းကို အော်ပြောလိုက်တော့ ခြောက်ခန်းနေတဲ့ သူ့လက်တွေနဲ့ မေမေကြီးရဲ့ လက်တွေကို ကိုင်ပြီး ခဏကြာအောင် မတ်တတ်ရပ်နေတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေ စိုစွတ်ပြီး နီရဲလို့။ သူ နားပင်းသွားတာ နှစ်အတော်ကြာပြီ။ နားပင်းမှူက သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ဆက်ဆံရေးမှာ အနှောင့်အယှက် အတားအဆီးကြီး ဖြစ်နေ တာပေါ့။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိဘူး။ သူ့မျက်ရည်တွေဟာ ပိတ်မျက်ရည် တွေ ဖြစ်ရမယ့်အစား အကြီးအကျယ် မနစ်မြို့တဲ့အရိပ်အယောင်ကလေးတောင် စွက်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ခမျာ သူ့မြေးမလေးကို မြင်တွေ့မသွားရရှာဘူး။ မေမေကြီးရဲ့ ကိုယ်ဝန်ခြောက်လထဲအရောက်မှာ ဖေဖေဟာ အိပ်ပျော်နေရင်းမှာပဲ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း ကွယ်လွန်သွားတယ်။ သူ့ရုပ်အလောင်းကို ခေါင်းထဲထည့်ကြ တော့မှ ဖေဖေဟာ ဘယ်လောက်အထိ ရင်မှည့်ပြီး ပါးရေနားရေတွေ တွန့်ပြီး၊ ဘယ်လောက်ခြောက်ခန်းချည့်နဲ့နေခဲ့တယ်ဆိုတာ မေမေကြီး သိမြင်လိုက်ရတယ်။ သူ့မျက်နှာသွင်ပြင်ကတော့ ခါတိုင်းလိုပဲ ခပ်အေးအေး ခပ်ငေးငေးနဲ့လေ။

ထုံးစံအတိုင်းပဲပေါ့ကွယ်။ ဆေးစစ်ချက်အဖြေကို သိရတာနဲ့ အာနက် စတီဆိုကို စာတစ်စောင် ရေးလိုက်တယ်။ ဆယ်ရက်အတွင်း ပြန်စာရောက်လာ တယ်။ နာရီပေါင်းများစွာကြာအောင် စာကို ဖောက်မဖတ်ဝံ့ဘူး။ အထဲမှာ စိတ်ပျက်စရာအကြောင်းတွေ ရေးထားမှာ ကြောက်လို့။ ညနေပိုင်းကျမှ သတ္တိတွေ မွေးပြီး ယမကာဆိုင်တစ်ဆိုင်ရဲ့ ပစ္စည်းအပ်အခန်းထဲကိုဝင်ပြီး တံခါးပိတ်ထား လိုက်တယ်။ စာကို အနှောင့်အယှက်မရှိ ဖတ်လိုရအောင်လေ။ သူ့စကားလုံး တွေက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်ပဲ။

‘ဒါဟာ အသင့်မြတ်ဆုံး လုပ်ရပ်လို့တော့ ကိုယ်ယတိပြုက် မပြောနိုင် ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ မင်းရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်လေ။ မင်းဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကိုယ် တန်ဖိုးထားလေးစားတယ်’

ပြဿနာတွေအားလုံးကို ဖြေရှင်းပြီးသွားပြီဆိုတော့ မေမေကြီး စိတ်အေးချမ်းသာနဲ့ မိခင်ဘဝကို ခံယူဖို့ ပြင်ဆင်တော့တယ်။ မေမေကြီး အဟိတ်တိရစ္ဆာန်မကြီးတစ်ကောင်လို ခံစားရသလား။ မေမေကြီးဟာ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်မကြီးဖြစ်ခဲ့သလား။ မပြောတတ်ဘူး။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ကာလအတွင်းမှာကော နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာကြာတဲ့အထိပါ မေမေကြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သံသယမဖြစ်ဘူး။ မှားလေခြင်းဆိုပြီး နောင်တလည်း မရဘူး။ ကိုယ်တကယ်ချစ်တဲ့လူရဲ့ ကလေးကို ဝမ်းထဲမှာ လွှယ်ထားပြီး တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ချစ်ဟန်ဆောင်ခဲ့သလဲ။ အဖြစ်တွေက ဒီလောက်ကြီး ရိုးရိုးရှင်းရှင်း မဟုတ်ဘူးတဲ့။ အားလုံးအဖြူချည်း မဟုတ်သလို အားလုံးအမည်းကြီးလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်ရပ်တွေမှာ အဖြူကော၊ အမည်းကော၊ အနုအရင့်မျိုးစုံကော ပါရှိနေတာကလား။ မေမေကြီးအနေနဲ့ အော်ဂတ်စတိုကို ယုယုယယကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံဖို့ အခက်အခဲ မရှိဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ဆိုလဲတော့ သူ့ကို အမှန်တကယ် သဘောကျ ခင်တွယ်ခဲ့တာကိုး။ မေမေကြီး အော်ဂတ်စတိုကို ချစ်တဲ့ အချစ်ဟာ အာနက်စတိုကို ချစ်တဲ့အချစ်နဲ့ မတူဘူး။ မိန်းမတစ်ယောက်က ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်တဲ့အချစ်မျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ညီမတစ်ယောက်က အစ်ကိုတစ်ယောက်...ဆက်ဆံရတာပျင်းရိပြီးငွေ့စရာကောင်းတဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက်ကို ချစ်နည်းမျိုးနဲ့ ချစ်တာ။

အဲ...သူသာ တစ်နည်းတစ်ပုံ ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့ သူဆိုရင်တော့ အခြေအနေတွေက တစ်မျိုးဖြစ်သွားမှာပေါ့ကွယ်။ အမိုးတစ်မိုးတည်းအောက်မှာ သူနဲ့အတူနေပြီး ဒီကလေးကို မွေးဖို့ မေမေကြီး စိတ်ကူးဝံ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူက စည်းနဲ့စနနဲ့နဲ့ နေတတ်တာလောက်ပါပဲ။ သူ့စိတ်ကို ကြိုတင် တွက်ဆလို့ ရတယ်။ ဒါတွင်မက သူဟာ သိပ်ကောင်းပြီး သိပ်ညင်သာသိမ်မွေ့ တဲ့လူကွဲ့။ ဒီကလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူပျော်နေတယ်။ မေမေကြီးက ဒီကလေး ကို သူ့ဖို့ မွေးပေးရတဲ့အတွက် ပျော်နေတယ်။ ဒီတော့ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ မေမေကြီးရဲ့ မြှုပ်ကွက်ကို ဖော်ပြမယ်။ အဲဒီလို ပြောပြလိုက်ရင် လူသုံးယောက် ရဲ့ပျော်ရွှင်မှုတွေ ပျက်စီးသွားမယ်။ ယုတ်စွအဆုံး ဒါဟာ အဲဒီတုန်းက မေမေကြီး

စဉ်းစားခဲ့တဲ့ အတွေးပေါ့။

လွတ်လပ်မှုနဲ့ ရွေးချယ်မှုကို ကြွေးကြော်နေတဲ့ ဒီဘက်ဆက်ရဲ့ အမြင်-
အရတော့ မေမေကြီး ပြုမူခဲ့တာဟာ စက်ဆုပ်ရွံ့ရှုစရာ ကောင်းနေလိမ့်မယ်။
ဒါပေမဲ့ အဲဒီခေတ်တုန်းကတော့ ဒါဟာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တွေပါပဲ။ အိမ်ထောင်ရှင်
ဆင်မယားတိုင်း ဒီလိုဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ မေမေကြီး မပြောဘူးနော်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်
ဆင်သားနဲ့ မဟုတ်ဘဲ တခြားတစ်ဦးတစ်ယောက်နဲ့ ကိုယ်ဝန်ရှိတယ်ဆိုတာ
တွေ့ရစေ ကြုံရစေ ရှားရှားပါးပါး ဖြစ်ရပ်ကြီး မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတာ။ အဲဒီလို
ကိုယ်ဝန်ရှိသွားတော့ ဘာတွေဖြစ်သွားသလဲ။ မေမေကြီး ဖြစ်သလို ဖြစ်တာပါပဲ။
ဘာဆိုဘာမှ ကြီးကြီးကျယ် ကြီးကြီးပါဘူး။ ရင်သွေးငယ် ဓွေးဖွားလာတယ်။
တခြားကလေးတွေလိုပဲ ဒီသားစုထဲမှာ ကြီးပြင်းအရွယ်ရောက်လာတယ်။ သူတို့
ကိုယ်သူတို့ စိုးစံမှု သံသယမဖြစ်ကြဘူး။ တစ်စက်ကလေးမှ စိတ်မဆင်းရဲကြ
ဘူး။

သမီးလေးမေမေရဲ့ ဖြစ်ရပ်မှာလည်း ဒီအတိုင်း ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။ သူ့ကို
ဇွေးဖွားပြီးတာနဲ့ သူဟာ မေမေကြီးနဲ့ အော်ဂတ်စတီရဲ့ သမီးဖြစ်သွားပြီး
မေမေကြီးဘက်က အဓိကအကျဆုံး ခံယူချက်ကတော့ အီလာရိယာဟာ အချစ်ရဲ့
ရလဒ် တစ်ခုဖြစ်တယ်။ ဒီရလဒ်ဟာ မတော်တဆ ရလာတဲ့ ရလဒ်မဟုတ်ဘူး။
သူမရေ တာဝန်အရ၊ ဒါမှမဟုတ် ငြီးငွေ့တာတွေ ပြေပျောက်သွားအောင်
ထွက်ပေါက်ရှာရင်း ရလာတဲ့ ရလဒ်မဟုတ်ဘူး။ မေမေကြီး ထင်ခဲ့တယ်လေ...
ဒီခံယူချက်က တခြား ဘယ်ပြဿနာမျိုးကိုမဆို ကျော်လွှားဖြေရှင်းနိုင်လိမ့်မယ်လို့
မေမေကြီး အမှားကြီး မှားခဲ့တာပေါ့ကွယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပထမပိုင်းနှစ်အနည်းငယ်မှာတော့ ဘာက ပုံမှန်အတိုင်း
မီး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြဿနာတွေ မရှိခဲ့ဘူး။ မေမေကြီးဟာ သမီးအတွက်
ရှင်သန်နေတယ်။ နောက်ပြီး မေမေကြီး ထင်တာပေါ့လေ...မေမေကြီးဟာ
ချစ်ကြင်နာပြီး ဂရုတစိုက်ရှိတဲ့ မိခင်တစ်ယောက်လို့။ သမီးဘဝရဲ့ ပထမဆုံး
အစပြု တစ်နှစ်တာရဲ့ အမှုဆောင်တွေကျ အေဒီယတစ် ကမ်းခြေမှာ သွားနေတဲ့
အကျင့်လုပ်ခဲ့တယ်။ မေမေကြီးတို့ အိမ်မှာ အိမ်တစ်လုံး ငှားနေတယ်။ အော်

ဒီဇင်ဘာ ၁၂

မနေ့ညက ရုတ်တရက်ပေါ်ထွက်လာတဲ့ အသံတစ်ခုကြောင့် မေမေကြီး အိပ်ရာက လန့်နိုးလာတယ်။ ဒါဟာ တယ်လီဖုန်းမြည်သံပါလားဆိုတာကို စကနေ့မှ သဘောပေါက်မိတယ်။ မေမေကြီး အိပ်ရာထဲက ထွက်မိချိန်မှာ ခေါ်သံမြည်နေတာ တော်တော်ကြာသွားပြီ။ တယ်လီဖုန်းနား မေမေကြီးရောက်တော့ ခေါ်သံရပ်သွားတယ်ကွဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စကားပြောခွက် ကောက်ကိုင်ပြီး အိပ်ချင်မှူးတူအသံနဲ့ 'ဟဲလို'လို့ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်ထူးလိုက်တယ်။ အဲဒီနောက်မှာ အိပ်ရာဆီကို ပြန်သွားမယ့်အစား တယ်လီဖုန်းနဲ့ နီးတဲ့ ကုလားထိပ်တစ်လုံးမှာ ထိုင်နေလိုက်တယ်။

တယ်လီဖုန်းဆက်တာ သမီးလေးလား။ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ။

ညဉ့်လယ်ခေါင်ကြီးမှာ မြည်လာတဲ့ အသံက မေမေကြီးကို တုန်လှုပ်သွားစေတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အနည်းငယ်လောက်တုန်းက မေမေကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ပြောပြတဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ပြန်ပြီး သတိရနေမိတယ်။ သူ့ယောက်ျားဆေးရုံတက်နေရတာ တော်တော်ကြာပြီ။ စည်သည်အဝင်အထွက် စည်းကမ်းတင်ကျပ်လွန်းတာကြောင့် သူ့ယောက်ျားဆုံးတဲ့ညက သူဟာ သူ့ယောက်ျားနဘေးမှာ ရှိမနေဘူး။ အဲဒီညကတော့ သူဟာ စိတ်တွေလေးလွန်းတာကြောင့် မအိပ်နိုင်ဘဲ မှောင်ထဲမှာပဲ လဲလျောင်းပြီးနေသတဲ့။ နောက်တော့ ရုတ်တရက်ကြီး တယ်လီဖုန်းခေါ်သံ မြည်လာသတဲ့။ ထုံးစံအတိုင်း သူလည်း အံ့သြတာပေါ့။ ဒီအချိန်မျိုး

နလုံးသားထဲမှာအဖြေရှာ

၁၆၉

ကြီးမှာ ဘယ်သူကမှ လူနာသတင်းမေးစကားမျိုး ပြောမှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ။ စကားပြောခွက်ဆီကို လက်လှမ်းလိုက်တဲ့အခါ ထူးထူးဆန်းဆန်း ပြစ်ရပ်တစ်ခုကို သူ တွေ့လိုက်ရသတဲ့။ တယ်လီဖုန်းရဲ့ ပတ်ပတ်လည်မှာ ဖြိုးဖြိုးပြက်ပြက် ဝင်းလက်တဲ့ အလင်းရောင်တွေ ဝိုင်းနေတယ်ဆိုပဲ။

စကားပြောခွက်ကို မလိုက်တဲ့အခါကျ သူ့ရဲ့ အံ့အားသင့်မှုဟာ ထိတ်လန့်မှု အဖြစ်ကို ပြောင်းသွားတော့တယ်။ သူ အသံတစ်သံကို ကြားရတယ်။ ဟိုးအဝေးကြီးက လာတဲ့အသံမျိုး။ ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ ပြောနေရတဲ့ လေသံမျိုး။ တစ်ခိုတစ်ခို တစ်ခိုတစ်ခိုနဲ့ အသံတွေကြားထဲကနေပြီး အဲဒီအသံက ပြောသတဲ့။

'မာတာ... ကိုယ့်မသွားရခင် မင်းကို နှုတ်ဆက်စကားပြောခဲ့ချင်...'

၇၁ သူ့ယောက်ျားရဲ့အသံ။ အဲဒီနောက် ချက်ချင်းပဲ ကျယ်လောင်တဲ့ လေတိုက်သံလို အသံကြီးတစ်သံ ကြားလိုက်ရသတဲ့။ အဲဒီအသံဟာ တစ်စက္ကန့်လောက်ပဲကြာတယ်။ ပြီးတော့ တယ်လီဖုန်းလိုင်း ပြတ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ဘာသံမှ မကြားရတော့ဘူးတဲ့။

အဲဒီအချိန်တုန်းကတော့ သူငယ်ချင်းရဲ့ ဆန်းဆန်းပြားပြား စိတ်ကူးယဉ် အတွေးစဉ်ကို မေမေကြီး ခွင့်လွှတ်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့ခမျာ အကြီးအကျယ် စိတ်သောကရောက်နေသူ မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ သိပ်တော့ အယုံအကြည်မရှိခဲ့ဘူး။ သေလွန်သူတစ်ယောက်က သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေသူတစ်ယောက်ကို ခေတ်မီဆက်သွယ်ရေး ကိရိယာတစ်ခုနဲ့ ဆက်သွယ်တယ်ဆိုတာကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီဇာတ်လမ်းက မေမေကြီး စိတ်ထဲမှာ ခွဲထင်ချင် ခွဲထင်နေမှာပေါ့။ ကိုယ့်မသိစိတ်ရဲ့ အနက်ရှိုင်းဆုံး တစ်နေရာမှာ ကွယ်လွန်သူတစ်ဦးဦးက အနွေးနဲ့အမြန် တယ်လီဖုန်းဆက်ပါစေဆိုတဲ့ ဆန္ဒကလေးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်ချင် ဖြစ်ပေါ်နေမှာပေါ့။

မေမေကြီးရဲ့သမီး၊ မေမေကြီးရဲ့ယောက်ျား၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မေမေကြီးအချစ်ရဆုံး ယောက်ျားတစ်ယောက်...သူတို့အားလုံးကို မေမေကြီး ဖြေဖျပ်သင်္ကြံဟန်နဲ့ဖြေဖြေ သူတို့ သေသွားပြီ။ သူတို့ မရှိတော့ဘူး။ ဒီကြားထဲကပဲ မေမေကြီးဟာ သဘောပျက်ရာက အသက်ရှင်ကျန်ခဲ့သူ တစ်ဦးလို့ ခံစားနေ

ရတယ်။ ဒီရေက မေမေကြီးကို ကျွန်းတစ်ကျွန်းပေါ်ရောက်အောင် ဆွဲတင်ပေးသွားတယ်။ သင်္ဘောမှောက်စဉ်က မေမေကြီးနဲ့အတူ ရေထဲရောက်လာတဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေ ဘယ်ဘဝရောက်နေပြီလဲဆိုတာ မေမေကြီး မသိရဘူး။ သူတို့ ရေနစ်ကောင်း နစ်သွားကြမယ်။ ရေနစ်သွားဖို့ များပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရေနစ်ချင်မှလည်း နစ်မယ်လေ။ လတွေကုန်ပြီး နစ်တွေပါ ကူးလာတဲ့တိုင်အောင် မေမေကြီး နီးနား ဝန်းကျင်က ကျွန်းကလေးတွေကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေမိတယ်။ မီးခိုးတန်းကလေးများ တက်လာလေမလား၊ အချက်ပြတာလေးများ တွေ့လေမလားဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ပေါ့။ သူတို့အသက်ရှင်လျက် ရှိနေသေးတယ်။ ကိုယ်နဲ့ ကမ္ဘာတစ်ခုတည်းမှာပဲ ရှိနေသေးတယ်ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကို အတည်ပြုဖို့ သံလွန်စကို လိုက်ရှာတာပေါ့ကွယ်။

အာနက်စတိုသေတဲ့ညကတော့ မေမေကြီးဟာ ကျယ်လောင်တဲ့ အသံကြီးတစ်သံကြောင့် လန့်နိုးခဲ့ရတယ်။ အောက်တံစတိုက မီးလုံးတွေဖွင့်ပြီး 'ဘယ်သူလဲ' လို့ လှမ်းမေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ ပစ္စည်းပစ္စယတွေလည်း သူ့နေရာနဲ့သူ့ နေသားတကျပဲ။ နောက်နေ့မနက် မေမေကြီးရဲ့ အဝတ်စီရိုကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့မှ အဆင့်ပေါ်က ပစ္စည်းတွေ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေတာတွေ့ရတယ်။ မေမေကြီးခြေစွပ်တွေ၊ ဖိနပ်တွေ၊ လည်စည်းပဝါတွေ၊ အတွင်းခံကောင်းတိတွေက အောက်ဆုံးဆင့်မှာ အပုံလိုက် ဖြစ်နေတာ တွေ့ရတယ်။

'အာနက်စတိုသေတဲ့ညက' လို့ ခုမှ ပြောနိုင်တာလေ။ အဲဒီတုန်းကတော့ ဘယ်သိမလဲ။ အဲဒီတုန်းက သူ့ဆီက စာတစ်စောင်ရပြီးတာ ဘာမှ မကြာသေးဘူး။ ဒီတော့ စာထဲက အကြောင်းအရာအပြင် နောက်ထပ်ကွန့်ပြီး ဘာမှ စဉ်းစားလို့ မရဘူးပေါ့။ မေမေကြီးထင်လိုက်တာကတော့ ဝိရိအဆင့်တွေ ဆွေးပြီး အလေးဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘဲ ကျိုးကျတာပဲဖြစ်ရမယ်ပေါ့။ အဲဒီတုန်းက အီလာရီယာက လေးနှစ်သမီး။ သူငယ်တန်းတက်နေပြီ။ သမီး၊ အော်ဂတ်စတိုနဲ့ မေမေကြီးတို့ဘဝက ပုံမှန်လည်ပတ်နေပြီ။ အဲဒီနေ့ မွန်းလွဲပိုင်း လက်တင်ဘာသာ လေ့လာရေးအဖွဲ့ အစည်းအဝေးအပြီးမှာ မေမေကြီး ယမကာဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို သွားတယ်။ အာနက်စတိုဆီ စာရေးတယ်။ နောက်နှစ်လဆိုရင်

မန်တူအာမှာ အစည်းအဝေးလုပ်မယ်။ အဲဒီအစည်းအဝေးကို မေမေကြီးတို့ နှစ်ယောက် စောင့်နေတာကြာခဲ့ပြီလေ။ အိမ်အပြန်လမ်းမှာ စာဝင်ထည့်ခဲ့တယ်။

နောက်တစ်ပတ်ကျတော့ သူ့ဆီက ပြန်စာကို မျှော်တာပေါ့။ အဲဒီသတင်းပတ်အတွင်းကော နောက်သီတင်းပတ်တွေမှာပါ စာတစ်စောင်မှ ရောက်မလာဘူး။ အရင်က တစ်ခါမှ အဲဒီလောက် ကြာကြာမစောင့်ခဲ့ရဘူးကွဲ့။ ဒီတော့ အမျိုးမျိုး ထွက်ရတော့တာပေါ့။ စာတိုက်မှာပဲ စာပျောက်သွားသလား။ နောက်ဘစ်ဆင့်ကတော့ သူနေမကောင်းလို့ ဆေးခန်းကို မသွားနိုင်လို့ စာမရလို့လား။

တစ်လကြာလာတော့ စာတိုက်ကလေး တစ်စောင် ရေးပြီးပို့လိုက်ပြန်တယ်။ ဒါလည်း စာပြန်မလာဘူး။ နေ့တွေ ရက်တွေကြာလာတော့ အောက်ခြေအုတ်မြစ်ထဲ ရေစိမ့်အဝင်မရတဲ့ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လို့ မေမေကြီး ဖြစ်လာတော့တယ်။ အစပထမပိုင်းမှာ ရေက နည်းနည်းလေးစိမ့်ဝင်တာ။ သိတောင် မသိသာဘူး။ ကွန်ကရစ်အုတ်မြစ်တွေကြားက စိမ့်ဝင်နေတာ။ နောက်တော့ အပေါက်ကျယ်လာတယ်။ စီးဝင်တဲ့ ရေများလာတယ်။ အားကောင်းလာတယ်။ ပြင်းထန်လာတယ်။ နောက်ဆုံး ကွန်ကရစ်က သံတွေဖြစ်လာတဲ့အထိ။ အပြင်ကကြည့်ရင် အိမ်ကြီးက မားမားမတ်မတ် တောင့်တောင့်တင်းတင်းကြီးပဲ။ ဒါပေမဲ့ မေမေကြီး သိနေတယ်။ မဆိုစလောက်ကလေး တွန်းလိုက်တာနဲ့ ဒီအိမ်ကြီးဟာ ကတ်ပြားတွေနဲ့ ဆောက်ထားတဲ့ အိမ်ကြီးလို ဖြေပြင်ပေါ် ဗုန်းဗုန်းလဲ ပြိုကျသွားတော့မယ်ဆိုတာ။

အစည်းအဝေးတက်ဖို့ ထွက်သွားချိန်မှာ မေမေကြီးဟာ ဟိုတုန်းက မေမေကြီးရဲ့ အရိပ်တစ်ခုဖြစ်နေတယ်။ မန်တူအာမှာ တတ်နိုင်သလောက် အမြန်ဆုံး တာဝန်ကျေအောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ဖာရာရာကို တောက်လျှောက်သွားတော့တာပဲ။ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုတာ စုံစမ်းဖို့လေ။ ဆေးခန်းကို တံခါးခေါက်ကြည့်တယ်။ ဘယ်သူမှမဖြေ။ လမ်းပေါ်ကကြည့်တော့လည်း တံခါးတွေက အနိုင်အမတ်ပိတ်ထားပုံမျိုး။

ဒုတိယနေ့ကျတော့ မေမေကြီး ပြည်သူ့စာကြည့်တိုက်ကို သွားတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လ သုံးလကထွက်ခဲ့တဲ့ သတင်းစာတွေရှာပြီး ဖတ်ကြည့်တယ်။

အဲဒီအထဲမှာ လိုရင်တိုရှင်းရေးထားတဲ့ စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ်က မေမေကြီး သိချင်သမျှကို အကုန်အစင် ဖော်ပြထားတယ်လေ။ တစ်ည၊ လူနာတစ်ယောက်ကို သွားကြည့်ပြီး ပြန်လာတဲ့ အာနက်စတိုဟာ သူ့မောတော်ကားကို မထိန်းနိုင်ဖြစ်ပြီး ဧရာမသစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်ကို ဝင်တိုက်မိတယ်။ သူ ပွဲချင်းပြီးလို့ ဆိုရမလောက် ချက်ချင်း သေဆုံးသွားတယ်။ အဲဒီနေ့နဲ့ အခင်းဖြစ်တဲ့ အချိန်ဟာ မေမေကြီးရဲ့ အဝတ်ဗီရိုကျိုးကျချိန်နဲ့ တစ်ထပ်တည်း တူနေတယ်လေ။

ဆီညော်ရာရာမန်ယူယူလာတဲ့ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲက ဘေဒင်ကဏ္ဍမှာ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ဖတ်ဖူးလိုက်တယ်ကွဲ့။ ဆောင်းပါးအလိုအရ၊ ဇာတာခွင်အရ အင်္ဂါဂြိုဟ်ဟာ ရှစ်တန်လိုခေါ်တဲ့ မရဏအိမ်မှာ တည်နေတုန်း မွေးဖွားလာတဲ့ ဇာတာရှင်တွေဟာ အသေဆိုးနဲ့ သေဆုံးတတ်ကြတယ်တဲ့။ ဒီဂြိုဟ်ခွင်အောက်မှာ မွေးလာတဲ့လူ ဘယ်သူမဆို အိပ်ရာထဲလဲပြီး ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း မသေကြရဘူးတဲ့ကွယ်။ ဒီတော့ မေမေကြီး အတွေးကြွယ်မိတယ်။ အာနက်စတိုနဲ့ အီလာရီယာဟာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဒီဂြိုဟ်ခွင်ထဲမှာများ မွေးလာကြသလားလို့ ကြည့်လေ။ သူတို့နှစ်ယောက် သေတာ အနှစ်နှစ်ဆယ်ခြားပေမဲ့ သေပုံသေနည်းချင်းက ထပ်တူထပ်မျှပဲ။ မော်တော်ကားမောင်းသွားရင်း သစ်ပင်ကို ဝင်တိုက်မိပြီး သေကြတာလေ။

အာနက်စတို သေဆုံးသွားတာက မေမေကြီးကို အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျစေတာ အမှန်ပဲပေါ့ကွယ်။ အဲဒီတော့မှပဲ ချက်ချင်းလို့ သဘောပေါက်သွားတယ်။ ကုန်လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တွေအတွင်း မေမေကြီးရဲ့ တောက်ပမှုဟာ မေမေကြီးကိုယ်တွင်းက ထွက်တဲ့ အလင်းရောင်ကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ရောင်ပြန်ဟပ်နေတာပါကလားဆိုတာကိုလေ။ မေမေကြီး ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ထွန်းနေတဲ့ ပျော်ရွှင်မှုနဲ့ ဘဝကို ချစ်မြတ်နိုးမှုဆိုတာတွေဟာ မေမေကြီးရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ခံစားချက်တွေမှ မဟုတ်ဘဲ။ မေမေကြီးက မှန်တစ်ချပ်လို ရောင်ပြန်ဟပ်ရုံသက်သက် ဟပ်ခဲ့တာကလား။ အလင်းရောင်ထုတ်လွှင့်ပေးတာက အာနက်စတို၊ ရောင်ပြန်ဟပ်ပေးတာက မေမေကြီး။ သူ မရှိတော့ဘူးလည်းဆိုရော အားလုံးမှောင်အတိ ပြန်ဖြစ်သွားပြန်ရော။

အီလာရီယာကို တွေ့မြင်နေရတာက မေမေကြီးကို ပျော်ရွှင်မှုစေနိုင်တော့ဘူး။ စိတ်အနှောင့်အယှက်သာ ပေးနေတော့တယ်။ မေမေကြီး ဘယ်လောက်အထိ စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်ရသလဲဆို အီလာရီယာက အာနက်စတိုရဲ့ သမီးအစစ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့တောင် တွေးမိတဲ့အထိပဲ။ ခြားလဲသွားတဲ့ မေမေကြီးရဲ့ သဘောထားက အီလာရီယာကိုလည်း အလွတ်မပေးခဲ့ဘူး။ မေမေကြီးရဲ့ ပစ်ပယ်မှုကို အာရုံသိမှု ထက်မြက်လှတဲ့ အီလာရီယာက သတိထားမိလာတယ်။ ဒီတော့ သူက နဲ့ဆိုးဆိုးလာတယ်။ ပူဆာတတ်လာတယ်။ ခုတော့ သူက နုပျိုတဲ့ အားကောင်းမောင်းသန် နွယ်ပင်တစ်ပင်ဖြစ်လာပြီး မေမေကြီးထဲ ဒီနွယ်ပင်ကြောင့် ချည်နဲ့ညှိုးနွမ်းရမယ့် ပင်အိုကြီးဘဝကို ရောက်နေပြီလေ။ မေမေကြီးရဲ့ လိပ်ပြာမသန်စိတ်တွေကို သူက အမဲလိုက်ရွေးတစ်ကောင်လို အနှံ့ခံတယ်။ သိအောင်လုပ်တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒါတွေကို သူ့နွယ်နာမောင်းရဲ့ နို့တံတွေအဖြစ် အသုံးပြုတော့တယ်။ မေမေကြီးတို့ရဲ့အိမ်ဟာ ရန်ပုံတွေ၊ အပြိုင်အိုင် ဆော့သံဟစ်သံတွေနဲ့ ငရဲတုံကလေးတစ်ခု ဖြစ်လာတော့တယ် သမီးလေးသူ့။

ဒီဝန်ထုပ်ကြီးရဲ့ ဒဏ်က သက်သာရာ ရပါစေတော့ဆိုပြီး ဆော်ဂတ်တို့က သမီးကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ဖို့ မိန်းမတစ်ယောက် ငှားပေးတယ်။ သူ့ရဲ့ ပိုးကောင်တွေကိုများ စိတ်ဝင်စားမလားဆိုပြီး သူ့သမီးကို စည်းရုံးကြည့်သေးတယ်ကွဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူ လက်မြောက်လိုက်ရပါတယ်။ တကယ်တော့ အာနက်စတိုဟာ ဧရာရဲ့ နှိပ်စက်မှုကို ခံနေရပြီ။ သူ့အသက်အရွယ်က သမီးရဲ့ အခြေမိုထက် ဘိုးအဖြစ်နေရမယ့် အသက်အရွယ်လေ။ သူက ကြင်နာစိတ်မရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာသိဘာသာနေတတ်တယ်။ မှန်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခြိတ်ခတ်ပြီး ငါလည်း အိုမင်းရင့်ရော်လာပါပြီကောလို့ သတိဝင်မိတယ်။ မေမေကြီးရဲ့ ရုပ်ဆင်းသွင်ပြင်မှာ အရင်တုန်းက မတွေ့မြင်ခဲ့ရတဲ့ ကြမ်းထောင့်မှုတွေနဲ့ ခု မြင်တွေ့လာရပြီ။ ကိုယ့်ရုပ်သွင်ကိုယ် လျစ်လျူရှုထားတာဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အော့နာလုံးနာနေတာကို ပြသတဲ့နည်း တစ်နည်းပေါ့။ ခုဒ်မှာ အီလာရီယာက ကျောင်းတက်နေပြီး သူ့တာဝန်တွေကို အမှော်အမျိုးသမီးက

ယူသွားပြီဆိုတော့ မေမေကြီးမှာ အချိန်ပိုတွေ အများကြီးရလာတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်ဆင်းရဲမှုက ကိုယ့်ကို ဂနာမပြင်နိုင်လောက်အောင် ဒုက္ခပေးနေတော့ မေမေကြီးဟာ စိတ်ညှိုးအိပ်မေ့ချစ်ထားရသူ တစ်ဦးလို ကားတစ်စီးနဲ့ ကာဆိုမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် မောင်းနေမိတယ်။

အယ်လ်အင်္ဂလိပ်မှာတုန်းက စပြီးလေ့လာခဲ့တဲ့ ဘာသာရေးစာအုပ်တွေကို ပြန်ဖတ်တယ်။ အဲဒီစာမျက်နှာတွေပေါ်မှာ မေမေကြီး ကြုံတွေ့နေရတဲ့ အဖြေတွေကို အသည်းအသန်ရှာကြည့်တယ်။ အိမ်ထဲမှာ လူးလာတဲ့ခေါက်လျှောက်ရင်း စိန်ညှပ်စတင်ရဲ့ မိခင်ကွယ်လွန်တဲ့အခါ စိန်ညှပ်စတင်ပြောခဲ့တဲ့ စကားလုံးတွေကို ပြန်ပြီး ရွတ်ဆိုနေခဲ့တယ်။

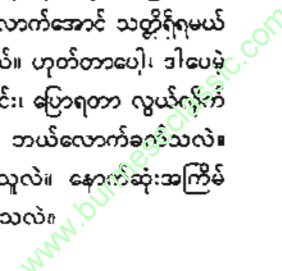
‘သူ့ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရတဲ့အတွက် တို့များ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမနေကြပါစို့နဲ့။ အဲဒီအစား သူ့ကို သိခွင့်ရခဲ့တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ဝမ်းမြောက်နေကြပါစို့’

အမျိုးသမီး မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က မေမေကြီးကို သူ့ရဲ့ အာပတ်ဖြေ ဆရာတော်တစ်ပါးနဲ့ ဆက်သွယ်ပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီဆရာတော်နဲ့တွေ့ရတဲ့ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်စလုံး စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ပြီး ပြန်ခဲ့ရတယ်။ သူ့စကားလုံးတွေက စိတ်ညစ်စရာကောင်းလောက်အောင် သကားဖုံးလွန်းတယ်။ ယုံကြည် သက်ဝင်မှုကို အမွှေးတင် စကားတန်ဆာဆင်နေလိုက်တာများ လမ်းထိပ်ဆိုင်မှာ ဝယ်လိုရတဲ့ စားစရာတစ်ခုအကြောင်း ပြောတာကျနေတာပဲ။ ဒီတော့ကွယ်...အာနက်စတို ဘာကြောင့် သေဆုံးရသလဲဆိုတဲ့ အကြောင်းရင်းကို မေမေကြီးရှာလို့ မရဘူး။ မေမေကြီးရဲ့ ခေါင်းထဲမှာ လွှမ်းနေတဲ့ အမှောင်တိုက်ကြောင့် အဖြေရှာရတာ ပိုပြီး ခက်ခဲနေတယ်။

သမီးလေး သိတယ် မဟုတ်လား၊ မေမေကြီးတို့နှစ်ယောက် တွေ့ကြုံတဲ့အခါ...မေမေကြီးတို့နှစ်ယောက် ချစ်သွားကြတဲ့အခါ အစစအရာရာ ပြေလည်သွားပြီလို့ မေမေကြီး ချက်ချင်းခံစားရတယ်။ အသက်ရှင်နေထိုင်ရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာကြည်နူးခဲ့တယ်။ ကိုယ့်ဝန်းကျင်မှာ တည်ရှိနေသမျှ အရာအားလုံးအတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ငါ့ဘဝမှာ ငါ့အထွတ်အထိပ်ကို ရောက်ခဲ့ပြီး ခိုင်မာမြဲမြံတဲ့ ဒီအခြေအနေကို ဘယ်အရာကမှ ဘယ်သူကမှ ပြောင်းလဲ

အောင် လုပ်လို့မရဘူးလို့ မေမေကြီးထင်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုကိစ္စတွေကို ပတ်ပတ်နပ်နပ် နားလည်တတ်ကျွမ်းပါတယ်ဆိုတဲ့ လူတွေရဲ့ မိုးတစ်လုံး လေတစ်လုံး အားပေးအားမြှောက် စကားတွေကို မေမေကြီး နားခံခဲ့ရတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ဒီအဆင့်ကို ငါ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အားထုတ်မှုကြောင့် ရောက်လာရတာပဲလို့ မေမေကြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ ယုံမှတ်ခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ မေမေကြီးဟာ တခြားသူရဲ့ ကူညီပံ့ပိုးမှုမပါဘဲ ခြေတစ်လှမ်းတောင် လှမ်းခဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတုန်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိမထားမိခဲ့ပေမဲ့လည်း အမှန်တော့ မေမေကြီးဟာ မြင်းတစ်စီးပေါ်မှာ အလိုက်သင့်ကလေး စီးလိုက်ခဲ့တာ။ လမ်းတစ်လျှောက် ရှေ့ဆက်တိုးသွားတာက အဲဒီမြင်း။ မေမေကြီး မဟုတ်ဘူး။ ဟော...မြင်းလည်းပျောက်ခြင်းလေ ပျောက်သွားရော မေမေကြီးလည်း ငါ့မှာခြေထောက်တွေ ရှိနေပါကလားလို့ သတိပြုမိလာရော။ တစ်ဆက်တည်းပဲ ဒီခြေထောက်တွေရဲ့ ချဉ်နဲ့မှုကိုပါ သိလာတယ်။ မေမေကြီး လမ်းလျှောက်ချင်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ခြေချင်းဝတ်တွေက မနိုင်ဘူး။ မေမေကြီးရဲ့ ခြေလှမ်းတွေဟာ ခနော်ခနဲ့နဲ့ ကလေးပေါက်စတစ်ဦးနဲ့ ခြေလှမ်း ဒါမှမဟုတ် သက်ကြားအိုတစ်ဦးရဲ့ ခြေလှမ်းမျိုး ဖြစ်နေတယ်။

ခဏတစ်ဖြုတ်အားဖြင့်တော့ လက်လှမ်းမီရာ ခေါက်တိုင်တစ်တိုင်တိုင်တိုင် ဖမ်းတွယ်ထားဖို့ စဉ်းစားမိသေးတယ်။ ပမာအားဖြင့် ဘာသာရေး ဒါမှမဟုတ် အလုပ်တစ်ခုခုပေါ့။ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ အဲဒီစိတ်ကူးကို စွန့်ပစ်လိုက်တယ်။ ဒီလိုလုပ်ရင် အလွဲလွဲအချော်ချော်တွေ ဖြစ်ကုန်ဦးမယ်ဆိုတာ သိနေတယ်လေ။ အသက်က လေးဆယ်ရောက်နေပြီ။ ဒီအသက်အရွယ်မျိုးမှာ အမှားအယွင်းတွေ ထုပ်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ လူတစ်ဦးဟာ သူ့ကိုယ်သူ ကိုယ်လုံးတီး ဖြစ်နေပါကလားဆိုတာ သိရရင် အဲဒီအရှိတရားကို လက်ခံရလောက်အောင် သတ္တိရှိရမယ်လေ။ မေမေကြီးအနေနဲ့ တစ်ကနေ ပြန်စရာတော့မယ်။ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ကနေ စမလဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကပဲ စရမှာပေါ့။ အင်း၊ ပြောရတာ လွယ်လွယ်ကူကူပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ဘယ်လောက်ခက်သလဲ။ ငါ ဘယ်မှာ ရောက်နေသလဲ။ ငါကကော ဘယ်သူလဲ။ နောက်ဆုံးအကြိမ် ငါ့ရယ်လို့ အစစ်အမှန်ဖြစ်ခဲ့တုန်းက ငါ ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲ။

မေမေကြီးပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း မြို့ကလေးကို စီးမိုးကြည့်လို့ရတဲ့ တောင်ကုန်းတွေပေါ်မှာ မေမေကြီး နာရီပေါင်းများစွာ လျှောက်သွားနေခဲ့တယ်။ အထီးကျန်ဘဝနဲ့ နေရတာ ပိုပြီး စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရပါတယ်လေလို့ တွေးမိတဲ့အခါမျိုးကျ မြို့ထဲကို ပြန်သွားတယ်။ လမ်းမကြီးတွေပေါ်မှာ ခေါက်တဲ့ခေါက်ပြန်လျှောက်တယ်။ လူတွေထဲမှာ ရောနှောသွားလာရင်း စိတ်ပြေရာကို ရှာတယ်။ တကယ်တော့ အလုပ်တစ်ခု လုပ်နေသလိုပါပဲ။ အော်ဂတ်စတိုအိမ်ကထွက်တာနဲ့ မေမေကြီးလည်း အိမ်ကထွက်တယ်။ သူ့အိမ်ပြန်လာမှ မေမေကြီးလည်း အိမ်ပြန်တယ်။ အဲဒီလိုလုပ်ရှားနေဖို့ လိုအပ်ချက်ဟာ တချို့စိတ်ဝေဒနာခံစားရသူတွေအတွက် ဖြစ်ပေါ်နေကျပဲလို့ မေမေကြီးရဲ့ဆရာဝန်က ပြောတယ်။ မေမေကြီးမှာ -ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ဝေဒနာအမျိုးအစားက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေမယ့် အမျိုးအစားမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ မေမေကြီး လမ်းပေါ်လျှောက်သွားနေတာမှာ အန္တရာယ်ကပ်ငြိနေမှုမျိုး မရှိဘူး။ ဒီလိုလုပ်နေခြင်းအားဖြင့် စိတ်တည်ငြိမ်မှုရရေးကို အထောက်အကူပြုနိုင်တယ်တဲ့။ သူ့ရဲ့ ရှင်းပြချက်ကို အော်ဂတ်စတိုက လက်ခံတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်းပြချက်ကို သူ တကယ်ယုံလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ခပ်အေးအေး နေချင်လို့ ဆရာဝန်ပြောသမျှကို လိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်နေသလားတော့ မသိဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေကြီး ဝေဒနာသည်းသည်းနဲ့ ဦးတည်ရာမဲ့ လျှောက်သွားနေတာကို မကန့်ကွက်မတာဆီးဘဲ မသိလိုက်မသိတာသာ လုပ်နေတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်နေရသေးတယ်။

ဆရာဝန်ပြောတဲ့အထဲမှာ တစ်ခုကတော့ သေချာပေါက်မှန်တယ်။ မေမေကြီး ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ကျနေနေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်းကြံစားတော့ မလုပ်ဘူး။ ထူးဆန်းတော့ ထူးဆန်းသားကွဲ့၊ အာနက်စတို သေပြီးကတည်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေဖို့ စိတ်ကူးဆိုတာ တစ်ခါမှ မပေါ်ခဲ့ဘူး။ မေမေကြီးကို အဲဒီလို ထိန်းချုပ်ပေးထားတာ အီလာရီယာမဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီအချိန်တုန်းက အီလာရီယာဟာ မေမေကြီးအတွက် ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ဘူး။ မေမေကြီးရဲ့ ရုတ်တရက် ဆုံးရှုံးမှုဟာ ပြီးပြီးပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ စိတ်ထဲမှာ ထင်နေတယ်။ ဒီဖြစ်ရပ်မှာ

ဦးတည်ချက်တစ်ခုရှိနေမယ်။ အဲဒီဦးတည်ချက်ဟာလည်း ကမ်းပါးအငူစွန်းတစ်ခုလို့ သူ့ဘာသာသူ ပေါ်လွင်လာမယ်။ အဲဒီအငူစွန်းကို မေမေကြီးအရောက်လှမ်းရမယ်။ ဒီအငူစွန်းကို ကျော်လွှားရမှာလား။ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအငူစွန်းရဲ့ ဟိုဘက်မှာ ဘာရှိသလဲ၊ မေမေကြီး မှန်းကြည့်လို့တောင် မရဘူး။ ဒါမှမဟုတ် အငူထိပ်ကို ချောက်သွားရင် ဘာတွေ တွေ့ရမလဲဆိုတာလည်း မသိဘူး။

တစ်နေ့မှာတော့ ကားလျှောက်မောင်းရင်း မေမေကြီး တစ်ခါမှ မရောက်မှူးတဲ့ နေရာတစ်နေရာကို ရောက်သွားတယ်။ သူ့သန်သေးသေးတစ်ခုရဲ့ အလယ်မှာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသေးသေးလေး တစ်ခု။ ဟိုဘက်ဒီဘက်မှာ ရှိတဲ့တောင်ကုန်းတွေကိုတော့ တောအုပ်တွေ လွှမ်းနေတယ်။ တောင်ကုန်းထိပ် တစ်ခုပေါ်မှာ ခံတပ်ဟောင်းတစ်ခုရဲ့ မှိုင်းပျံချ နံရံတွေကို မြင်နေရတယ်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကလေးနဲ့ တော်တော်လှမ်းလှမ်းမှာတော့ ကျေးလက်အိမ်ကလေး နှစ်လုံးသုံးလုံး။ ကြက်မတွေက လမ်းပေါ်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး ဟိုယက်ဒီယက်နဲ့ အစာရှာလို့။ ခွေးနက်တစ်ကောင်က တရုတ်ရုတ်ဟောင်းလို့။ မြေပုံပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့ နာမည်က ဆမ်မာတော်စာတဲ့။ ဆမ်မာတော်စာ... နာမည်ကတော့ သီးသီးသန့်သန့် နာမည်မျိုးပဲ။ ကိုယ့်အတွေးတွေကို စုစည်းဖို့ သင့်လျော်မယ့် နေရာမျိုး။ ကျောက်တုံးတွေနဲ့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းဖြစ်နေတဲ့ လမ်းကလေး တစ်လမ်းက ရွာထဲကထွက်လာတယ်။ မေမေကြီး အဲဒီလမ်းအတိုင်း လျှောက်လိုက်သွားတယ်။ လမ်းအဆုံးမှာ ဘာရှိမလဲဆိုတာ တစ်ချက်မှ မစဉ်းစားဘူး။

နေကဝင်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ရှေ့ဆက်လျှောက်မိလေ မရပ်ချင်လေပဲ။ တစ်ချိတ်တစ်ချိတ် ခုးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်တဲ့ ဗွတ်ကုလားငှက်ကလေးတွေရဲ့ အသံကြောင့် လန့်ပြီး ခုန်မိတာလည်း ခဏခဏပေါ့။ ရှေ့မှာမှာရှိတဲ့ တစ်ခုခုက မေမေကြီးကို ခေါ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကွက်လပ်ကလေးတစ်ခုဆီကို ရောက်မှပဲ ခေါ်နေတာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိရတော့တယ်။ ကွက်လပ်ကလေးရဲ့ အလယ်တည့်တည့်မှာ တည်တည်ကြည်ကြည် ခုံခုံညားညားကြီး ရပ်ပြီး မေမေကြီးကို ကြိုဆိုသလိုမျိုး သူ့လက်တွေကို ဆန့်တန်းထားသူက ဧရာမလက်သစ်ချပ်ကြီး သပ်ကွယ်။

ပေါကြောင်ကြောင်နိုင်သလိုတော့ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအပင်ကြီးကို မြင်မြင်ချင်း မေမေကြီးရဲ့ နှလုံးခုန်သံ တစ်မျိုးပြောင်းသွားတယ်။ နှလုံးခုန်နေတာ မျိုးမဟုတ်ဘဲ ကြောင်ကလေးတစ်ကောင် ကြည့်ကြည့်နူးနူး တညောင်ညောင်အော်နေသလိုမျိုး။ အာနက်စတိုနဲ့တွေ့တဲ့အခါမှသာ မေမေကြီးရဲ့နှလုံးက အဲဒီလို ခုန်တတ်တာလေ။ အပင်ကြီးရဲ့ ခြေရင်းမှာ မေမေကြီး ဝင်ထိုင်စာတယ်။ ပင်စည်ကြီးကို လက်နဲ့ပွတ်သပ်တယ်။ ပြီးတော့ ပင်စည်ကြီးကို ကျောကောခေါင်းပါ မှီထားလိုက်တယ်။

သင့်ကိုယ်သင် နားလည်ပါ။ မေမေကြီးကျောင်းသူဘဝတုန်းက ဂရိဘာသာလေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ်ရဲ့ ရှေ့ဆုံးစာမျက်နှာပေါ်မှာ အဲဒီစကားလုံးကလေးတွေ ရေးချထားခဲ့တာပေါ့။ ခု ဝက်သစ်ချပင်ကြီးအောက်မှာ ထိုင်နေတော့မှ တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်နေတဲ့ စာကြောင်းကလေးဟာ မေမေကြီးစိတ်ထဲမှာ ပြန်ပေါ်လာတယ်။

သင့်ကိုယ်သင် နားလည်ပါတဲ့။

လက်ဆတ်တဲ့လေ...ဘဝရဲ့ ဝင်သက်ထွက်သက်လေကလေးပါလား။

ညက နှင်းကျတယ်။ မိုးလင်းလို့ မေမေကြီး အိပ်ရာက နိုးတော့ ပန်းခြံတစ်ခုလုံး ဩဗူးလို့။ ဘတ်က မြက်ခင်းပေါ်မှာ အရူးတစ်ကောင်လို ခုန်လိုက်ပေါက်လိုက် နောင်လိုက် သစ်ကိုင်းတွေကို ကိုက်ချိုပြီး လေထဲမြှောက်လိုက်နဲ့ ကဲချင်တိုင်း ထဲနေတယ်လေ။

ခဏနေတော့ ဆီညော်ရာရာမှန်ရောက်လာတယ်။ မေမေကြီးတို့ နှစ်ယောက် ကော်ဖီတစ်ခွက်စီသောက်ကြတယ်။ ခရစ်စမတ်ပွဲတော်ညကျရင် သူတို့နဲ့ လာနေဖို့ သူက မေမေကြီးကို ဖိတ်တယ်။

‘အစ်မကြီး တစ်နေ့လုံး ဘာတွေ လုပ်လုပ်နေလဲ’

မပြန်ခင်ကလေးမှာ သူကမေးတယ်။ မေမေကြီးက ပရုံးတွေ တွန့်ပြဇဉ်းတယ်။

‘ဘာမှ မလုပ်ပါဘူးကွယ်။ ရုပ်မြင်သံကြားအစီအစဉ်နည်းနည်းကြည့်တယ်။ နည်းနည်းမှ နည်းနည်းကလေးပါပဲ’

သမီးလေးအကြောင်းတော့ သူဘယ်တော့မှ မမေးဘူးကွဲ့။ သူက နီးနီးယယ်ကြွယ်ကြွယ်နဲ့ သွယ်ကာဂိုက်ကာတော့ ပြောတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးလေးကို ကျေးဇူးမသိတတ်သူအဖြစ် သူသဘောထားတာကို သူ့လေးသံကြား မှ သိတာပေါ့။ လူငယ်တွေဟာ အကြင်နာတရားမဲ့နေပြီး လူကြီးသူမတွေကို အတော်တရားထားရကောင်းမှန်း မသိတော့ဘူးဆိုတဲ့ မှတ်ချက်မျိုးတွေကို စကား

စမြည်ပြောရင်း ညှပ်ညှပ်ပြောတတ်တယ်။ မေမေကြီးကတော့ မြန်မြန်စကား ပြတ်အောင် ခေါင်းပဲ့ညိတ်ပြလေ့ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာတော့ နှလုံး သားဆိုတာ အမြဲတမ်း ဒီအတိုင်းပါပဲလို့ ခွဲမြဲယုံကြည်ထားတယ်ကွဲ့။ ဒီခေတ် မှာ အယောင်ဆောင်မှု နည်းလာတယ်။ ဒါပါပဲ။ ပင်ကို သဘာဝအရ လူငယ်တွေ ဟာ လူကြီးတွေထက် ပိုပြီး အတ္တကြီးမနေသလို ပင်ကို သဘာဝအရ လူကြီး တွေဟာ လူငယ်တွေထက် ပိုပြီး ဉာဏ်အမြော်အမြင် ရှိမနေပါဘူး။ တတ်သိ နားလည်မှုနဲ့ အပေါ်ယံဆန်မှုဆိုတာ အသက်အရွယ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ တို့တစ် တွေ တစ်ယောက်ချင်း ကျင်လည်ခဲ့ရတဲ့ ဘဝနဲ့သာဆိုင်တယ်။ ဘယ်အထဲမှာ ရယ်တော့ မမှတ်မိတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သိပ်မကြာသေးခင်က ဖတ်ခဲ့ရတဲ့ အမေရိကန် အင်ဒီးယန်းတစ်ယောက် ပြောတဲ့ စကားကို သတိရနေတယ်။

‘လူတစ်ဦးကို အကဲမဖြတ်မီ သုံးလလောက် သူစီးတဲ့ ဖိနပ်တွေစီးပြီး လမ်းလျှောက်ကြည့်ပါ’

သူ့အဆိုအမိန့် သိပ်ကောင်းတယ်လို့ မေမေကြီး ထင်တယ်။ ဒါ ကြောင့် မေမေသွားအောင် တယ်လီဖုန်းနားက မှတ်စုစာအုပ်ကလေးပေါ်မှာ ဇရာ မှတ်ထားခဲ့တယ်ကွဲ့။ အပေါ်ယံ အပြင်ဘက်က ကြည့်ရင် လူတော်တော်များများ ရဲ့ ဘဝတွေဟာ အပြစ်အနာအဆာအပြည့်၊ ဆင်ခြင်တုံတရား ကင်းမဲ့မှုအပြည့်၊ ရူးသွပ်မှုအပြည့်လို့တောင် ထင်ရတယ်။ တို့တစ်တွေ အပေါ်ယံထက် နက်အောင် ဝင်မကြည့်ရင် လူတွေနဲ့ သူတို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးတွေကို အလွယ်တကူ အထင်မှား အမြင်မှားဖြစ်သွားနိုင်တယ် သမီးလေး။ အပေါ်ယံအလွှာရဲ့အောက်ကို ဝင်ကြည့်မှ သာ သူတို့စီးတဲ့ဖိနပ်တွေကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် သုံးလလောက် စီးကြည့်ပြီးမှသာ သူတို့ရဲ့ နေဆော်မှုတွေနဲ့ သူတို့ရဲ့ ခံစားချက်တွေကို တို့တစ်တွေ နားလည် သဘောပေါက်နိုင်မယ်။ သူတို့ ဘာဖြစ်လို့ ဟိုလိုမလုပ်ဘဲ ဒီလိုလုပ်သလဲဆိုတာ ကို သိမြင်စာနာနိုင်မယ်။ စာနာနားလည်မှုဆိုတာ ရိုးကျိုးနှိမ်ချမှုက ပေါက်ပွားလာ တာ။ ဉာဏ်ပညာ ဂုဏ်မောက်မှုက ပေါက်ပွားလာတာ မဟုတ်ဘူး။

မေမေကြီးရဲ့ ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်တွေကို ဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် သမီးလေး မေမေကြီးရဲ့ ညှပ်ဖိနပ်တွေကို စီးကြည့်ပါမလားလို့ မေမေကြီး တွေးနေ

မိတယ်ကွဲ့။ စီးကြည့်လိမ့်မယ်လို့ မေမေကြီး မျှော်လင့်တယ်။ အဲဒီညှပ်ဖိနပ်တွေ စီးပြီး သမီးလေး အိမ်ထဲမှာ အကြွက်ကြီးလျှောက်သွားနေလိမ့်မယ်။ ပန်းခြံထဲကို အခေါက်ခေါက် အခါခါ လှည့်ပတ်ကြည့်လိမ့်မယ်။ သစ်ကြားပင်ကြီးဆီကနေ ချယ်ရီပင်ကြီးဆီ၊ ချယ်ရီပင်ကြီးဆီကနေ နှင်းဆီပင်ဆီ၊ နှင်းဆီပင်ကနေ မြက်ခင်းပြင် အစွန်းက ထင်းရှူး ပင်တွေဆီအထိ သွားနေလိမ့်မယ်လို့ မေမေကြီး မျှော်လင့်တယ်။ သမီးလေး အဲဒီလို လှုပ်ကြည့်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်တာဟာ သမီးလေးရဲ့ သနားကြင်နာမှုကို တောင်းခံချင်လို့ မဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်စေချင်သလဲဆိုတော့ ဒါဟာ သမီးလေးအတွက်နဲ့ သမီးလေးရဲ့ အနာ ဂတ်အတွက် လိုအပ်ချက်တစ်ခု ဖြစ်နေလို့ပဲ။ တို့ဘယ်ကလာခဲ့သလဲဆိုတာနဲ့ တို့ရဲ့ အတိတ်မှာ ဘာတွေရှိခဲ့သလဲ ဆိုတာကို နားလည်သဘောပေါက်နေတာဟာ အနာဂတ်ဘဝမှာ အမှားကင်းကင်းနဲ့ နေနိုင်ရေးအတွက် ပထမဆုံး ခြေလှမ်း ဖြစ်တယ် သမီးလေး။

အမှန်တော့ ဒီစာကို သမီးလေးရဲ့ မေမေဆီကို ရေးသင့်တာ။ ခုတော့ အဲဒီလို မဟုတ်ဘဲ သမီးလေးဆီကို ရေးနေမိတယ်။ ခုလို ဘယ်တော့မှ မရေးခဲ့ ဘူးဆိုရင် မေမေကြီးရဲ့ ရှင်သန်ရပ်တည်မှုဟာ အထမြောက် အောင်မြင်မှုမရှိတဲ့ ရှင်သန်ရပ်တည်မှု ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ အမှားတွေ ကျူးလွန်တယ်ဆိုတာ သဘာဝကျ တဲ့ လုပ်ရပ်တစ်ခုပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအမှားတွေအကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်မှု မရှိဘဲ သေရွာကို သွားမယ်ဆိုရင်တော့ သူ့ဘဝဟာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ အချည်းနှီး ရှင်သန်မှု ဖြစ်သွားမှာပဲ။ တို့တစ်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဖြစ်လာတဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေ ဟာ အလကား အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ဖြစ်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ ကြုံဆုံမှုတိုင်း ဖြစ်ရပ် တိုင်းဟာ ဘယ်လောက်ပဲ သေးသေးမွှားမွှား ဖြစ်ပါစေ အဓိပ္ပာယ် တစ်ခုတော့ နှစ်မြဲပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နားလည်သဘောပေါက်ခြင်းဆိုတာ အဲဒီကြုံဆုံမှုတွေ၊ ခြစ်ရပ်တွေကို အရှိအတိုင်း လက်ခံချင်စိတ်ရှိမှုဖြစ်ပေါ်လာတာ။ နောက်ပြီး ပုတ်သင်ညိုတွေ ရာသီအလိုက် အရောင်ပြောင်းသလို တဒဂ်ပြီး တဒဂ် ဦးကုည့်ရာ လမ်းကြောင်း ပြောင်းနိုင်စွမ်းရှိမှုကနေပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နားလည်သဘော ပေါက်ခြင်း ဖြစ်ပေါ်လာတာကွဲ့။

မေမေကြီးရဲ့ နှစ်လေးဆယ်မြောက် မွေးနေ့မှာ ဂရိဘာသာလေ့ကျင့်ခန်း စာအုပ်ပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့ စာကြောင်းကို သတိမရခဲ့ရင်၊ မေမေကြီးရဲ့ ဘဝအနာဂတ်ခရီးကို ဆက်မလျှောက်ခင် အတိတ်ဘဝ ဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်ပြီး မဆန်းစစ် မဝေဖန်ခဲ့ရင် မေမေကြီး ဒီအမှားမျိုးတွေကိုပဲ ထပ်ကာတလဲလဲ ကျူးလွန်နေမိမှာပေါ့။ အာနက်စတိုကို သတိရတမ်းတနေတာတွေ ပျောက်ပြယ်သွားအောင် နောက်ထပ် ချစ်ဖော်တစ်ယောက် ရှာမိကောင်း ရှာမိလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ နောက်တစ်ယောက်၊ နောက်တစ်ယောက်။ အာနက်စတို နောက်တစ်ယောက်ကို ရှာမယ်။ တစ်ချိန်တုန်းက ကိုယ်ရခဲ့တာမျိုး ထပ်ရအောင် အားထုတ်မိမယ်။ အဲဒီလို အားထုတ်ရှာဖွေပေါင်းများစွာကို ပြုလုပ်မိလိမ့်မယ်။ နောက်ထပ် တွေ့တာတွေက မူလတစ်ယောက်ကို မမီနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ရှာပုံတော်ခရီး ဆက်မယ်။ ဘယ်တော့မှ နှစ်သိမ့်ကျေနပ်မှုမရဘူး။ နောက်ဆုံးကျတော့ လူငယ်ကလေးတွေ ပတ်လည်ခြံရံထားတဲ့ လူအများ မေးငေါစရာ အသွားကြီး ဖြစ်လာမယ်။

အဲဒီလို အားထုတ်မှုတွေ အားလုံး ပြီးသွားတဲ့ အခါကျ မေမေကြီး အော်ဂတ်စတိုကို အမှန်းကြီး မုန်းသွားနိုင်တယ်။ သူ့ကြောင့် ဒီထက်မိုက်ကန်းတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်မျိုးတွေ မချနိုင်တာ ဆိုပြီးတော့လေ။ သမီးလေး သဘောပေါက်ရဲ့လားဟင်။ လူတစ်ဦးဟာ သူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အမှန်တရားကို ရဲရဲစွာ လက်မခံနိုင်သေးသရွေ့ ထွက်ရပ်လမ်းတစ်ခုကို လွယ်လွယ်ကူကူ ရှာလို့တွေ့နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလူဟာ သူ့အပြစ်တွေကို တခြားလူအပေါ် ပုံချလို့ ရတယ်။ အဲဒီအပြစ် ဒါမှမဟုတ် တာဝန်ဟာ ဘယ်သူနှင့်မှ မဆိုင်ဘူး။ ကိုယ့်အပြစ် ကိုယ့်တာဝန်သာဖြစ်တယ်လို့ ခံယူဖို့ဆိုတာကတော့ သတ္တိလိုအပ်တယ် သမီးလေး။ တို့များဘဝခရီးကို ရှေ့ဆက်လျှောက်မယ်ဆိုရင် ဒီနည်း တစ်နည်းပဲ ရှိတယ်။ တကယ်လို့ ဘဝဆိုတာ ခရီးတစ်ခုဆိုရင် အဲဒီခရီးဟာ တောင်တက်ခရီးချည်းပါပဲကွယ်။

အသက်က လေးဆယ်ရောက်လာပြီဆိုတော့ ဘယ်ကနေပြီး စရမယ်ဆိုတာ သိနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲဆိုတာကို သိနားလည်ဖို့ကတော့ ရှည်လျှားတဲ့ လုပ်ငန်းစဉ်ကြီးကွဲ့။ ဒီအထဲမှာ ချောက်ပေါက်တွေတော့ အများကြီး ရှိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ စွဲမက်စရာကောင်းတယ်။ သမီးလေးသိတဲ့အတိုင်းပဲလေ။

ရပ်မြင်သံကြားကြည့်ပြီး သတင်းစာတွေလည်း ဖတ်နေတော့ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ဂုရုကြီးတွေ တစ်နေ့တခြား များပြားလာတာကို သိနေရတယ်။ လူတွေလည်း သူတို့ရဲ့ သတင်းပို့ချချက်တွေကို မစူးစမ်း မဆင်ခြင်ဘဲ လိုက်နာကျင့်ကြံဖို့ ကောက်ကာငင်ကာ ဆုံးဖြတ်တတ်ကြတာကလား။ ဒီဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတွေက စိတ်ငြိမ်းချမ်းရေးနဲ့ တစ်လောကလုံး အပေးအယူ ညီညွတ်မျှတရေး နည်းနာတွေကို တင်ပြကြတယ်။ အဲဒီလို ဘာသာရေး အယူသီးဂိုဏ်းတွေနဲ့ သူတို့ရဲ့ နည်းနာတွေ ပြန်ပွားလာတာကို ကြည့်ပြီး မေမေကြီး အထိတ်တလန့် ဖြစ်လာတယ်ပေါ့။

တကယ်တော့ တစ်ဦးတည်းသောဆရာ...စစ်မှန်ပြီး အားကိုးအားထား ပြုလောက်တဲ့ တစ်ဦးတည်းသောဆရာဟာ မှန်မှားသိစိတ်ပဲ သမီးလေးရေ။ မှန်မှားသိစိတ်ရဲ့ အသံကို ကြားဖို့ရာအတွက် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နဲ့ တစ်ကိုယ်တည်း မြေကြီးပေါ်မှာ ဗလာကိုယ်ထီး အသက်မရှိတော့သလို မတ်တတ်ရပ်နေရမယ်။ သေးဘိမှာ ဘာဆိုဘာမှ ရှိမနေရဘူး။

ကနဦးပိုင်းမှာတော့ သမီးလေး ဘာမှ ကြားရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ထိတ်လန့်မှုပဲ ခံစားရမယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနောက်မှာတော့ ဟိုးအဝေးကြီးကနေ လွင့်လာတဲ့ တိုးတိတ်အေးချမ်းတဲ့ အသံတစ်သံကို ကြားရလိမ့်မယ်။ စပြီးကြားကြားခြင်းတော့ စိတ်ညစ်စရာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ အသံတွေကြားရမှာပဲ။ ဆန်းပြားတာတစ်ခုတော့ ရှိတယ်ကွဲ့။ သမီးလေးက အရေးကြီးဆုဆိုတဲ့ ကိစ္စတွေနဲ့ ထိပ်တိုက်တိုးမယ်လို့ မျှော်လင့်ထားပေမဲ့ တကယ်တကယ်ကျတော့ 'ဟယ်၊ ဒါပဲလား' လို့ အော်ဟစ်ချင်လောက်အောင် အရေးမပါ အသေးအမွှား ကိစ္စကလေးတွေပဲ တွေ့မြင်ရတတ်တာလည်း ရှိတယ်။ အဲဒီအသံက တိုးတိုးကလေး ပြောလိမ့်မယ်...တကယ်လို့ လူ့ဘဝမှာ ဦးတည်ချက်ဆိုတာ ရှိရင် အဲဒီဦးတည်ချက်ဟာ သေခြင်းတရားပဲ။ အရာရာတိုင်းဟာ သေခြင်းတရားပတ်လည်မှာ လည်ပတ်နေရတယ်လို့။ အဲဒီအခါကျ ဒါဟာ သိပ်အံ့သြစရာကောင်းတဲ့ ဖော်ထုတ်တွေ့ရှိချက်ပဲလို့ သမီးလေး မှတ်ချက်ချလိမ့်မယ်။ သိပ်အံ့သြစရာကောင်းပြီး သိပ်ထိတ်လန့်စရာကောင်းတဲ့ တွေ့ရှိချက်ပေါ့။ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ငါဟာ တစ်နေ့ကျရင် သေရမှာပဲဆိုတာကို အသက်ရှင်နေတဲ့လူတိုင်း သိနေတာပဲ။ မှန်တယ်။ ဒီအချက်ကို

တို့တစ်တွေအားလုံး ဆင်ခြင်ဉာဏ်နဲ့ သိကြတာ။ ဒါပေမဲ့ အသိတစ်ခုကို ဆင်ခြင် ဉာဏ်အရ သိရတာနဲ့ နှလုံးသားထဲက ခံစားပြီး သိရတာ မတူဘူး။ လုံးဝ ကွဲပြားခြားနားတဲ့ အသိနှစ်မျိုးပဲကွဲ။ မေမေကြီးကို သမီးလေးရဲ့မေမေ နှုတ်သီး ကောင်းလျှာပါးနဲ့ တိုက်ခိုက်နေတဲ့အခါ မေမေကြီးက “သမီးမေမေကို နှလုံးနာ အောင် လုပ်နေတာပါကလားကွယ်”လို့ ပြောလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီအခါကျ သူက ရယ်မောပစ်တတ်တယ်။

‘ပေါက်တတ်ကရတွေ မပြောစမ်းနဲ့ မေမေ။ နှလုံးဆိုတာ ကြွက်သား တစ်ခုပဲ။ နှလုံးကို မတရားကြီး မခိုင်းစေသရွေ့ ကာလပတ်လုံး အဲဒီနှလုံးနာ မသွားနိုင်ဘူး’

သူနားလည်နိုင်လောက်တဲ့ အရွယ်တုန်းကတော့ မေမေကြီး သူ့ကို ခဏခဏ ပြောပြတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ သူနဲ့ ခပ်ကင်းကင်း ခပ်ခွာခွာ နေရသလဲ ဆိုတဲ့ အကြောင်းရင်းတွေ၊ ဖြစ်ရပ်တွေကို တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားပြီး ရှင်းပြတယ်။

‘သမီး သိပ်ငယ်ငယ်လေးတုန်းက ကာလအတော်ကြာတဲ့အထိ သမီး ကို မေမေလျစ်လျူထားခဲ့တာ အမှန်ပဲ။ အဲဒီတုန်းက မေမေ အသည်းအသန် နေမကောင်းဖြစ်ခဲ့တယ်လေ။ အဲဒီလို နေမကောင်းရက်ကြီးနဲ့ ကြိုးစားပြီး သမီး ကို ထိန်းကျောင်းခဲ့ရင် အခြေအနေတွေ ပိုတောင်ဆိုးသွားနိုင်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု မေမေ နေကောင်းပြီ။ ဒီတော့ မေမေတို့ သားအမိ စကားပြောလို့ ရပြီ၊ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းလို့ရပြီ၊ ဘဝကိုအသစ်ပြန်စလို့ ရနေပြီလေ’

ဒါပေမဲ့ မေမေကြီး ရှင်းပြတာတွေကို သူမသိချင်တော့ဘူး။

‘ခု နေမကောင်းဖြစ်နေတာ သမီးပဲ’

သူ ပြောတယ်။ ပြီးတော့ နောက်ထပ်ဆက်ပြောဖို့ ငြင်းဆန်တယ်။ မေမေကြီးရဲ့ တည်ငြိမ်မှုကို သူက မုန်းတယ်။ဒီတော့ မေမေကြီး စိတ်အနှောင့် အယှက်ဖြစ်အောင် အမြဲလုပ်တယ်။ သူ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တူးထားတဲ့ ချောက် ပေါက်ကလေးတွေထဲကျအောင် မေမေကြီးကို ဆွဲချလေ့ရှိတယ်ကွဲ့။ သူဟာ ဘဝပေးအခြေအနေအရ စိတ်ဆင်းရဲနေရတယ်လို့ သူက ဆုံးဖြတ်တယ်။ နောက်

ပြီး သူ့ကိုယ်သူ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ပုံရိပ် မှန်ဝါးပျက်စီး မသွားအောင် သူ့ပတ် လည်မှာ အကာအကွယ် အတားအဆီးတွေ လုပ်ထားတော့တယ်။ သူ ပျော် ဆုတ်ရွှင်ရွှင် နေချင်ပါတယ်လို့ ဆင်ခြင်တုံတရားနဲ့ယှဉ်ပြီး သူပြောခဲ့တာ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အသက်ဆယ်ခြောက်နှစ် ဆယ်ခုနှစ်နှစ်ရောက်တဲ့အခါ အပြောင်းအလဲ ပြစ် နိုင်ခြေရှိတဲ့ အလားအလာ အားလုံးကို ပိတ်ဆို့ကာကွယ်ထားတယ်။ မေမေကြီးက အတွေးသစ် အမြင်သစ်တွေ ရှာဖွေဖော်ထုတ်နေချိန်မှာ သူက သူ့ ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့အုပ်ပြီး သူ့အပေါ် ဘာများ ပြုတ်ကျလာမလဲလို့ ရပ် စောင့်နေတာကလား။ မေမေကြီး အသစ်ဖော်ထုတ်တွေ့ရှိနေတဲ့ တည်ငြိမ်မှုက သူ့ကို စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်နေစေတယ်။ မေမေကြီးရဲ့ ခုတင်နံဆားက စားပွဲ ဝှက်လေးပေါ်မှာ ဓမ္မသစ်ကျမ်း စာအုပ်ကိုတွေ့တော့ သမီးလေးမေမေက ပက်ခနဲ ပြောလိုက်တယ်။ ‘အမယ်လေးတော်...မေမေက တရားဓမ္မနဲ့ ဓမ္မ့လျော်နေဖို့ လိုသေးလို့လား’တဲ့လေ။

အော်ဂတ်စတိုကွယ်လွန်တော့ သူက အသုဘအခမ်းအနားကိုတောင် တောက်ချင်ဘူး။ နောက်ဆုံးနှစ်အနည်းငယ်မှာ အော်ဂတ်စတိုဟာ သွေးလွှတ်ကြော တွေ မာကျစ်တဲ့ ရောဂါကို အပြင်းအထန် ခံစားခဲ့ရတယ်။ သူဟာ ခြေထောက် ဆွေ ဒယဉ်တိုက်ဆွဲပြီး အိမ်လုံးအနှံ့ လျှောက်သွားနေခဲ့ရတယ်။ စကားပြောတဲ့ အခါမှာလည်း ကလေးပေါက်စတစ်ယောက်လို ဂူးဂူးဝါးဝါးပေါ့။

အဲဒီလို ဖြစ်နေတာကို သမီးလေးမေမေက သည်းမခံနိုင်ဘူး။ အော်ဂတ် စတိုတစ်ယောက် ညှပ်ဖိနပ်တွေကို ကြမ်းပြင်ရှုပ်တိုက်စီးပြီး အခန်းတစ်ခန်းရဲ့ ချွေ့ကိုရောက်လာတာနဲ့ ‘ဒီပုဂ္ဂိုလ်က ဘာလို့ချင်လို့တဲ့လဲ’လို့ အော်ဟစ်တော့ တာပဲ။ အော်ဂတ်စတိုဆုံးတော့ အီလာရီယာ ဆယ်ခြောက်နှစ်ရှိပြီ။ သူဟာ ဆယ်လေးနှစ်သမီးကတည်းကစပြီး အော်ဂတ်စတိုကို ‘ဖေဖေ’လို့ မခေါ်တော့ ဘူး။ နှလုံးရောဂါ ဖောက်ပြန်လာတာကြောင့် ဆေးရုံတင်လိုက်ရပြီး နောက် တစ်နေ့၊ နိုဝင်ဘာလရဲ့ မွန်းလွဲပိုင်းတစ်ခုမှာ သူ ကွယ်လွန်သွားရှာတယ်လေ။

သူ မသေမီကလေးမှာ သူနားပြုဆရာမတစ်ယောက်က အခန်းထဲကို ညနေစာ ယူလာတယ်။ သူဟာ တစ်ခုခုကို မြင်လိုက်ရသလိုပဲ၊ ရတံတရက်

ခုတင်ပေါ်မှာ ထထိုင်တယ်။ ပြတင်းပေါက်ဆီကို မြေလှမ်းသုံးလှမ်းတိတိ လျှောက်သွားတယ်။

‘အီလာရီယာရဲ့ လက်တွေ့’

အမြင်ကွယ်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ စိုက်ကြည့်ရင်း သူပြောလိုက်တယ်။

‘မိသားစုထဲမှာ သူ့လက်တွေ့မျိုး တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး’

ပြီးတော့ အိပ်ရာပေါ်ကို ပြန်သွားတယ်။ ပြီးတော့ အသက်ထွက်သွားတယ်။ သူကြည့်တဲ့ ပြတင်းပေါက်ကနေ မေမေကြီး အပြင်ကို ကြည့်ကြည့်တယ်။ မိုးဖွဲဖွဲကလေးရွာလို့။ မေမေကြီး သူ့ခေါင်းကို ပွတ်သပ်ပေးနေမိတယ်။

ဆယ်ခုနစ်နှစ်လုံးလုံး သူ့အရိပ်အမြွက်ကလေးတောင် ဟဖော်မရခဲ့ဘူး။ တကယ်တော့ သူသိနေခဲ့ပါကလား။

အချိန်က နေ့လယ်ပိုင်း။ နေပူနေတယ်။ နှင်းတွေပျော်ကျနေတယ်။ ရှေ့ဘက် မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ အဝါကွက်ကလေးတွေ ပေါ်ပြီ။ သစ်ပင်တွေရဲ့ သစ်ကိုင်းတွေပေါ်က ရေစက်တွေ တစ်စက်စက်ကျလို့။

အော်ဂတ်စတို ဆေးဆုံးသွားတော့ သိပ်ထူးဆန်းတာတစ်ခုကို မေမေကြီး သတိပြုမိလာတယ်ကွဲ့။ ဆေးခြင်းတရားက ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုကို ဖြစ်စေတာမှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တူညီတဲ့ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှု တစ်မျိုးတည်းကို ဖြစ်စေတာမဟုတ်ဘူး။ ဆေးဆုံးခြင်းကြောင့် ရုတ်တရက် ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်သွားတယ်။ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်တာကတော့ အမြဲတမ်းတူညီတယ်။ ဒါထဲမှာ အဲဒီ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်မှုထဲမှာပဲ နောက်ထပ်မူကွဲတဲ့ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုတွေ ကိုလည်း ဖြစ်ပေါ်စေတယ်။ တို့တစ်တွေ မပြောဖြစ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာတိုင်း ဟာ ရုပ်လုံးကြွလာတယ်။ အကျယ်တဝင့် ဖြစ်လာတယ်။ ပြီးတော့ ကြီးကျယ်သထက် ကြီးကျယ်လာတယ်။ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်မှုမှာ တံခါးပေါက်တွေ မရှိဘူး။ ပြတင်းပေါက်တွေ မရှိဘူး။ ထွက်ပေါက်တွေ မရှိဘူး။ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်မှုထဲမှာ ဘာကိုပဲထည့်ထားထား အဲဒါဟာ အမြဲရှိနေတယ်။ ကိုယ့်ခေါင်းထဲမှာ ကိုယ်နဲ့အတူ၊ ကိုယ့်ဝန်းကျင်မှာ အမြဲရှိနေတော့တာပဲ။ အဲဒါတွေဟာ

သိပ်သည်းတဲ့ မြူနင်းတွေလို ကိုယ့်ကို လွှမ်းခြုံရစ်သိုင်းထားမယ်။ ကိုယ့်အတွေးတွေ ဝှုပ်လာအောင် လုပ်မယ်။

အီလာရီယာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စကို အော်ဂတ်စတို သိနေပြီး အဲဒီအကြောင်း မေမေကြီးကို တစ်ခွန်းမှ မပြောခဲ့တာက မေမေကြီးကို အကြီးအကွယ်ကြော့ကွမ်းနည်းစေခဲ့တယ်။ ခုမှ သူ့ကို အာနက်စတိုအကြောင်း ပြောပြချင်နေတယ်။ အာနက်စတိုဟာ မေမေကြီးအတွက် ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ရှိခဲ့ကြောင်းပေါ့။ မေမေကြီး သူ့ကို အီလာရီယာအကြောင်း ပြောပြချင်တယ်။ ပြဿနာပေါင်းသောင်းခြောက်ထောင်ကို သူနဲ့ ဆွေးနွေးချင်တယ်။ ညှိနှိုင်းချင်တယ်။ ဒါထဲမှာ ဒါတွေလုပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလေ။

ဒီလောက်ဆို စောစောပိုင်းက မေမေကြီးပြောခဲ့တာကို သမီးလေး သဘောပေါက်လောက်ရောပေါ့။ မေမေကြီးတို့ကို ဖိစီးနှိပ်စက်နေတာ ကွယ်လွန်သူ မရှိတော့လို့ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်တမ်းမှာ ကွယ်လွန်သွားသူနဲ့ တို့တစ်တွေကြားမှာ မပြောဖြစ်ဘဲ ကျန်နေတဲ့ အကြောင်းကိစ္စတွေက တို့တစ်တွေကို ဖိစီးနှိပ်စက်နေတာ ဆိုတာလေ။

အော်ဂတ်စတို ကွယ်လွန်တော့ မေမေကြီးဟာ အာနက်စတို ကွယ်လွန်တုန်းကလိုပဲ ဘာသာရေးရဲ့ အရိပ်မှာ ခိုလှုံဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ သိပ်မကြာသေးမီကပဲ မေမေကြီးထက် အသက်တစ်နှစ်လောက်ပဲကြီးတဲ့ ဘရင်ဂျီရဟန်းတစ်ပါးနဲ့ သိကျွမ်းခဲ့တာကိုး။ မေမေကြီးတို့ တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်လောက်လည်း တွေ့ပြီးရော ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲမှာ တွေ့ရတာ မေမေကြီး စိတ်ကျဉ်းကျပ်ကြောင်း သူရိပ်မိသွားတယ်။ ဒါကြောင့် တခြားတစ်နေရာရာမှာ တွေ့ကြုံဖို့ သူက အကြံပေးတယ်။ မေမေကြီးတို့ နှစ်ယောက်စလုံးက လမ်းလျှောက်ဝါသနာပါတော့ လမ်းအတူတူလျှောက်ကြဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ မွန်းလွဲ နိုင်းဆိုရင် တောစီးဖိနပ်တွေစီး၊ ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးလွယ်ပြီး သူ မေမေကြီးတို့ လာခေါ်လေ့ရှိတယ်။ သူ့မျက်နှာက ခင်ချင်စရာ မျက်နှာမျိုးပေါ့ကွယ်။ ဝါးချိုင့်ချိုင့်၊ လေးနက်တဲ့ မျက်နှာပေးနဲ့ တောင်ပေါ်မှာမွေး တောင်ပေါ်မှာကြီးလာခဲ့တဲ့ ရုပ်သွင်မျိုး။

သူက ရဟန်းတစ်ပါးဖြစ်နေတော့ မေမေကြီး သူ့ကို သိပ်ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း စကားမပြောရဲဘူး။ မေမေကြီးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေ ပြောရင် ဇာတ်လမ်းတိုင်းရဲ့ တစ်ဝက်ကိုပဲ ပြောတယ်။ အပြစ်ပြောခံရမှာ ကြောက်လို့။ နောက်တော့လည်း ရင်ဖွင့်ရဲသွားပါတယ်။ အာနက်စတီသေပြီး နောက်ပိုင်း ဘယ်သူနဲ့မှ တရင်းတနှီး မပြောဘဲနေခဲ့တာ ခုမှပဲ ပြောဖြစ်တော့တယ်။ အဲဒီလို ပြောပြီဆိုတဲ့အခါကျတော့ သူဟာ ရဟန်းတစ်ပါးပါလားဆိုတာ မေ့လျော့သွားတော့တယ်။ သူကလည်း တခြားရဟန်းတွေလို မဟုတ်ဘူးကွဲ့။ သူက ဘယ်တော့မှ အပြစ်တင်စကား၊ ဒါမှမဟုတ် တရားနဲ့ပျောင်းဖျတ် စကားမျိုး မပြောဘူး။

‘ဘုန်းကြီးတို့ ဝေဒနာတွေထဲက ဖြတ်သန်းပြီးမှသာ ရှင်သန်ကြီးထွားနိုင်မယ်။ ဒီတော့ ဝေဒနာကို ထိပ်တိုက်တိုး ရင်ဆိုင်ပစ်ရမယ်။ ဝေဒနာကို ရှောင်မပြေးရင် ဒါမှမဟုတ် စိတ်အလိုကို လိုက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သနားနေရင် အဲဒီလူတွေ မလွဲမသွေ တိုက်ပွဲမှာ ရှုံးမှာပဲ’

အဲဒါ သူပြောတဲ့ စကားမျိုး။

အနိုင်အရှုံး။ အသံတိတ် ရုန်းကန်မှု။ ရင်တွင်းတိုက်ပွဲကို မြင်ယောင်လာစေတဲ့ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အသုံးအနှုန်းတွေ။ သူပြောတဲ့အတိုင်း ပြောရရင် လူတစ်ဦးရဲ့ နှလုံးသားဟာ ကမ္ဘာမြေကြီးနဲ့ အတူတူပဲတဲ့။ တစ်ပိုင်းက နေရောင်ခြည်ထဲမှာရှိပြီး တစ်ပိုင်းက အရိပ်ထဲမှာ ရှိနေတယ်တဲ့။ သူတော်စင်တွေတောင် အလုံးစုံ အလင်းမရဘူးတဲ့။

‘ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေး ပြောရရင် တို့တစ်တွေမှာ ကိုယ်ခန္ဓာတွေ ရှိနေတာကိုက တို့တစ်တွေဟာ အရိပ်ထဲမှာ တစ်ပိုင်းရောက်နေလို့ပဲ။ တို့များဟာ ဖားတွေလို၊ ရေရော ကုန်းရောနေတဲ့ သတ္တဝါတွေနဲ့တူတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တို့များရဲ့ အပိုင်းတစ်ပိုင်းက ပောဒီ အောက်ခြေမှာ နေထိုင်ကျင်လည်နေပြီး ကျန်တစ်ပိုင်းက အလင်းရှိရာ အထက်ကို လှမ်းနေကြလို့ပဲ။ အဲဒီအလင်း ရှိမှန်းကို သိနေလို့ အဲဒီအလင်း ပျောက်ကွယ်သွားပြီး အမှောင်လွှမ်းမလာအောင် ကြိုးစားရုန်းကန်ထိန်းသိမ်းနေခြင်းဟာ လောကမှာ ကျင်လည်နေထိုင်ခြင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ။ သူတို့မှာ အမြေမှန်သမျှ အကုန်ရှိနေပြီလို့ စွဲမှတ်နေသူတွေ။

သူတို့ဟာ အရာရာမှာ ပြီးပြည့်စုံပြီလို့ ယူဆနေသူတွေကို မယုံနဲ့။ မင်းရဲ့ နှလုံးသားက မင်းကို ပြောတာကလွဲရင် ဘာဆိုတာကိုမှ မယုံနဲ့။’

သူ့ရဲ့ ဟောပြောချက်တွေကို မေမေကြီး နားထောင်တယ်။ နှစ်ခြိုက်သဘောကျတယ်။ မေမေကြီးရဲ့ ရင်ထဲမှာ နှစ်ပေါင်းတော်တော်ကြာအောင် ခြောင်းဆန်မွှေနှောက်နေပြီး စကားလုံးတွေနဲ့ ပြောမပြနိုင်တဲ့ ခံစားချက်တွေကို ထင်းခနဲ လင်းခနဲ ဖြစ်သွားအောင် ရှင်းပြ ပြောပြနိုင်တဲ့ သူလိုလူမျိုး မေမေကြီး တစ်ယောက်မှ မတွေ့ခဲ့ဖူးဘူးကွယ်။ သူ့စကားတွေကို နားထောင်ရတဲ့အခါမှာ ဆော့ မေမေကြီးရဲ့ အတွေးတွေ ပုံပေါ်လာတယ်။ မေမေကြီး လျှောက်ရမယ့် လမ်းကို ချက်ချင်းလို တွေ့မြင်လာတယ်။ နောက်ပြီး အဲဒီခရီးကို လျှောက်လှမ်းလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အတွေးတွေ ပျောက်သွားတယ်။

သူက မကြာခဏဆိုသလို သူ့ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ သူသိပ်သဘောကျတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ် ထည့်ယူလာလေ့ရှိတယ်။ လမ်းလျှောက်ပြီး ခဏတစ်ဖြုတ်နားချိန်ကျရင် အဲဒီစာအုပ်ထဲက စာပိုဒ်တွေကို သူ့ရဲ့ကြည်လင်ပြတ်သားပြီး ဘာကျောတဲ့ အသံနဲ့ ဖတ်ပြတတ်တယ်။ မေမေကြီးလည်း အာနက်စတီ သေဆုံးပြီးနောက်ပိုင်း ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကိုယ်လျှောက်ရမယ့် ခရီးလမ်းကို မြင်တွေ့လာပြီလို့ ယူဆမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေကြီးရဲ့ အသိပညာက ကန့်သတ်ထားတော့ ခရီးလမ်းကို တစ်ဆုံးတစ်ဆဲ မမြင်နိုင်ဘူးပေါ့ကွယ်။

မေမေကြီးတို့ အတူတွဲတွဲပြီး လမ်းလျှောက်ကြတာ တစ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက်ပဲ ကြာတယ်။ နောက်တော့ ဆိုင်းမဆင့် ဝံ့မဆင့် ဆိုသလို သူ့အထက်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သူ့ကို တခြားဒေသတစ်ခုကို ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ခူးလိုက်တယ်။

ခွဲခွာသွားမိကလေးမှာ မေမေကြီးရဲ့ အိမ်ရှေ့လှေကားထစ်အထိ လိုက်ပို့ပြီး စာအိတ်တစ်အိတ်ပေးတယ်။ အထဲမှာ ပို့စကတ်တစ်ခု၊ ပို့စကတ်ဆာ်မှာတော့ စားကျက်မြက်ခင်းပြင်ကြီးတွေ လှမ်းနေတဲ့ တောင်တစ်တောင်ရဲ့ ပုံပါတယ်။ ပုံပေါ်မှာ ဖြတ်ပြီး ရေးထားတဲ့ စကားလုံးတွေက ‘ထာဝရဘုရား သခင်၏ သာသနာတော်သည် သင့်ရင်တွင်းမှာရှိသည်’တဲ့။ ပို့စကတ်ရဲ့ ကျော

ဘက်မှာ သူ့လက်ရေးနဲ့ရေးထားတဲ့ စာတစ်ပိုဒ်။

‘ဝက်သစ်ချပင်အောက်ကို ရောက်ရင် “သင်” ဖြစ်မနေပါနဲ့၊ ဝက်သစ်ချပင်ဖြစ်နေပါ။’ တောအုပ်ထဲရောက်နေရင် တောအုပ်ဖြစ်နေပါ။ မြက်ခင်းပေါ်ရောက်နေရင် မြက်ခင်းဖြစ်နေပါ။ လူတောထဲရောက်နေရင် လူတွေနဲ့ အတူနေပါ’

ထာဝရဘုရားသခင်၏ သာသနာတော်သည် သင့်ရင်တွင်းမှာ ရှိသည်တို့။ မှတ်မိလား။ မေမေကြီး အယ်လ်အက်လာမှာ စိတ်မချမ်းသာတဲ့ သတို့သမီးဘဝနဲ့ ရောက်နေတုန်းက အဲဒီသဘောမျိုး ထင်ဟပ်ခံစားခဲ့ရတယ်ကွယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ မျက်စိတွေမှိတ်ပြီး ကိုယ့်ရင်တွင်း ကိုယ်ပြန်ကြည့်တဲ့အခါ ဘာမှ မမြင်ခဲ့ရဘူး။ ဆရာတော်သောမတ်နဲ့ တွေ့ပြီး နောက်ပိုင်းမှာတော့ တစ်စုံတစ်ခု ပြောင်းလဲသွားတယ်။ ကိုယ့်ရင်တွင်း ကိုယ်ပြန်ကြည့်တဲ့အခါ ဘာမှတော့ မမြင်ရသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်မနေတော့ဘူး။ ဟိုး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ အလင်းရောင် သဲ့သဲ့ကလေးကို မြင်ရတယ်။ မကြာမကြာ ဆိုသလို ပီဘီတဒ်ကလေးလောက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေ့ပျောက်နိုင်စွမ်းရှိလာတယ်။ အလင်းရောင်က မှိန်မှိန်ပျော့ပျော့ သေးသေးကလေးရယ်။ ဖွဖွကလေး ရှူထုတ်လိုက်တဲ့ လေနကလေးကတောင် အဲဒီ မီးတောက်ကို သေသွားစေနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမီးတောက်ကလေးရှိနေတဲ့အတွက် မေမေကြီးမှာ အလေးချိန်မရှိဘဲ ပေါ့ပါးတဲ့ ခံစားချက်မျိုး ခံစားရတယ်။ ပြီးတော့ ပျော်ရွှင်မှုမဟုတ်ဘဲ ကြည်နူးမှုကို ခံစားရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ စိတ်အခြေအနေက အားရဝမ်းသာ ဖြစ်နေတာ မဟုတ်သလို ဂုဏ်သိက္ခာ ကြီးမြင့်နေတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဉာဏ်အမြော်အမြင် ပိုကြီးလာတာ မဟုတ်သလို အဆင့်တစ်ဆင့် တက်သွားတာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ ရင်ထဲမှာ ခံစားပြီး သိနေတာက ရှင်သန်ဖြစ်တည်မှုကို တည်တည်ကြည်ကြည် လေးလေးနက်နက်နဲ့ သိနေတဲ့ အသိတရားပဲ။

မြက်ပေါ်ရောက်ရင် မြက်ဘဝကိုခံယူပါ။ ဝက်သစ်ချပင် အောက်ကို ရောက်ရင် ဝက်သစ်ချပင်ဘဝကို ခံယူပါ။ လူတောထဲရောက်ရင် လူတစ်ယောက်အဖြစ်ခံယူပါ။

ဒီဇင်ဘာ ၂၀

ဒီမနက်တော့ ဘတ်ကရှေ့ကသွား၊ မေမေကြီးက နောက်ကလိုက်ပြီး ပစ္စည်းဟောင်းတွေ သိမ်းတဲ့ ထပ်ခိုးကလေးပေါ် ရောက်သွားတယ်ကွဲ့။ ဒီထပ်ခိုးတံခါးကို မေမေကြီး နောက်ဆုံးအကြိမ် ဖွင့်ခဲ့တာ ဘယ်နှနှစ်ရှိနေပြီလဲတောင် မမှတ်မိတော့ပါဘူးကွယ်။ အမယ်လေး... ဖုန်တွေက နေရာအနှံ့။ ရက်မထောင့်တွေမှာ ပင့်ကူအိမ်တွေက အပြည့်။ သေတ္တာတွေ၊ စက္ကူဘူးတွေကို ရွှေတော့ ဆောင်းခိုကြက်သိုက်နှစ်ခုသုံးခု တွေ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်လေးတွေ အိပ်မောကျနေလိုက်ကြတာ ဘာဆိုဘာမှ မသိကြဘူးလေ။ ကလေးတွေက ထပ်ခိုးတွေကို ချစ်ပေမဲ့ လူကြီးတွေကတော့ သိပ်မချစ်ကြတော့ဘူးကွဲ့။ ငယ်ဘဝတုန်းက လျှို့ဝှက်သံဖိုနဲ့ စွန့်စားရှာဖွေ ဖော်ထုတ်မှုတွေ ပြုလုပ်ရတဲ့ နေရာဟာ ခုတော့ ကြေကွဲစရာအမှတ်တရ ဖြစ်ရပ်တွေ ပြည့်လျ့်နေတဲ့နေရာ ဖြစ်လာပြီပေါ့ကွယ်။

မေမေကြီးက ခရစ္စမတ်ပစ္စည်းတွေ ထည့်တဲ့ ဘူးကလေးကို ရှာတာ၊ စက္ကူဘူးတော်တော်များများနဲ့ သေတ္တာကြီး နှစ်လုံးဖွင့်ပြီး ရှာပြီးမှပဲ တွေ့တော့တယ်။ သံတင်းစာစက္ကူတွေ၊ အဝတ်ဟောင်းတွေနဲ့ သေသေသပ်သပ် ထုတ်ထားတဲ့ အီလာရီယာအကြိုက်ဆုံး အရုပ်ကလေးရော တခြား ကစားစရာတွေကိုပါ တွေ့ရရဲ့။

အဲဒီအောက်ဘက်မှာမှ အော်ဂတ်စတိုရဲ့ ပိုးကောင်တွေ၊ မသိုးမပုပ်အောင် စနစ်တကျ ဆေးစိမ်ထားတာ။ သူ့ရဲ့ မှန်ဘီလူးကြီးလည်းပါရဲ့။ နံဘေး

နားက သကြားလုံးထည့်တဲ့ သံဘူးထဲမှာတော့ ဖဲပြားအနီနဲ့ ထုပ်ထားတဲ့ အာနက် စတိုရဲ့စာတွေ။ သမီးလေးရဲ့ ပစ္စည်းတွေတော့ မရှိဘူးကွယ့်။ သမီးလေးက ငယ်သေးတယ်။ ရှင်သန်တက်ကြွနေသေးတယ်။ သမီးလေးက ထပ်မံထဲ ဝင်စရာ မလိုသေးဘူး။

သေတ္တာကြီးတွေထဲက အထုပ်တွေ အထုပ်တွေထဲမှာတော့ ဗုံးကြဲခံ ရလို့ ပျက်စီးသွားတဲ့ အပျက်အစီးပုံထဲက လိုက်ကောက်ထားတဲ့ ပစ္စည်းကလေး တွေ။ မီးကျွမ်းပြီး မည်းတူးနေပြီ။ ဒါလေးတွေကို ဓာတ်တော်မွေတော်တွေလို တယုတယ အပြင်ထုတ်ယူရတယ်။ အများစုကတော့ စားဖိုဆောင်သုံး ပစ္စည်း ကလေးတွေပါ။ အောက်ဆုံးမှာတော့ ကိတ်မုန့်ဖုတ်တဲ့ သံဘူးကလေး။ ပြီးတော့ စာအုပ်တစ်အုပ်က စာရွက်တွေ။ အမုံးမရှိတော့ဘူး။ ဘာစာအုပ်ပါလိမ့်။ မမှတ် မိဘူး။ စာရွက်တွေ ပြုတ်ထွက်နေတဲ့ စာအုပ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်မှပဲ မှတ်မိ တော့တယ်။ ထိပ်ဆုံးက စာတစ်ကြောင်း နှစ်ကြောင်း ဖတ်ပြီးတာနဲ့ အားလုံး ပြန်သတိရလာတော့တယ်။ ဒါဟာ စာအုပ်ဟောင်းတစ်အုပ် မည်ကမဗွေမဟုတ် ဘူး။ မေမေကြီး ငယ်ငယ်က အရမ်းစွဲခဲ့၊ ကြိုက်ခဲ့တဲ့ စာအုပ်ပေါ့။ စာအုပ်နာမည် က 'နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစု၏ အံ့ဖွယ်ရာများ'တဲ့။ စိတ်ကူးယဉ် သိပ္ပံဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ပါ။ ဇာတ်လမ်းက ရိုးရိုးပဲ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကူးပုံရိပ်တွေကတော့ အပြည့်ပဲ။ ဆယ့်ကိုးရာစုနှစ်ကုန်ပိုင်းမှာ နေထိုင်တဲ့ သိပ္ပံပညာရှင်နှစ်ယောက်ဟာ သိပ္ပံပညာ တိုးတက်မှုကြောင့် အံ့ဩစရာတွေ ဖြစ်လာမယ်လို့ ထင်ထားတာတွေ တကယ် ဖြစ်လာမလားဆိုတာ စောင့်ကြည့်တဲ့ ဇာတ်လမ်းပေါ့။

စာရေးဆရာရဲ့ အာဘော်အရကတော့ လူတွေဟာ ထူးဆန်းအံ့ဩစရာ ကောင်းတဲ့ စွမ်းဆောင်မှုတွေ အများကြီးလုပ်ခဲ့သတဲ့။ ငတ်မွတ်မှုနဲ့ ဆင်းရဲမွဲတေမှ ဆိုတာ ကမ္ဘာပေါ်ကနေ ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။ သိပ္ပံပညာကို နည်းပညာသစ် တွေနဲ့ ပံ့ပိုးလိုက်တော့ ကမ္ဘာနေရာဒေသတိုင်းမှာ မြေဩဇာတွေ ကောင်းလာ တယ်။ ပိုပြီး အရေးကြီးတာက ထွက်ကုန်သီးနှံတွေမှန်သမျှကိုလည်း ကမ္ဘာလူသား တွေအားလုံး လုံလုံလောက်လောက် ဖြည့်စွက်နိုင်ကြတယ်။ ဆင်းရဲပင်ပန်းမယ့် အလုပ်တွေကို စက်ကိရိယာတွေက ဆောင်ရွက်နိုင်တယ်။ ဒီတော့ လူသားတွေ

မှာ အချိန်ပိုတွေ အများကြီးဖြစ်နေတာပေါ့။ ကိုယ်စားဖို့အတွက် ကောက်ပဲသီးနှံ တွေကို တစ်ပိုင်တစ်နိုင် စိုက်ပျိုးနိုင်ကြတယ်။ ကမ္ဘာကြီးဟာ ဂီတသံတွေ၊ ကဗျာရွတ်သံတွေ၊ တည်ကြည်လေးနက်ပြီး ဆည်းပူးမှုအပြည့်နဲ့ အတွေးအခေါ် ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းသံတွေ လျှံဝေနေတယ်။ သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးနှစ်ယောက်က အရမ်း ကျေနပ်ဝမ်းသာဖြစ်ရတာပေါ့။ သူတို့မျှော်လင့်ထားတာတွေ အကုန်ဖြစ်လာတာ ကိုး။

နောက်ပြီး ကမ္ဘာပေါ်မှာ စစ်တပ်တွေ မရှိတော့ဘူး။ စစ်သားတွေ မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီလိုပဲ မင်းမဲ့ဝါဒီတွေ၊ တော်လှန်ရေးသမားတွေလည်း မရှိတော့ ဘူး။ တစ်ကမ္ဘာလုံး ငြိမ်းချမ်းမှု အပြည့်ရနေတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လူတွေဟာ ကမ္ဘာဖျက်လက်နက်တွေကို မလုပ်တော့ဘဲ ထိန်းချုပ်ထားကြပေမဲ့ ဖျက်ဆီးချင်တဲ့ ပင်ကို သဘာဝကိုတော့ ပျောက်ဖျက်လို့ မရဘူး။ စစ်သားတွေ၊ သေနတ်တွေ၊ လုံစွပ်တွေဆိုတာ အတိတ်မှာ ကျန်ခဲ့ကြပြီ။ အစစအရာရာ တိုးတက်တဲ့ ခေတ်ကြီး မှာ အဲဒီလက်နက်တွေအစား အရမ်းအစွမ်းထက်တဲ့ လက်နက်သေးသေးကလေး တစ်ခု ထုတ်လုပ်လိုက်တယ်။ ဖျက်ဆီးချင်ရင် လွယ်လွယ်ကလေး။ တောင်ထိပ် တစ်ခုခုပေါ်တက်ပြီး အဲဒီလက်နက်ကလေးကိုသာ ပစ်ချလိုက်၊ တစ်ကမ္ဘာလုံး စိမ့်ညက်ညက် ကြေသွားနိုင်တယ်တဲ့။

အဲဒီစာကို ဖတ်ပြီးတဲ့အခါ ကလေးသဘာဝအတိုင်း သက္ကရာဇ် နှစ် ထောင်အထိ နေရမလားဆိုတာ တွက်ချက်ကြည့်တာပေါ့။ အသက် ကိုးဆယ် ဆိုတာ တော်တော်လေး ရင်မှည့်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ထောင်စုနှစ်သစ်အထိ မနေရ တော့ဘူးလို့ မပြောနိုင်တဲ့ အသက်အရွယ်ပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေကြီး ကြည့်နဲ့ ပီတိဖြစ်မိတာတော့ အမှန်ပဲ။ နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစုအထိ မနေလိုက်ရသူတွေထက် ငါက သာတယ်ဆိုတဲ့ ဘဝင်မြင့်စိတ်ကလေးကတော့ ဝင်မိသား။

ခုတော့ ထောင်စုနှစ်သစ်ကို ရောက်ခါနီးနေပြီ။ အဲဒီခေတ်ကို မြင်တွေ့ ကြုံဆုံဖို့ နေရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မေမေကြီး သိနေတယ်။ ဒီအတွက် မေမေကြီး ကြေကွဲရသလား။ ဒါမှမဟုတ် လွမ်းဆွတ်တမ်းတမိသလား။ ဟင့် အင်း၊ စိတ်ပင်ပန်း လူပင်ပန်း ဖြစ်တာလောက်ပါပဲ။ စာအုပ်ထဲမှာ ဖော်ပြထား

တဲ့ ဆံ့ဖွယ်ရာတွေ အားလုံးထဲက အမှန်တကယ် ပြစ်လာတာ တစ်ခုပဲ မေမေကြီး တွေ့ခဲ့ရတယ်။ သေးသေးကလေးနဲ့ အလွန်မတန် အစွမ်းထက်တဲ့ လက်နက် လေး။ ဘဝနိဂုံးပိုင်းကို ရောက်နေတဲ့ တခြားလူတွေ စံစားရသလား မခံစားရ သလားဆိုတာတော့ မေမေကြီး မသိဘူး။ မေမေကြီးကတော့ သက်တမ်းအရှည် ကြီး နေခဲ့ရပြီး စိတ်ပင်ပန်း လူပင်ပန်းဖြစ်ရတာ အမှန်ပဲ။ ကျောက်ခေတ်လူသား တွေ မေမေကြီးလို ခံစားရ မခံစားရတော့ မေမေကြီးလည်း မပြောတတ်ဘူး။

မေမေကြီး နေထိုင်ကျင်လည်ခဲ့ရတဲ့ ရာစုနှစ်တစ်ခုနီးပါးအကြောင်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ အချိန်တွေ အကုန်မြန်လာပြီလို့ ထင်မှတ်မိတယ်ကွဲ့။ ဒါပေမဲ့ နေ့တစ်နေ့ဟာ နေ့တစ်နေ့ပါပဲ။ ညတစ်ညရဲ့ ရှည်ကြာမှုအတိုင်းအတာ ဟာ နေ့တစ်နေ့ရဲ့ ရှည်ကြာမှုအတိုင်းအတာရဲ့ အချိုးအသတိအတိုင်း ရှိနေ တုန်းပါပဲ။ နေ့တစ်နေ့ရဲ့ ရှည်ကြာမှုအတိုင်းအတာကို ရာသီဥတုတွေက ပြဋ္ဌာန်း နေဆဲပါပဲ။ ဒီလို ပြဋ္ဌာန်းမှုဟာ ကျောက်ခေတ်နှောင်းပိုင်းတုန်းက ပြဋ္ဌာန်းပုံ အတိုင်းပါပဲ။ နေဟာထွက်လာပြီး ပြန်ဝင်သွားတယ်။ နက္ခတ္တဗေဒအရ ပြော ရရင် ကွာခြားမှုရှိမယ်ဆိုရင်တောင် မပြောပလောက်တဲ့ ကွာခြားမှုကလေးပဲ ရှိလိမ့်မယ်။

အဲဒီကြားထဲကပဲ အစစအရာရာ အမြန်နှုန်းတွေ တိုးတက်နေတယ်လို့ မေမေကြီး ထင်မိတယ်။ သမိုင်းကြောင်းမှာ ဖြစ်ပျက်မှုတွေက ပြည့်နှက်နေတယ်။ ဖြစ်ပျက်မှုပုံစံမျိုးစုံက တိုများကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လောက်အောင် ဖိစီး နှိပ်စက်တယ်။ ဒီတော့ နေ့တစ်နေ့ ကုန်ဆုံးတိုင်း တိုတစ်တွေ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပိုပြီးနွမ်းနယ်လာတယ်။ သက်တမ်းရဲ့ နောက်ဆုံးနေ့တွေလည်း ရောက် ရော တိုတစ်တွေ ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေပြီပေါ့ကွယ်။

တရုတ်စကားပုံ တစ်ခုကတော့ ဆိုတယ်၊ 'အသင်စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသော ခေတ်ကာလမှာ နေထိုင်ရပါစေသော်'တဲ့။ ဒါ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုကို ဖော်ပြတာလား မေမေကြီးကတော့ အဲဒီလို မထင်ဘူး။ ဒါဟာ ကျိန်စာတစ်ခုပဲ။ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ခေတ်ဆိုတာ အဖြစ်အပျက်တွေ အများကြီး ဖြစ်တဲ့ ခေတ်။ အဖြစ်အပျက်တွေ အများကြီးဖြစ်တဲ့အတွက် ဒုက္ခတွေ အများကြီး

ရောက်တာပေါ့။ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ခေတ်ကာလမှာ မေမေကြီး နေထိုင် ကျင်လည်ခဲ့ပြီ။ သမီးလေးက ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ခေတ်တွေမှာ နေထိုင်ကျင်လည်ရမယ်။ နက္ခတ္တဗေဒသဘောအရ ဖြစ်နေကျတဲ့ခံတစ်ခုဖြစ် ကောင်း ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ထောင်စုနှစ်တစ်ခု အကူးအပြောင်းဆိုရင် မဘာညပဲ ကပ်ဆိုးကြီးတွေ အမြဲကျရောက်သလို ရှိနေတယ်ကွဲ့။

သက္ကရာဇ်နှစ်ထောင်ရဲ့ ဇန်နဝါရီလ တစ်ရက်နေ့မှာ သစ်ပင်ပေါ်က ငှက်ကလေးတွေဟာ ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၃၁ ရက်နေ့တုန်းက အချိန် အတိုင်း အိပ်ရာက နိုးထကြလိမ့်မယ်။ သူတို့ဟာ ဆိုနေကျ သီချင်းကိုပဲ ဆို ကြမယ်။ ဆိုပြီးတဲ့အခါ မနေ့ကလိုပဲ အစာရှာထွက်ကြလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ လူ သားတွေကျတော့ တစ်မျိုးတစ်မည် ကွဲပြားခြားနားနေလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ မျှော်လင့်ထားတဲ့ ဘေးဥပဒ်ကြီးတွေ ကျရောက်မလာဘူးဆိုရင် သူတို့ဟာ ပိုပြီး သာယာကောင်းမွန်တဲ့ ကမ္ဘာကြီးဖြစ်လာအောင် တည်ဆောက်ဖို့ စတင် ပြင်ဆင် ကောင်း ပြင်ဆင်ကြလိမ့်မယ်။ သူတို့ အဲဒီလို ပြင်ဆင်ကြမှာလား။ ဖြစ်နိုင်ပါ တယ်။ မဖြစ်လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ခုချိန်ထိ မေမေကြီး မြင်တွေ့နေရတဲ့ နိမိတ် လက္ခဏာတွေကတော့ အားလုံးတစ်ကွဲတစ်ပြားစီပဲ။ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု အပြန်အလှန် ဆက်စပ်မှုလည်း မရှိဘူး။ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ လူတွေကို အလိုလို သိစိတ်နဲ့ လှုပ်ရှားနေတဲ့ လုပ်ကြံတွေအဖြစ်ပဲ မေမေကြီး မြင်မိတယ်။ ကံဆိုး မိုးမှောင် ကျချင်တော့ ဒီလုပ်ကြံတွေဟာ ရှုပ်ထွေးဆန်းကြယ်ပြီး အလွန်မတန် အင်အား ကြီးတဲ့ စက်ယန္တရားတွေကို အသုံးချနိုင်စွမ်းရှိနေတာပဲ။ တခြားအချိန်တွေမှာ တော့ လူတွေရဲ့ အဆိုးဆုံးအဆင့်ကို ကျော်သွားပြီ။ လူ့သဘာဝထဲက ကောင်းမွန် မြင့်မြတ်တဲ့ အပိုင်းကဏ္ဍစပြီး ပေါ်လာနေပြီလို့ ထင်မိပြန်တယ်။

ကဲ၊ ဘယ်မှန်းဆချက်က မှန်မလဲ။

မေမေကြီးအတွေးကြွယ်နေမိတယ်။ ဘယ်ဟာမှ မမှန်ဘဲ ရှိချင်ရှိမယ်။ သက္ကရာဇ် နှစ်ထောင်ရဲ့ ပထမဦးဆုံးညမှာ ကောင်းကင်ဘုံက လူတွေကို ပြဒဏ် ခတ်ချင်လည်း ခတ်လိမ့်မယ်။ လူတွေရဲ့ မိုက်မဲမှုအတွက်၊ ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ သယံဇာတတွေကို ချင်ချိန်ဉာဏ်နည်းနည်းနဲ့ ဖြုန်းတီးမှုအတွက် သူတို့အပေါ်ကို

မီးနဲကန့်မိုးကြီး ဒလဟောသွန်ချကောင်း သွန်ချလိမ့်မယ်။

နှစ်ထောင်ခုနစ်ကျရင် သမီးလေးအသက် နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ပဲ ရှိဦးမယ်။ ဖြစ်ပျက်သမျှအားလုံးကို သမီးလေး မြင်ရ တွေ့ရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်ဆို မေမေကြီးက သွားရတော့မယ်။ မပြည့်ဆည်းနိုင်တဲ့ ဆန္ဒတွေကို အုတ်ဂူထဲ အထိ သယ်သွားရုံပေါ့။ ခေတ်သစ်ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ သမီးလေး အသင့်ပြင်ထားရဲ့လားဟင်။ သမီးလေး ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်းကော ရှိလဲ့လား။ ခုအချိန်မှာ မိုးကောင်းကင်ပေါ်က နတ်သမီးကလေး တစ်ပါးသာ ဆင်းလာပြီး မေမေကြီးကို လိုရာဆုတောင်းခိုင်းရင် မေမေကြီး ဘာဆုတောင်းမလဲသိလား။ မေမေကြီးကို ဆောင်းခိုကြွက်ကလေးဖြစ်ဖြစ်၊ ငှက်ကလေးဖြစ်ဖြစ်၊ ပင်ကူကလေးဖြစ်ဖြစ် အသွင်ပြောင်းပေးဖို့ ဆုပန်မှာပဲ။ သမီးကလေးနဲ့ နီးနီးနားနားမှာ နေခွင့်ရပြီး သမီးကလေးလည်း မမြင်သာလောက်အောင် ဆေးငယ်တဲ့ သတ္တဝါကလေးတစ်ကောင် အဖြစ်လေ။ သမီးလေးရဲ့ အနာဂတ်က ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ရှိမလဲဆိုတာ မေမေကြီးမသိဘူး။ မေမေကြီး ကြိုးစားပြီး ပုံဖော်ကြည့်တောင် ပုံဖော်လို့ မရနိုင်ဘူး။ မေမေကြီးက သမီးလေးကို ချစ်တဲ့သူဆိုတော့ အဲဒီလို မသိရတဲ့အတွက် စိတ်သောကရောက်မိတာပေါ့ကွယ်။

မေမေကြီးတို့ မြေးအဘွား ဒီအကြောင်းကို ဆွေးနွေးခဲ့တာ အကြိမ်တော်တော်နည်းတယ်နော်။ အဲဒီလို ဆွေးနွေးကြတုန်းက သမီးလေးရဲ့ အနာဂတ်ဟာ လှပမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ သမီးလေးက ကံသေကံမ ပြောခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက သမီးလေးကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းနေတဲ့ စိတ်ဆင်းရဲမှုဟာ နောင်တစ်သက်လုံး နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းတော့မှာပဲလို့ သမီးလေး ခိုင်ခိုင်မာမာ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ မေမေကြီးကတော့ အဲဒါနဲ့ ပြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်ဘက်ကို ယုံကြည်တယ်ကွဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဒီလိုရှုံးကြောင်ကြောင် စိတ်ကူးမျိုး ပေါ်လာအောင် ဘယ်လိုနိမိတ်လက္ခဏာတွေ တွေ့ရလို့လဲလို့ သမီးလေး မေးလိမ့်မယ်။ ဘတ်ပေါ့ကလေးရယ်။ မေမေကြီး အဲဒီလို ယုံကြည်လာအောင် လုပ်ပေးလိုက်တာ ဘတ်ဆိုတဲ့ ခွေးကလေးပေါ့။ ဘတ်က ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သိလား။ ခွေးခြံမှာ သွားပြီး ရွေးကြတော့ ဒီကောင်လေးကို ခွေးတွေ အများကြီးထဲက ခွေးကလေး

တစ်ကောင်အဖြစ်ပဲ သမီးလေး ရွေးခဲ့တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ နောက်သုံးနှစ်အတွင်းမှာ သမီးလေးဟာ ခွေးရွေးတာထက်ပိုကြီးပြီး ပိုခက်ခဲတဲ့ အဆုံးအဖြတ်တွေ ပေးရမယ့် တိုက်ပွဲကို ဆင်နွှဲခဲ့ရတယ်။ ပကာသန လွှမ်းတဲ့ အပေါ်ယံလောကရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုတွေနဲ့ နုလုံးသားဆန္ဒ လွန်ဆွဲတဲ့ပွဲလေ။ သမီးလေးတစ်ချက်မှ မတွေ့ဝေ၊ တစ်ချက်မှ မတုံ့ဆိုင်းဘဲ နုလုံးသားဆန္ဒနောက်ကို လိုက်ဖို့ ရွေးချယ်ခဲ့တယ်။

မေမေကြီးသာ အဲဒီတုန်းက သမီးလေးအသက်အရွယ်မျိုးဆိုရင် ဘယ်လိုခွေးမျိုးကို ရွေးမလဲသိလား။ အမွှေးဖွားဖွား၊ ကျက်သရေရှိရှိ၊ မျိုးရိုးအကောင်းဆုံးဖြစ်ပုံရပြီး အနံ့အသက်အကောင်းဆုံး တစ်ကောင်ကို ရွေးမှာပေါ့။ ဒီခွေးကလေးနဲ့ လမ်းလျှောက်ထွက်သွားရှင်း လူတွေအားလုံးလှည့်ကြည့်ရမယ့် ခွေးမျိုးကို ရွေးမှာပေါ့။ မေမေကြီးရဲ့ စိတ်မလုံမှုမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ သွန်သင်ဆုံးမမှုတွေ ထပ်ဆင့်လိုက်တော့ မေမေကြီးဟာ အပြင်ပန်းသွင်ပြင်လက္ခဏာတွေကို မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့ သားကောင်တစ်ကောင် ဖြစ်နေပြီလေ။

ဒီဇင်ဘာ ၂၁

ထပ်ခိုးကလေးပေါ်မှာ ဆွဲနောက်လှန်လှောရှာဖွေပြီးတဲ့အဆုံးမှာ ခရစ္စမတ်ပစ္စည်း ဘူးကလေးနဲ့ မီးလောင်ပုံထဲက ကောက်ယူလာတဲ့ ကိတ်မုန့်ဖုတ်တဲ့ သံခွက် ကလေး ယူပြီး ပြန်ဆင်းခဲ့တယ်။

ခရစ္စမတ်ပွဲတော်နေ့ နီးလာပြီဆိုတော့ ခရစ္စမတ်ပစ္စည်းဘူးကလေး ယူလာတာကို သမီး သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိတ်မုန့်ဖုတ်တဲ့ သံခွက် ကလေးက ဘာလုပ်ဖို့လဲလို့ သမီးလေး မေးလိမ့်မယ်။

ဒီမုန့်ဖုတ်တဲ့ ခွက်ကလေးဟာ မေမေကြီးရဲ့အဘွား။ သမီးလေးရဲ့ အဘီပိုင်တဲ့ ခွက်ကလေးကွဲ့။ မေမေကြီးတို့ မိသားစုသမိုင်းမှာ မိန်းမဘက်က ကျန်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းဆိုလို့ ဒါလေးတစ်ခုရှိတော့တာ။ ထပ်ခိုးပေါ် တင်ထားခဲ့တာ အကြာကြီး ကြာပြီဆိုတော့ သံချေးအထပ်ထပ် တက်နေပြီပေါ့။ ဒီသံချေးတွေ ကို တော်တော်ချွတ်ပစ်ရတာကလား။ သူ့သက်တမ်းအတွင်းမှာ ဒီခွက်ကလေးဟာ မုန့်ဖုတ်ဖို့ထဲကို ဘယ်လောက်အထိ အကြိမ်ကြိမ်အပန်ဖန် ဝင်ခဲ့ရသလဲ။ မုန့်ဖုတ် သမား ဘယ်နှဦးရဲ့ လက်ထဲကို သက်ဆင်းခဲ့ရသလဲ။ တစ်ကြိမ်ထက် တစ်ကြိမ် ပိုပြီး ခေတ်မီလာတဲ့ မုန့်နှစ်တွေ ဘယ်လောက်များများ ဒီခွက်ကလေးထဲ ရောက်ခဲ့သလဲ။ စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ ဒါလေးကို ပြန်ပြီး အသက်သွင်းပေးချင်လို့ မေမေကြီး ယူခဲ့တာ။ သမီးလေး အသုံးပြုလို့ရအောင်။ ပြီးတော့ သမီးလေးရဲ့ သမီးတွေကို လွှဲပြောင်းပေးအပ်ခဲ့နိုင်အောင်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒါလေးရဲ့

နှလုံးသားထဲမှာအမြဲရှာ

အသုံးဝင်မှုက မဖြစ်စေလောက်ပေမဲ့ ဒီပစ္စည်းကလေးက မေမေကြီးတို့ မျိုးဆက် တွေရဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ထိန်းသိမ်းထားလို့ပဲ။

သေတ္တာကြီးရဲ့ အောက်ဆုံးမှာ အဲဒီခွက်ကလေးကို တွေ့လိုက်တာနဲ့ မေမေကြီးတို့နှစ်ယောက် နောက်ဆုံးအကြိမ် ပျော်ရွှင်ကြည့်နူးခဲ့ကြတဲ့ ဖြစ်ရပ် ကလေးကို သတိရလိုက်တယ်။ အဲဒါ ဘယ်တုန်းကလဲ။ တစ်နှစ်လောက်က... အဲဒီထက်တောင် ကြာနိုင်သေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက နေ့လယ်စာစားပြီးခါစကလေး မှာ မေမေကြီးရဲ့ အခန်းကို တံခါးမခေါက် အသံမပေးဘဲ သမီးလေးဝင်လာ တယ်။ ခုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်လှန့်၊ လက်နှစ်ဖက် ရင်ဘတ်ပေါ်တင်ပြီး အနားယူနေတဲ့ မေမေကြီးကို သမီးလေးတွေ့တယ်။ မေမေကြီးကို တွေ့တွေ့ချင်း သမီးလေး မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင်ဘဲ ရှိုက်ကြီးတောင် ငိုတော့တာပဲ။ သမီးလေးရဲ့ ရှိုက်သံတွေက မေမေကြီးကို နှိုးလိုက်တယ်လေ။

‘ဟဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ’

ခုတင်ပေါ် ထထိုင်ရင်း မေမေကြီး မေးတယ်။

‘မေမေကြီးက သေတော့မှာမို့လို့ ငိုတာ’

စောစောကထက် ပိုသည်းပြီး ငိုရင်း သမီးလေးပြောတယ်။

‘ဪ ကလေးရယ်၊ အဲဒီလောက်မြန်မြန်ကြီးလည်း မသေသေးဘူး ထင်ပါရဲ့ကွယ်’

ရယ်ရယ်မောမော ပြောလိုက်တယ်။ ပြီးမှထပ်ပြီး

‘တို့မြေးအဘွား ဘာလုပ်မလဲသိလား။ မေမေကြီးက လုပ်တတ်ပြီး

သမီးလေး မလုပ်တတ်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုခုကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ မေမေကြီး သင်ပေးမယ်။ ဒါဆို မေမေကြီး မရှိတော့တဲ့အခါ အဲဒီအလုပ်ကို သမီးလေး လုပ်ရင်း မေမေကြီးကို သတိရနေမယ်လေ’

လို့ ပြောလိုက်တယ်။ မေမေကြီး မတ်တတ်ရပ်တော့ သမီးလေးက မေမေကြီးရဲ့ လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်လိုက်တယ်။

‘ကဲ...ဒါဆို သမီးလေးကို ဘာသင်ပေးရမလဲ၊ ပြော’

ကိုယ်ကိုယ်တိုင် စိတ်လှုပ်ရှားနေတာ လျော့သွားအောင် ပြောလိုက်

ရတယ်။ သမီးလေး မျက်ရည်တွေသုတ်၊ စားစဉ်းစားပြီးမှ ပြောတယ်။

‘သမီးတို့ ကိတ်မုန့်ဖုတ်ကြရအောင်လေ’

ဒါနဲ့ စားဖိုဆောင်ထဲဆင်းခဲ့ကြပြီး တိုက်ပွဲရည်ကြီး တစ်ပွဲခွဲကြတော့တာပေါ့။ အဦးဆုံးအနေနဲ့ သမီးလေးဟာ အပေါ်ဝတ်ဂါဝန်ထပ်မဝတ်ချင်ဘူး။

‘အဲဒါကြီးကို ဝတ်ရင် သမီးဆံပင်လိပ်တွေ ညှပ်ရမယ်၊ ပြီးရင် ညှပ်ဖိနပ်တွေ စီးရမယ်...ဆုံးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး’

အဲဒီနောက် ကြက်ဥအကာတွေ ပျစ်လာအောင် ခေါက်ရတော့ လက်ကောက်ဝတ်တောင် နာလာပြီလို့ ညည်းတယ်။ နောက်တော့ ထောပတ်နဲ့ ကြက်ဥအနှစ်တွေ သမအောင် မမွှေနိုင်လို့ စိတ်ဆိုးပြန်ရော။ တစ်ခါ မုန့်ဖိုက မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပူမလာလို့ စိတ်တိုလိုက်သေး။ ချောကလက်တွေ အရည်ပျော်အောင် မွေတဲ့ သစ်သားစွန်းကြီးကို လျှာနဲ့လျက်တော့ စွန်းက ချောကလက်ရည်တွေ မေမေကြီး နှာခေါင်းမှာ ပေနေတာကြည့်ပြီး သမီးလေး အူလို့က်သည်းလို့က် ရယ်ခဲ့သေးတယ်လေ။

ရိုးရိုးကိတ်မုန့်ကလေးတစ်လုံး ဖုတ်ဖို့ တို့မြေအဘွားနှစ်ယောက် တစ်နေ့ခင်းလုံး အချိန်ကုန်ခဲ့တယ်။ စားဖိုဆောင်တစ်ခုလုံးလည်း ဝှံးကြံခံထားရသလို ပွစာကြလို့။ အဲဒီတုန်းကဆို တို့မြေအဘွား ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနဲ့ တရင်းတနီး ရှိခဲ့တယ်။ အလုပ်တစ်ခုကို ပူးပေါင်းကြစည်လုပ်ကိုင်ရာက ပေါက်ဖွားလာတဲ့ ရွှင်မြူးတက်ကြမှုမျိုး ရှိခဲ့ကြတယ်။ မုန့်ဖိုထဲကို ကိတ်မုန့်ရောက်သွားပြီး ကိတ်မုန့်ကလေး တဖြည်းဖြည်း ညှိရောင်သန်းလာတာကို မုန့်အကာထဲက ကြည့်နေတဲ့ သမီးလေးဟာ ဘာဖြစ်လို့ မုန့်ဖုတ်နေကြသလဲဆိုတာကို ခုမှပြန်သတိရသွားတယ်။ ဒီတော့မှ ငိုကြွေးချက်မလုပ်ပြန်ပါလေရော။ ဒီတော့ စားဖိုဆောင်ထဲမှာပဲ သမီးလေးကို ချောရပြန်တာပေါ့။

‘မငိုပါနဲ့ သမီးလေးရယ်။ မုန့်တယ်၊ သမီးလေးအရင် မေမေကြီးသေရမယ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေကြီး ဒီမှာ မရှိတော့တဲ့တိုင်အောင် ဒီမှာ ရှိနေသလိုပဲ ဖြစ်မှာပါ။ သမီးလေးရဲ့ ပျော်စရာအမှတ်တရတွေထဲမှာ မေမေကြီး ရှင်သန်နေမှာပါ။ သစ်ပင်တွေ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်စိုက်ခင်းနဲ့ ပန်းခင်းတွေကို သမီးလေးကြည့်

လိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ တို့နှစ်ယောက် ပျော်ပျော်ကြီး နေခဲ့ကြတဲ့ အချိန်တွေကို သတိရလိမ့်မယ်။ မေမေကြီးရဲ့ လက်တန်းကုလားထိုင်ကြီးပေါ်မှာ သမီးလေး ထိုင်တဲ့အခါ ဒါမှမဟုတ် ဒီနေ့သင်ပေးလိုက်တဲ့အတိုင်း သမီးလေးကိတ်မုန့်ဖုတ်တဲ့အခါ နှာခေါင်းမှာ ချောကလက် အညှိရောင်တွေ ပေနေတဲ့ မေမေကြီးကို မြင်ရမှာပေါ့ကွယ်”

ဒီဇင်ဘာ၂၂

ဒီမနက်တော့ မနက်စောစော စားပြီးတာနဲ့ ဧည့်ခန်းထဲသွားပြီး မီးလင်းမိုးနားက ခါတိုင်းနေရာမှာ ခရစ်စမတ်ပုခက်ကလေးကို ချထားလိုက်တယ်။ အရင်ဦးဆုံး အစိမ်းရောင် စက္ကူကို ဖြန့်ခင်းတယ်။ ပြီးတော့ ရေညှိခြောက်တွေ၊ ပန်းပင်တွေ၊ ဂျိုးဇက်နဲ့ မေရီတို့ ရှိတဲ့ မြင်းစောင်း၊ နွားသိုးနဲ့ မြည်းတို့ကို သူ့နေရာနဲ့သူ နေရာချထားလိုက်တယ်။ သူတို့ပတ်လည်မှာ သိုးထိန်းတွေ၊ ဘဲကျောင်းသူတွေ၊ တူရိယာ ဂီတသမားတွေ၊ ဝက်တွေ၊ တံငါသည်တွေ၊ ကြက်ဖတွေ၊ ကြက်မတွေ၊ သိုးတွေနဲ့ ဆိတ်တွေပေါ့ကွယ်။ အပေါ်ဘက် မိုးကောင်းကင်နေရာမှာတော့ အပြင်ရင်ရောင် စက္ကူကို ဖြန့်ကပ်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် ဘက်သယ်လ်ဟင် ကြယ်ပွင့်ကို မေမေကြီး အင်္ကျီညာဘက် အိတ်ထဲထည့်၊ မက်ဂီကို ဘယ်ဘက် အိတ်ထဲထည့်ပြီး အခန်းတစ်ဖက်စွန်းကို သွားတယ်။ ကြယ်ပွင့်ကြီးကို နံရံကပ် မီရီမှာ ချိတ်ဆွဲတယ်။ အဲဒီနောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဘုရင်တွေနဲ့ ကုလားအုတ် တွေကို တစ်တန်းတည်း စီတန်းချထားလိုက်တယ်။

..သမီးလေး မှတ်မိသေးလား။ သမီးလေးငယ်ငယ်တုန်းကလေ...နည်းနည်းလေးမှ အလျှော့အတင်း လုပ်လို့မရတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အဖွဲ့နဲ့ ပြောခဲ့တာလေ။ ဘုရင်သုံးပါးနဲ့ ကြယ်ပွင့်ကို ပုခက်နဲ့ နီးတဲ့နေရာမှာ ချမထားရဘူးတဲ့။ သူတို့ဟာ ပုခက်နဲ့ အဆေးကြီးမှာ ရှိရမယ်။ နောက်မှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ရှေ့တိုးလာရမယ်။ ကြယ်ပွင့်က ရှေ့ဆုံးက။ ဘုရင်တွေက အဲဒီနောက်နားလေး

ဒုတိယအကြိမ်

~~SECRET~~

JQR

တကား အဲဒီလိုပဲ ယေဘုယျသောသော့ကိုလည်း အချိန်မတိုင်မီ နှုတ်စားခွင့်ကိုယ်မှာ လည်း
မထားရဘူးတဲ့။ ဒီစကား အစောဆုံးကြီးကိုမှာ ညည်းသတ်နှိပ်နှိပ်မှာရှိတယ်လို့မှ ယေဘု
ယျသော့ကို အကောင်းဆုံးသော့က ချွံ့သန့်ကြီးသန့်သော့အရသာလဲလေး။

[illegible]

(၈) သို့သော်လည်းကောင်း၊ မင်းသားသိင်္ခရာဝိက္ခမ္ဘာသား၊ အိဝာကို အမေ
 ခြီး အနုဘူရိန္ဒြာ သီလဝါရီဗောဓိသမ္ဘာတ ချောတူသော၊ အောင်ပွဲစည်း တွေ့ရှိတဲ့
 အနုဘူရိန္ဒြာ သိင်္ခရာဝိက္ခမ္ဘာသား၊ ခြင်္သေ့ပျံသွယ်သော သမီးတေး၊ အိဝာကို အတိအကျ
 ခြိတ်ကွာ သမီးတေး၊ အိဝာကို ခြိတ်ဆွယ်ကွာသွယ်သား၊ အမေမြတ်ရဲ့ ဖဉ္စုဌာယနုဿာသမ္ဘာ
 တေး၊ အမေမြတ်အမေတို့ အနုဘူရိန္ဒြာသား၊ အမေမြတ် ခြင်္သေ့ပျံ အာဟာရတေး၊
 သမီးတေးကို အာဟာရတေးကို သမီးတေးသိင်္ခရာဝိက္ခမ္ဘာသား၊ အိဝာကို ခြင်္သေ့ပျံ၊ ခြင်္သေ့
 ကို အမေမြတ် အမေမြတ်သွယ်ကွာသွယ်၊ အမေမြတ်ရဲ့ အာဟာရသွယ်သွယ်၊ သမီးတေးကို
 မင်းသားသိင်္ခရာဝိက္ခမ္ဘာသား၊ ခြင်္သေ့ပျံ သမီးတေး၊ အမေမြတ်ကို မင်းသား အမေမြတ်

အပေါ်ထားခဲ့တဲ့ အထင်အမြင်သေးစိတ်ကို ထပ်ဆင့် အတည်ပြုပေးချင်လည်း ပေးမှာပေါ့လေ။ တကယ်လို့ သမီးလေး လျှို့ဝှက်နက်နဲတဲ့ ခရီးလမ်းတစ်ခုကို လျှောက်မိမယ်။ အဲဒီလမ်းကြောင်းက သမီးလေးကို မစေ့စပ်စတမ်း စိတ်တတ်ကနေ ကရုဏာတရားထားတတ်လာအောင် သွန်သင် ညွှန်ပြပေးမယ်။ သမီးလေး အသက်အရွယ်ကလေး တော်တော်ရလာမယ်ဆိုတဲ့ အခါကျမှသာ သမီးလေး မေမေကြီးကို နားလည်နိုင်ကောင်း နားလည်လာလိမ့်မယ်။

တစ်ဆိတ်လောက် မှတ်ထားနော်၊ မေမေကြီးပြောတာ ကရုဏာစိတ်။ သနားစိတ်မဟုတ်ဘူး။ သမီးလေး မေမေကြီးအပေါ် သနားစိတ်ဝင်မိတယ်ဆိုရင် တော့ မေမေကြီးဟာ ကောက်ကွပ်ယုတ်မာတဲ့ မှင်စာကလေးတစ်ကောင်အဖြစ် ပြန်လာပြီး သမီးလေး စိတ်အညစ်ကြီးညစ်အောင် မဉ္ဇာမတာ ဒုက္ခပေးမှာ သိလား။ သမီးလေး ဟိတ်ဟန်မထုတ် ဘဝင်မမြင့်ဘဲ နေရမယ့်အစား ရိုက်နှိုးနှိပ်ချ လွန်းနေရင်၊ ဒါမှမဟုတ် နှုတ်ဆိတ်နေရမယ့် အချိန်မှာ အနှစ်မပါတဲ့ စကားတွေ ပေါက်ပေါက်ပောက်သလို ပြောနေရင်လည်း မေမေကြီး အဲဒီအတိုင်း ဒုက္ခပေးမှာ နော်။ မီးလုံးတွေ ဖောင်းခနဲကွဲ၊ စင်သီက ပန်းကန်ပြားတွေ ဝိုခနဲလွင့်ပျံ့လာ၊ အတွင်းခံစားရင်းတိတွေက သူ့ဘာသာသူ လွင့်လာပြီး မီးတိုင်တွေပေါ်မှာအုပ်၊ မနက်မိုးသောက်ချိန်ကနေ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အထိ သမီးလေး တစ်ချက်မှ စိတ်အေးချမ်းသာ မနေရအောင် နှောင့်ယှက်နေမှာ။

အလကားပြောတာပါကွယ်။ မေမေကြီး ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး။ မေမေကြီး တစ်နေရာရာမှာ ရှိနေသေးပြီး သမီးလေးကို မြင်နေနိုင်မယ်ဆိုရင်တောင် မေမေကြီး ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ဘဝတစ်ခု အလဟဿ ဖြစ်သွားတာ မြင်တွေ့ရတဲ့ အခါမျိုးမှာ၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာလမ်းကြောင်း ပိတ်ဆို့ထားခြင်းခံရတဲ့ ဘဝကို ရောက်သွားတာ မြင်တွေ့ရတဲ့အခါမျိုးမှာ မေမေကြီး ခံစားရလေ့ရှိတဲ့ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုမျိုးပေါ့။

သမီးလေးကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းသိမ်းနော်၊ ကရုဏာနော်။ သမီးလေး အမှားတစ်ခုကို တွေ့လို့ အမှန်ဖြစ်အောင် ပြင်ချင်စိတ်ပေါ်တိုင်း ပထမဦးဆုံး လည်းဖြစ်၊ အရေးအကြီးဆုံးလည်းဖြစ်တဲ့ တော်လှန်ရေးဟာ သမီးလေးရဲ့ ရင်

BURMESE CLASSIC

တွင်းမှာ ဖြစ်ပေါ်ရမယ်ဆိုတာ မမေ့လေနဲ့။ သမီးလေး ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ကြည့် ကြည့်လင်လင် ပြတ်ပြတ်သားသား မသိသေးဘဲ စိတ်ကူးတစ်ခု၊ အကြံအစည် တစ်ခု ထုတ်ဖို့ဆိုတာ အင်မတန် အန္တရာယ်ကြီးတဲ့ လုပ်ရပ်ပဲ သမီးလေးရေ။

သမီးလေး အတွေးရှုပ်ပြီး လမ်းပျောက်သလိုဖြစ်နေတိုင်း သစ်ပင်တွေ အကြောင်း စဉ်းစားပါ။ သစ်ပင်တွေ ဘယ်လို ရှင်သန်ကြီးထွားသလဲဆိုတာကို ထေပန်ပိုင်းခြားပါ။ သတိရနေဖို့က အရွက်တွေ ဖားဖားဝေပြီး အမြစ်တိုတဲ့ သစ်ပင်တွေဟာ လေပြင်းအရေနဲ့ တွေ့တွေ့ချင်း ပြိုလဲတတ်တယ်။ အမြစ်တွေ ထုံလုံကြွယ်လို့ အရွက်တွေ အသင့်အတင့်သာရှိတဲ့ သစ်ပင်တွေဟာ လွယ်လွယ် ထူထူ မပြိုလဲဘူးဆိုတာပါပဲ။ သစ်ပင်ထိပ်ပိုင်းနဲ့ အမြစ်တွေဟာ အချိုးကျ ဇွန်သန် ကြီးထွားရမယ်။ သမီးလေးဟာ အရာဝတ္ထုတွေရဲ့ အစိတ်အပိုင်း ဖြစ်နေပြီး အဲဒီအရာဝတ္ထုတွေရဲ့ အထက်မှာ ရှိနေရမယ်။ ဒါမှသာ သမီးလေးအရိပ်နဲ့ အကာအရံကို ပေးနိုင်မယ်။ ဒါမှသာ သမီးလေး အချိန်တန်ရင် အပွင့်တွေပွင့်ပြီး အသီးတွေ သီးနိုင်မယ်။

နောက်ပြီး သမီးလေး လမ်းမြှာလမ်းကွဲတွေနဲ့ ကြုံဆုံရပြီး ဘယ်လမ်း ဆို လိုက်ရမှန်း မသိတဲ့အခါမျိုးမှာ ကြုံသလိုကွပ်ကွပ် မရွေးလိုက်လေနဲ့။ အဲဒီလို မရွေးခင် ခဏနားပါ။ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ သမီးလေး ဒီကမ္ဘာလောကကြီးထဲကို ထေမဆုံး ဝင်လာတုန်းကလိုမျိုး စိတ်ချလက်ချနဲ့ အသက်ကို တစ်ဝကြီး ရှူပစ်လိုက်ပါ။ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်မှ အာရုံမပျံ့ပါစေနဲ့။ စောင့်နေပါ။ ဆက်ပြီးစောင့်ပါ။ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ကလေးနေပြီး သမီးလေး နှလုံးသားရဲ့အသံကို နားစွင့်နေပါ။ သမီးလေးရဲ့ နှလုံးသားက သမီးလေးကို စကားပြောလာတဲ့အခါကျမှ ထိုင်ရာက ထပြီး နှလုံးသားက ရွေးပေးတဲ့ လမ်း အတိုင်း လိုက်ပေတော့ သမီးလေးရေ။

စာချစ်သူများအား လေးစားလျက်